PESTE 10 MILIOANE DE CITIRI ONLINE

GEORGIANA SANDU

IUBIRE PERICULOASĂ

1 OBSESIE

IUBIRE PERICULOASĂ

Vol. 1 OBSESIE

GEORGIANA SANDU

Această lucrare electronică este protejată prin copyright, iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, punerea la dispoziţia publică, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, stocarea pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul autorului, sunt interzise.

© GEORGIANA SANDU 2021

PARENTAL
ADVISORY
EXPLICIT CONTENT

IUBIRE PERICULOASĂ

GEORGIANA SANDU

"Cea mai mare plăcere în viaţă este să faci ceea ce alţii spun că nu ai voie."

Walter Bagehot

PROLOG

Întotdeauna îmi voi aminti cuvintele mamei:

"Când iubeşti pe cineva foarte mult, acea persoană îţi umple viaţa de fericire. Dar când o pierzi, fericirea se transformă în durere. Durerea se transformă în acceptare, acceptarea în amintire, amintirea în uitare şi, în cele din urmă, uitarea în fericire."

Obişnuia să îmi spună asta cu mult înainte de a mă părăsi şi mă gândesc dacă nu cumva încerca să mă călească încă de mică pentru ce avea să îmi facă când voi creşte. Pentru ea exista o a doua şansă în orice, timpul le rezolva pe toate, iar asta era teribil de asemănător cu ceea ce spunea mama lui Harris despre început şi sfârşit.

Întreaga noastră viaţa era o imensă figură geometrică, cu mii şi mii de cercuri incomplete ce reprezentau începutul şi sfârşitul fiecărui

lucru pe care îl făceam, de când ne năşteam şi până când muream.

Cercuri de fericire, cercuri de tristeţe, cercuri de reuşite, cercuri de eşec... toate aveau un început şi, la un moment dat, un sfârşit, exact ca şarpele ce îşi mușca coada. Un început porneşte de la sfârşitul altuia.

Ăsta era mersul vieţii, era corect şi cu toţii îl trăiam. Eu l-am trăit până acum. Chiar şi plecării mamei – un cerc de durere ce aproape m-a distrus – am reuşit cumva să îi supravieţuiesc şi am găsit un nou început în cercul de iubire alături de Harris.

Dar ceva îmi spunea că acestui cerc nu voi mai reuşi să îi găsesc vreodată sfârşitul. Pentru că întotdeauna exista şi o a doua opţiune:

Atunci când un cerc te încolţea asemeni unui şarpe veninos şi te distrugea definitiv. Şi exact aşa mă simţeam eu în *cercul lui Harris.*

Era sigilat, nu părea să aibă un sfârşit pentru mine. Doar moartea mă mai putea elibera din centrul lui.

Nici măcar teama că, poate, m-am îndrăgostit de un criminal.

1. ÎNGER SĂLBATIC

O singură doză pe zi. Asta era restricţia pe care mi-o impusesem.

Nu stabilisem un moment anume în care să o iau, precum un medicament ce trebuia administrat zilnic, la oră strictă; chiar dacă era vorba de o situaţie pe viaţă şi pe moarte.

Tipic pentru un dependent să vorbească despre droguri ca despre leacul de vindecare a cancerului.

Astfel mi-aş fi creat un program stresant ce m-ar fi făcut să mă simt ca un bolnav. Planul era să rezist cât de mult puteam într-o zi, să îmi iau doza când nu mai reuşeam să suport. Cu cât mai târziu, cu atât mai bine, pentru că nopţile tânjeam cel mai mult după droguri, şi dacă mă injectam la nouă dimineaţa, lucrurile nu mergeau bine deloc până a doua zi la aceeaşi oră.

Îmi ordonasem să nu încalc regula asta. Nu mai ascultam pe nimeni de ceva timp, dar

sperasem să reuşesc să îmi ascult propriile sfaturi, după ce am ajuns de prea multe ori să gust aroma morţii, în ultimele săptămâni.

Nu am reuşit să îmi respect ordinele.

Poate că îmi plăcea gustul morţii, până la urmă. Avea aromă de libertate şi uitare. Sau poate că, pur şi simplu, nu mai conta. Dacă muream, cui îi păsa?! Moartea era, cu siguranţă, mai *interesată* de mine decât proprii părinţi… sau părinte, pentru că doar unul mi-a mai rămas, şi nici ăla prea capabil în ultimul timp.

Şi drogurile… Doamne, cum *se simţeau* drogurile…

— Kath, eşti cu noi?

Mi-am ridicat privirea de pe seringa ce pulsa otrava dulce în venele mele, şi am privit-o pe cea care îmi vorbise. Nicky se strâmba la mine, dojenindu-mă că mă injectam din nou, deşi îi promisesem că nu o mai fac astăzi. Nici de jurământul ăsta nu am reuşit să mă ţin.

Ea a făcut semn din cap, spre fereastră. Era pe scaunul din dreapta al maşinii, eu eram pe bancheta din spate. Adam mă privea de la volan, prin oglinda retrovizoare.

Am privit pe fereastră şi mi-am mijit ochii printre picăturile mărunte de ploaie, ca să pot vedea clar în interiorul localului. Geamurile erau

aburite; construcţia şubredă, de la parterul blocului, stătea să cadă. Izolaţia ieftină, aplicată direct peste tencuiala crăpată, nu dădea semne de rezistenţă îndelungată. Deasupra uşii era un afiş jalnic pe care scria "Decepticon Fast Food", bătut în cuie pe perete. Proprietarul nu îşi permisese o firmă electrică luminoasă, care oricum ar fi arătat ca un ceas de aur pe un cerşetor în locul ăsta, aşa că se chinuise să ataşeze câteva becuri care să lumineze direct pe scris, în timpul nopţii. Nu făceau faţă ploii cu prea mare succes şi ori aveau să se ardă în scurt timp, ori să declanşeze un incendiu în toată clădirea.

Numele era întreaga atracţie a locului ăsta, pe cât de patetic, pe atât de atractiv pentru unii clienţi. Patronul era, cu siguranţă fan înnebunit Transformers, altfel nu îmi explicam de ce şi-ar fi numit astfel localul. Ideea prindea chiar bine, acum câteva zile am auzit de un nou club *underground* ce se va numi tot Decepticon. Patronul de aici nu o să fie prea fericit, mai ales că numele prindea mult mai bine la un club de noapte, decât la un fast food de colţ de bloc, în cea mai îmbâcsită zonă din Brooklyn, unde nici măcar taximetriştilor şarlatani şi bădărani din New York nu le plăcea să vină. De asta era bine

să ai propria maşină în cartiere ca acesta, sau o centură neagră în arte marţiale.

Oamenii care mai apăreau de printre blocuri, ori locuiau în zonă şi plecau sau veneau de la serviciu, ori erau oameni ai străzii. Nimeni nu se plimba noaptea pe aici de plăcere, mai ales pe vremea asta.

Mi-am întors atenţia în maşină, ca să reîntâlnesc privirea nemulţumită a lui Adam.

— Cred că ar trebui să rămâi în maşină, Kath. Sau să nu mai facem noi deloc tâmpenia asta. Am o presimţire proastă.

Mi-am dat ochii peste cap, Nicky a bombănit ceva şi a vrut să îl contrazică, dar Adam a oprit-o cu o privire cruntă din glacialii lui ochi albaştri, ce o avertizau să nu intervină. Când un tip de aproape doi metri, cu figura şi privirea lui Adam, se uita aşa la tine, era clar că trebuia să îţi ţii gura. Era derutant şi uneori amuzant că, de fapt, era cel mai de treabă băiat pe care îl cunoşteam, chiar dacă arăta ca o versiune modernă a lui Thor.

Nicky avea chef să vandalizeze un fast food, citeam asta în privirea ei când s-a întors iar spre mine. Părul ei roşu era mai strălucitor în luminile de pe bord decât pancarta de la Decepticon Fast Food.

— Nu arăţi bine deloc. Termină odată cu aia! s-a revoltat Adam, întinzându-se să îmi ia seringa, dar m-am tras înapoi şi m-am ferit de el.

Nu puteam să îl contrazic. Nu m-am văzut în oglindă, dar la a patra injecţie de PCP[1] pe ziua de azi, probabil nici cel mai al dracului costum de Halloween nu ar avea *farmecul meu*.

Gândul ăsta m-a făcut să izbucnesc în râs. Mi-am smuls acul din venă şi am aruncat seringa spre Adam.

— Laşule! Te sperie o ploicică mică? l-am dojenit eu, evitând adevăratul subiect al discuţiei. Mi-am tras gluga peste cap, apoi eşarfa peste faţă până deasupra nasului şi am luat pistolul de pe banchetă. Bineînţeles că nu din cauza ploii bătuse el în retragere, dar era mai bine să folosesc pretextul ăsta.

Am smucit portiera şi am ţâşnit afară până nu mă prindea şi mă baricada în maşină.

— Să ciuruim nişte burgeri! am rânjit, prefăcându-mă că îmi încarc pistolul, dar nu avea nici un glonţ.

PCP[1] – sau Fenciclidina a fost utilizată în trecut ca anestezic general, iar în prezent se utilizează recreațional ca drog. Induce halucinații, percepție alterată auditivă și comportament violent. Este administrată de obicei prin fumat, dar se poate administra și oral, insufla sau injecta.

Dracu' să îl ia, nici măcar nu avea mecanism de alimentare, era prostie de jucărie ce avea culoare galbenă înainte să îl pictez eu cu spray negru şi să îi ofer puţină demnitate. De fapt… avea un fel de mecanism. Prin pat intra un amestec de apă cu săpun şi pe ţeavă ieșeau balonaşe. Da, exact ca cel pe care Alex l-a folosit să îl sperie pe şarlatan în *Home Alone*. Tot el ne dăduse şi ideea.

Nicky a coborât şi ea, ne-am ciocnit amândouă pistoalele false ca pe două pahare de vin înainte de un toast, apoi am început să râdem.

Restul găştii ni s-a alăturat, Keith îşi trăsese peste cap o cagulă ridicolă ce părea că începe să îl sufoce. Am vrut să râd de el, dar m-a cuprins o stare bruscă de leşin şi mi s-au înmuiat picioarele în asemenea hal, încât a trebuit să mă prind de braţul lui Nicky ca să nu cad.

— Eşti OK? m-a privit speriată, aplecându-se spre mine ca să mă vadă mai bine prin întunericul nopţii. Lumina era slabă provenită de la fast food, dar slavă Domnului că mi-am acoperit faţa, nu aveam nevoie ca Nicky să îmi spună şi ea cât de interesant arătam. Pe cer s-a aprins un fulger luminos, parcă făcându-mi în ciudă, să îmi scoată în evidenţă ochii ce nu

puteam să îi acopăr. Ştiu cum arătau: injectaţi, roşii şi adânciţi în orbite.

Şi faţa lui Nicky era acoperită de o eşarfă neagră, până deasupra nasului. Îşi adusese o şuviţă mare şi roşie de păr peste ochi.

Am tras aer în piept şi mi-am ridicat capul în acelaşi timp cu tunetul ce urmase după fulger, făcând rost de un efect dramatic fără să vreau.

— Da, să mergem. Nu am mai aşteptat un răspuns, ştiam că avea să îmi spună şi ea că nu arăt bine deloc. Ei bine, mă simțeam ca dracu', deci să nu arăt bine *deloc* era chiar convenabil.

O mână puternică m-a prins de încheietură şi m-a tras înapoi. Ştiam sigur că asta nu mai era Nicky. Nu o făcuse cu brutalitate, dar eram atât de slăbită, încât mi-am pierdut imediat echilibrul şi m-am izbit de pieptul lui Adam.

Mi-am ridicat capul spre înălţimea lui, avea eşarfa pe faţă, dar ochii ăştia ar putea să o împietrească şi pe Meduza – după ce o făceau să se îndrăgostească nebuneşte.

— Dacă păţeşti ceva în seara asta, te jupoi de vie. Iar ai exagerat. S-a asigurat că rămân pe picioare şi mi-a aranjat mai bine gluga pe cap.

— Rămâi lângă mine, a adăugat şoptit înainte să pornească spre fast food şi să îmi elibereze încheietura. Am zâmbit în urma lui.

Nicky mereu mă tachina că o să cad şi eu odată şi odată în plasa farmecelor lui Adam – ca orice femeie de la Eva încoace –, dar nu avea să reuşească niciodată să mă captureze când se comporta cu mine ca un frate mai mare şi grijuliu. Ştiam că nu era interesat de mine în felul *ăla* şi mă bucuram pentru asta, tocmai de aceea ne înţelegem aşa bine. El era mult mai matur decât mine, la figurat.

Mi-am tras mânecile peste palme, acoperind şi arma de jucărie. Doar unul dintre noi avea una reală şi, bineînţeles că Adam era ăla. Nu eram o bandă de răufăcători cu standarde prea înalte.

Keith şi ceilalţi trei băieţi au dat năvală înăuntru. Izbind uşa de perete, au început să urle cât îi ţinea gura. Adam s-a oprit câteva secunde şi a clătinat din cap, minunându-se de prostia lor. Eu şi Nicky am rămas în urmă şi am izbucnit imediat în râs. S-au năpustit ca nişte sălbăticiuni furioase, au vorbit toţi în acelaşi timp, fiecare spunând ceva diferit, deci normal că nimeni nu i-a înţeles pe niciunul.

În fast food erau doar doi vânzători şi alţi doi clienţi la o masă în spate, adolescenţi sfrijiţi care nu aveau să intervină. Verificasem zona înainte, şi cum seara asta ploioasă era plictisitoare ca dracu', ne-am gândit să o *colorăm* puţin.

— Scoate verzişorii, păpuşică.

— Nu…

— Şht! Şht! a întrerupt-o Keith pe fata speriată cu şorţ roşu şi o bonetă ridicolă pe care era imprimată o imagine a unui hamburger robot. Probabil aluzie la Decepticon.

— Nu îmi spune că e goală casa, ştiu eu cât le plac americanilor cartofii prăjiţi. Bagă banii în punga asta, până nu bag eu un glonţ în fruntea ta. Sau altceva între picioarele tale, asta din partea casei.

Îi se vedeau doar ochii din cauza cagulei, dar era suficient ca gestul lui de a-i face obraznic cu ochiul să fie observat.

Am izbucnit cu toţii în râs, Nicky l-a înjurat pentru nesimţire, dar tot râdea cu gura până la urechi. Adam era tăcut, atent în jur să nu fim cumva atacaţi, apoi atent la mine să nu mă prăbuşesc.

M-am rezemat de bar şi mi-am scuturat picăturile de apă de pe geacă. Nicky era cu ochii pe cealaltă fată, ca nu cumva să sune la poliţie sau să apese vreun buton secret în spatele tejghelei, care să avertizeze autorităţile. Dar mă îndoiam că ar avea aşa ceva locul ăsta.

În timp ce prietenii mei făceau zarvă în local, urlând, speriindu-i pe ceilalţi şi distrugând

tot ce prindeau în mână doar ca să se distreze, eu nu reuşeam să mă alătur lor pentru că ameţeala de mai devreme s-a întors. Mult mai cruntă de data asta, probabil alimentată de căldura din local.

Am expirat cu putere şi am început să mă sufoc pe sub eşarfa pe care mi-o trăsesem să îmi acopere chipul. Nereuşind să mai rezist, mi-am tras-o în jos şi m-am aplecat, proptindu-mi palmele pe genunchi şi respirând frenetic. Era de parcă mişcarea de rotaţie a pământului tocmai accelerase la 200 de kilometri pe oră. Totul se învârtea în jurul meu, inclusiv propriul creier în interiorul craniului. O senzaţie de fierbinţeală mi-a pârjolit pielea, apoi am îngheţat instantaneu. Am început să tremur spasmatic şi am căutat să mă sprijin de ceva, nimic nu mai era clar şi imaginile se deformaseră în aşa hal, încât nu mai puteam să disting oamenii din jurul meu.

Habar nu aveam *cine* era ciudăţenia cu cap uriaş şi gât cât un băţ de chibrit care venise să mă prindă înainte să cad, dar am reuşit să îmi dau seama de unde venea sunetul ce îmi pompa acum în timpane: sirene.

Şi nu din acelea cu coadă, ce înotau în ocean. Sirene de poliţie.

O altă voce cunoscută urla spre mine, devenind înfricoşător de groasă câteva secunde, apoi subţiindu-se ca a unui personaj de desene animate. Era de parcă creierul meu se transformase într-un program de editat realitatea ca pe un clip video. Puteam să mă joc cu sunetele şi imaginile din jurul meu, dar fără să am control asupra lor.

Spaima m-a ajutat să îmi revin mai repede. M-am prins de braţul celui care mă trăgea afară şi m-am târât după el, dar m-a părăsit imediat, de parcă cineva îl smulsese de lângă mine.

— Fugi, Kath! a ţipat altă voce, ce îi aparţinea probabil lui Nicky. Prima fusese sigur a lui Adam, el era lângă mine.

Când am reuşit să mă redresez şi să îmi ridic capul, i-am văzut pe toţi fugind care-ncotro, ca furnicile dintr-un muşuroi în care dăduse buzna un furnicar. Două maşini de poliţie erau oprite la ieşire, cu girofarele pornite şi emanând nişte sunete asurzitoare ce îmi tulburau creierul şi aşa nenorocit. Luminile albastre şi roşii pâlpâiau intermitent, reflectându-se frumos în picăturile de ploaie, ca un curcubeu din două culori.

Eram pe cale de a fi arestată, iar eu admiram felul în care luminile de la girofar se reflectau în

ploaie. Păi, dacă nu era deja clar, eram drogată rău de tot.

Am ieşit şi eu afară, alături de ceilalţi, deşi nu mă străduiam să scap. Aerul rece mi-a limpezit creierul câteva secunde, la fel şi apa de ploaie ce mi-a spălat transpiraţia de pe faţă.

Cineva m-a atacat. Mâinile mi-au fost smucite la spate şi mi-au pocnit oasele din umeri. Am scâncit şi am încercat să mă eliberez, dar am fost imediat lovită în spatele genunchilor şi m-am prăbuşit pe trotuar. O voce de bărbat urla la mine să nu mă mişc, de parcă eram capabilă de prea multă mişcare.

În jurul meu era o agitaţie de nedescris. Ceilalţi încercau să scape, erau fugăriţi de poliţişti, urlau, săreau pe maşini şi se luptau corp la corp cu cei care voiau să îi prindă.

Totul începea să devină neclar, imaginile nu mai erau distorsionate, dar intrau în beznă. Acum creierul meu îşi pierdea informaţiile, de parcă cineva îmi ştergea toată memoria. Localul ăsta mi-a băgat prea multe idei despre computere si roboţi în cap.

Numele meu era strigat de multe voci necunoscute, priveam în jur şi vedeam numai chipuri necunoscute. Nici nu ştiam câţi am fost când am intrat în fast food-ul acela, nu îmi mai

aminteam asta, sau cum am ajuns aici, mai exact.

De fapt… nu îmi mai aminteam nici cine dracului eram, şi aşa mi-am dat seama de ce nu m-am ţinut de cuvânt să mă limitez la o doză pe zi.

Pentru că voiam să uit cine eram.

Katherine Wrise să dispară definitiv.

DUPĂ DOUĂ LUNI

Capul mi se balansa alene pe tetiera scaunului. Încercam să îl menţin drept şi să alung starea de somnolenţă, dar soarele ce pătrundea prin fereastră şi îmi încălzea pielea, mă moleşea şi mai tare. Ochii îmi clipeau greoi, blurându-mi imaginea vizuală, ca apoi sa devină tot mai întunecată şi să mă simt alunecând în braţele somnului.

Am tresărit, scuturându-mi capul, şi am deschis fereastra maşinii, primind recunoscătoare aerul rece ce a pătruns imediat şi mi-a alungat pofta de moţăială. Mi-am trecut mâna prin păr, încercând să nu fiu prea atentă la peisajul din jurul meu. *Noul peisaj*, noua formulă de "acasă".

— Eşti OK, scumpo? am simţit mâna tatei peste a mea şi mi-am întors privirea spre el.

— Mhm, doar puţin ameţită după zbor. Am minţit. Niciodată nu am tolerat zborul cu avionul, dar acum nu acesta era motivul din cauza căruia mai aveam puţin şi începeam să plâng.

— Mai avem puţin. O să îţi placă noua casă, Kath, e mult mai spaţioasă decât apartamentul nostru şi o să ai un balcon în camera ta şi…

— Tată! i-am întrerupt entuziasmul. Ştii că încă urăsc mutarea asta şi aş face orice să ne

întoarcem acasă, aşa că, te rog, nu încerca să mă înveseleşti enumerându-mi avantajele unei case în Seattle.

A privit spre mine şi şi-a strâns buzele, aprobând apoi din cap.

— OK! a oftat, întorcându-şi atenţia la drum. Mi-am pus mâinile în sân şi am făcut la fel, sperând să ajungem cât mai repede şi, în acelaşi timp, dorindu-mi atât de tare să mă întorc înapoi.

— O să te obişnuieşti într-un sfârşit, îţi promit. Nu o lua ca pe o mutare într-un nou oraş, ia-o ca pe o întoarcere acasă.

Am bufnit uşor amuzată şi mi-am întors capul spre fereastră, încercarea tatei de a mă face să mă simt mai bine era enervantă, dar şi amuzantă.

Locul ăsta ar putea fi numit acasă, dar pentru el. Nu pentru mine, nici măcar nu m-am născut aici. Bineînţeles, era locul în care s-au cunoscut părinţii mei, unde s-au căsătorit, dar au decis să se mute în New York imediat după anunţarea *venirii mele pe lume*. Asta era situaţia în care erai pus atunci când te năşteai din doi părinţi adolescenţi, faliţi şi îndrăgostiţi până peste cap.

Şi povestea ar fi putut avea un final fericit, tineri sau nu, părinţii mei s-au iubit mai mult

decât orice cuplu pe care l-am întâlnit vreodată, au împărţit totul, şi în lipsurile noastre materiale, am fost o familie fericită. Asta până acum câteva luni, când unul dintre noi a decis să plece.

Mi-am strâns buzele şi ochii, înjurând în gând, pentru că nu voiam să plâng din nou. Plecarea mamei a fost *doborârea mea*, o simplă decizie a fiinţei pe care am idolatrizat-o optsprezece ani, în care vedeam propriul meu model şi mă gândeam cu teamă la momentul în care va trebui să plec şi să o las singură.

Ea a plecat înaintea mea.

Am înghiţit în sec şi am privit spre antebraţul meu. Înţepăturile seringilor încă erau vizibile pe pielea mea, prea multe şi înghesuite ca să le pot număra.

Ce se putea întâmpla cu un copil atunci când îşi pierdea modelul în viaţă? Când era dezamăgit de cea după care a crescut, călcându-i pe urme? Când era abandonat de propria mamă în favoarea banilor şi a unei vieţi mai bune? Nimic bun.

Şi acest "nimic bun" era tot ce aveam nevoie. Un întuneric în care am căzut după plecarea ei, dar mă ajuta să supravieţuiesc. Să nu mai ştii ce se întâmpla cu tine, era cel mai bun

mod să treci peste. Asta până când tata *m-a smuls* din întunericul meu, încercând să mă scoată la lumină. Lumina care e acum strălucitorul Seattle, ce nu îmi va fi nimic altceva decât mormânt.

— Am ajuns! m-a anunţat tata înainte să oprească maşina, şi am ieşit din gândurile mele, întorcându-mă la realitate şi păstrând o eventuală criză de lacrimi pentru mai târziu, în noua mea cameră.

Mi-am întors privirea spre casa în faţa căreia parcasem şi primul instinct a fost să mă încrunt, apoi să mă strâmb.

— Asta e casa noastră?! am întrebat, deşi el coborâse deja din maşină, am făcut la fel, şchiopătând puţin pentru că îmi amorţiseră picioarele.

— Da! Nu crezi că e grozavă?! zâmbetul tatei făcea situaţia şi mai rea decât era, dar mi-am păstrat comentariile şi am aprobat din cap. Am trăit toată viaţa într-un apartament, la etajul şaisprezece, iar acum eram mutată forţat într-o casă ce părea luată dintr-o carte de poveşti.

Albă, îngrozitor de albă şi cu ceea ce părea să fie o plantă agăţătoare ce *pornea* de la baza peretelui exterior şi se cocoţa până la balcon. Balconul era singurul lucru ce mă atrăgea la

ideea de a trăi într-o casă, şi acum a dispărut şi bucuria asta din cauza decoraţiunii ierboase. Seamănă cu iedera şi pe dedesubtul ei părea să fie o scară de lemn, lipită de perete, ce ducea fix la balconul de la etaj – numai bună pentru a mă strecura din casă fără să mă vadă tata. Hmm, poate nu era aşa rea buruiana aia, până la urma.

Mărimea casei nu era surprinzătoare, perfectă pentru o familie mică. Casa de lângă noi era mult mai mare şi am observat un băieţel la fereastra de la etaj, uitându-se curios la mine. În mod normal, i-aş fi zâmbit, dar *noua şi respingătoarea Katherine* s-a întors spre maşină pentru a-şi lua bagajele.

Tata le-a scos din portbagaj, nu erau multe, majoritatea le-a mutat înainte ca noi să venim aici.

Am rămas cu bagajele la picioare după ce el a urcat din nou în maşină, şi am oftat, păstrându-mi calmul şi adunând geamantanele de pe jos. L-am auzit pe tata înjurând pe înfundate în spatele meu şi aproape că m-a bufnit râsul când am văzut botul maşinii afară.

— Nu pot să cred, garajul ăsta e prea mic! Şi-a pus mâinile în şolduri şi eu nu puteam să nu mă bucur pentru problema lui. Ştiam că asta nu îl va convinge să se întoarcă în New York, dar

dacă viaţa mea va fi un iad aici, de ce a lui să fie perfectă?

— Frumoasă parcare, tată! l-am ironizat şi s-a încruntat spre mine, măsurând apoi din privire dimensiunea Opel-ului său vechi.

— Cred că va trebui să elimin dulapul din fund.

— Da, cum spui tu, dă-mi cheile casei. Am întins mâna, scutindu-mă de planurile lui pentru garaj şi am privit din nou în jur, în timp ce el cotrobăia prin buzunar.

Era ca un iad deghizat în rai. Totul era atât de... *viu*. Soarele parcă strălucea mai puternic aici, prea multă verdeaţă şi veselie. Casa noastră avea o peluză proaspăt tunsă şi un gard viu mai mic de un metru, ce îmi oferea o stare de disconfort şi nesiguranţă. Nu aparţineam locului ăsta, era ca o lumină puternică ce mă orbea. Aveam nevoie de un colţ întunecat în care să mă înghesui şi să fiu liniştită.

Tata mi-a dat cheile şi m-a urmat în casă, lăsând pe mai târziu problema cu dimensiunea garajului. Mica verandă din lemn învechit, închis la culoare, avea trei trepte şi o uşă din acelaşi material, cu un geam de sticlă în formă de romb.

Am învârtit cheia în broască, simţind cum păşeam singură în propria-mi închisoare, şi am intrat temătoare în holul micuţ. Mi-am lăsat bagajul pe podea şi m-am îndreptat spre livingul puternic luminat, cu pereţi albi şi acelaşi mobilier pe care l-a avut şi cel din New York. Canapeaua şi fotoliul din piele de culoare maronie, măsuţa de cafea şi plasma de dimensiune medie, ce înainte atârna pe perete, dar acum era aşezată pe un suport special pentru DVD.

— Ce crezi? a întrebat tata în spatele meu, dar nu m-am întors spre el.

— Ştii deja ce cred. A venit în faţa mea şi şi-a aşezat mâna pe umărul meu.

— Ne va fi mai bine aici, scumpo, crede-mă!

— Nu, tată, ţie o să îţi fie mai bine aici.

Nu voiam să ajung din nou la un alt scandal, am avut destule de când a luat decizia să ne mutăm aici, aşa că m-am întors spre bagajul meu, l-am luat de pe jos şi am urcat direct spre etaj. Fiecare ceartă cu tata pe tema acestei mutări mă făcea să îl urăsc tot mai mult şi nu voiam să avansez *în asta*. Ştiam că îmi voia binele, dar felul lui de a-mi vrea binele era exact opusul a ceea ce îmi doream eu. L-am auzit oftând în spatele meu, dar mi-am văzut de drum,

urcând scările de lemn, proaspăt lăcuite, şi observând, în treacăt, micuţa bucătărie cu faianţă albă şi dulapuri maronii.

Holul era mic şi întunecat, două camere erau dormitoarele noastre şi cealaltă era baia. Baie comună, şi eu care visasem că voi avea propria mea baie, având în vedere că ne mutam într-o casă, dar tata nu a luat atât de mulţi bani pe vechiul apartament, pentru a ne permite luxul ăsta, şi vechea casă în care a locuit în oraşul ăsta, aparţinea demult altor persoane.

Am calculat care ar fi camera mea, privind poziţia balconului – ştiam sigur că aceea era a mea. Am intrat în singura de pe partea stângă.

M-am oprit în prag şi am înghiţit în sec, apoi am deschis uşa.

Era mai mare decât m-am aşteptat.

Pereţii erau vopsiţi în albastru-violet, nu tocmai culoarea mea la momentul actual, dar nu puteam să am pereţii negri, nu cu tata care ţinea pensula. Patul meu era aşezat pe partea stângă, acoperit cu cearşafuri albe şi noi. În faţa lui era un dulap mediu, de un maro închis, cu două uşi de oglindă, ce îmi era necunoscut. Într-un colţ al camerei, lângă fereastra de la balcon, se afla un birou cu vechiul meu computer, iar în cealaltă

parte, un fotoliu mare de culoare crem. Câteva lucruri noi, nu cele din fosta mea cameră.

Am respirat adânc, analizând fiecare centimetru al camerei, şi am fost surprinsă să îmi dau seama că nu îmi aducea aminte deloc de vechiul meu dormitor. Era total diferit, singurele obiecte readuse erau patul şi computerul, neaprins de luni bune. Tata chiar încerca să îmi facă un nou început aici.

Balconul era extrem de mic, abia aveam loc să mă învârtesc în spaţiul limitat, dar era plăcut să respir aerul curat, care îmi şi aerisea camera. Asta era o noutate pentru mine, unde locuiam înainte, nu aveam parte de prea mult aer curat.

Am lăsat uşa din sticlă deschisă, vântul sufla uşor perdelele albe şi transparente pe care le-am dat la o parte, strângându-le într-un colţ şi lăsând panorama acestei mici părţi din Seattle să îmi reactualizeze imaginea cuvântului „acasă".

M-am trântit pe patul meu vechi.

Tavanul alb devenea uşor distorsionat şi m-am întins spre bagajul meu, scoţându-mi medicamentele şi plecând în căutarea băii.

Aveam de ales între cele două uşi de pe partea dreaptă. Din fericire, am nimerit baia din prima şi cel puţin aceasta era mai mare decât cealaltă de acasă. Cu faianţă şi gresie albă,

răspândind un puternic miros de detergent, în semn că a fost făcută curăţenie serioasă aici, dar ce m-a bucurat cel mai tare a fost faptul că aveam o cabină de duş. Întotdeauna am urât duşul în cadă.

Mi-am proptit palmele pe chiuveta albă şi mi-am încovoiat umerii, ridicându-mi privirea spre reflexia pală şi obosită din oglindă, cu ochii încă injectaţi şi semnele evidente ale unei dependenţe masive. Părul într-o nuanţă nenaturală de blond, vopsit în speranţa că voi uita cu cine semănam, îmi atârna fără vlagă pe umeri, până la baza spatelui. Irişii căprui deveniseră lăptoşi şi, oricât m-aş fi chinuit, nu reuşeam să o mai văd în oglindă pe vechea Katherine, cea care a crescut în mine. În momentul ăsta, o cu totul altă personalitate şi înfăţişare părea să fi pus control pe sufletul meu.

Vopsirea părului nu a fost o decizie prea înţeleaptă, dar mi-am făcut câteva schimbări de care încă eram mândră, şi acelea erau cele două tatuaje pe care le făcusem acum câteva luni. Două aripi negre, întinse pe toată baza spatelui meu, în interiorul cărora scria *"Înger Sălbatic"* – aşa-zisa mea poreclă. Şi un altul sub forma unei brăţări la piciorul stâng, ca o ramură cu spini. Îmi plăceau mult tatuajele mele şi voiam

mai multe, când aveam să îmi dau seama ce, urma să îmi fac altul. Îmi ofereau o senzaţie de putere, de protecţie, de camuflaj.

De obicei, lumea nu încerca să mai ghicească personalitatea oamenilor tatuaţi, era ca şi cum le-am oferi-o pe tavă, ne pictam sentimentele pe piele, la vedere şi, de multe ori, asta îi determina să păstreze distanţa de noi.

Am dat drumul la apă şi am înghiţit o pastilă de Clonidină, stropindu-mă apoi cu apă pe faţă.

După ce am trecut printr-un UROD[2] şi două luni de internare într-o clinică de dezintoxicare, credeam că situaţia va fi mai bună, dar nu era.

Şi ştiam că dorinţa mea disperată pentru droguri o făcea aşa. Nu le voiam ca pe o simplă plăcere, le voiam ca pe un anestezic.

Drogurile pentru mine erau ca o hipnoză în care cădeam şi uitam tot. Şi în situaţia în care a ajuns viaţa mea acum, uitarea era o binecuvântare uriaşă.

[2] UROD – *Ultra rapid opioid detoxification*. Anestezie generală care durează şase ore şi limitează în timp şi în intensitate sindromul de sevraj.

Ştiam că să îmi plângeam de milă nu mă ajuta, dar cum aveam să rezist în oraşul acesta, unde nu cunoşteam pe nimeni, şi întunericul care mă menţinea în siguranţă, a dispărut?! M-am întrebat privind pierdută reflexia ce părea să fie singura care îmi înţelegea mizeria sufletească.

Restul zilei, eu şi tata am stat departe unul de celălalt. Am refuzat să iau cina, dar mi-a fost adusă forţat la uşă, pentru că unul dintre efectele adverse pe care le-a avut dependenţa mea, a fost pierderea subită în greutate. Norocul meu a fost că, înainte de asta, eram o adolescentă plinuţă. Genul tipic care îşi ura corpul şi se lupta cu dieta, iar acum drogurile mi-au fost ajutor şi în asta, oferindu-mi trupul pe care mi l-am dorit întotdeauna, dar continui să slăbesc şi în curând nu va mai fi cel dorit. Ştiam că nu era nici de departe o modalitate sănătoasă de a slăbi, iar analizele mele spuneau asta clar, dar nu găseam puterea să îmi pese prea tare.

Întotdeauna m-am bazat pe perfecţiune, mama mea mi-a ghidat paşii spre asta. Ea era perfectă şi eu voiam să fiu ca ea. Am crescut urmărind-o pe mama mea, analizându-i fiecare

mişcare şi construindu-mi propria machetă care urma să fie o copie cândva.

Mulţi părinţi divorţează, părinţi ai căror copii se aşteaptă la asta şi, oricât de greu ar fi, reuşesc în cele din urmă să treacă peste, dar când părintele care îţi era stâlp de susţinere în viaţă te părăseşte din senin, îţi simţi picioarele tăiate şi toate aspiraţiile către viitor sunt doborâte. M-aş fi aşteptat să plece tata, trădarea lui m-ar fi durut, dar nu m-ar fi doborât. Conexiunea dintre mine şi mama era ceva de nedescris, m-a tăiat în două. Eram pregătită pentru orice eşec şi trădare tocmai pentru că o aveam pe ea mereu alături, nu m-aş fi gândit niciodată că o să fiu distrusă tocmai de ea.

Nu îl părăsise doar pe tata. Eu mă simțeam mult mai afectată decât el.

Săptămâna a trecut greu, închisă în camera mea şi luptându-mă cu dependenţa ce dispărea uşor şi lăsa lumina să *mă ardă*, alungând întunericul pe care mi-l doream atât de mult.

Am profitat cât mai mult de linişte, pentru că erau ultimele zile în care o să mai am parte de ea. O să păşesc în adevăratul iad cu prima zi din ultimul an de liceu, în noul oraş, cu noii colegi

care nu mă cunoșteau, dar îşi vor forma şi singuri o impresie despre mine – una deloc bună.

Eram speriată, tăcută ca un cadavru, cu respiraţia oprită în plămâni şi inima bubuindu-mi până în tâmple. Întreaga sală căzuse în tăcere şi tot ce puteam privi era chipul mamei mele.

Ochii în lacrimi, chipul la care parcă priveam într-o oglindă, atât de asemănător cu al meu, doar că mult mai frumos.

Părul negru aranjat într-o coafură perfectă şi o tunsoare bob.

Modelul meu în viaţă.

Privirea rece a bărbatului de lângă ea, cel pentru care l-a părăsit pe tata şi care urma să îi ofere o nouă familie. Ochii pierduţi ai tatălui meu, ce se străduiau să îşi stăpânească lacrimile, încă neînţelegând de ce era *aici*. Ce a determinat-o pe femeia pe care a iubit-o atât de mult, să îl părăsească într-un asemenea fel.

Răspunsul era simplu: Banii.

— Acestea fiind spuse, cu acordul ambelor părți, Amanda şi Christopher, divorțul este finalizat.

A vorbit judecătorul aproape plictisit, lovind ciocanul micuţ de tocul din lemn, neştiind că, din acel moment, a pus sfârşit vieţii mele.

— *Nuuuuu!* am ţipat în inconştienţă, ridicându-mă de pe scaun, dar sala a devenit imediat întuneric dens şi am privit speriată în jurul meu, dându-mi seama că eram în pat.

Mi-am frecat faţa şi mi-am trântit capul în palme. Coşmarul ce nu voia să îmi dea pace, ce nu voia să mă lase să uit de felul în care m-a abandonat mama şi mă trezeam mereu eliberând ţipătul ce nu a reuşit să iasă atunci. Uneori uram că toate sentimentele mele erau vărsate în vise.

Au trecut cinci luni de la divorţ şi, când în sfârşit reuşisem să scap de coşmar, tata mi-l aducea din nou mutându-mă aici. Dacă era un lucru de care totuşi eram sigură, era acela că mama încă mă iubea şi şi-ar fi dorit să vin cu ea. Ăsta era planul, să fiu adoptată de noul ei soţ care mi-ar fi putut oferi orice, mult mai multe decât salariul de pompier al tatei – dar s-a înşelat în privinţa asta. *Poate* mi-am iubit mama şi am urmat-o în orice, dar a ars în ochii mei atunci când a luat decizia să îşi părăsească soţul care a iubit-o atât de mult, pentru altul mai bogat.

Am oftat şi mi-am trecut mâinile prin păr, căutându-mi telefonul pe sub pătură, unde căştile erau încă conectate şi muzica continua să se audă ca un bâzâit, după ce am adormit şi mi le-am smuls din urechi în timpul somnului. Am oprit-o şi mi-am mijit ochii pe ecranul luminos, indicându-mi că era abia 4:13 dimineaţa şi mai aveam încă două ore până când trebuia să încep să mă pregătesc pentru şcoală.

Am încercat să adorm iar, dar era în zadar, imaginile procesului erau din nou proaspete în mintea mea şi nu puteam să le opresc. Încă mai continuam să caut un alt motiv pentru plecarea mamei, unul mai important, poate chiar şi cel în care eu eram de vină.

Nu am fost niciodată copilul cuminte şi foarte studios, mereu prezent acasă la ora stabilită de părinţi. Însă eram o adolescentă normală, cu
apucăturile specifice vârstei mele, dar nu atât de mari încât să le creez probleme părinţilor mei.

Obişnuiam să fac parte dintr-o trupă de dans, nu mergeam des la concursuri şi nu aveam vreun dulap plin cu diplome şi trofee, dar acolo erau oamenii alături de care puteam să fiu cine voiam să fiu, o rebelă ce dansa ziua street dance şi noaptea îşi făcea temele, ce nu se afla în

grupul popularilor din liceu, ci în cel unde exista prietenie adevărată, ce căuta *băiatul perfect* şi se îndopa cu gumă de mestecat mentolată înainte să ajungă acasă după curiozitatea de a trage dintr-o ţigară.

Asta eram eu înainte. După plecarea mamei, viaţa mea a trecut la cu totul alt nivel de rebeliune. Drogurile şi băutura şi-au făcut loc, şi atâta timp cât ele mă ajutau să uit de existenţa mea distrusă, le acceptam cu plăcere. Am devenit dură şi agresivă. Incontrolabilă şi sălbatică, dar în spatele tuturor acestor schimbări explozive, se ascundea un suflet distrus. M-am depărtat de prietenii mei şi am intrat într-un alt anturaj, unul care m-a ajutat să uit tot, mi-a injectat euforia şi fericirea în vene – la propriu – şi de care tata a hotărât să mă depărteze până lucrurile nu scăpau complet de sub control. Momentul în care m-a scos din arest după tentativa de jefuire a unui fast food, acum două luni, mai mult moartă decât vie din cauza supradozei, i-a pus capac.

Acum eram undeva *la mijloc*, nu mai puteam fi cea de *dinainte*, dar nu mai am aveam voie să fiu nici cea de *după*. După spusele tatei: "am nevoie de o nouă eu", ăsta a fost primul motiv pentru care am luat decizia nebunească să îmi

schimb culoarea la păr, dar în afara faptului că blondul nu mă prindea deloc, nu m-a prea ajutat schimbarea asta. Atâta vreme cât coşmarul încă va exista, cât plecarea mamei durea atât de tare – nu puteam crea o *nouă eu*.

Somnul apăruse din nou exact atunci când a trebuit să mă trezesc pentru şcoală. Nu mi-am dat seama când soarele a răsărit, din cauza draperiilor groase, dar l-am auzit pe tata în bucătărie, aşa că era timpul să mă ridic din pat şi să îmi înfrunt soarta.

După un duş, am îmbrăcat un maiou negru şi o pereche scurtă de blugi de un albastru închis, alături de tenişii mei obişnuiţi ce fuseseră noi anul trecut. După ce am dat ochii cu soarele, mi-a confirmat că va fi destul de prezent astăzi, aşa că am renunţat la geaca de piele neagră ce plănuiam să o îmbrac. Mi-am îndreptat părul spălăcit, ce într-adevăr îmi schimba înfăţişarea, dar nu o făcea mai frumoasă, toate imperfecţiunile mele erau scoase în evidenţă de culoarea asta. Ochii încă roşii şi umflaţi mă făceau să arăt ca o puştoaică ce a plâns toată noaptea după despărţirea de iubitul ei, aşa că am aplicat un exces de machiaj negru, în speranţa de a mai scăpa de imaginea fantomatică.

Am privit reflexia din oglindă, ce părea parcă pregătită pentru ce urmează, deşi în interior nu se simţea. Aşa că am hotărât să merg pe ce îmi spunea *exteriorul*, mi-am luat rucsacul şi am tras o gură mare de aer, încurajându-mă de una singură înainte să ies pe uşă.

Tata mă aştepta în bucătărie cu micul dejun.

—'Neaţa!

Aceeaşi veselie mereu existentă în ultima vreme. Asta după ce, în primele luni, şi tata a *căzut* la fel de rău ca mine. Un alcoolic ce şi-a pierdut slujba şi aveam impresia că va ajunge cerşetor pe stradă, până când ceva l-a trezit la viaţă şi i-a aşternut zâmbetul ăsta constant şi pofta de viaţă. Aş vrea să ştiu ce medicamente a luat.

— 'Neaţa! l-am salutat, aşezându-mă la masă şi reamintindu-mi că am plănuit să fiu puternică azi.

— Gata de şcoală? a zâmbit, aşezându-mi un castron de cereale în faţă.

— Mhm! am mormăit, băgând lingura plină în gură. Tata a început să râdă.

— Radiezi a entuziasm.

— Ai grijă să nu te molipsesc şi pe tine, eşti cam trist în ultimul timp. Am continuat eu sarcasmul început de el. S-a uitat cu ochii mijiţi

la mine şi s-a aşezat la masă. Am zâmbit pe sub mustăţi şi am luat altă gură de cereale cu lapte.

— Pot să iau maşina astăzi? am întrebat, asta fiind lucrul despre care voiam demult să discut cu el. Situaţia era şi aşa destul de îngrozitoare fără să fiu condusă de tata la școală.

— Nu, te duc eu.

Am lovit cu lingura de marginea castronului.

— Nu o să mă duci tu la şcoală, tată. Am vorbit cât de calm am putut, ştiind că nu obţineam ce voiam prin scandal.

— Am nevoie de maşină după aceea. Continua să mănânce şi să vorbească nepăsător.

Am răsuflat furioasă pe nări.

— Bine, o să iau autobuzul, am bufnit, pierzându-mi apetitul.

— De ce te ambiţionezi atât de tare să faci totul împotriva mea? Ce e atât de rău să te duc la şcoală, ţi-e ruşine cu mine? a vorbit cu o sprânceană ridicată, privindu-mă ştrengar.

Sprâncenele mele s-au ridicat şi ele, iar eu şi tata am schimbat un rând de priviri suspecte şi obraznice, nepotrivite pentru un tată şi o fiică.

Tata arăta ca un adolescent, să se şi comporte ca unul era prea mult, mai ales la cei treizeci şi opt de ani ai lui.

Cică pompierii erau printre cei mai atrăgători bărbaţi din lume. Dacă era aşa, tatăl meu se încadra bine în standarde. Eu aveam cam totul de la mama, dar uneori îmi doream să fi moştenit mai multe de la tata – acum mai mult ca oricând. Poate ochii lui de un albastru superb, sau pielea de un bronz perfect, opus palorii de aproape albinoase[3] ce o avem eu şi mama. Părul, cel puţin era la fel de negru la ambii părinţi, doar că al tatei avea o strălucire platinată ce eu nu o puteam obţine nici după două ore de muncă cu placa de îndreptat. Părul meu era aproape mat.

Câteva şuviţe îi cădeau rebele pe frunte şi eu mi-am ţuguiat buzele, studiind din nou situaţia de a fi condusă de el la şcoală.

— Ai noroc că arăţi bine! am cedat, ridicându-mă de la masă şi îndreptându-mă spre uşă înainte ca mica noastră confruntare de sprâncene ridicate să meargă mai departe. — Ce?! Şi dacă nu arătam, ce se întâmpla? Hei, nu ai terminat de mâncat. A strigat după mine când am ieşit pe uşă.

[3]Albinoase/albinos – Persoană care nu are pigment de culoare in piele.

— Dacă nu arătai bine, nu mai aveam discuţia asta acum şi tu rămâneai fără maşină. Am băgat capul înapoi pe uşă şi i-am făcut semn să vină după mine.

A ieşit din casă bodogănind cu gura plină că nu-l las nici să mănânce, a încuiat uşa şi şi-a făcu loc în garajul strâmt, urcându-se la volan şi trântind portiera în stilul unui adolescent bosumflat. Mi-am abţinut chicotul.

Maşina părea să aibă mai mult loc acum, deci eliminase raftul ăla de care vorbea.

Eu eram deja la locul meu, aşteptând. L-am verificat puţin, tricoul negru se mula perfect pe corpul lui şi părul era bine aranjat, numai bun de un tată model.

— Ce te uiţi aşa la mine? m-a întrebat supărat, într-un fel amuzant. Am început să râd.

— Eşti sexy!

M-am plesnit mintal pentru tâmpenia asta, dar tot am rânjit. Tata a afişat şi el un zâmbet şiret, mândria îi era ridicată la cote maxime în momentul ăsta.

— Nu-i aşa?! mi-a făcut cu ochiul şi am clătinat din cap, continuând să râd şi l-am mustrat să pornească maşina până când discuţia noastră ridicolă nu ajungea mai departe. Eram

obişnuită să discut genul ăsta de lucruri cu… altcineva, nu cu tata.

Drumul nu a durat mult, timp în care eu îmi tot făceam scenarii în cap cu ce avea să se întâmple astăzi şi încercam să reţin cât mai multe din noul oraş, după ce am stat închisă toată săptămâna în casă.

În centru nu era o mare diferenţă faţă de New York, dar nu eram tocmai un as în orientare, aşa că am preferat să nu mă rătăcesc încă, până nu găseam pe cineva care să fie capabil să mă aducă înapoi acasă. Un nou prieten nu era tocmai pe lista de priorităţi, dar era pe cea de necesităţi, însă nu am zărit niciun copil de vârsta mea printre vecini. Doar familii tinere, proaspăt-căsătorite, sau bătrâni singuri. În faţa mea locuia o femeie în vârstă, singură, care trata fereastra ca pe cel mai bun program de divertisment şi îşi spiona vecinii la fel ca mine. Adică, eu nu spionam pe nimeni, doar pierdeam timpul uitându-mă pe fereastră şi mai aveam parte de mici programe de comedie atunci când băieţelul vecinei de pe dreapta se juca în curte cu câinele familiei.

— Baftă! mi-a urat tata zâmbitor când am realizat că oprise maşina în faţa unei instituţii

enorme. Nu semăna deloc cu liceul meu de acasă. Totul părea atât de *incolor*.

Curtea era deja plină de elevi veseli şi energici care se bucurau fiecare în stilul lui de revedere, unindu-se în mai multe grupuri, dar eu nu aparţineam în niciunul din acele grupuri. Am încercat să nu mă gândesc la prietenii mei de acasă şi am tras o gură mare de aer, frecându-mi discret palmele.

— Mersi! am suspinat uşor chiar înainte să cobor din maşină.

— O să vin după ore să te iau. A continuat el în timp ce închideam portiera. Am aprobat din cap şi m-am întors spre campus. Atenţia era deja îndreptată spre mine.

Acum e cel mai greu, Katherine, rezistă şi fii relaxată.

Mi-am propus, începând să merg şi concentrându-mi atenţia pe felul în care era inscripţionat numele liceului Ballard pe structura instituţiei, numele noului nostru cartier, de asemenea.

Curtea era extrem de mare, chiar dacă nu arăta ca o curte, liceul era împrejmuit de un petec de iarbă verde, acum nedetectabilă sub tălpile sutelor de studenţi.

Am mărit pasul, trecând pe lângă ei şi auzindu-le deja şuşotelile. Am intrat în imensa clădire, pe holuri era aceeaşi agitaţie.

Am căutat cu privirea biroul de secretariat pentru a-mi lua fişa de înscriere şi orarul. Am început să bombăn când am realizat că era chiar în faţa mea şi eu mă holbam pe hol, de parcă aveam nevoie de şi mai multă atenţie.

Am împins cu greu uşa masivă, aerul condiţionat *m-a lovit* rece, lipindu-mi părul de faţă.

Camera era destul de mare, un ghişeu masiv şi înalt se afla în faţă, iar pereţii din stânga şi din dreapta erau burduşiţi de un rând de scaune de aşteptare. Culoarea albă de pe pereţi era imaculată şi orbitoare, la fel şi lumina puternică provenită de la soarele care intra pe fereastra fără draperii. Pe un perete se afla un tablou imens ce conţinea probabil harta liceului şi nu ar fi fost un lucru rău să o studiez puţin. Părea îngrozitor de complicată, ceea ce însemna clar că o să am parte de multe rătăciri în noul liceu.

O singură fată se afla pe *linia* de scaune. Mi-a zâmbit cu gura până la urechi când m-a văzut. Am făcut o tentativă de zâmbet, dorindu-mi să nu fiu observată şi m-am aşezat pe unul dintre scaunele de pe celălalt rând, îndreptându-mi

atenţia spre băiatul care se afla la ghişeu, certându-se de zor cu secretara.

— Dar eu m-am înscris şi la cursul de biologie. A vorbit acesta sâsâit din cauza aparatului dentar, aproape scuipând-o pe femeia din spatele ghişeului.

— Eşti deja înscris la prea multe cursuri, nu vei avea timp să le frecventezi pe toate. Şi nu e în profilul tău. Încerca această disperată să îl convingă.

— Dar nu este corect! Am studiat biologie trei ani şi acum îmi spuneţi că nu pot să mă înscriu la curs. S-a răstit acesta, aşezându-şi ochelari pe nas şi lovind un teanc de foi de birou.

Am oftat şi mi-am sprijinit capul în palme. Asta o să dureze.

— Vorbeşte cu directorul, eu nu pot să fac nimic.

— Nu plec de aici până nu mă înscrieţi la curs. Se ambiţiona băiatul, punându-şi mâinile în şolduri.

Am început să bat frustrată din picior, aşteptând să îşi primească acceptarea la cursuri, dar asta nu se întâmpla şi ticăitul ceasului mare de pe perete era în defavoarea lui, pentru că eu îmi pierdeam răbdarea.

Cearta a continuat şi calmul meu s-a evaporat, nu aveam chef să îmi pierd toată ziua aici.

M-am ridicat nervoasă, îndreptându-mă spre ghişeu. Fata cealaltă a făcut ochii mari când am trecut prin faţa ei.

— Scuză-mă, mai sunt şi alţii care au treabă aici. Am încercat să rămân calmă, dându-l la o parte şi atrăgându-i atenţia secretarei care încerca disperată să găsească o soluţie să scape de el.

— Aşteaptă-ţi rândul! S-a înfoiat biologul la mine.

Eh, până aici!

M-am apropiat mai mult de el, suflându-i pe frunte, era mult mai scund decât mine şi l-am văzut cum se face mic de teamă lângă mine când mi-a privit expresia furioasă. Nu era intenţia mea să îl sperii, dar îmi ieşea al naibii de bine asta în ultimul timp.

— Dacă ai chef să diseci broaşte moarte, dă-i drumul pe baltă, până nu te disec eu pe tine. Am mârâit, aplecându-mă mai mult spre faţa lui. A făcut ochii mari şi aproape m-a bufnit râsul când l-am auzit înghiţind în sec.

— Scuze, mă întorc mai târziu! s-a bâlbâit, şi-a strâns repede foile şi a zbughit-o afară din secretariat.

L-am privit cu o expresie comică şi uşor confuză. Cât de înspăimântătoare eram?

Secretara a început să râdă şi arăta de parcă era pe punctul de a aplauda.

— Mulţumesc mult, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine! Băiatul ăsta ne mănâncă zilele, unii nu învaţă deloc şi el învaţă prea mult, a oftat amuzată.

M-am întors spre ea, râzând.

— Cu plăcere!

— Şi, cu ce te pot ajuta? m-a întrebat aceasta zâmbitoare. Deja îmi făcusem o pilă aici? Asta era bine, din ce moment ce m-a întrebat pe mine şi nu pe fata care aştepta probabil de ceva timp.

— Cred că ea este la rând! am spus, arătând spre roşcata cu ochii mari şi albaştri care mă privea acum de parcă săvârşisem o minune.

Zâmbetul ei s-a mărit când s-a ridicat în picioare, venind spre mine.

— Nu! Ţi-ai câştigat dreptul să fii prima, am stat după nebunul ăla douăzeci de minute, mai rezist câteva după tine. A vorbit ea cu un zâmbet entuziasmat ce îmi amintea de tata.

— Nu, e OK.

— Insist.

Devenea enervant, eram şi eu odată amabilă şi sfârşeam respinsă. Asta ca să mă învăţ minte altădată.

— Fetelor, voi nu sunteţi cumva Katherine Wrise şi Candice Talk? Ne-a întrebat secretara.

— Ba da! am răspuns amândouă în acelaşi timp.

— Mă gândeam eu, voi sunteţi fetele noi. Vă dau dosarele imediat. Spuse aceasta amabilă, începând să semneze câteva foi.

— Candice, îmi pare bine! Roşcata mi-a întins mâna cu un zâmbet enorm.

— Katherine, dar poţi să îmi spui Kath.

— Kath?! Nu trebuia să fie Kate? m-a întrebă aceasta sceptică.

Dacă faci pe deşteapta, noi două nu o să ne înţelegem prea bine.

— E Kath. Am finalizat plictisită, întorcându-mă spre secretară şi închizându-i roşcatei gura.

— Uitaţi, fetelor. Secretara ne-a întins foile de înscriere şi, după ce le-am semnat, am primit orarul şi o mică hartă a liceului, alături de formularul pe care trebuia să îl dăm pentru semnat fiecărui profesor. Mutatul era întotdeauna aşa stresant.

— Câte ore avem împreună? Sper să fim la cât mai multe, este atât de bine că am găsit pe cineva nou, ca şi mine. Continua Candice să pălăvrăgească în timp ce ieşeam din secretariat.

Am privit pe orar, rugându-mă să fim la cât mai puţine, era prea vorbăreaţă pentru genul meu. I se potrivea numele de minune[4].

— Hmm, eu mă axez pe engleză, deci am mai multe cursuri de istorie, franceză, latină... Am spus, aducându-mi aminte cât mă încânta asta mai demult, dar acum îmi era tot una cu matematica. Odată cu "modelul în viaţă", mi-am pierdut şi pofta de a studia, amintindu-mi cu un amuzament acru că visam la o carieră în avocatură.

— Oh, ce păcat, profilul meu este de matematică-informatică, s-a bosumflat ea.

— Scuze, m-am prefăcut dezamăgită, mulţumindu-i lui Dumnezeu în acelaşi timp.

Eram într-un haos total, nu se făceau cu adevărat ore, era prima zi şi toată lumea se acomoda şi se revedea după o perioadă lungă de timp.

Talk[4] – a vorbi (în lb. engleză).

Eu mă plimbam ca aiurita pe holuri, cu Candice în urma mea, care nu mă lăsa deloc şi continua să bălmăjească fără să îşi dea seama că eu nu o ascultam.

Îmi căutam numărul de la vestiar pe lungul şir de pe hol, încruntându-mă şi enervându-mă din ce în ce mai tare.

— Oh, eu l-am găsit pe al meu. A chiţăit roşcata veselă.

Bravo ţie!

Ea era ca un televizor color, o plasmă de ultimă generaţie ce îţi lua ochii în milioane de culori, pe când eu eram o antică versiune de alb-negru, la care nu te vei uita niciodată vrăjit de imagini. M-a amuzat brusc comparaţia asta, pe cât de exagerată, pe atât de reală. Părul ei roşu ieşea în evidenţă într-o secundă, pe când blondul meu reuşea oarecum să îmi ofere invizibilitate, să mă şteargă din peisaj, şi sunt recunoscătoare pentru asta.

— Al meu cred că este pe cealaltă parte. Am presupus, fiind fericită că nu avem vestiarele aproape. Am cotit pe coridor, cu privirea încă pe numerele desenate pe dulapuri până am simţit o lovitură puternică ce m-a dezechilibrat. Mă lovisem de cineva.

La dracu'! Tipic pentru nou-venita ameţită.

-— Vai, Doamne, îmi pare rău, a spus o voce blândă de băiat în timp ce două braţe m-au ajutat să mă ţin pe picioare şi să nu cad.

Mi-am dat părul de pe ochi şi am întâlnit privirea unui şaten cu părul scurt şi nişte ochi incredibil de albaştri.

— Lasă-mă să te ajut. S-a oferit acesta, aplecându-se şi ridicându-mi foile care îmi căzuseră pe jos.

— Mersi! m-am frecat pe frunte, stânjenită.

— Nu-i nimic.

Avea un zâmbet prea mare pe faţă.

— Nu ştii cumva unde se află dulapul 572? l-am întrebat, privindu-l în ochii rotunzi şi prietenoşi. Era puţin mai înalt decât mine şi slăbuţ.

— Hmm, păi trebuie să fie pe lângă mine, al meu e 569. A spus, făcându-mi semn cu capul spre lungul şir de vestiare vopsite în alb şi roşu – culorile şcolii.

M-a prins de mână şi m-a tras după el, după câţiva paşi mă aflam în sfârşit lângă blestematul de număr 572. Am căutat printre foi, codul care îmi deschidea încuietoarea. 2094, trebuia să fac legătura la ceva cu numerele astea ca să le ţin minte, altfel urma să pierd foaia şi rămân cu cărţile în braţe.

L-am deschis şi am fost surprinsă să îmi găsesc toate manualele înăuntru. Mi-am aruncat şi rucsacul acolo, luându-mi sticla de apă şi am închis cu putere uşa dulapului, asigurându-mă că s-a încuiat automat.

— Chris, pe unde umbli? Am auzit o altă voce în spatele meu şi m-am întors rapid.

Am observat că băiatul şaten rămăsese lângă mine, puteam să jur că plecase.

— Tocmai m-am ciocnit pe hol de noua studentă! m-a introduse el, cu zâmbetul încă persistent. De ce lumea zâmbea atât de mult în oraşul ăsta? Credeam că doar tatăl meu era ciudat. Oare pe aici nu avea nimeni probleme?!

Şi de unde ştia el că sunt nouă? De fapt, era logic, un student normal nu se plimba ca ameţitul pe hol, analizând numerele la dulapuri.

— Oh, da, am auzit despre asta! Bună, eu sunt Zac. Mi-a zâmbit celălalt băiat, întinzându-mi mâna prietenos. El era mult mai bine făcut decât cel pe care se pare că îl chema Chris, clar făcea parte din echipa de sport a liceului. Avea părul negru şi aranjat în câţiva ţepi daţi cu gel şi ochii la fel de albaştri ca ai lui Chris.

Nu eram prea sigură dacă era momentul să încep să îmi fac prieteni aici, dar acum nu mai aveam de ales.

— Kath! am zâmbit scurt, dând mâna cu el.

— Unde aţi dispărut, a fost cea mai amuzantă chestie pe care am văzut-o în viaţa mea. De nicăieri a apărut o fată şatenă, râzând cât o ţinea gura, dar nu într-un fel enervant. A devenit serioasă când mi-a observat prezenţa.

— Ea cine e? a întrebat nedumerită cu un zâmbet tâmp pe faţă.

— Ea e Kath, eleva nouă! a clarificat Zac, zâmbind.

— Oh, îmi pare bine, eu sunt Kristen, dar poţi să îmi spui Kris. Altă mână întinsă spre mine, dar un zâmbet normal de data asta.

— Katherine, dar spune-mi Kath, şi mie îmi pare bine! Mi-am forţat un zâmbet cât mai larg şi am dat mâna cu ea.

— Oh, şi îmi pare rău pentru... mai devreme, a arătat cu degetul în spatele ei, tocmai le-am auzit pe majorete vorbind despre cel mai sexy băiat din şcoală, şi crede-mă, cât timp ai aşa ceva, nu îţi mai trebuie divertisment la televizor. Aproape a bufnit-o râsul din nou.

Am început şi eu să râd.

Cel mai sexy băiat din şcoală. Hmm, asta ar fi ceva interesant de urmărit.

— Băiatul sexy eram eu, nu? s-a trezit Zac să zică, încordându-şi muşchii de pe braţe.

— Ai vrea tu! a râs Kris, dându-i un pumn în umăr şi făcându-ne pe toţi să râdem.

— Kath?! Kath?!

Am auzit vocea lui Candice care mă striga speriată ca un copil mic care s-a pierdut de mama în supermarket.

I-am făcut cunoştinţă cu ceilalţi şi clar pentru ea bucuria prezentărilor era mai mare.

Ajunsesem într-un punct în care nu îmi mai dădeam seama dacă oamenii din jurul meu erau ciudaţi sau eu eram. Probabil a doua variantă.

Tricoul roz al lui Candice semăna cu o acadea, cam toată faţa ei mă ducea cu gândul la asta. Era mai înaltă decât mine chiar şi la cei un metru şaptezeci şi cinci ai mei. Kristen era mai mult stilul meu, îmbrăcată într-o pereche de blugi negri, tăiaţi şi un tricou larg cu imprimeuri rock. Era mai scundă decât mine, dar cu o siluetă trăsnet, părea genul de fată baieţoasă care ştia să se distreze şi făcea numai probleme. Ea şi băieţii îmi aminteau de vechea mea gaşcă. Era trist, dar mă bucuram că am găsit şi aici ceva cât de cât asemănător cu ce aveam mai bun acasă. Poate locul ăsta nu e atât de rău, până la urmă, totul ţinea de mine şi cât de deprimată voiam să fiu în continuare.

— OK, clar nu facem ore azi, are cineva chef să ieşim la iarbă verde? a întrebat Chris, aruncându-şi ghiozdanul în vestiar.

— Sigur! am răspuns toţi, Candice auzindu-se cel mai tare.

Am ieşit în curtea liceului, găsind cu greu un loc liber printre sutele de studenţi care se bucurau de soare şi de aerul curat. Între timp eu si Candice am fost chestionate cu privire la locul de proveniență. Roşcata se mutase din Austin, iar motivul era simpla dorinţă de o schimbare a părinţilor ei.

Eu m-am abţinut de la detalii.

Am mers pe trotuarul asfaltat până când am ajuns pe gazonul verde, toate băncile erau ocupate, aşa că ne-am întins cu toţii pe iarba fină şi caldă. Lumea încă ne privea ciudat, mai mult pe mine decât pe Candice, avusesem impresia că ea era în centrul atenţiei, dar acum părea să fie rândul meu să fiu studiată.

— Ce vreme frumoasă! a chiţăit Candice cu vocea piţigăiată de la atâta entuziasm. Toţi am aprobat-o mormăind de plăcere şi absorbind soarele cald.

Avea dreptate, era o vreme superbă. Soarele strălucea puternic, aproape că era prea cald. Însă

simţeam din când în când mici brize de aer ce îmi lipeau părul de faţă.

Am închis uşor ochii, lăsându-mă pe spate, pe iarba fină, sprijinindu-mă pe coate. Am încercat să mă relaxez, evitând vorbăria celorlalţi. Dar liniştea mea a fost întreruptă de nişte zgomote deranjante, îmbinate într-un soi de bubuituri, basuri şi ambalarea unor motoare puternice.

Am deschis ochii imediat, ridicându-mă în fund şi îndreptându-mi atenţia spre zgomotul ce venise de nicăieri.

Gura mi s-a deschis uşor de uimire când am fost martoră la parcarea perfectă a patru dintre cele mai frumoase maşini pe care le-am văzut în viaţa mea. Toate păreau smulse din *"The Fast and The Furious"*. Motoarele le tunau precum o haită de jaguari, nu puteam distinge marca niciuneia dintre ele, toate erau sport, vopsite în culori stridente, având caroseriile pictate în desene ciudate şi chiar copilăreşti. Am mai văzut asemenea tunaje în lista de automobile a unui joc video. Doar una neagră ieşea în evidenţă, diferenţiindu-se de celelalte viu-colorate, prin aripile cenuşii pictate precum cele ale unui înger demonic, învăluite într-un fel de ceaţă sinistră care îi acoperea ambele portiere.

Credeam că maşinile m-au uimit, dar ce m-a uimit cu adevărat au fost persoanele care au coborât din ele.

O gaşcă de vreo zece persoane a atras atenţia întregului campus. În jur s-a aşezat o linişte mormântală, de parcă toţi studenţii dispăruseră deodată. Aş fi vrut să mă asigur că încă mai erau în jur, dar nu îmi puteam lua ochii de la noii-veniţi.

— În sfârşit îşi fac şi vedetele apariţia. A mormăit Zac, părând nervos. L-am privit pentru o secundă, apoi mi-am reîntors atenţia spre *ei.*

Din maşina neagră venea o muzică extrem de puternică, care zguduia pământul sub mine, dar, cu toate astea, nimeni nu cobora dinăuntrul ei.

— Haide, amice, avem de învăţat. A urlat un tip blond, amuzat, bătând cu putere în capota maşinii negre. Toţi cei care îl însoţeau au început să râdă.

Uşa de pe partea pasagerului s-a deschis şi din interiorul maşinii şi-a făcut apariţia o blondă tunată mai ceva decât maşina din care s-a dat jos. A privit mulţimea cu superioritate şi un rânjet mândru. Atitudinea ei ţipa "Divă", iar ţinuta "Prostituată".

Calmează-te, Katherine, nu că ar fi treaba ta, m-am criticat în mintea mea.

Imediat s-a deschis şi uşa şoferului, cu atâta viteză încât m-am speriat, eram încă atentă la diva blondă. Şoferul a oprit muzica puternică şi s-a făcut linişte pentru câteva secunde, înainte să îmi aud doar presiunea sângelui crescându-mi în vene. Am văzut un corp masiv, ridicându-se din spatele portierei negre cu geamuri fumurii.

Era posibil să îmi rămână aerul în gât? Pentru că asta mi se întâmpla în momentul acela şi l-am verificat tuşind uşor, să mă asigur că nu înghiţisem vreo muscă. Tipul a venit în faţa celorlalţi, proptindu-şi piciorul pe marginea capotei joase. Expresia lui era serioasă, un mixaj între duritate şi plictiseală. Era probabil prima persoană pe care nu o vedeam zâmbind de când am venit aici. Ochii mei au analizat imediat sculptura perfectă a corpului său; muşchii erau atât de bine definiţi şi masivi prin tricoul negru, mulat pe corpul înalt, încât erau mai evidenţi decât dacă ar fi fost dezbrăcat. Braţele îi erau acoperite de tatuaje, oferindu-i o alură periculoasă şi matură. Nu eram sigură că tipul ăsta era elev la liceu, părea prea mare, poate era iubitul blondei şi a adus-o la şcoală.

Blugii negri erau mulaţi peste picioarele sale lungi, şi nu îmi venea să cred cât de bine arăta un băiat cu pantaloni strâmţi pe el. M-ar fi amuzat daca nu mi-ar fi transpirat limba deja.

Părul său era negru, prea negru, mi-am mijit ochii realizând ce reflexii întunecate expunea în lumina soarelui şi destul de sigură că era vopsit, nu putea să fie natural un par atât de negru. Eu deţineam înainte una dintre cele mai închise nuanţe, dar nu era nici pe jumătate la fel de închis ca al acestui tip, ce oricum era *negru* din cap până în picioare. Părul lung până la baza urechilor şi câteva şuviţe ce erau suflate sălbatic de vânt, lipindu-i-se de frunte şi de obraji. Îşi trecea mâna printre ele pentru a le îndepărta atunci când deveneau prea neastâmpărate în bătaia vântului. Gândul mi-a fugit la părul ciufulit de după sex şi puteam să jur că arăta ca al lui. Am tremurat din nou şi mi-am alungat gândul înainte să duc fantezia mai departe şi să îmi imaginez degetele înfipte în părul lui.

Ce dracului m-a apucat?

Am încercat să îmi mut privirea, dar ceva îmi menţinea ochii fixaţi pe el.

A prins-o pe blonda care coborâse din maşina lui şi a tras-o cu duritate spre el, lipindu-şi buzele de ale ei şi strângându-i fundul în

palme într-un mod deloc gentil. Deci într-adevăr era iubita lui, nu mă aşteptam la altceva. Fata s-a încolăcit dornică în jurul lui, fusta ei scurtă avea să se ridice de tot dacă continua să se urce pe el. Era atât de colorată pe lângă el, încât contrastul era aproape comic. Mai ceva ca mine şi Candice.

Întotdeauna mi-au plăcut tipii duri şi serioşi, erau în prototipul meu de băiat perfect, dar, cumva, acesta trecea peste limitele mele. Numai braţele pline de tatuaje spuneau clar că nu aveai de-a face cu un băiat cuminte. M-am gândit la motivul pentru care mi-am făcut eu un tatuaj, dar pielea lui albă era brăzdată de prea multe ca fiecare dintre ele să aibă o semnificaţie anume. I se întindeau pe braţe ca nişte mâneci negre.

— Ei cine sunt? a întrebat Candice dintr-o suflare şi cu ochii mari. M-am speriat când am văzut cât de tare se holba, temându-mă că la fel am făcut şi eu până acum.

— Ei sunt vedetele liceului, gaşca pe care nimeni nu îndrăzneşte să o deranjeze. Se cred grozavi pentru că participă la curse ilegale de maşini şi îşi fac veacul prin garaje părăginite unde se îndoapă cu droguri. Sunt nişte lichele. I-a descris Zac în silă. Droguri? Deja suna bine...

sau periculos, nu voiam să ajung din nou în clinica aia.

— Aşa-zisul conducător e tipul ăla îmbrăcat în negru, Harris.

Zac a arătat din cap spre băiatul care îmi captase atenţia. Îi folosea numele de familie, deci cu siguranţă nu îl plăcea prea mult. Oamenii de obicei foloseau numele de familie atunci când se refereau la o persoană care le displăcea.

— Harris! a şoptit Candice, parcă hipnotizată de imaginea lui, cel puţin nu eram singura.

Nu prea suna a nume de băiat rău.

— Da! Harris Stone, dar i se spune Demonul. El este Demonul Străzii, a continuat Zac, neîncercând să îşi ascundă dispreţul.

Mi-am întors capul spre el.

— Deci prenumele lui e Harris? am întrebat nesigură. Zac a aprobat din cap.

L-am privit din nou pe băiatul – sau mai bine zis bărbatul – care se lăsa mângâiat de blonda însetată. Harris era un nume pe care l-am întâlnit de obicei la cel de familie, dar adevăratul nume de familie şi porecla i se potriveau înfăţişării.

— Lumea spune că părinţii i-au pus numele ăsta pentru că mama lui iubeşte păsările. A spus Kris aproape râzând.

M-am încruntat confuză.

— Ce legătură are asta?

— Nu am idee, e o porcărie, a ridicat din umeri, râzând pe înfundate. Chris s-a încruntat supărat spre Kris şi puteam să pariez că el ştia mai multe despre ceea ce considera ea a fi o porcărie. Deşi nu reuşeam să fac vreo legătură între numele său şi pasiunea pentru păsări. Atunci când nu placi o persoană, inventezi tot felul de stupizenii despre ea. Poate numele lui era Harrison şi i se spunea Harris.

Mi-am întors privirea spre el, şi privind modul în care se comporta cu fata de lângă el – sau de pe el –, nu părea că erau într-o relaţie, părea să se distreze doar cu trupul şi compania ei. Era mai degrabă bijuteria lui, decât iubita. Nu exista vreo şansă să vezi un băiat ce arăta şi se comportă aşa, cu adevărat îndrăgostit de iubita lui.

În scurt timp a îndepărtat-o pe de pe el, a ciupit-o de fund, dar a dat-o la o parte ca pe o cârpă folosită, deşi nu părea să se simtă stânjenită, era probabil obişnuită.

Rămas singur, şi-a îndreptat atenţia spre unul dintre prietenii lui, care avea un păr mai blond decât al meu şi o coafură formată din nişte ţepi enormi, fiind şi el plin de tatuaje. Era mult mai mic decât brunetul de lângă el.

Harris… sau Demonul avea mâinile încrucişate la piept, făcându-i muşchii să pară şi mai proeminenţi decât erau. El era diferit faţă de ceilalţi, avea o alură mai serioasă, zâmbea când ceva îl amuza, dar nu ca ei, îşi evidenţia statutul de lider prin zâmbetul superior. Prietenii mei şi-au reluat discuţia, doar eu şi Candice ne holbam în continuare, eu mă chinuiam să îmi dau seama ce vorbeau, enervându-mă pe mine însămi că eram aşa de curioasă.

Deodată zâmbetul său a dispărut, pe faţa afişându-i-se o expresie serioasă, auzise ceva ce nu îi convenea? A stat câteva secunde privind în gol, apoi şi-a întors fulgerător atenţia spre mine.

Şi cam asta a fost cu viaţa mea.

Contactul cu privirea lui m-a electrocutat. M-a electrocutat cu adevărat şi eram sigură că cel puţin firele de păr de pe mâini mi s-au ridicat.

Nu mă aşteptam la asta, nu trebuia să mă observe, eu eram cea invizibilă, dar ochii lui mi-au dovedit că mă vedeau foarte bine şi mi s-a

oprit aerul în gât, din nou, nefiind capabilă să mai mişc vreun muşchi. Voiam disperată să întorc capul, dar eram înţepenită de privirea lui hipnotizantă. Ochii lui îmi puteau provoca o implozie. şi nici măcar nu era aşa aproape de mine.

I-am acordat câteva secunde în care să mă studieze ca toţi ceilalţi, eram nouă şi era o reacţie normală să mă privească curios, apoi să îşi vadă de treaba lui şi să o privească pe blonda mult mai strălucitoare decât mine, care acum era ocupată să îşi verifice machiajul şi nu observase că iubitul ei depăşise limita normală în care te poţi uita la un străin.

La dracu'!

Cred că tocmai aflasem cine era cel mai sexy băiat din liceu. Şi cum era normal, nimic sexy nu venea neînsoţit de pericol.

2. DEMON

— Kath?! mi-am auzit numele şoptit de vocea speriată a lui Kristen, dar orice aş fi făcut, nu puteam scăpa din *menghina* privirii lui. Expresia sa devenea din ce în ce mai serioasă, am sesizat două linii pe fruntea lui, formând o încruntătură. Parcă încerca să îşi dea seama: "Cine dracu' e ciudata asta blondă?".

În cele din urmă, expresia i s-a mai domolit, formând parcă un foarte mic zâmbet, era prea departe de mine să fiu sigură, dar totuşi nu suficient de departe pentru binele meu. Însă nu era genul de zâmbet pe care îl afişai atunci când cunoşteai o persoană, sperând că o să îi devii prieten, aşa cum văzusem la Chris sau Zac. Era mai degrabă genul acela de rânjet malefic care anunţa conceperea unui plan diabolic.

— Katherine! am simţit mâna caldă a lui Kristen pe încheietura mea, vocea ei părea speriată. Cu greu m-am trezit la realitate şi *mi-am eliberat* ochii dintr-ai lui. Noii mei prieteni

schimbau priviri alarmate între ei şi eu am răsuflat subtil, încercând să îmi revin din... orice fusese asta.

— Încă se uită la tine, a şuşotit Candice precum un copil mic care se juca de-a spionul. Cred că o să vină încoace, a continuat speriată, dar şi entuziasmată. Vorbele ei m-au făcut să îmi întorc instinctiv capul spre el. *Încă se uita la mine*. Se pare că şi prietenii lui îi observaseră atenţia asupra mea şi acum eram străfulgerată de mai multe perechi de ochi curioase şi, într-un fel, periculoase. În special a blondei care coborâse din maşina lui Harris. Ochii ei parcă mă ardeau, observând interesul iubitului ei pentru mine – după ce terminase cu pudratul nasului. Puteam să pariez că blonda se imagina rupându-mi gâtul în momentul de faţă. Mi-am coborât din nou privirea, încercând să îmi aduc aminte dacă exista vreo metodă care te putea face invizibil într-un asemenea moment. Se părea că nu eram deloc invizibilă aşa cum mi-am imaginat.

Capul meu s-a ridicat din nou şi puteam să jur că nu eu i-am dat voie. Ochii lui hipnotici parcă puneau stăpânire pe reflexele mele şi îmi ordonau să mă uit din nou la el.

Acum începea să mă enerveze pe bune privirea lui din ce în ce mai insistentă. Era din nou serios, cu piciorul îndoit de la genunchi şi sprijinit într-un stil atrăgător de botul mult prea îngust al maşinii sale sport, cu braţele încrucişate la piept şi conturul muşchilor din ce în ce mai proeminent pe pielea albă, brăzdată de tatuaje ale căror imagini nu le puteam desluşi de la distanţă. Erau aproximativ zece metri între noi.

Privirea sa îmi aducea aminte de ochii prădătorului privindu-şi prada, sau mai bine zis; privirea demonului analizând sufletul neajutorat chiar înainte de a-l devora.

De ce nu se mai termina odată? Fierbeam în suc propriu şi eram la un pas să îi strig o înjurătură să îşi mute dracului ochii de pe mine. Părea că nu va face asta până când eu nu voi reacţiona în vreun fel, îmi aştepta revolta.

Dar cu toate astea, privirea lui atât de insistentă îmi transmitea şi altceva în afară de furie. Ochii lui îmi trimiteau valuri de electricitate în fiecare părticică din corp. Nu puteam să nu recunosc că arăta precum un Adonis al generaţiei moderne, dar am mai cunoscut eu băieţi frumoşi şi niciunul nu m-a

curentat. Ce era în neregulă cu acesta? Sau mai bine zis; ce era în neregulă cu mine?

M-am încruntat, fixându-i privirea şi amenințându-l să îşi ia ochii curioşi şi electrizanţi de pe trupul meu. Reacţia mea l-a făcut să rânjească diavoleşte, satisfăcut că mă enervase. Ştiam că asta aştepta.

Palmele mi s-au strâns în pumni şi un scurt mârâit mi-a ieşit printre buzele întredeschise. L-am observat şi pe băiatul blond vorbind lângă el, dar nu îl băga în seamă, cum nici eu nu o băgam pe Kris.

— Kath, vii cu mine până la baie? a întrebat Kristen, ridicându-se repede, şi fără să mai aştepte un răspuns, mi-a prins încheietura mâinii, obligându-mă să mă ridic în picioare.

Fără să vreau, i-am observat cu colţul ochiului expresia când m-a văzut *în întregime*, nu îi oferisem prea multe de admirat întinsă pe iarbă. M-am întors spre el, zâmbetul lui s-a mărit într-unul obraznic, o vedeam pe blonda lui cum încerca să îi atragă atenţia, dar el se prefăcea că nu o aude, iar eu simţeam din nou electricitatea aia ciudată traversându-mi prin vene atunci când ochii săi au coborât, analizând, pe corpul meu.

Am mârâit din nou şi mi-am înşfăcat sticla de apă de pe jos chiar înainte ca prietena mea să mă tragă după ea prin campus, la intrarea în liceu. Mi-am întors iar capul, ca o proastă, şi l-am văzut zâmbind, mai larg, şi voiam să îmi trag o palmă. Normal că i-am oferit o imagine de zile mari spre fundul meu, atunci când m-am aplecat după sticla de apă.

Când am intrat clădire, am desfăcut dopul sticlei şi am început să beau din lichidul carbogazos şi încălzit de soare. Avea un gust respingător, dar aveam nevoie de orice să scap de senzaţia care îmi traversa corpul acum. Nici eu nu o puteam descrie; nervozitate, fiori şi cumva... atracţie? Nu, în niciun caz! *Nu fi proastă!* m-a criticat subconştientul. Eram sigură că toate astea erau din cauza căldurii şi a schimbărilor bruşte din ultima vreme, poate era şi din cauza dependenţei care nu trecuse de tot... da, sigur *asta era*.

Fără să acord atenţie pe unde mergeam, m-am lăsat târâtă de Kristen printre sutele de studenţi de pe hol, care mă priveau ca pe un experiment scăpat din laboratorul de chimie. Eram o fiinţă scăpată din şocurile electrice provocate de privirea unui demon.

Îmi venea să ţip spre ei, să îmi descarc tensiunea pe ceva, dar nu am mai avut timp pentru că imediat Kristen m-a tras pe o altă uşă, aflându-ne acum în toaleta fetelor de la parter.

— Afară, acum. Practic le-a ordonat celor două fete care erau înăuntru şi îşi aranjau machiajul în oglindă. Cele două nu au comentat nimic, şi-au luat genţile după ce şi-au dat ochii peste cap şi au trecut pe lângă mine, în timp ce Kris verifica restul băii, lovind cu piciorul uşa fiecărei toalete, asigurându-se că nu mai era nimeni înăuntru.

Am urmărit-o cu un zâmbet amuzat. Îmi plăcea din ce în ce mai mult de ea.

— Kath, orice ai face... stai departe de tipul ăla. S-a întors deodată serioasă şi degetul său arătător s-a ridicat spre mine.

M-am încruntat confuză, nu că m-aş fi aruncat eu în braţele lui, dar ce era cu atâta seriozitate pe tema asta?

— De ce? am întrebat mai mult curioasă de ce avea să îmi răspundă.

— Pur şi simplu, stai departe de el, OK? Ştiu ce gândeşti acum, eşti atrasă de fizicul lui, e un magnet întunecat pe două picioare sexy, dar dacă i se pune pata pe tine... a ezitat, nedorind să

spună ce se întâmpla după asta. Am ridicat din sprânceană, aşteptând curioasă şi ea a oftat.

— Cred că eşti destul de puternică, trebuie să îi rezişti. Tipul ăsta e periculos, faptul că participă la curse face parte doar din timpul lui liber.

Kris părea extrem de serioasă, mi-am muşcat buza de jos, analizând fiecare informaţie. Pericol, huh? Ceva de care eu nu puteam sta departe, dar dacă venea la pachet cu tipul ăsta straniu care îmi dădea electroşocuri, trebuia să păstrez distanţa.

— Şi ce îl face, mai exact, atât de periculos, în afara înfăţişării? am insistat eu curioasă, dar şi amuzată de seriozitatea lui Kris.

— Şi înfăţişarea e de ajuns, a comentat şi am bufnit în râs. M-a mustrat cu privirea.

— E elev aici?

— Da, e în an cu noi.

— Aham… am analizat eu situaţia, deci urma să îl mai văd prin zonă.

— Kath, faci ce vrei, dar ţi-o spun pentru binele tău, nu te lăsa ameţită de băiatul ăla. Continua ea serioasă şi situaţia devenea stresantă, era un elev de liceu, cât pericol putea să inspire un asemenea adolescent?

— Cum adică să mă las ameţită? am întrebat îmbufnată de afirmaţia ei. Era atrăgător, dar nu i-am oferit încă titlul de Casanova.

— Oh, crede-mă, nu vrei să ştii ce se întâmplă cu o fată când lui Harris Stone i se pune pata pe ea. Mai că a râs de mine, dar totuşi era serioasă.

— Ce?! Se transformă în vampir? Am gesticulat dramatic făcând-o să râdă, Kris încerca să mă sperie ca să nu îmi stârnească vreo idee şi să mă îndrăgostesc de brunetul ăsta tatuat. Nu pe tura mea. Oare îi plăcea ei şi încerca să mă ţină departe de el?

— Ăsta ar fi un lucru bun de fapt, a aprobat Kris amuzată. Dar nu, dacă te vrea, o să te aibă. În plus, nu se poate discuta despre iubire, iubita lui e mai mult o bijuterie pentru el.

M-am încruntat surprinsă de alegerea cuvintelor ei.

— Blonda aia...

— Amber Wrise! Oh, da, un an de zile a alergat după el şi acum sigur îşi blesteamă zilele că e cu el. Mai ales de când i-a făcut tatuajul. Kristen se prăpădea de râs, dar eu rămăsesem fără aer.

— Cum ai zis că o cheamă? am întrebat stupefiată.

— Amber, a repetat confuză.

— Nu, mi-am clătinat capul repede. Numele de familie.

— Wrise. De ce?

— Cred că faci mişto de mine! am mârâit nervoasă, lovind cu piciorul în perete.

— Kath, ce e? m-a întrebat Kristen nedumerită.

— Pe mine mă cheamă Katherine Wrise. Am bufnit întorcându-mă spre ea, cu mâinile ridicate dramatic.

Kristen a tăcut câteva secunde, apoi a izbucnit într-un râs isteric. Mi-am îngustat ochii nervoasă, încrucişându-mi mâinile la piept şi începând să bat din picior.

— Nu e amuzant! i-am reproşat ţâfnoasă.

— Ba e, continuă, prăpădindu-se de râs.

Am mârâit furioasă şi urma să îi dau cu un sul de hârtie igienică în cap dacă nu se potolea. Era doar un nume, un afurisit de nume.

— Aici eraţi! Doamne, v-am căutat peste tot. Candice a intrat disperată în baie. De ce râdeţi? Am privit încruntată spre Roşia-vorbăreaţă, eu clar nu râdeam, Kristen era cea care găsea chestia asta foarte amuzantă.

— Îţi spunem mai târziu, acum hai să plecăm de aici, destulă şcoală pentru o zi, a spus

Kristen, agitându-şi mâna şi încercând să îşi potolească râsul, apoi ne-a tras pe amândouă afară din baie.

— Chiulim? a expirat Candice stupefiată.

— Primul lucru bun pe ziua de azi, am spus, încercând să ies cât mai repede din liceu.

— Dacă o să fim prinşi? a întrebat Candice din ce în ce mai speriată de ideea de a chiuli.

— Nu o să fim. E prima zi, nici măcar nu se fac ore, i-am răspuns, dându-mi ochii peste cap în timp ce îi aşteptam pe băieţi să aducă maşina din parcare. Deşi nu mă gândeam cu adevărat la asta, mă interesa să plec cât mai repede de aici. Ştiam că liceul acesta nu va fi un început prea grozav, dar nu mi-l imaginasem în asemenea hal. Parcă venisem pe altă planetă, nu în alt oraş. Oamenii erau ciudaţi şi curioşi, sau înfricoşători şi curioşi. Îmi era mai dor de New York decât îmi fusese vreodată.

Acum eram cu două persoane mai mult, speram că vom avea loc. Scăpasem de privirea brunetului electroşoc şi voiam să mă ţin cât mai departe de *ea*.

— Aoleu... ăăăh, fetelor?! a şoptit Candice speriată, amândouă ne-am întors privirea spre ea şi buzele mi-au format un suspin când am văzut o maşină neagră, îndreptându-se cu viteză spre

noi. Aripile argintii, pictate pe portiere, străluceau sub razele soarelui şi îmi acaparau privirea ca venirea unui înger demonic, gata să mă spulbere. Şi exact asta urma să se întâmple. Dacă nu încetinea acum, risca să ne transforme pe toate în abţibilduri pe asfalt.

Şi nu avea de gând să încetinească, era la treizeci de metri de noi şi viteza continua să crească, urcându-mi inima în gât. Kristen s-a dat câţiva paşi în stânga, ferindu-se din calea maşini, iar Candice a sărit practic, luând-o la fugă prin parcarea liceului, căutându-şi un loc în care să fie în siguranţă. Dacă nu aş fi fost *îngheţată*, m-ar fi bufnit râsul, dar eu nu mă puteam mişca, plus că nu voiam să îi dau satisfacţie. Voia să se joace? Nu şi-a găsit păpuşa potrivită.

Mi-am strâns pumnii, privind prin parbrizul fumuriu, eu nu îl puteam vedea, dar el sigur îmi analiza fiecare mişcare.

Viteza nu se diminua, dimpotrivă... în următoarele secunde voi fi o urmă pe ciment. Dacă pierduse controlul maşini? Sau dacă era mai nebun decât am crezut eu şi nu îi păsa că mă spulbera?

— Katherine. Cineva m-a strigat înspăimântat, dar nu m-am mişcat.

Am inspirat terifiată când urma să fiu lovită, dar lucrurile s-au schimbat brusc. Scârţâitul roţilor mi-a zgâriat timpanele şi maşina s-a întors fulgerător, derapând jumătate spre partea stângă, acum se îndrepta spre mine cu maşina întoarsă invers şi urma să fiu lovită de portiera pasagerului. Am văzut mai bine aripa de înger negru care avea să mă lovească, semăna puţin cu tatuajul meu. Am înghiţit în sec, roţile ardeau asfaltul, lăsând urme negre pe unde treceau şi ridicând în aer, praf şi fum din cauza frânelor apăsate la maximum.

Tot risca să mă lovească, dar nu s-a întâmplat, maşina neagră s-a oprit chiar lângă mine, întorcându-se din nou rapid cu un ambalat de motor, astfel încât să treacă pe lângă mine aşa cum ar fi făcut-o dacă nu se întorcea prima dată. Răgetul motorului îmi zbârlea pielea. Am început să respir mai repede, simţindu-mi inima în gât. Tocmai îmi văzusem toată viaţa prin faţa ochilor.

M-am întors spre dreapta când am auzit geamul coborând cu un sunet automat si silenţios. Maşina era la câţiva centimetri de mine acum şi îmi doream atât de tare să îi dau o lovitură cu piciorul, să stric vopseaua asta strălucitoare. Nemernic dement!

Pe fereastra maşini a scos capul blondul pe care îl văzusem mai devreme, cu ţepi enormi şi probabil două tuburi de gel în cap. Era plin de tatuaje şi piercing-uri.

— Hei, păpuşă, nu te-a învăţat mama să nu stai în faţa maşinilor? mi-a rânjit, ieşind mai mult pe fereastra maşinii, prinzându-se cu mâna de plafon.

Mi-am scrâşnit dinţii.

— Nu. Nu am avut o mamă prea grijulie. I-am răspuns aproape mârâind.

A devenit brusc serios din cauza reacţiei mele. Am observat şi prezenţa şoferului. Stătea nemişcat, cu mâinile pe volan, nu îi vedeam faţa, pentru că eram prea înaltă şi aproape de maşină, dar puteam să jur că s-a întors spre mine când am vorbit. Mai ales că vorbisem de mama, la trecut.

— Curajoasă şi arţăgoasă, unde ai fost până acum, frumoaso? În mod normal aş fi explodat la replica blondului, dar eram atentă să îi analizez tatuajele celui de pe scaunul şoferului, chiar dacă nu îi vedeam faţa, eram sigură că era *acel* Harris.

I-am observat mâna încordată, strângând puternic volanul negru, degetele sale lungi erau atât de strânse în jurul acestuia, încât

încheieturile oaselor îi ieşeau prin piele. Am descifrat câteva numere romane în încâlcitura de tatuaje care îi brăzda braţul drept. Nu mi-am putut da seama dacă muşchii lui chiar erau atât de mari sau asta se datora încordării sale. Fără să vreau, m-am dat un pas înapoi, acum îi puteam vedea ceva din trăsăturile feţei, doar gura, buzele sale cărnoase şi rozalii erau unite, nelăsând nicio expresie la iveală. Voiam să mă dau mai în spate, îmi doream atât de tare să văd ce culoare aveau ochii lui, pentru că nu îmi dădusem seama de la distanţă, dar chiar înainte să mă mişc, l-am observat întorcându-se spre mine, buzele sale deschizându-se puţin. Bineînţeles că, ce vedeam eu *nou* la el, vedea şi el la mine. Brusc, nu mai voiam să îi întâlnesc privirea, mi-a ajuns electricitatea pe ziua de azi.

— Ce zici, blondo, vrei o tură până acasă? m-a întrerupt blondul cu un zâmbet larg, lovind cu palma în plafonul maşinii.

Mi-am coborât privirea spre el şi am observat că maşina avea o singură portiera pe dreapta şi cu siguranţă nicio banchetă în spate! Încă nu îmi puteam da seama ce marcă era.

— Şi unde se presupune că o să stau? În poala ta? am continuat şi eu, ridicând în silă din sprânceană.

A rânjit drăceşte. De ce vorbea doar el? Eram prea inferioară ca Demonul să vorbească direct cu mine?

— Mi-ar face o deosebită plăcere, şi dacă nu mă placi pe mine, poţi sta în poala şoferului. Mi-a făcut cu ochiul, arătând cu capul spre Harris.

Mi-am strâns buzele furioasă. De ce încă vorbeam cu imbecilul ăsta?

— Haide, nu vrei să guşti senzaţia de a sta în poala şoferului la bordul unei asemenea maşini? a continuat să rânjească spre mine şi nu mi-am putut abţine râsul. Clar oamenilor ăstora li se oferea tot ceea ce voiau şi eu nu mă puteam abţine să nu le stric puţin lumea perfectă. Am observat micul zâmbet de pe buzele lui Harris, înainte să vorbesc.

— Ba da, mor să gust asta, dar prefer să stau în poala unui şofer care ştie să conducă şi nu calcă oamenii prin parcări, dar mersi pentru ofertă. I-am făcut cu ochiul şi am aşteptat suficient ca zâmbetul să dispară de pe buzele şoferului, i-am văzut mărul lui Adam urcând în ceea ce părea furie. Am rânjit şi m-am depărtat de maşina lor.

Am mers lângă Kristen şi Candice, care mă priveau de parcă mă întorceam de la o discuţie cu dracii.

— Ce? m-am încruntat eu amuzată spre ele.

Am văzut o altă maşină apropiindu-se şi Kristen m-a tras de mână spre ea, aşa cum o mamă îşi târa copilul la maşină, promiţându-i o scalpeală când ajung acasă.

— Să înţeleg că îţi place să intri în belele? a mormăit ea printre dinţi.

— Sunt expertă la asta. Am spus, dar nu mai era o glumă, eram conştientă că mă jucam cu focul şi trebuia să învăţ să mă abţin până nu mă ardeam din nou.

— Ce a durat atât? am mârâit supărată spre băieţi în timp ce mă înghesuiam pe bancheta din spate a minivanul lui Zac, lângă Candice şi Kristen.

— Ce caută Stone aici? a întrebat Zac cu un ton dur, privind spre maşina neagră ce rămăsese în locul ei, la câţiva metri în faţa noastră.

— Voia şi el să le impresioneze pe noile fete. La ce te aşteptai? a râs Kristen, făcându-ne pe mine şi Candice să bolborosim.

— Singura impresie pe care mi-a dat-o mie este că e nebun de legat. A declarat roşcata hotărâtă, toată fascinaţia pentru Demon părea să îi fi dispărut după episodul de mai devreme.

Voiam să o susţin, să spun acelaşi lucru, dar cuvintele nu mi-au ieşit.

Zac a mai îngânat ceva, iar eu nu puteam să îmi iau gândul de la buzele *lui* ca să îi declar nebunia la fel ca şi Candice.

— Vreţi să mergem undeva? La un film poate, mâine cu siguranţă nu va mai fi aşa uşor să chiulim. A propus Zac şi toată lumea a fost de acord, cu excepţia mea.

— Poţi să mă duci acasă? Nu mă simt prea bine, am cerut, neştiind dacă minţeam sau nu. Încercam să îmi restabilesc echilibrul mental după tot ce se întâmplase în ultima oră, dar nu reuşeam.

— Sigur, Kath. S-a întors Zac spre mine, zâmbindu-mi, apoi a pornit maşina. Mi-am oprit respiraţia când am trecut pe lângă bolidul negru, şi am încercat să privesc fix spre tetiera scaunului din faţa mea ca să nu mă uit pe fereastră şi să îi întâlnesc privirea din greşeală. Cu siguranţă nu mă va mai privi zâmbind după ce am spus mai devreme.

Am respirat uşurată când am ieşit din parcare, terifiată de ziua de mâine când va trebui să mă întorc înapoi.

Însă nu am fost niciodată mai entuziasmată de ceva ce mă înspăimânta.

A doua zi dimineaţă m-am trezit cu o durere groaznică de cap, ieri am avut o stare proastă toată ziua şi asta se datora în mare parte unei anumite persoane care nu voia sub nicio formă să îmi iasă din minte.

M-am ridicat cu greu din pat, întunericul difuz din camera mea, produs de draperie, nu mă ajuta prea mult acum. Vederea îmi era înceţoşată şi abia mă puteam ţine pe picioare.

Am coborât la parter, încă în pijamale, ţinându-mă bine de balustrada scării.

— 'Neaţa, scumpo! m-a salutat tata vesel. Te simţi bine? Era aşa evident că nu mă simţeam? A devenit îngrijorat, privindu-mă serios, cu un bol de cereale în mână.

— Da, sunt doar... somnoroasă, am minţit, forţându-mi un zâmbet. Nu aveam nevoie ca tata să devină sceptic, mai bine muream decât să mă întorc în clinica de dezintoxicare.

M-am aşezat lângă el la masă, sorbind din cana mea de cafea şi refuzând să mănânc din cerealele pe care mi le pusese. Doar să le văd îmi provoca greaţă, aveam poftă de altceva acum... deci dependenţa mea era încă pe poziţie.

Tata m-a privit câteva secunde, analizându-mă atent, mi-am înăbuşit un căscat pentru a-i

demonstra că somnul era de vină pentru starea mea.

— Vrei să te duc eu la şcoală? m-a întrebat zâmbind în cele din urmă, luându-şi ziarul de pe masă.

— Nu! O să mă ia Zac şi restul cu maşina! am vorbit greu, forţându-mă din răsputeri să ţin ochii deschişi.

— Ah. Bine. Aş vrea să îi cunosc şi eu pe noii tăi prieteni.

— Sigur, dacă ai fi mai mult pe acasă, i-ai cunoaşte.

Brusc, a devenit serios. Nu ştiam ce se întâmpla cu tata, dar lipsea din ce în ce mai mult de acasă, şi mă îndoiam că îşi găsise un loc de muncă. Orele lui de plecare şi venire erau anapoda. Seara trecută venise la 7, nu aflase de chiulul meu, dar ar fi trebuit să îi mulţumească lui Zac pentru că îl scutise să mai vină după mine.

Mi-am reamintit că prietenii mei trebuiau să apară în orice secundă, iar eu eram încă în pijamale.

Mi-am luat cana de cafea de pe masă, sorbind din ea până în camera mea, apoi am făcut un duş rece care speram să mă ajute să îmi

revin, dar mi-a cauzat doar o senzaţie de tremurat. Să răcesc îmi mai lipsea.

Am căutat prin sertarul de jos al dulapului, cutia de medicamente împotriva dependenţei. Am înghiţit fără apă o altă pastilă de Clonidină şi m-am aşezat din nou pe pat.

Nu eram sigură dacă mă ţineam departe de droguri pentru că aşa voia tata sau pentru că aşa voiam eu.

Mi-am băut şi restul cafelei în timp ce m-am machiat şi mi-am îndreptat părul, la fel ca întotdeauna.

Mi-am tras pe mine o pereche de blugi negri, tăiaţi, un tricou gri şi larg, părea mai răcoare astăzi, aşa că am îmbrăcat şi vechea geacă neagră de piele. M-am încălţat cu o pereche de botine negre, fără toc, şi eram gata.

Încă mă simţeam rău, mă întrebam dacă ar fi fost rău să chiulesc azi de la şcoală. Îl păcăleam eu cumva pe tata. Dar era o altă parte a problemei, care se învârtea în jurul unei persoane care îmi umblase ieri toată ziua prin minte. Harris mă bulversase complet, pe cât de tare mă enerva aerul său arogant şi superior, pe atât de tare îmi plăcea. Mi-am scuturat capul nervoasă chiar înainte să aud claxonul care anunţa venirea prietenilor mei.

— La ce te tot gândeşti? m-a întrebat Kristen, privindu-mă ciudat, de parcă încerca să citească în creierul meu.

— La nimic, doar că nu mă simt prea bine.

— Minţi! m-a acuzat revoltată, cu degetul arătător îndreptat spre mine. Te gândeşti la Harris, nu-i aşa? şi-a mijit ochii la mine, încercând parcă să mă facă să mărturisesc o crimă.

— Eşti nebună! am declarat, privind-o serios şi făcându-l pe Zac să râdă. Eram doar noi trei în maşină, urma să îi luăm pe restul de pe drum.

— Dacă mă complimentezi, nu o să ajungi nicăieri. S-a îmbufnat înfrântă, întorcându-se la locul ei. Am mustăcit amuzată, dar nebuna avea dreptate; gândul meu era doar la brunetul ăla *electrizant* şi la momentul în care îl voi vedea astăzi. Dar nu aveam de gând să recunosc asta.

— Of, cât de dor îmi era de şcoală. S-a văicărit Chris în timp ce mergeam pe holul şcolii. Astăzi situaţia devenea serioasă, aşa că se vor face ore. Ameţeala mea se mai domolise, dar nu de tot. Plus că îmi doream să mă dau cu capul de un perete pentru că mă tot holbam în

jur, şi ştiu exact pe cine voiau ochii mei nemernici să vadă.

— Nu e încă aici. Starurile apar mai târziu, mi-a şoptit Chris în timp ce ne lăsam cărţile în dulap. Am făcut ochii mari, eram aşa de previzibilă?

— Ce tot spui acolo? m-am prefăcut că nu ştiam despre ce vorbeşte.

— Oh, haide, Kath, pe cine crezi tu că păcăleşti? E clar că îl cauţi pe Harris cu privirea.

— Ştii ce?! M-aţi înnebunit deja cu tipul ăla, de unde ştii tu că mă uit după el? Poate am văzut alt băiat drăguţ ieri şi pe acela îl caut cu privirea, tatuatul ăla aproape m-a lovit cu maşina ieri, dacă îl văd, o să îi dau o palmă peste faţă. Am mârâit nervoasă, vorbind puţin cam tare şi lovind uşa dulapului, care s-a închis cu un zgomot metalic.

— Da, da... a râs Chris, neafectat de nervozitatea mea. Ce ai prima oră?

— Istorie, am spus, scoţând limba, uram istoria. De fapt, în ultimul timp, uram orice materie.

— Of, eu am biologie, dar cred că Zac are istorie.

— Ar fi bine, măcar să am cu cine vorbi la oră.

— Baftă să vorbeşti la ora lui Willson, a râs Chris.

L-am privit, ridicând o sprânceană. Profesori răi. Grozav!

— Pregătiţi pentru învăţat? ni s-au alăturat şi restul, fiecare ţinând cartea pentru primul lor curs, după ce le lăsaseră pe restul în vestiar.

— Nuuu! ne-am smiorcăit eu şi Chris, apoi ne-am salutat şi am plecat pe hol, îndreptându-ne fiecare spre cursul său. Eu aveam istorie cu Zac şi roşia noastră vorbăreaţă, Candice. Tot numai de ea aveam parte până la urmă. Cel puţin avea cine să mă ducă la cursuri şi nu bântuiam holurile cu nasul în hartă.

În timp ce ne lăsam amândouă conduse de Zac spre sala de curs, am auzit nişte râsete zgomotoase în spatele nostru. Mi-am întors privirea şi *i-am văzut*. Celebra gaşcă a şcolii, intrând pe uşa liceului, extrem de veseli şi degajaţi. Toată atenţia a fost îndreptată spre ei în timp ce defilau pe hol precum nişte superstaruri la o şedinţă de autografe pentru fani, nicidecum nişte simpli elevi într-o şcoală. Dar am simţit cum toată deprimarea din lume cădea pe mine când am realizat că el nu era cu ei. De fapt, lipseau mai mulţi, dacă îi analizam bine pe fiecare, doar două-trei chipuri din cele de ieri

îmi erau cunoscute, restul erau alte persoane. Nici blondul arici nu era. Câte vedete avea şcoala asta?

Am intrat la curs, încercând să scap de starea ridicolă de tristeţe. Aş fi putut jura că voi fi fericită dacă el nu va veni azi la şcoală. I-am dat profesorului formularul pentru semnat şi am fugit imediat în ultima bancă din clasă, de lângă fereastră.

La ora eram total aeriană, nu am acordat deloc atenţie vorbelor profesorului, deşi la un moment dat m-a întrebat ceva, după ce ne-a pus pe mine şi Candice să ne prezentăm. Şi pentru prima dată, am fost fericită că celeilalte noi studente îi plăcea atât să pălăvrăgească, lăsând-o pe ea să vorbească mai mult, în locul meu. Deşi, într-un fel, privirile erau cumva tot îndreptate spre mine. Speram din suflet că incidentul de ieri cu Harris Stone, sau Demonul, sau cum l-o fi chemând… să nu fi fost sesizat de întreaga şcoală.

Eram bucuroasă că erau bănci de o singură persoană şi nu trebuia să mă mai prezint nimănui. Acum voiam doar să mă înec în deprimare mea. Starea de ameţeală revenise şi mi-am amintit speriată de efectele secundare ale Clonidinei.

Hipotensiunea era tot ce îmi mai lipsea acum.

Zac era lângă mine, pe rândul celălalt, iar Candice era cu două bănci în faţa mea.

Îmi verificam încheietura mâinii, căutându-mi pulsul şi încercând într-un mod ridicol să îmi dau seama dacă tensiunea mea scădea. Ameţeala sigur creştea.

Mi-am clătinat uşor capul, respirând profund şi mi-am îndreptat atenţia spre caietul meu, nu pentru a lua notiţe, ci pentru a desena.

Am simţit o mică lovitură în frunte, care m-a deconcentrat din desenul meu. Acum realizam că desenasem două aripi negre de înger care semănau cu cele din tatuajul meu... sau maşina lui.

Lângă caiet am observat o micuţă hârtiuţă mototolită şi am ridicat capul imediat, văzând-o pe Candice zâmbind, semn că ea o aruncase. Mi-a făcut semn să o citesc repede şi, încruntându-mă, am desfăcut bucata de hârtie, citind cele câteva cuvinte din interiorul ei:

"Uită-te pe fereastră! ☺"

Am ridicat nedumerită capul, privind din instinct pe fereastra de lângă mine şi am simţit cum aerul mi se oprea imediat în gât. *Din nou.*

Una câte una, apăreau maşinile pe care le văzusem ieri, parcând în faţa liceului şi din ele coborând *celebrităţile* pe care le ştiam. Fără să îmi dau seama, am înghiţit în sec când am văzut maşina neagră parcând ultima. Nu vedeam prea bine de la etajul unu, dar sigur nu mai era la fel de strălucitoare ca ieri, acum părea plină de praf, şi chiar lovită în partea stângă a barei de jos. Oare participase ieri la vreo cursă?

Am aşteptat până când portiera pasagerului s-a deschis, şi l-am văzut pe el coborând. Am început să respir mai greu, dându-mi palme mintale, pentru că iar simţeam electricitatea aia tâmpită. Purta haine asemănătoare cu cele de ieri. Tricoul negru, strâns pe corpul masiv şi blugii negri care îi făceau picioarele să arate precum cele ale unei statui sculptate. Sub soarele arzător, adia totuşi un vânt lin, care îi învolbura şuviţele negre pe faţă. Le îndepărta apoi repede, trecându-şi mâna pe spate. I-am observat câteva trăsături din expresie, în timp ce mergea hotărât spre intrarea în liceu; părea supărat. Amber era în urma lui, dar nu reuşea să ţină pasul cu el. Părul lui părea răvăşit şi

nearanjat, nu mai era cum îl văzusem ieri, nu arăta bine deloc. Îmi aducea aminte de mine atunci când exageram cu drogurile şi uitam că organismul meu avea nevoie de somn. Dar aşa răvăşit cum era, tot năucitor arăta, şi fiecare nerv din trupul meu a început din nou să vibreze la vederea lui, asta până când a intrat în liceu, ieşind din raza mea vizuală.

Am respirat adânc şi mi-am întors privirea în caietul meu. Simţeam o senzaţie de fierbinţeală pe piele şi mi-am trecut agitată mâna prin păr, încercând să elimin imaginile pe care tocmai le văzusem. Era doar un băiat, un băiat ca oricare altul.

Nu am acordat atenţie şuşotelilor lui Candice şi m-am întors la desenul meu nereuşit.

Am ieşit val-vârtej din clasă. La prima vedere, oricine ar fi crezut că fugeam să îl văd pe el, eu, de fapt, fugeam de gura lui Candice care nu îmi dădea pace deloc, continuând să îmi pună întrebări cu ce aveam de gând să fac acum.

— Nimic, Candice! i-am răspuns nervoasă pentru a mia oară. A venit la şcoală, vrei să îi dau o diplomă pentru asta?

— Nu, dar mă gândeam…

— Las-o baltă. I-am închis gura, nervoasă, începând să merg mai repede printre sutele de

studenţi de pe hol şi lăsând-o în urmă. Ameţeala era uşor diminuată de starea de nervozitate.

— Hei, blondino! m-am simţit strigată de o voce necunoscută şi m-am întors instinctiv. Am văzut un băiat şaten, înalt, care îmi părea cunoscut. Ştiam că era din *gaşca vedetelor,* dar nu eram sigură dacă dintre cei de azi-dimineaţă, sau cei care au venit mai târziu cu Harris.

— De ce eşti aşa grăbită? Băiatul s-a apropiat de mine cu un zâmbet ciudat de încântat. Era mai înalt decât mine, dar nu şi decât Zac, care nu ştiam unde Dumnezeu dispăruse.

— Ştii... e păcat să am o colegă nouă aşa de frumoasă şi să nu ştiu cum o cheamă. Când a ajuns lângă mine, am observat semnele violente care îi acopereau faţa, alături de mici zgârieturi şi o umflătură mare deasupra sprâncenei. Încercase să acopere tot cu machiaj, dar nu făcuse decât să le accentueze şi mai tare.

— O să îmi spui şi mie cum te cheamă? Sunt curios din fire. Continua, privindu-mă cu un aer obraznic şi superior care ajuta la creşterea stării mele de nervozitate.

— Tot curiozitatea ţi-a adus şi machiajul ăsta? i-am replicat cu un rânjet, nereuşind să mă abţin şi scoţându-i zâmbetul tâmpit de pe faţă.

Poate eram prea înţepată pentru binele meu, dar mă simţeam mult prea rău ca să încerc să fiu drăguţă.

M-am întors şi am încercat să plec de lângă el până nu se ajungea la mai multe.

— Ia stai tu aşa! a mârâit nervos şi m-a prins de încheietură pentru a mă întoarce repede cu faţa spre el.

— Joshua, e aici!

Altul a apărut de nicăieri, aproape şoptindu-i speriat la ureche. Şatenul a întors puţin capul spre el, dar nu de tot, privind nervos în jos. Am încercat să mă trag din strânsoarea lui, dar nu avea de gând să îmi dea drumul.

— Nu-mi pasă, o iau cu mine, a mârâit acesta, privind iar spre mine.

— Dă-mi drumul! m-am agitat nervoasă, nu părea că mă aude, strângându-mă din ce în ce mai tare de mână. Pe cine vrea să ia cu el?!

— Joshua, nu fi prost. E clar că a venit doar pentru ea, e extenuat după transport, dar ştii că asta îl transformă într-un sac de nervi. Nu-l provoca acum. A încercat celălalt să îl convingă. Am privit spre şatenul care mă strângea de încheietură, în capul meu se făceau mai multe legături privind vorbele lor, dar nu ajungeam la ceva concret. Transport? Ce Dumnezeu…?!

Joshua a privit nervos spre mine, de parcă mă cunoştea şi tocmai îi spărsesem cauciucurile la maşină. Avea ochii de un căprui-închis, tenul alb care scotea mai mult în evidenţă vânătăile ce îi brăzdau faţa. Putea fi chiar frumos dacă nu era o jigodie care mă scotea din pepeni deja. Ce dracului voia de la mine?

— Katherine! Strigătul lui Kristen i-a atras atenţia, prilej pentru mine să mă da un pas înapoi şi să îmi ridic piciorul, rapid, îndoind genunchiul chiar în punctul lui sensibil. Imediat mi-a eliberat mâinile, scoţând un icnet de durere şi aplecându-se în faţă, punându-şi mâinile pe zona rănită. Am încercat să plec imediat, dar s-a ridicat mai repede decât aş fi crezut. Am văzut ceva negru, apropiindu-se în spatele lui.

— Tu... a mârâit nervos şi roşu la faţă, îndreptându-şi spatele şi apropiindu-se din nou de mine, cu o privire criminală. M-am speriat când i-am văzut ochii fioroşi, fiind hotărât să mă lovească.

Dar înainte să apuce să mă atingă, l-am văzut înşfăcat la propriu din faţa mea şi tras în spate. Cineva îl prinsese de guler şi îl trăsese ca pe o cârpă. Am încremenit când am văzut părul negru care şi-a făcut apariţia din spatele lui.

Harris l-a tras cu faţa spre el, privindu-l cu ochii furioşi. Respiraţia îi ieşea cu un tremurat de nervozitate din gât, făcându-i pieptul enorm să urce şi să coboare rapid.

— Ţi-am. Spus. Să. Nu. O. Atingi. A mârâit la propriu, rostind rar şi răspicat fiecare cuvânt, într-un val de furie. Era pentru prima dată când îi auzeam vocea. Era groasă, răguşită, înfricoşătoare. Nu îmi puteam da seama prea bine totuşi, deoarece acum mai mult mârâise decât să vorbească, dar chiar şi aşa, mi-a făcut tot corpul să ia foc într-o fracţiune de secundă.

I-am simţit pe prietenii mei apărând lângă mine, şi ai lui erau acum în jurul nostru. De fapt, probabil toată şcoala ne privea, dar eu nu îmi puteam lua ochii de la el ca să verific. Joshua îl privea terifiat, acum am observat cât de înalt era Harris, coborându-şi capul pentru a-l privi pe şatenul înspăimântat a cărui faţă era la baza gâtului său.

— Nu aici, Harris. Blondul ţepos de ieri şi-a făcut uşor loc lângă ei, vorbindu-i calm lui Harris, care fierbea de furie. I-am observat o venă de pe gât pulsând puternic, devenind din ce în ce mai proeminentă prin pielea sa albă. Şi-a întors încet privirea spre mine, şi atunci am

simţit cum iau foc când am făcut contactul cu ochii săi.

Ieri m-am gândit toată ziua la ei, imaginându-mi posibila lor culoare şi mi-i închipuiam albaştri, sau verzi, poate şi căprui, dar nu aşa.

Erau negri. Nimic mai mult decât un abis negru se afla în ochii lui şi aproape că nu puteam să disting irisul de pupilă. Acum înţelegeam de ce omul ăsta era poreclit Demon, i se potrivea mai bine ca orice altceva şi totuşi speram că purta lentile, pentru că un asemenea om nu putea fi sută la sută real. La fel ca şi părul lui, pe care îl vedeam acum mult mai aproape şi eram sigură că e vopsit.

Încerca să îşi controleze expresia furioasă în timp ce mă privea fix în ochi.

Mi se înmuiaseră picioarele.

Nu am putut să nu observ cearcănele negre de sub ochii săi, şi vinişoarele roşiatice care îi pătau albul ochilor. Cu toate astea, frumuseţea lui era încă ireală. Nu era emo sau punk, deşi putea inspira spre asta, nu avea piercing-uri ca prietenul său blond, dar imaginea lui înfăţişa altă personalitate, una cu adevărat demonică.

Privirea sa era din ce în ce mai intensă, iar acea electricitate ciudată şi atât de frecventă în

ultimele două zile, şi-a făcut din nou apariţia. Eu eram paralizată, nu ştiam ce schiţa faţa mea acum, dar nu îmi puteam mişca un muşchi, abia dacă îmi aminteam cum se respiră.

Furia de pe chipul său a dispărut, lăsând loc unei expresii serioase. Într-o secundă, s-a întors spre Joshua, înfăşurându-şi mai bine palma mare în jurul cefei acestuia şi începând să îl tragă pe hol ca pe un animal în lesă. Joshua mergea împleticit şi aplecat sub strânsoarea lui Harris, încercând să ţină pasul cu el. Am privit cu respiraţia tăiată cum îl trage afară, însoţit de câţiva băieţi, până au dispărut din raza mea vizuală.

— Gata! Show-ul s-a terminat, înapoi la orele voastre. A strigat blondul care îi era prieten lui Harris, chiar înainte ca restul şcolii să îi urmeze afară pentru a vedea bătaia ce avea să urmeze. Restul găştii lui au plecat după ei, iar eu am rămas încă paralizată, nu înţelegeam de ce făcuse asta. De ce era atât de nervos pe faptul că o străină era atacată de un băiat? Şi cuvintele lui "*... să nu o atingi*"... asta însemna că el şi şatenul mai avuseseră o discuţie ce mă avea pe mine drept subiect, poate chiar Harris fusese cel care îi făcuse vânătăile prima dată. Nu! Toate astea nu aveau niciun sens, nu mă cunoştea şi

ieri îl jignisem de vreo două ori, de unde atâta obsesie protectivă pentru mine?

Dar nu era protecţie. Era un joc în care eu am intrat fără voia mea şi nici măcar nu îi cunoșteam regulile.

3. DEPENDENȚĂ

Am intrat complet bulversată la ora de franceză, mintea mea devenise un uragan de teorii şi idei care se învârtea în jurul unor cuvinte simple, dar atât de periculoase acum: Ţi-am spus să nu o atingi!

Fraza asta mă bântuia deja.

Ce-mi scăpa?

Nu am fost afară să *îi văd*, dar îmi puteam da seama destul de uşor din sutele de bârfe de pe hol că Harris îl bătuse rău pe acel băiat, Joshua. Nu i-am mai văzut pe niciunul pe parcursul pauzei, dar din câte se părea, Joshua avea nevoie de o vizită la urgenţe, iar Harris a ajuns în biroul directorului.

În mine se dădea o bătălie acum, o parte îi e recunoscătoare lui Stone, pentru că, până la urmă, mă salvase de acel necunoscut şi îmi părea rău că putea avea probleme acum din

cauza mea, iar o altă parte rămânea orgolioasă şi afirma că merită asta. Sigur tot din cauza lui am ajuns aici. Până la urmă, şi Harris era tot un necunoscut.

Am izbit cartea de bancă înainte să mă aşez, bufnind nervoasă, prea multe contradicţii pentru o zi.

— Domnişoară Wrise, vă puteţi ridica, vă rog?! Am auzit vocea profesoarei şi am ridicat capul automat. Îi dădusem deja formularul, ce voia mai mult?

M-am ridicat sceptică, bineînţeles, captând atenţia întregii clase. Acum eram singură, niciunul dintre prietenii mei nu era cu mine la cursul ăsta. Şi nu ştiam dacă asta era bine sau rău, şi ei păreau destul de bulversaţi după incidentul de mai devreme.

— Poţi, te rog, să te prezinţi în faţa colegilor? A spus aceasta zâmbitoare, făcându-mi semn să vin in faţa clasei. Cu toţii am vrea să te cunoaştem mai bine.

Am expirat nervoasă. Ba nu, nu vreţi.

Am trecut printre rânduri pentru a ajunge în faţă, cel puţin aveam noroc că apucasem din nou o bancă goală în fundul clasei.

Profesoara mi-a zâmbit mai larg înainte să mă întorc cu faţa spre clasă, părea proaspăt

ieşită de pe băncile facultăţii, cu o tunsoare bob de un roşcat aprins şi ochelari pe nas. Ochelari de firmă, care păreau mai mult un accesoriu decât o necesitate, privind restul ţinutei sale extravagante.

— Păi, numele meu este Katherine Wrise, probabil toată lumea ştie asta deja. Am adăugat mai uşor din cauza felului în care tot liceul mă privea după ce Demonul îmi luase apărarea. M-am mutat din New York şi restul nu prea contează, am vorbit rapid şi puţin respingător, starea mea de nervozitate nu voia să coboare sub nicio formă. Colegii mei mă priveau ca pe o ciudăţenie tupeistă.

— OK! Ăhm, şi ai putea să îmi spui cum te descurci cu franceza? Continua profesoara, încercând să mă facă să vorbesc doar cu ea.

— Ei bine… dar nu am apucat să răspund, pentru că am fost întreruptă de uşa care s-a deschis în spatele meu, m-am întors instinctiv şi l-am văzut.

Harris a intrat în clasă, dându-şi deoparte şuviţele de pe frunte chiar înainte să închidă uşa în urma lui.

— Îmi pare rău pentru întârziere, domnişoară Miller, am avut ceva de rezolvat cu doamna director.

A spus cu o voce catifelată şi un mic zâmbet seducător în colţul buzelor, complet diferit de tonul pe care l-a folosit mai devreme. Se părea că nu doar eu uitasem să respir, profesoara a început să se bâlbâie când a vrut să îi răspundă.

— E în regulă, Harris, nici nu am început, poţi merge la locul tău.

Biata de ea, sigur avea nevoie de hiperventilaţie acum. Şi eu la fel.

Dacă felul în care se încrunta era năucitor, modul în care zâmbea şi încerca să fie şarmant, era interzis cu siguranţă pentru sănătatea mintală a femeilor.

Harris i-a zâmbit scurt, ochii parcă strălucindu-i şi arzându-ne pe amândouă, apoi şi-a îndreptat atenţia spre mine, afişând un zâmbet mai mic, dar mai obraznic în timp ce a trecut prin faţa mea pentru a se aşeza la locul său, care era fix în fundul clasei, lângă mine.

Am expirat epuizată când mi-am dat seama că va trebui să îi suport privirea insistentă o oră întreagă.

S-a aşezat lejer în bancă, corpul său masiv încăpând cu greu pe scaunul micuţ. Nu arăta deloc ca un elev, mai degrabă un bărbat care s-a înscris la seral.

Ştiam că privirea lui nu avea să se mute de pe mine, îi plăcea prea mult să mă sâcâie. S-a lăsat pe spate în scaun, parcă analizându-mi fiecare unghi al corpului ca un pictor ce urmează să îmi pună trupul pe pânză.

Mi-am întors atenţia spre profesoara, încercând să nu îi mai acord atenţie, dacă mă arătam enervată de reacţiile lui, îl încântam şi mai tare.

— Deci, domnişoară Wrise... a continuat profesoara, revenind la întrebarea de mai devreme, am observat cum zâmbetul lui Harris a dispărut brusc, o mică încruntătură făcându-şi loc pe fruntea sa. Probabil realizase că mă chema la fel ca pe iubita sa. Da, acum eram doi şocaţi.

— Mă descurc destul de bine, am răspuns repede, încercând să îmi aduc aminte ce note aveam înainte la franceză, când învăţam destul de bine, dar s-au întâmplat multe de atunci şi s-au schimbat şi mai multe.

— *Très bien*[5]! Mă bucur să aud asta, înseamnă că ne vom înţelege foarte bine.

Am aprobat din cap, forţându-mi un zâmbet scurt.

— Poţi să mergi la locul tău. S-a aşezat şi ea la catedră, am strâns scurt din ochi înainte să mă

îndrept spre locul meu, nu îmi păsa de nicio privire aţintită spre mine, a lui Harris era cea care mă fierbea. Acum nu mai era aşa obraznic, mă privea într-un fel cercetător, probabil încerca să îşi dea seama de ce mă chema aşa. Ei bine, nici el nu avea tocmai un nume comun, dacă tot venise vorba.

M-am aşezat la locul meu, simţindu-i privirea arzătoare peste întregul meu trup, de parcă nu ştia unde să se uite mai întâi.

Eram în ultima bancă din mijloc, în timp ce el o avea pe cea de lângă fereastră. Era aşezat lejer în scaun, fiind aplecat pe spate, lucru care îi făcea picioarele uriaşe să nu aibă loc sub bancă.

Mi-am îndreptat atenţia spre caietul meu, continuându-mi desenul de ora trecută şi încercând să nu îl bag în seamă, dar era imposibil. Nu avea de gând să îşi ia privirea de pe mine, iar eu fierbeam la propriu de furie. Poate aş fi ţipat la el dacă nu aveam durerea asta groaznică de cap, simţind cum se învârtea clasa cu mine.

— Domnişoară Wrise?!

Am ridicat speriată privirea, profesoara se uita la mine, parcă aşteptând ceva, probabil să

dau un răspuns la o întrebare pe care nici măcar nu o auzisem.

— Ăhmm... mi-am muşcat buza, neajutorată, habar nu aveam ce să spun.

— *Avoir*[6]! a răspuns Harris rapid, uitându-se în sfârşit la profesoară.

— Corect, Harris, l-a aprobay profesoara cu un zâmbet.

El nu a schiţat nimic, în schimb şi-a întors din nou privirea spre mine cu superioritate. Dacă voia să îi mulţumesc, mai avea de aşteptat. Deşteptul ce era.

Mi-am întors atenţia spre desenul meu, bolborosind cuvinte de duh în mintea mea, apoi l-am observat că se abţinea să nu râdă.

Mi-am întors privirea nervoasă spre el, şi atunci am realizat că mă încruntasem precum un copil mic până acum, care mâzgălea supărat pe caiet. M-am oprit şi mi-am muşcat buza, ofticată, lucru care i-a produs o reacţie nouă.

Puteam să jur că i-am văzut nodul din gât urcând şi coborând rapid şi mă tenta să îmi muşc buza din nou să văd dacă va avea aceeaşi reacţie, dar m-am abţinut.

---

[5]Très bien – foarte bine (în lb. franceză);

[6]Avoir – verbul „a avea" în lb. franceză.

Nu voiam să îl întărât şi mai tare.

L-am observat mai cu atenţie, nu părea deloc afectat de aşa-zisa bătaie pe care o purtase mai devreme, semn că doar Joshua o încasase, din nou. Hainele păreau murdare pe el, cocoloşite. Părul încerca să îl aranjeze, trecându-şi deseori mâna prin el, am observat şi onduleuri în şuviţele lui negre, mari, dar date pe spate într-un stil lins şi doar perciunii erau mai cârlionţaţi. Dar tot răvăşit rămânea, şi cu toate astea, este aproape interzis ca o persoană neîngrijită să arate atât de bine.

Oare ce făcuse noaptea trecută? Se vedea pe faţa lui că era obosit, avea ochii roşi, închizându-i din când în când şi respirând adânc, parcă încercând să nu adoarmă. Nu părea genul de băiat care să fie afectat de o amărâtă de absenţă, ce căuta el la şcoală acum? Clar avea nevoie de un somn bun.

Soneria s-a auzit ca o piatră luată de pe inimă, privirea îi devenise din perversă, din ce în ce mai serioasă şi cercetătoare, parcă desluşind tainele Universului scrise pe corpul meu. Se încrunta de multe ori şi îşi întorcea capul în altă direcţie, muşcându-şi buza nervos, ceva îmi spunea că nu eram singura enervată de comportamentul lui. Se părea că şi pe el îl

enerva propria curiozitate, dar de fiecare dată îşi întorcea privirea înapoi.

M-am ridicat din bancă şi aproape că am fugit spre uşă. Am ieşit prima din clasă, fără să îl mai privesc şi am fost surprinsă să îmi găsesc prietenii la uşă.

— Hei, Kath! m-a salutat Zac, sărutându-mă prieteneşte pe frunte. M-a surprins gestul lui, dar părea mai degrabă unul frăţesc, ca un fel de consolare pentru toate prin câte trecusem astăzi, aşa că i-am zâmbit ca răspuns.

Înainte să spun ceva, am observat expresiile serioase ale tuturor, chiar speriate, privind peste umărul meu. Încă eram în pragul uşii şi m-am întors să îl văd pe Harris stând chiar în spatele meu.

Pentru a doua oară pe ziua de azi, mă speria, tipul ăsta era chiar periculos şi îşi pierdea calmul extrem de uşor. Totuşi, care era problema lui că prietenul meu mă săruta pe frunte? Cu el nu vorbisem în viaţa mea, mă enerva impresia lui, ca şi cum mă deţinea.

Brusc, un plan diabolic s-a născocit în capul meu. M-am întors spre Zac, afişând cel mai dulce zâmbet pe care îl puteam scoate şi m-am ridicat puţin pe vârfuri, sărutându-l uşor pe obraz.

— Mersi că m-ai adus azi. Am spus pentru a găsi un motiv să îl sărut şi Harris să nu creadă că o făceam pentru a-l face gelos – ceea ce era adevărat. Nu era un motiv prea plauzibil, dar mi-a fost de ajuns.

Am observat privirea nedumerită a lui Zac, apoi spaima ce i-a traversat chipul când s-a uitat rapid spre Harris, eu m-am abţinut să mă întorc spre el, ştiam că fierbea.

Zac s-a dat un pas înapoi, iar eu m-am speriat crezând că venea la noi, însă chiar înainte să mă întorc spre el, l-am simţit trecând pe lângă mine, ieşind afară din clasă. Era un pachet de nervi, făcea paşi mari pe holul aglomerat, lucru care îi permitea să dispară în mulţime imediat. Spatele său era încordat şi nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

Unu la unu.

El m-a fiert o oră întreagă cu privirea aia enervantă, acum venise rândul meu. Jocul nostru avansa.

Doamne, în câte probleme mă băgam.

— Kath, te joci cu focul! m-a mustrat Kris supărată, dar cu o tentă de amuzament.

— Şi mă pricep! am spus, afişând un zâmbet diabolic.

— Denise Lever, Jessica Teen şi Katherine Wrise, sunt rugate să se prezinte în biroul directorului.

Am auzit o voce în difuzoarele şcolii, spunând numele meu şi al altor două străine.

— Tocmai a zis de tine? a întrebat Chris, verificând dacă auzise bine.

— Da! am răspuns nedumerită, privind spre boxa de unde se auzise vocea.

— Ce ai făcut?

— Nu am făcut nimic, m-am apărat, ridicând din umeri.

Nu am făcut nimic, nu? Eram motivul bătăii de ora trecută, dar nu fusese vina mea, am fost victima acolo.

— Vrei să te însoţim noi? s-a oferit Kris.

— Nu, e OK! Voi mergeţi să luaţi prânzul, o să vin şi eu imediat după aceea.

— Eşti sigură? Nici măcar nu ştii unde este biroul directoarei. A încercat Kris să mă convingă.

— Păi, puteţi să îmi spuneţi voi şi o să mă descurc şi singură.

M-am încăpăţânat şi, în cele din urmă, după indicaţiile lor, mă îndreptam spre biroul directoarei. Nu îmi puteam da seama ce voia de la mine. Eram practic de două zile aici, nici

măcar eu nu am avut timp să cauzez probleme într-o perioadă atât de scurtă.

Mi-am amintit de incidentul de azi-dimineaţă, dar nu puteam fi învinovăţită eu pentru asta. Nu era vina mea că Harris îl bătuse pe tipul ăla, şi chiar şi aşa, o meritase. Bineînţeles, mai era şi chiulul de ieri, dar tot bătaia de azi-dimineaţă rămânea ipoteza numărul unu.

Am ajuns în capătul holului gol, toţi elevii erau în cantină servind prânzul, doar eu mă îndreptam spre o viitoare-posibilă pedeapsă.

În faţa unei uşi imense şi negre se mai aflau două fete, probabil celelalte două chemate. Nu am apucat să schimbăm o vorbă, deoarece o femeie a ieşit imediat, invitându-ne înăuntru.

Secretara ne-a condus în faţa biroul imens al directoarei, care ne privea cu un fals aer prietenos. Părea de vreo 40 de ani, cu o siluetă medie, păr de un roşcat închis, coafat elegant într-o tunsoare scurtă.

— Bună, fetelor, luaţi loc, ne-a zâmbit aceasta, indicând spre cele trei scaune din faţa biroului.

Ne-am aşezat, toate având cele mai nedumerite expresii afişate pe faţă. Nu le cunoşteam pe fetele astea, erau amândouă

şatene, destul de drăguţe şi de înălţimea mea. Dacă chemarea mea aici avea legătură cu incidentul de azi-dimineaţă, ele ce căutau aici?

— Fetelor, nu vreau să vă speriaţi, nu v-am chemat aici din cauza vreunei probleme, dimpotrivă. Ne-a vorbit aceasta calm, afişând nişte gropiţe adânci în obraji. Ne-am calmat toate, auzind că nu urma să intrăm în bucluc.

— V-am chemat aici deoarece aş vrea să intraţi în echipa de majorete a liceului nostru. Ochii mi s-au mărit instantaneu. V-am studiat dosarele fiecăreia, şi se pare că toate aveţi experienţă în dans. Anul acesta au rămas câteva locuri libere în echipă, datorită fetelor care au absolvit, locuri care o să fie ocupate de voi.

— Serios?! O să intrăm în echipa majoretelor? a aclamat una dintre fete entuziasmată, cealaltă avea aceeaşi expresie, doar eu clocoteam de nervi. Majoretă?! Mai bine spălam zilnic geamurile din tot liceul.

— Doamnă director, nu cred că este o idee prea bună pentru mine. Am renunţat la dans acum ceva timp şi nu cred că sunt persoana potrivită pentru aşa ceva. Am încercat să mă scuz cât de calm am putut.

— Nu-ţi face griji, Katherine, ştiu că este puţin mai greu pentru tine, deoarece eşti nouă

aici, dar crede-mă, asta te va ajuta să te integrezi mult mai bine. Îşi susţinea ideea cu un zâmbet larg, voiam să lovesc cu pumnul în ceva.

— Doamnă, vă rog, numiţi pe altcineva, nu vreau să fiu majoretă. Mi-am susţinut şi eu hotărâtă punctul de vedere.

Brusc, expresia directoarei s-a schimbat, devenind una autoritară.

— Ascultă, domnişoară Wrise, mi-a pronunţat numele cu un accent ascuţit. Te-am studiat destul de bine şi cunosc comportamentul tău din ultima vreme. Ai fost o elevă bună, dar se pare că nu mai ai de gând să menţii acest statut. Profesorii tăi de astăzi mi-au confirmat asta, ai fost total neatentă la orele lor. Aşa că, vezi tu... şi-a sprijinit coatele pe birou, aplecându-se spre mine. Nu îmi aleg elevii responsabili cu anumite activităţi la nimereală, o fac pentru că nu vreau ca liceul meu să aibă studenţi care nu promovează. Înscrierea la orice activitate extracurriculară îţi garantează media 5 la orice materie şi dacă te chinui puţin, iei examenul, iar noi nu o să ne mai întâlnim anul viitor.

— Nu ştiam că învârtitul pe un stadion şi aclamatul cu pampoane au legătură cu ora de

matematică sau engleză. I-am răspuns serioasă, accentuând clar faptul că ea făcea ceva incorect.

— Atunci când eu sunt cea care decide, au! a răspuns ferm. Deci ce spui, Katherine, te crezi în stare să absolvi liceul de una singură?

Mi-am muşcat buza de jos, nervoasă. Mă prinsese în capcană. Adevărul era că acum nu mai am absolut nicio înclinaţie spre învăţătură, îmi plăcea odată, dar acum eram complet paralelă studiului. Ştiam să dansez şi mă îndoiam că fetele astea, care discutau toată ziua doar de „cel mai sexy băiat din liceu", puteau executa mişcări dificile pentru mine. Dar asta nu era stilul meu de dans. Am nevoie de rebeliune, duritate şi eliberare atunci când dansam, nu fustă scurtă şi pampoane. Întotdeauna am râs de majorete, acum îmi primeam pedeapsa.

Primeam cam multe pedepse în ultima perioadă.

— Te decizi *azi*? m-a mustrat directoarea, începând să bată cu degetele în biroul din lemn lucios, scoţând un zgomot ascuţit din cauza unghiilor.

— O să încerc, dar nu promit că o să rămân definitiv. Vreau să văd cum decurg lucrurile. Am spus cu jumătate de gură, regretând imediat că nu spusesem nu, direct.

— Foarte bine, să ştiţi că asta o să vă scutească şi de foarte multe cursuri, aveţi antrenamente aproape zilnic şi ştiu cât de mult vă place vouă să staţi la ore. Starea ei se schimbase vizibil, devenind din nou zâmbitoare şi prietenoasă.

— Primul antrenament îl aveţi astăzi după prânz, unde veţi cunoaşte celelalte fete şi paşii principali din dans. De orice aveţi nevoie, apelaţi la şefa echipei, Amber Wrise.

Dacă până acum nu îmi căzuse tavanul în cap, de data asta l-am simţit cu totul pe mine. Numele ăla nenorocit, de ce tocmai blonda aia era şefa majoretelor? Dintre atâtea fete din liceul acesta!

Nu am vorbit deloc cu ea, dar ceva îmi spunea că, după privirea pe care mi-a aruncat-o ieri, şi incidentul cu iubitul ei de azi-dimineaţă, cu siguranţă nu am intrat în graţiile ei.

Nici nu am realizat când am fost date afară din birou, voiam să mă întorc înapoi şi să refuz să mă implic în asta, aveam o presimţire sigură că eu şi blonda aceea nu ne vom înţelege.

Dar era prea târziu. Am coborât în cantină, lovind pereţii cu piciorul de vreo cinci ori în drumul meu. Îmi venea să urlu de nervi.

Liceu nenorocit, oraş nenorocit... *arghhh*!

Mai bine eram pedepsită o lună aşa cum am crezut la început din cauza lui Harris şi Joshua, dar nu avusese nicio legătură cu ei.

Am intrat în cantină şi toate privirile s-au întors, normal, spre mine. Am văzut undeva în spate masa prietenilor mei, făcându-mi semn să vin la ei.

Am început să merg nervoasă prin sala aglomerată, refuzând să îmi iau ceva de mâncare, acum capul îmi exploda la propriu şi mă simţeam iar foarte rău.

M-am frecat cu palma pe frunte câteva secunde în timp ce mergeam, închizând ochii. Proastă idee, deoarece imediat m-am ciocnit de cineva şi după un ţipăt ascuţit, am auzit o pleoscăitură şi mi-am simţit pieptul umezit de ceva fierbinte.

Am privit speriată în faţă şi am întâlnit expresia furioasă a lui Amber, era plină de paste pe maioul alb şi pe partea de jos a pletelor ei galbene. M-ar fi bufnit râsul dacă nu realizam că şi eu eram în aceeaşi situaţie.

— Tu... a bufnit nervoasă, respirând ca un taur pe nas. Oarbo, nu te uiţi pe unde mergi? A ţipat cu o voce ascuţită, aruncând tava pe jos cu ce mai rămăsese din pastele ei. A început să gesticuleze dramatic spre ţinuta ei.

— Scuze, nu am fost învăţată să acord prioritate paraşutelor, şi consideră că ţi-am făcut o favoare, astea ţi se puneau direct pe fund şi stricai unghiul piramidei. Am ironizat-o amuzată, făcând referire la faptul că ea era majoretă. În cantină s-au auzit imediat hohote de râs. Nu îmi păsa că şi eu sunt plină de roşeală, nu eram doar eu oarba implicată în accident şi dacă ea voia să folosim injurii, nu ştia cu cine se încurca.

Se înroşea la faţă, şi asta nu se datora tomatelor din paste.

— Cum îndrăzneşti? a tunat nervoasă, gesticulând din mâini precum o regină a dramei. Câteva fete erau în jurul ei, probabil căţeluşele ei ascultătoare.

— Cum îndrăznesc?! Am moştenit tupeul de la tata, dă vina pe el. Am spus cât de serioasă am putut, ridicând din umeri într-un fel comic. Am observat undeva în spate o privire care mă analiza cu o expresie uşor amuzată. Harris se uita cu un aer seducător la mine, complet nepăsător de faptul că îi transformasem iubita într-un bufet umblător, plus că nici eu nu arătam mai bine.

— Ne vedem la antrenament, imigranto. A scuipat printre dinţi, trecând pe lângă mine. La

dracu', deci ştia că am intrat în echipă, şi clar nu avea de gând să îmi facă viaţa uşoară.

Am rămas mârâind în mijlocul cantinei, cu spaghetele pe piept, până când Kristen şi Candice au venit amuzate la mine, trăgându-mă cu ele în baie, unde am curăţat ce am putut din sosul de roşii, dar tricoul meu nu va mai putea fi purtat din nou. Noroc că la antrenament primeam şi echipament, deci m-am putut schimba în maioul alb şi pantalonii scurţi de un roşu aprins, cu emblema şcolii.

Prietenii mei m-au însoţit pe teren, era frumos afară şi antrenamentul se va ţine pe iarbă verde. Prilej numai bun pentru tot restul şcolii să se adune pe rândurile de bănci din tribune şi să admire păpuşile cu pampoane.

Se părea că şi echipa de rugby a liceului se antrena, deci nu va fi toată atenţia aţintită asupra noastră. Niciodată nu m-a atras sportul ăsta, era mult prea brutal. Iar acum eram nevoită să scandez pentru el.

Le-am văzut pe celelalte fete adunate pe marginea terenului, în frunte cu Amber care imediat ce m-a observat, mi-a aruncat o privire criminală. Chiar nu aveam chef de asta acum, mă simțeam în continuare rău şi faptul că nu

mâncasem nimic azi nu mă ajută deloc. Starea mea se înrăutăţea din ce în ce mai tare.

M-am apropiat de ele în timp ce prietenii mei se aşezau pe cel de-al doilea rând de bănci. Primul era ocupat de *vedetele şcolii* în frunte cu Harris, care hotărâse în sfârşit să nu mă mai privească, îşi ocupa timpul cu telefonul. Şi el părea din ce în ce mai obosit, chiar nu înţelegeam de ce se încăpăţâna să rămână la şcoală, poate că era vreun elev premiant şi mă păcălea înfăţişarea lui.

Apoi am simţit un fior rece, când l-am văzut pe Joshua pe cel de-al treilea rând, faţa lui era acum şi mai purpurie decât înainte. Mă privea atât de diavolesc, parcă imaginându-şi cum mă omora chiar în acest moment. Harris mi-a observat şi el atenţia acordată persoanei de deasupra sa, încruntându-şi sprâncenele. A întors capul rapid şi imediat ce l-a văzut pe Joshua, chipul său s-a transformat într-o altă mască de furie. Ceva îmi spune că ştia că Joshua era aici, poate de asta şi Harris venise. Ce e cu atâta protecţie asupra mea? Chiar nu puteam să înţeleg asta, îl plătise tata pe ascuns să aibă grijă de mine la şcoală, sau ce? În momentul ăsta orice tâmpenie părea posibilă.

Cert era că Joshua şi-a luat imediat privirea de pe mine, prefăcându-se că vorbea cu o fată de lângă el. Harris s-a întors spre mine cu o expresie serioasă care ascundea epuizare. Când s-a uitat la mine, aproape că îmi era milă de el. Doar nu stătea la şcoală să mă protejeze pe mine? Era ceva ciudat la mijloc.

Amber ne-a aliniat pe toate, începând să ne vorbească despre noul dans pe care avea de gând să îl facem. Eu nu o ascultam cu adevărat, de fapt, mă chinuiam să rămân pe picioare, privirea mi se înceţoşa din ce în ce mai tare şi eram deja în pragul leşinului.

— Katherine, tu o să stai în vârf. Am auzit ca prin ceaţă vocea duşmănoasă a lui Amber. Avea un zâmbet malefic pe faţă, care prevestea faptul că îşi făcuse bine planul privind chinuirea mea.

— Ce?! am întrebat nervoasă, nici nu ştiam la ce se referea, nu fusesem atentă la ce vorbise până acum, dar sigur nu era de bine.

— Tu o să fii în vârful piramidei, să vedem cât de bine o să arate unghiul tău, mi-a explicat cu un rânjet de pisică. Am încercat să o privesc mai bine, avea ochii de un albastru strălucitor şi ori eram prea ameţită, dar parcă îi cunoşteam. Părul ei blond era strâns într-o coadă la ceafă şi

purta acelaşi echipament ca şi mine. Arăta bine, era mai scundă decât mine şi avea o piele de un bronz enervant de perfect. Pentru prima dată, i-am observat tatuajul de pe gât, era un *S* negru, pictat în stânga, pe linia pulsului, având parcă o formă de zgârietură în piele. Brusc, în minte mi-au năvălit nişte amintiri ale anumitor discuţii, dar nu puteam face o legătură clară, însă puteam jura că prietena mea, Kristen, pomenise ceva de un tatuaj.

— Haideţi, fiecare la locul ei. Le-a ordonat cu autoritate, bătând din palme. Doar nu avea impresia că mă voi urca pe un morman uman când eu nu mă putam ţine nici pe picioare?

Restul şcolii era prezent, era încă pauză. Fotbaliştii şi-au îndreptat şi ei atenţia spre noi şi l-am observat pe Zac făcându-mi cu mâna, ţinând mingea albă şi ovală în cealaltă. Nici nu observasem că el nu venise cu noi, deci aveam dreptate că făcea parte din echipa de sport a şcolii. Echipamentul de rugby îi dubla masivitatea pieptului şi a umerilor, păreau mai degrabă jucători de fotbal american. Probabil foloseau echipamentul ăsta la antrenamente ca să evite accidentările grave, le lipsea doar casca. Toţi arătau ca nişte gladiatori îndopaţi cu steroizi.

I-am zâmbit amar amicului meu, parcă rugându-l să mă ia de aici. Oricine să facă asta. Fără să vreau, mi-am întors capul spre Harris, care mă privea serios şi puţin îngrijorat, poate observase că nu mă simţeam bine. Oare făcea şi el parte din vreo echipă de sport? Arăta mai bine decât oricare din fotbaliştii de pe teren şi încă nu credeam că era genul care să îşi facă temele, chiar dacă păruse destul de isteţ la ora de franceză. Deşi, sincer, nu îl vedeam alergând după o minge timp de aproape o oră şi jumătate alături de alţi băieţi care nu făceau deloc parte din anturajul lui. Chiar dacă rugby era un sport de contact, Harris prefera alt tip de contact din câte se părea, unul ce nu includea mingi şi apărători.

— Urcă, Katherine! mi-a ordonat Amber autoritară. Sau nu eşti în stare? a continuat cu un zâmbet diabolic.

Am scrâşnit nervoasă din dinţi şi, fără să îmi dau seama ce fac, m-am îndreptat spre aşa-zisa piramidă şi am început să urc, ajutându-mă de mâini şi de genunchi pentru a ajunge sus, călcându-le pe fetele de la bază pe spate şi uneori pe cap. Noroc că mă ajutau şi ele, şi astfel, datorită ambiţiei şi orgoliului meu fără limite, m-am trezit la trei metri înălţime, stând

pe spatele celor două fete de la mijlocul piramidei, care tremurau deja din cauza greutăţii şi nu mai rezistau mult.

— Asta numeşti tu unghi drept? Arăţi ca o babă cocoşată. A ţipat Amber de jos la mine şi am realizat că stăteam aplecată în faţă, am început să mârâi şi mi-am îndreptat spatele complet, respirând din ce în ce mai repede. Norocul meu că aveam echilibru, dar îmi era frică de înălţimi, şi acum păream şi mai sus, uitându-mă mai bine, habar nu aveam cu reuşisem să mă urc aici.

— Arătaţi oribil, staţi drepte şi nu mai tremuraţi ca gelatina, a ţipat Amber la noi şi dacă aveam ceva în mână, i-aş fi dat în cap. Mă gândeam dacă îmi puteam scoate tenisul din picior.

Am simţit cum încep uşor să mă dezechilibrez şi privirea mi se înceţoşa din nou. Picioarele îmi deveneau moi şi căutam ceva de care să mă ţin, dar nu aveam de ce. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost privirea speriată a lui Harris, care era deja jumătate ridicat de pe bancă, pregătit parcă să fugă spre noi.

Picioarele mi-au cedat şi am închis ochii când am simţit aerul rece trecând pe lângă mine.

Cădeam.

Ţipetele altor persoane au explodat în jurul meu.

Aşteptam terifiată lovitura puternică cu pământul, care avea să mă lase cu sechele, dar nu a mai venit. În schimb am simţit două menghine puternice care m-au prins în ultima secundă, strângându-se apoi mai tare în jurul meu. Am realizat că erau două braţe, două braţe extrem de mari şi dure, unul ocupându-mi jumătatea spatelui, în timp ce altul era încolăcit în jurul coapselor mele. Mă ţineau lipită de un piept cald şi puternic în interiorul căruia pulsa rapid, o inimă, transmiţându-mi vibraţii prin piele.

— Katherine! am auzit ca prin ceaţă o voce speriată, şoptindu-mi numele în timp ce braţele mă aşezau uşor pe pământul rece, susţinându-mi în continuare capul la pieptul său.

Am simţit două degete calde îndepărtându-mi şuviţele de păr care îmi acopereau faţa şi în cele din urmă am reuşit să deschid ochii, simţind cum adevărata ameţeala m-a cuprins când m-am trezit în faţa chipului lui Harris la câţiva centimetri de al meu. Ochii lui negri păreau îngrijoraţi în timp ce îmi mângâia în continuare fruntea şi mă ţinea strâns la pieptul său. I-am simţit respiraţia lovindu-mi chipul, era rece şi

plăcută, probabil din cauza peliculei de transpiraţie care apăruse pe faţa mea. Avea o aromă mentolată care mă ajuta uşor să îmi revin, precum un mentosan atunci când aveai nasul înfundat. Mă analiza atent, asigurându-se că nu voi leşina din nou, şi-a umezit buzele uscate, scoţându-şi puţin afară limba rozalie şi m-a întrebat:

— Eşti bine?

Am început să clipesc des, simţindu-mi ochii usturând şi capul vâjâind. Am încercat să analizez ce tocmai se întâmplase, mi-am întors privirea în jur, observând mai multe perechi de ochi care mă priveau îngrijoraţi. La nici doi metri de mine se aflau restul fetelor care formaseră piramida, acum se ridicau şi ele de jos, văicărindu-se de durere şi masând anumite părţi din corp care fuseseră probabil rănite în urma căzăturii. Se părea că pe ele nu le prinsese nimeni.

Speriată, mi-am întors privirea spre Harris, care îmi ţinea încă talia strânsă în braţele sale mari. Avea o încruntătură cercetătoare în timp ce mă analiza cu ochii săi întunecaţi, îmi dădea impresia că nu mai eram pe lumea asta. Am căzut în iad, în brațele unui demon cu privire

blândă şi chip ameninţător, prea frumos chiar şi pentru un înger.

— Harris! am simţit ca o zgârietură în timpan, vocea ascuţită şi plină de furie a lui Amber. Nu m-am întors spre ea, am continuat să îl privesc pe Harris, care nici nu părea că auzise strigătul lui Amber. Ochii lui erau aţintiţi asupra mea, sprâncenele sale unindu-se de parcă încerca să citească un scris minuscul pe faţa mea. M-aş fi ridicat din braţele lui dacă aş fi putut-o face. El mă salvase doar de la căzătură, nu şi din starea de leşin. Îmi simţeam capul greu şi ochii uscaţi şi înţepători, oasele păreau să îmi cântărească o tonă pe trup iar fiecare gură de aer mă ustura până în plămâni. Dar trebuia să rămân puternică, nu era nici momentul, nici locul potrivit, să îmi pierd acum cunoştinţa.

— Harris, pleacă de lângă ea! a tunat Amber nervoasă, iar în secunda următoare am simţit două mâini reci prinzându-mi brutal braţul şi trăgându-mă în sus. M-am întors să văd expresia plină de ură a lui Amber, nefiind capabilă să mă apăr. Aşteptam să mă târască de lângă iubitul ei, până când am simţit eliberarea unuia dintre braţele lui Harris din jurul meu. Palma lui enormă a prins încheietura lui Amber.

— Ajunge, Amber, a mârâit Harris printre dinţi, încruntându-se feroce.

Amber s scrâşnit din dinţi într-o mască de furie, dar şi de durere. Mi-am dat seama cât de tare o strângea Harris de încheietură, palma lui mare părea o menghină în jurul încheieturii ei micuţe, pielea îi devenea din ce în ce mai pală, semn că îi oprea circulaţia. În cele din urmă a cedat şi mi-a eliberat braţul, iar Harris i-a dat şi el drumul. Urmele degetelor lui rămăseseră imprimate pe pielea ei într-o urmă aproape vânătă. Şi-a dus rapid cealaltă mână în jurul încheieturii, masând durerea provocată, şi privindu-l pe Harris cu o expresie nervoasă, dar şi îndurerată. Îmi închipuiam cât de jenant şi dureros era ca iubitul ei să o apere pe alta şi să prefere să te rănească pe ea, ca să nu plece de lângă mine. Încă odată, nu înţelegeam de ce Harris face toate astea.

Prietenii mei s-au strâns în jurul meu, împingând-o pe Amber de lângă mine.

— Kath, eşti bine? Vocea speriată a lui Kristen era acum lângă mine, s-a aşezat pe iarbă, în genunchi, lângă noi, mângâindu-mi uşor braţul în locul unde mă strânsese Amber. Am aprobat din cap semn că da, deşi nu eram.

— Nu arăţi deloc bine. A concluzionat aceasta, începând să mă privească analizator la fel cum făcea şi Harris. OK, ce era pe faţa mea?

— Poate că ar trebui să o ducem la cabinetul medical, a propus Chris, apropiindu-se de mine.

— Nu, sunt bine. Am răspuns aproape şoptit, gâtul mă ardea îngrozitor şi am simţit cum întreg corpul începea să îmi tremure. Cunoșteam senzaţiile astea. Am tras aerul printre dinţi, speriată, în momentul în care Harris m-a ridicat brusc de jos, încolăcindu-şi mai bine braţele în jurul spatelui şi a coapselor mele. A început să meargă rapid pe marginea terenului, ţinându-mă în braţe ca pe o mireasă. M-aş fi zbătut în braţele lui, dar în momentul acela nu îmi puteam ţine nici capul drept. Eram conştientă că toată lumea era în urma noastră şi m-am panicat când am realizat că doctorul îşi putea da seama din ce cauză mă simțeam rău. Nu voiam ca toată şcoala să afle că eram o drogată.

— N-nu! am încercat să mă opun, dar cuvintele mi-au ieşit precum miorlăitul unei pisici rănite. El nu m-a băgat în seamă, continuând să meargă hotărât unde îşi propusese. I-am prins materialul tricoului, strângându-l puternic în pumni. Respiraţia îi era apăsată, pieptul său mişcându-se rapid în urma

ei. Nu îmi plăcea, dar braţele şi abdomenul său erau atât de calde, încât m-am apropiat mai mult de el, strângându-i puternic tricoul. O senzaţie de gheaţă îmi traversa prin vene, în ciuda soarelui arzător de deasupra noastră. Mi-am lipit urechea de pieptul său, ascultând inima care pompa puternic, într-un ritm alert, sincronizat cu respiraţia lui. El nu mi-a respins nicio acţiune, chiar m-a strâns mai tare la pieptul său, parcă conştientizând că îmi era frig.

— Hei, unde o duci? Ca o trezire din vis, am auzit vocea supărată a lui Zac în urma noastră. Am ridicat privirea şi am realizat stupefiată că eram în parcarea liceului. Ce căuta cabinetul doctorului aici?

Harris l-a ignorat, continuând să meargă hotărât. Mi-am rotit capul în direcţia priviri lui şi i-am văzut maşina la câţiva metri depărtare de noi. Eram fericită că nu mă ducea la cabinet, deci scăpam de o problemă, dar atunci, unde avea de gând să mă ducă?

— Hei, te-am întrebat ceva. Am simţit că ameţesc când Harris s-a întors brusc, prins de umăr de Zac.

— I-aţi mâna de pe mine. A mârâit Harris, oferindu-i o privire diavolească din ochii

sumbri. Am tremurat, simţind vibraţiile glasului său traversând pe sub pielea mea.

— Te-am întrebat unde o duci. A insistat Zac.

— Iar eu am spus să îţi iei mâna de pe mine. Asta dacă vrei să mai ai vreodată cu ce să prinzi mingea. Vocea plină de furie a lui Harris a ieşit precum un mârâit din pieptul său, făcându-mă să tremur odată cu el.

Expresia furioasă a lui Zac s-a mai diminuat, nu mă îndoiam că îi era teamă de Harris, dar totuşi şi-a menţinut mâna pe umărul lui.

— Las-o jos sau o s-o iau eu din braţele tale. I-a ordonat Zac, încercând să pară cât mai dur. Am realizat prezenţa întregii şcoli în jurul nostru, deşi eram sigură că pauza se terminase. Nu va mai dura mult până când unul dintre profesori îşi va face apariţia, iar eu chiar nu aveam nevoie de şi mai multe probleme.

Tremuratul de furie al lui Harris creştea după fiecare secundă. La naiba, asta nu se va termina bine.

— Doar încearcă. Mârâitul lui Harris se adâncise, ieşind furios printre dinţii încleştaţi. I-am simţit respiraţia devenind mai rapidă, în timp ce îl privea de sus pe Zac. Eram sigură că dacă nu avea braţele ocupate cu trupul meu, fiind

conştient că nu mă puteam ţine singură pe picioare, l-ar fi lovit pe amicul meu. Harris nu era cu mult mai înalt şi masiv decât el, dar furia lui îl făcea să pară. I-am simţit muşchii puternici ai braţelor încordându-se în jurul meu. Prietenii lui Zac veniseră şi ei alături de colegul lor, dar şi gaşca lui Harris i se alăturase. Nimic bun nu avea să iasă din asta.

— Încetaţi! am spus cât de autoritar am putut, deşi mi-a ieşit doar un protest răguşit şi gâtuit. Zac, e în regulă, o să mă ducă acasă, oricum nu suport doctorii. Am încercat să maschez starea de greaţă care îmi traversa stomacul, fiind conştientă că Harris nu avea de gând să mă ducă acasă, dar orice era mai bine decât să merg la cabinet, cu toate persoanele curioase de prin jur.

Zac a înghiţit în sec, unindu-şi sprâncenele, nesigur pe vorbele mele. L-am implorat din privire şi în sfârşit şi-a luat mâna de pe umărul lui Harris, depărtându-se câţiva paşi în spate. Expresia furioasă a băiatului care mă ţinea în braţe nu s-a schimbat, eram sigură că avea să se răzbune mai târziu pe Zac pentru îndrăzneala asta. S-a întors imediat, continuându-şi drumul spre maşina sa. Gaşca lui era acum în urma noastră.

— Jay, ajută-mă. I-a vorbit prietenului său ţepos şi imediat acesta a trecut în faţa noastră, deschizând portiera maşinii lui Harris. Deveneam din ce în ce mai speriată, dar nu aveam nicio forţă să protestez.

— Harris, ce-ai de gând? i-a şoptit blondul. În momentul în care Harris s-a aplecat cu mine în interiorul maşinii, am scos un icnet când braţele sale calde m-au părăsit, plasându-mă în scaunul rece. Nu puteam să cred că îmi doream acea îmbrăţişare înapoi. Şi-a mişcat rapid mâinile mari în jurul meu, prinzându-mi centura de siguranţă pe abdomen. Portiera s-a închis imediat în urma lui, cu un zgomot slab.

I-am privit pe cei doi prin geamul fumuriu, schimbând câteva vorbe, însă ori maşina era izolată fonic, ori vâjâitul din urechile mele era prea puternic, deoarece nu puteam auzi nimic din conversaţia lor. Harris a traversat precum o umbră prin faţa maşinii şi a intrat rapid la volan. M-a privit câteva secunde, parcă asigurându-se că încă mai trăiam, apoi a învârtit rapid cheia în contact. Motorul maşinii puternice s-a trezit la viaţă. Mâna sa a alunecat pe schimbătorul de viteze şi imediat am fost în mişcare, întorcând rapid în parcarea aglomerată şi trecând în viteză

pe lângă adolescenţii stupefiaţi care ne urmăreau de parcă fugeam de la locul unei crime.

— Unde mă duci? l-am întrebat, simţind cum vorbitul mă lăsa fără aer. Nu mi-a răspuns, în schimb, şi-a întors privirea spre mine, fixându-mă serios.

— De cât timp te droghezi? vocea lui groasă mi-a desfundat urechile, lăsându-mi o mască de uimire. De unde ştia el că mă droghez? Mi-am încruntat sprâncenele, nevenindu-mi să cred.

— Nu mă droghez! am răspuns, tuşind sec, încercând să opresc balansul capului meu.

— Da, cum să nu?! a pufnit, întorcându-şi privirea la drum. Cunosc foarte bine ochii ăia injectaţi şi tremuratul ăsta schizofrenic.

— Unde mă duci? am repetat întrebarea, iritată, încercând să-mi ridic tonul vocii. Din nou, nu mi-a răspuns, menţinându-şi privirea serioasă în faţă şi învârtind deseori maneta schimbătorului de viteze. Acum realizam cât de repede conducea, zburam la propriu printre maşinile de pe autostradă. Am vrut să-i strig să încetinească, dar oricum nu m-ar fi ascultat. Plus că în felul său nebun de a şofa, mă simţeam în siguranţă. Avea o precizie incredibilă în fiecare mişcare, parcă contopindu-se cu maşina, într-adevăr este un şofer excepţional. Nu părea să

acorde prea multă atenţie şofatului, pentru el era ca un exerciţiu pe care îl făcea de atâtea ori până când îl putea practica şi cu ochii închişi. Mi-am amintit de gluma făcută ieri pe seama lui şi îmi dădeam seama cât l-a enervat.

Îşi întorcea din când în când privirea spre mine, analizându-mă atent.

— Ţi-e frig? m-a întrebat mai calm. Nu am mai minţit, am dat afirmativ din cap, făcându-mă mică în scaunul meu şi înconjurându-mi corpul cu braţele. Eram îngheţată şi nici nu ştiam de ce, afară era foarte cald.

A privit în jurul său, căutând ceva cu privirea. Şi-a muşcat buza gânditor şi, în secunda următoare, mâna sa dreaptă a părăsit volanul, desfăcându-mi centura care mi-a zburat cu un scrâşnet pe corp, şi m-a prins de talie, încolăcindu-şi braţul imens în jurul meu, trăgându-mă lângă el. Am rămas surprinsă, dar eram vulnerabilă în mâinile lui, în mod normal nu aş fi acceptat asta, însă acum eram mai mult decât bucuroasă să îi simt îmbrăţişarea caldă, lipindu-mă de el.

Nu era prea confortabil, acum stăteam pe jumătate de scaun, chinuindu-mă cu spaţiul gol care se afla între ele. Corpul meu a început din nou să tremure şi mi-am ridicat mâinile,

prinzând uşor umărul lui Harris şi îngropându-mi faţa în el. El m-a strâns mai bine, trăgându-mă din ce în ce mai aproape de el. Capul său a coborât uşor spre mine, lipindu-şi buzele de creştetul meu şi suflându-mi uşor un aer cald şi plăcut în păr, care mi-a electrizat tot trupul.

— Nu ar strica acum experienţa cu statul în poală, pe care ai refuzat-o ieri, nu? a şoptit şi eu am înghiţit în sec, nu ştiam dacă spunea asta să mă enerveze, voia să fie sarcastic, sau vorbea serios. Eram prea ameţită să îmi dau seama, doar am mârâit cu faţa în umărul lui. Parcă l-am auzit chicotind, dar nu eram sigură.

— Pune-ţi mâinile în jurul meu. Mi-a ordonat serios de data asta, strângându-mă de talie. M-am opus, fiindu-mi de ajuns apropierea pe care o aveam deja.

— Katherine... m-a mustrat pe un ton aspru şi încă mă gândeam de unde îmi ştia numele. Am expirat înfrântă şi mi-am lăsat uşor mâna dreaptă pe abdomenul lui, cealaltă coborând pe spatele său atunci când el s-a depărtat de spătarul scaunului pentru a-mi da voie să îl îmbrăţişez. Am fost ezitantă la început, dar corpul său degaja o căldură atât de plăcută, încât fără să îmi dau seama, l-am strâns mai tare, apropiindu-mă mai mult de el. Conducea cu o

singură mână, dar asta nu părea să îl afecteze, maşina prinzând viteză din ce în ce mai mare. Tremuratul corpului meu devenea incontrolabil, ochii mi se învârteau în cap, nefiind capabilă să-i ţin ficşi. Vedeam deja imagini ciudate în jurul meu, pierzându-mi uşor simţul realităţii. Deodată, am fost invadată de o senzaţie de mâncărime, de parcă o mie de gândaci îmi scormoneau pe sub piele. Nevoia de droguri şi-a făcut apariţia precum un foc arzător în fiecare părticică din corpul meu. Eram în stare să fac orice pentru o doză.

— Katherine, trebuie să îmi spui de când timp iei droguri. Vocea lui groasă a răsunat precum un ecou în urechea mea, lipită de pieptul său. Mi-am strâns puternic ochii, înghiţind în sec, înainte să vorbesc.

— De aproximativ un an. Am şoptit cu faţa cufundată în tricoul său, încercând să îmi amintesc exact. Procesul de divorţ al părinţilor mei nu durase prea mult, dar eu mă apucasem din perioada când mama luase decizia să îşi schimbe viaţa, o schimbare din care eu şi tata nu făceam parte.

— Ce tip? a continuat, întrebându-mă de genul de droguri pe care le consumam.

— Mai multe, dar în special *crack*! I-am simţit mâna încordându-se în jurul meu. Am scâncit, usturimea de pe pielea mea creştea, eram sigură că era doar un efect al dependenţei, dar m-am abţinut scrâşnind din dinţi, să nu încep să mă scarpin ca o nebună. Nu m-am mai drogat de aproape trei luni, de ce aveam simptomele astea acum?

— Pe ce cale?

— Injectabilă.

Harris a oftat.

— Ai fost internată?

— Da.

— Cât timp?

— Aproape două luni.

— Deci ai fost într-o stare destul de avansată. Presupuse şi am aprobat din cap.

— Am făcut un UROD. Am spus şi Harris a privit în jos spre mine.

— Chestia aia e foarte periculoasă, ştii? suna aproape ca o critică.

— Da, dar am vrut să scap mai repede. Am spus ca un copil bosumflat, sătul să fie interogat.

— Nu prea ţi-a ieşit. A şoptit Harris mai mult pentru el şi am decis să tac de data asta, nu aveam forţă să mă lupt cu el. Am încercat să-mi menţin ochii deschişi, concentrându-mi atenţia

pe interiorul maşinii. Acum realizam cât de ciudat arăta, bordul era plin de aparate şi monitoare micuţe, care acum erau stinse. Kilometrajul era mult mai vast decât cel al unei maşini obişnuite, fiind burduşit de cronometre şi ceasuri ciudate, care habar nu aveam ce indicau. Nu ştiam unde să mă uit ca să îmi dau seama ce viteză aveam. În maşină era un întuneric difuz, în ciuda luminii puternice de afară, produs probabil de geamurile negre şi groase ale maşinii. Totul era negru la băiatul ăsta.

Faţa mea era uşor luminată de aparatele aprinse de pe bord, într-un verde-neon, singura culoare existentă în jurul lui.

Nu acordam atenţie drumului, concentrându-mă asupra braţului său strâns în jurul meu şi a mâinilor mele care parcă îl trăgeau disperate mai aproape pentru a se încălzi. Parfumul lui bărbătesc se juca în nările mele, ameţindu-mă şi mai tare.

Tremuratul meu devenea chiar stânjenitor, ameţeala mă acapara cu totul, arătam ca un pui de găină rănit şi abandonat. Aş fi preferat ca el să nu mă vadă aşa.

Am simţit maşina oprindu-se, motorul puternic fiind readus la tăcere cu un mârâit lent. Am simţit mâna lui Harris părăsindu-mi trupul,

şi imediat a deschis portiera, ieşind din maşină. Am rămas singură câteva secunde în interiorul întunecat, până când portiera de pe partea mea s-a deschis şi acele braţe calde m-au prins din nou şi m-au scos afară din maşină. Imediat ce am făcut contact cu aerul, am clacat, mi-am simţit căile respiratorii arzându-mă până în plămâni, capul mi s-a balansat fără vlagă şi privirea mi s-a înceţoşat, până când, în cele din urmă, am văzut întunericul, simţind vag acele braţe strânse în jurul meu şi o voce care mă striga disperată.

4. ORGOLIU

O energie cunoscută mi-a străfulgerat prin vene. Îmi simţeam inconştienta în trup, nu puteam deschide ochii, deşi corpul meu renăştea. Parcă mintea mea era spânzurată pe undeva deasupra corpului şi se chinuia să scape.

Am deschis ochii brusc, expirând o gură mare de aer, spărgând zidul care mă ţinuse prizonieră în inconştienţă până acum.

Sângele meu fierbea, alergându-mi precum argintul viu prin vene. Am simţit din nou acea euforie ciudată căreia îi dusesem lipsa, parcă renăscusem. Era atât de bine, dar de ce era?

Eram aproape de moarte, trupul meu parcă se dezmembra şi mintea o lua razna, cum era posibil să mă simt atât de bine acum? Exista un singur răspuns la întrebarea asta: eram drogată.

Am observat că eram întinsă pe o saltea neagră, în jurul meu părea să fie un fel de dormitor, deşi nu arăta ca unul.

Patul era doar o saltea mare, acoperită cu cearşafuri negre care miroseau a tutun. Pereţii aveau o culoare închisă, nu îmi puteam da seama cu exactitate datorită întunericului difuz aşternut în cameră din cauza draperiei negre, care acoperea o fereastră micuţă. În faţa mea se afla un birou lat, pe care erau aşezate trei monitoare de computer, dar o singură tastatură şi multe alte dispozitive în jurul lor. Pe partea stângă era un dulap mic din sticlă, în interiorul căruia erau aşezate căşti de motociclist, nişte butelii argintii ciudate şi mai multe obiecte necunoscute pentru mine.

Lângă fereastră era poziţionat un dulap normal, de dimensiune medie, de culoare neagră.

Era o cameră destul de sumbră, dar totuşi ordonată. M-am ridicat imediat de pe salteaua joasă, simţind energia în vene în urma mişcării, eram încă încălţată şi în echipamentul de la şcoală.

Am făcut paşi rapizi până la fereastră, tenişii mei scoţând un zgomot uşor în contact cu parchetul. Am prins marginea draperiei şi am

tras-o cu putere, fiind invadată imediat de o baie de soare. Tot nu reuşeam să îmi dau seama unde mă aflam, priveliştea de afară îmi era necunoscută, un cartier destul de neîngrijit. Casele aveau fiecare structură proprie, majoritatea păreau abandonate sau locuite de persoane cu nu prea mare interes pentru îngrijirea lor.

Mi-am frecat tâmplele, încercând să îmi amintesc ce se întâmplase, unde ajunsesem. Am observat un mic punctuleţ roşu pe încheietura antebraţului, am studiat mai bine semnul şi părea să fie o înţepătură.

Am scrâşnit din dinţi, simţindu-mi sângele urcându-se în cap. M-am chinuit atât să mă las de droguri şi acum totul se dusese de râpă. Am observat maşina neagră parcată la câţiva metri în faţa casei. Acele aripi demonice mi-au readus amintirile precum o palmă peste faţă.

Harris.

El m-a adus aici, el m-a prins când am căzut. Braţele lui calde şi respiraţia puternică, furia şi ochii ăia... toate astea îmi făceau capul să vâjâie, nu puteam să cred că m-a drogat.

Eram aproape să lovesc cu pumnul în geamul ferestrei când am auzit uşa deschizându-se în spatele meu. M-am întors rapid şi l-am

văzut pe el, rezemat de tocul uşii, cu mâinile în sân şi privindu-mă serios.

— Ţi-ai revenit? m-a întrebat cu o voce ce părea acuzatoare.

— M-ai drogat?! am mârâit printre dinţi, strângându-mi palmele în pumni şi apropiindu-mă câţiva paşi de el.

— Nu asta voiai? a făcut dezinteresat, întorcându-se şi ieşind pe hol.

Am simţit cum înnebunesc, adrenalina mi se instala în vene şi l-am urmărit furioasă, ieşind din cameră.

— Ai idee cât de mult m-am străduit să scap de droguri? am ţipat în urma lui.

— Nu prea ţi-a ieşit. A repetat aceleaşi cuvinte din maşină şi eu eram gata să îl lovesc cu ceva.

L-am prins din urmă, strângându-i umărul şi forţându-l să se întoarcă spre mine, exact aşa cum făcuse Zac. Era a doua oară când i se întâmpla asta astăzi şi nu cred că îl încânta prea tare.

— Ce mi-ai dat? am ţipat la el.

— Ar trebui să spui mersi, erai în spital acum dacă nu te injectam. Şi-a coborât privirea spre mine, ochii săi erau cu adevărat negri în întunericul difuz la holului. Nicio urmă de

lumină în ei, doar întuneric profund şi mi-am amintit cât de mult iubeam eu întunericul, cât mi l-am dorit până acum în jurul meu, dar nu mă gândeam la *el* venind din ochii unui nesimţit arogant. Am observat că şi el era schimbat, avea părul umed şi sigur îşi schimbase hainele, chiar dacă arătau la fel. Mirosea… la dracu', mirosea prea bine pentru cât de nervoasă eram.

— Am supravieţuit până acum şi fără ajutorul tău.

Se enerva tot mai tare, probabil nu era obişnuit ca cineva să îl trateze aşa, mai ales când îl ajuta, dar datorită lui posedam acum o energie fără limite şi o nervozitate pe măsură.

— Îmi plăceai mult mai mult când erai jumătate moartă şi îţi ţineai gura închisă. Mi-a reproşat, respiraţia lui fierbinte mi s-a lipit de faţă.

Furia mi-a explodat şi mi-am ridicat mâna dreaptă, plesnindu-l peste faţă. Nu ştiam ce era cu mine, ce îmi dăduse, dar mă simţeam incredibil şi adrenalina fierbea în mine.

Îi lovisem obrazul cu toată forţa, dar cu toate astea, nu a făcut decât să îşi întoarcă puţin capul în urma impactului, nici nu s-a sinchisit să îşi pună mâna peste partea rănită. Doar a scrâşnit din dinţi, strângându-şi buzele într-o

linie subţire. S-a întors spre mine cu o expresie de furie.

— Ştii ce a păţit ultima persoană care a făcut asta? a mârâit spre mine, împuşcându-mă cu privirea aia demonică.

— Ce? l-am întărâtat arţăgoasă. Chiar dacă mă jucam periculos de mult cu focul, îmi plăcea.

— Mai fă asta o dată şi o să afli.

Nu a apucat să facă sau să gândească altceva, imediat mi-am ridicat cealaltă mână, plesnindu-l peste obrazul stâng. Asta l-a uimit complet, iar mie mi-a afişat un zâmbet drăcesc pe faţă.

S-a întors spre mine cu un mârâit nervos şi mi-a prins încheieturile, împingându-mă în spate şi izbindu-mă de peretele holului. Am scos un icnet în urma contactului dureros.

Şi-a lipit trupul masiv de al meu, acoperindu-mă în întregime, capul sau a coborât spre faţa mea, lipindu-şi buzele de urechea mea.

— Îţi place să te joci cu focul, huh? mârâi gâtuit, muşcându-mi lobul urechii. Dar nu ţi-ai ales partenerul de joacă potrivit.

Respiraţia lui fierbinte mi-a coborât pe gât, înnebunindu-mă complet. Am simţit o dorinţă nestăpânită să îmi înfig mâinile în părul său şi să îl trag mai aproape de mine, aşa cum mi-am

imaginat ieri când l-am văzut. Voiam să ştiu cum se simţeau acele onduleuri negre între degetele mele, mai ales acum, când erau umede şi aveau o puternică aromă de şampon mentolat.

Am înghiţit în sec şi m-am abţinut. Nu voiam să îi cad în plasă, pentru că ştiam că asta era exact ceea ce voia.

Mi-am înfipt degetele în pieptul lui, încercând să îl îndepărtez de lângă mine, dar era de neclintit, strivindu-se mai tare de corpul meu.

— Asta e tot ce poţi? Asta le faci tu celor care te lovesc? Eşti demon sau prostituată? l-am întărâtat mai tare, înăbuşindu-mi un râs batjocoritor.

A dat drumul încheieturilor mele, ridicându-şi rapid braţele şi lipindu-şi palmele pe perete, de o parte şi de alta a capului meu. Asta l-a făcut să se depărteze puţin de mine şi să mă privească direct în ochi. Era atât de mare în faţa mea, braţele lui enorme mă făceau să mă simt ca într-o cuşcă.

— Nu mă provoca să te fac pe tine prostituata mea. Rânjetul lui m-a făcut să scrâşnesc din dinţi. Mi-am ridicat genunchiul pentru a-l lovi unde ştiam că îl durea cel mai tare, dar parcă a prezis asta, mâna sa stângă a coborât rapid, prinzându-mi genunchiul chiar

înainte să-l lovească. Palma lui uriaşă mi-a prins încheietura oaselor, ridicându-mi piciorul şi forţându-mă să mă prind de el ca să nu cad. Cealaltă mână i-a coborât rapid pe coapsa celuilalt picior, ridicându-mă şi încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui.

Am ţipat de furie, încercând să scap atunci când s-a strivit din nou de mine, lipindu-mă mai tare de perete şi coborându-şi faţa spre gâtul meu. Abdomenul i-a intrat între picioarele mele şi fiorii electrici din mine urmau să lase tot cartierul fără curent.

— Dacă ai şti cât noroc ai că eşti sexy. A respirat pasional pe pielea mea, prinzând o mică porţiune între dinţi şi muşcând-o uşor.

Norocul meu nu era asta, ci că aveam braţele libere acum şi mă puteam folosi de ele ca să scap de el, dar nu a funcţionat prea bine. Nervos, şi-a împins o mână pe piciorul meu, ajungându-mi pe fund pentru a mă putea ţine mai bine, iar cealaltă şi-a eliberat-o, prinzându-mi rapid încheietura mâinii stângi şi ridicând-o pentru a o lipi de perete.

— Tot nu te potoleşti, huh? a mârâit nervos cu faţa la trei centimetri de a mea, o şuviţă întunecată i-a căzut pe faţă, acoperindu-i un ochi. Îl deranja, dar nu o putea îndepărta, am

rânjit diabolic când un plan copilăresc mi-a trecut prin minte. Încă aveam o mână liberă, aşa că am folosit-o pentru a-i da tot părul pe faţă. Buclele îi acopereau vederea complet şi arăta caraghios, dar în acelaşi tip, orgasmic de sexy. L-am analizat mai bine şi mi-am dat seama că părul său era ondulat doar la vârfuri. Coafura rebelă, dată pe spate, dar într-un stil sălbatic şi aproape ciufulit ce arăta răvăşitor la orice oră. Mă mânca pe limbă să îl întreb dacă era vopsit, dar el a vorbit înaintea mea.

— Asta e tot ce poţi? Câţi ani ai? Cinci?

— Fac patru luna viitoare. Mi-am continuat tâmpenia, scoţând limba la el, chiar dacă el nu mă putea vedea.

— Pe cât punem pariu că în cinci secunde îmi dai părul la loc? acum părea încântat de jocul meu, asta nu îmi plăcea.

Am pufnit ironică. Eram convinsă că nu avea ce să îmi facă, până când mâna sa, care se afla pe fundul meu, a devenit agitată.

Mi-a prins puternic fesa şi m-a ciupit cu forţă. Am ţipat, încercând să îi îndepărtez mâna, dar îmi era greu să ajung la ea, mai ales că el continua să mă strivească de perete.

— Îţi garantez că am nişte mâini foarte obraznice. 5... 4... 3... era extrem de puternic,

am scrâşnit din dinţi, fiind sigură că o să îmi rămână un semn enorm după asta. Îmi zdrobea fundul şi îmi venea să îi dau una în cap. 2... 1. M-am ambiţionat şi nu i-am îndepărtat părul, însă acum realizam că eram încă îmbrăcată în echipamentul meu de antrenament, care includea o pereche de pantaloni scurţi de trening, elastici şi maleabili. A profitat de asta, iar acum mâna sa mi-a pătruns pe sub materialul acestora, am icnit simţind atingerea degetelor sale reci pe pielea mea.

A înaintat, scufundându-şi cu totul palma imensă în cracul pantalonului scurt, îndreptându-se spre o zonă periculoasă. I-am observat rânjetul obraznic.

Am expirat exasperată şi i-am prins claia care îi acoperea ochii, aruncându-i-o pe spate. Un zâmbet triumfător i-a apărut pe faţă, arăta revoltător de sexy chiar şi cu părul ciufulit în cap. Îmi venea să îl plesnesc şi să îl sărut în acelaşi timp.

Nu îmi venea să cred că am gândit asta.

— Bună alegere, mi-a rânjit, cufundându-şi faţa în obrazul meu şi oprindu-şi mâna pe loc, însă refuzând să o scoată din pantalonii mei. Am mârâit nervoasă, cum îndrăznea să mă atingă aşa?

— Pune-mă jos imediat! I-am ordonat plină de furie. Furie pentru că începea să îmi placă atingerea aia acolo şi în niciun caz nu voiam să ajung să îmi doresc mai mult.

— Şi dacă nu vreau? Prinsese gustul provocării şi îi plăcea, vârful limbii sale mi-a atins delicat pielea obrazului, îndreptându-se către colţul gurii. M-am îndepărtat dezgustată.

Până aici!

De data asta mi-am înfipt cu putere mâna în părul lui, îndepărtându-i capul de pe faţa mea, a scrâşnit de durere. Îl strângeam cu toată forţa şi a fost nevoit să îmi elibereze cealaltă mână. Mare greşeală, acum eram liberă, aşa că mi-am încleştat pumnul, lovindu-l cu putere în piept. Nu părea că i-am provocat vreo durere, dar m-a eliberat.

Odată ce picioarele mele au atins podeaua, l-am împins de lângă mine şi am fugit pe holul îngust până când am ajuns în fundul acestuia. M-am oprit stupefiată în faţa peretelui. Unde erau scările care duceau la parter? Eram sigură că şi pe cealaltă parte era tot un perete în fund.

Am auzit râsul îngâmfat al lui Harris în spatele meu. M-am întors nervoasă şi l-am văzut apropiindu-se încet de mine, fiind sigur că nu aveam unde să fug.

Şi-a aranjat părul chiar înainte să ajungă în faţa mea.

— Să ne fie clar, dacă mă mai loveşti o dată, îţi garantez că o să-ţi pară rău. Ameninţarea lui era serioasă de data asta, ochii de smoală mă fixau arzători, trimiţându-mi săgeţi în tot corpul.

— Ne-am înţeles? a insistat şi am mârâit nervoasă, refuzând să răspund.

— Hmm, vrei să mă loveşti iar, nu? continua de parcă el şi-ar fi dorit asta mai tare decât mine. M-am încruntat furioasă.

— Vreau să merg acasă. Am cerut serioasă, încercând să îmi calmez nervii.

— Şi eu vreau să te ţin aici.

— Ce, mă răpeşti acum?! am reproşat arţăgoasă, punându-mi mâinile în sân.

— Nu-mi da vreo idee. Perversitatea lui nu mă ajuta să mă calmez. Nu mai întâlnisem niciodată un bărbat atât de arogant. Mi-am mijit ochii şi obrajii mei se simţeau fierbinţi de furie.

Am vrut să îi dau o replică acidă, dar am fost întreruptă de telefonul meu care a început să îmi bâzâie în buzunarul pantalonilor. Mă miram că reuşise să rămână în micuţul buzunar după tot ce păţisem.

L-am scos şi un oftat adânc mi-a ieşit printre buze când am văzut "Tata" scris în mijlocul ecranului.

— Da, tată! am răspuns, încercând să par calmă.

— Katherine, unde eşti? părea supărat şi îngrijorat. Grozav!

— Calmează-te, tată, sunt la... nişte prieteni.

— Ce prieteni? Directoarea tocmai m-a sunat şi mi-a spus că ai chiulit de la şcoală.

— Nu am chiulit de la şcoală, am oftat obosită. M-am simţit rău şi am plecat, directoarea m-a băgat în echipa majoretelor, ştii că eu nu mai dansez.

— Mi-a spus despre asta şi cred că e un lucru bun, Katherine. Ai nevoie de mai multe activităţi, încetează să mai renunţi la pasiunile tale din cauza trecutului.

Am strâns puternic telefonul în mână, de furie. Harris mă privea atent, rezemat de perete.

— De câte ori să-ţi spun că e viaţa mea şi sunt alegerile mele?

— Cât timp o să locuieşti în casa mea, sunt şi alegerile mele şi acum vino acasă imediat, eşti pedepsită.

— Ce?! am ţipat în telefon.

— Niciun ce! Este a doua ta zi de şcoală şi deja ai intrat în probleme.

Am expirat nervoasă printre dinţi, aruncându-i lui Harris o privire veninoasă, era numai vina lui.

— În zece minute să fii acasă, Katherine.

— Bine! am expirat nervoasă, închizându-i telefonul şi îndesându-l în buzunarul pantalonilor. E numai vina ta! I-am reproşat nervoasă, aruncându-i o încruntătură.

— Vina mea?! a repetat surprins. Dacă nu te luam eu de acolo, plecai pe o targă de ambulanţă şi mai înfundai o clinică de dezintoxicare vreo două luni.

Mi-a întors spatele, deschizând o uşă de pe peretele lateral, pe care nici nu o observasem. Mi-am încleştat maxilarul, nervoasă.

— Oh, tu, marele salvator, l-am maimuţărit agitându-mi mâinile în aer; presupun că şi tu eşti un mare consumator dacă tot ştii atâtea.

— Te prinzi repede. Jignirea mea nu avusese efect, părea plictisit de atacurile mele. După ce a ieşit pe uşă, am rămas uimită să văd în faţa lui o sală imensă, care se întindea pe aproximativ 50 de metri lungime.

Am mers în spatele său, ieşind pe o platformă de metal, care era înconjurată de scări. Deci aici erau scările.

Am căscat gura când am observat ce se afla aici. Erau maşinile pe care le ştiam, maşinile lor, plus altele pe care nu le cunoşteam.

Interiorul era enorm, construit în mare parte din metal, într-o parte se afla un birou asemănător cu cel al lui Harris, doar că mult mai încărcat de PC-uri şi aparaturi. Am numărat cinci monitoare.

La o masă, pe mijloc, se aflau trei persoane, care au afişat nişte zâmbete largi în momentul în care ne-au văzut. Îi cunoşteam, unul era blondul ţepos, care mai conversase cu mine ieri, o tipă puţin ciudată care îmi aducea aminte de afine, e aproape toată mov. Şi un tip roşcat, pe care îl văzusem de asemenea în prezenţa lui Harris mereu.

Harris a coborât scările spre ei, bocancii săi făcând un zgomot ascuţit în contact cu materialul metalic al acestora.

— O să stai acolo toată ziua? a strigat spre mine după ce a ajuns jos.

Am început să bombăn şi am coborât şi eu spre ei.

— Te simţi mai bine, blondino? m-a întrebat ţeposul cu un zâmbet şmecher pe faţă.

— Da, *blondinule*, mulţumită prietenului tău sunt dependentă din nou. Am mârâit, aruncându-i lui Harris o privire urâtă, el şi-a dat ochii peste cap.

— Nu, eşti în viaţă datorită lui, blondul a ridicat un deget spre mine, şi dacă mă întrebi pe mine, ai fost dependentă până acum, medicamentele pe care probabil le iei au menţinut iluzia că eşti bine. Şi alea sunt tot

nişte droguri, până la urmă. S-a ridicat de pe scaunul său şi a venit spre mine.

— Sunt Jay, dar poţi să îmi spui Ţeposul. Mi-a făcut cu ochiul, m-am abţinut să nu bufnesc în râs.

— Oricum îţi spuneam aşa, am râs, dând mâna cu el. Kath.

Am observat expresia de furie de pe faţa lui Harris când am dat mâna cu Jay, mai ales că i-am zâmbit aproape prietenos, ceea ce nu făcusem cu el până acum.

Ceilalţi s-au ridicat şi ei şi au venit spre mine. Pe tipă o chema Violet, oare de ce nu mă mira? Iar celălalt era Ty, destul de prietenoşi şi nu atât de serioşi şi încordaţi ca Harris.

El era ca un punct negru într-o pată de culoare. Ei toţi erau extrem de coloraţi, la propriu. Jay purta un maiou alb, larg, pe care erau imprimate o mâzgălitură de culori, din care nu puteam distinge esenţialul.

V era toată mov, având pe ici, pe colo şi alte accesorii negre, dar părul purpuriu era esenţa. Ty avea o freză specială, fiind negru la bază şi cu o creastă roşie în vârf, un *hairstyle* care iesea foarte bine în evidenţă, era machiat cu dermatograf negru şi unghiile lui erau date cu lac de aceeaşi nuanţă, el ar părea tipul întunecat aici, dar nu era.

Harris nu avea piercing-uri sau machiaj întunecat, ori unghii vopsite, arăta ca un bărbat normal şi pasionat de tatuaje, asta până te uitai în ochii lui. Avea mereu acea figură serioasă, chiar şi atunci când zâmbea, tot părea matur şi dur. Şi mă enerva la culme, pentru că îmi plăcea asta.

Am făcut o scurtă analiză şi am realizat că fiecare venea cu câte ceva. Jay cu piercing-uri şi coafura de arici, Violet cu ceea ce părea o obsesie pentru mov, Ty cu machiajul şi Harris cu lentilele de contact (pentru că încă refuzam să cred că ochii lui erau reali aşa). Acestea erau

lucrurile care îi deosebeau pe fiecare în mod special.

M-am bucurat să văd că Amber nu era prin preajmă, probabil era încă supărată pe Harris pentru ce i-a făcut la şcoală, şi avea toate motivele să fie.

— Ce zici, Katy, te bagi la o carte? m-a întrebă Jay, privindu-mă pe sub ochii lui albaştri şi *normali*, acum am observat că ei jucau cărţi pe masă.

— Dacă vrei ca noi doi să ne înţelegem, să nu îmi mai spui niciodată aşa. L-am ameninţat, încercând să par nervoasă, el s-a prefăcut că se predă, ridicând mâinile în defensivă cu o faţă speriată şi comică. Am început să râd, ceilalţi la fel. OK, poate ţeposul ăsta nu era aşa de rău.

— Ce jucaţi? Am privit spre masa unde se afla o învălmăşeală de cărţi de joc şi bani.

— Blackjack! mi-a rânjit Ty, ridicând din sprâncene.

— Pe bani? am întrebat curioasă.

— Da, dar acum că ni s-a mai alăturat o fată, o facem pe dezbrăcat. Rânjetul lui Jay era prea comic ca să fie enervant. Am pufnit amuzată, apoi am râs de sprâncenele lui ce se mișcau obraznice. De fapt, aveam chef de puţină

distracţie, nu am mai avut parte de mult timp de aşa ceva.

— OK! am acceptat, întorcându-i zâmbetul obraznic. Bine că ştiam să joc, pierdusem multe nopţi, bani şi făcusem multe tâmpenii din cauza jocului ăsta.

— Ba nu, trebuie să mergi acasă! A intervenit Demonul. Am observat expresia lui Harris, era o mască de nervi şi frustrare. Ce era în neregulă cu el? Până acum mă acuza că eram enervantă fiindcă nu-l ascultam, acum încercam să fiu prietenoasă şi tot îl deranja. Mă scoatea din minţi băiatul ăsta.

— Să înţeleg că ai renunţat la ideea de a mă sechestra aici? i-am reproşat, colţurile gurii ridicându-mi-se într-un sarcasm sictirit.

— O păstrez pentru mai târziu, acum nu am chef să îmi reproşezi că ai fost şi pedepsită din cauza mea. A terminat fraza supărat, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă după el. Cum de ştia el de pedeapsa mea? Trebuia să îmi modific volumul difuzorului de la telefon.

— Harris, haide, omule, las-o să se relaxeze puţin. S-a auzit Jay în urma noastră. Harris s-a întors spre el cu o expresie nervoasă.

— Vezi-ţi de treaba ta, Jay. L-a ameninţat, trăgându-mă mai aproape de el. Ori o luam

razna de la ce îmi dăduse, ori el chiar părea gelos.

Jay a tăcut imediat, ridicând din nou mâinile în poziţie defensivă, în semn că nu se mai băga, s-a aşezat înapoi pe scaunul său. I-am observat pe ceilalţi privindu-mă puţin trişti.

— Dă-mi drumul! m-am înfuriat brusc, trăgându-mi încheietura din mâna lui. Mă târa după el şi habar nu am unde mă duce.

— Mereu eşti aşa enervant şi dominator?

— Da! Mereu eşti aşa agresivă şi impulsivă?

— Da!

— Bun! Îmi place asta! Mi-a aruncat un zâmbet pervers chiar înainte să se oprească, am rămas surprinsă când am ajuns în faţa unor motoare imense. Erau patru, de culori ţipătoare şi extrem de strălucitoare. Nu mai văzusem aşa ceva decât în filme, şi nu mai urcasem în viaţa mea pe o motocicletă.

Harris a apucat una dintre căştile de pe dulapul alăturat, întinzându-mi-o, cu o privire sadică.

— Oh, nu, nici să nu-ţi treacă prin cap că mă urc cu tine pe aşa ceva. Am spus autoritară, dându-mă câţiva paşi înapoi.

— Tu ai spus că nu ştiu să conduc o maşină, să vedem ce părere ai de un motor.

— În niciun caz.

Şi-a dat ochii peste cap, venind mai aproape de mine. Am vrut să fug, dar m-a prins de mână, trăgându-mă brutal în braţele sale.

Nu am apucat să protestez că m-am trezit cu găleata aia imensă de culoare neagră, îndesată pe cap. Era extrem de grea şi strâmtă, mă lăsa fără aer.

— Las-o acolo! mi-a ordonat autoritar când am ridicat mâinile să o dau jos. Mi-a prins nişte curele sub bărbie şi mă simţeam deja sufocată.

— Am claustrofobie! am spus prima chestie care îmi trecea prin cap ca să scap. Îmi auzeam vorbele ca un ecou în cap din cauza căştii.

Când şi-a terminat treaba, mi-a prins capul burduşit de cască, între palmele sale mari şi m-a apropiat de el. Mă simțeam ca un copil nătâng.

— Nu ştii deloc să minţi. A zâmbit obraznic şi m-a muşcat rapid de nas. Doar ăla mai era la vedere.

Am pufnit nervoasă şi el a început să râdă, dându-mi drumul.

A mers spre una dintre motociclete, care am presupus că era a lui după culoarea neagră, dar mă speria şi pentru că era cea mai mare dintre toate. Kilometrajul ei era mai vast decât al maşinii tatălui meu.

A ridicat-o de pe cric, fixând-o dreaptă, părea incredibil de grea. Am simţit cum mi se urca inima în gât de frică.

Şi-a ridicat un picior peste, încălecând-o. Mi-a făcut semn cu capul să trec în spatele lui.

Am strâns de pumni.

— Nu mă face să te iau pe sus! m-a ameninţat serios, şi ştiam că ar face asta.

Am oftat exasperată şi am mers lângă el, am privit puţin monstrul de maşinărie, şi în cele din urmă mi-am ridicat piciorul peste, imitând gestul lui, dar mie nu mi-a ieşit şi eram aproape să cad dacă nu mă prindea el de mână, ridicându-mă şi poziţionându-mă în spatele său.

S-a aşezat şi el, pornind motorul cu un zgomot puternic de animal sălbatic, care a vibrat la propriu sub mine. Parcă mi s-au zguduit şi oasele. Nici nu plecasem şi deja eram înspăimântată.

— Stai puţin, tu nu-ţi pui casca? l-am certat indignată când am văzut că buclele sale negre erau încă libere.

Nu m-a băgat în seamă, doar a zâmbit uşor, încă apăsând pe butoane.

— Ţine-te de mine! mi-a comandat, întorcându-şi capul pe jumătate spre faţa mea.

Am strâns din dinţi enervată, dar eram conştientă că aş fi zburat de pe motocicletă în halul ăsta, aşa că mi-am pus mâinile pe spatele său, lipindu-mi palmele de umerii săi.

A oftat exasperat, prinzându-mi mâinile de pe umerii săi şi trăgându-le cu putere spre abdomenul lui, unde aproape că le-a înnodat în jurul taliei sale.

— Ţine-te bine! mi-a ordonat din nou, dar vedeam micul zâmbet diabolic din colţul gurii sale. Nici nu mă vindecasem bine de experienţa de pe hol şi acum ajungeam iar într-o asemenea poziţie lângă el.

Mi-a ridicat genunchii, aducându-i în jurul coapselor lui şi puteam să jur că se bucura de asta mai mult decât ar trebui.

Am strâns din ochi şi mi-am îngropat faţa în spatele său, dar casca nu mă prea ajuta. Să nu mai vorbim de senzaţia care îmi traversa tot corpul, pentru că îl ţineam atât de aproape de mine, lipindu-l practic de corpul meu. Dar voiam să supravieţuiesc.

A ambalat motorul de câteva ori, timpanele mele vibrau şi inima pulsa de spaimă, era un sunet atât de puternic, plăcut, dar tot înfricoşător. Apoi am simţit aerul rece ciupindu-mi pielea şi eram în mişcare.

Am crezut că nu era aşa de rău, până când am ieşit din garaj.

Am deschis larg ochii şi am văzut şoseaua goală în faţa noastră, viteza creştea din ce în ce mai tare, arzându-mi pielea.

Buclele sale se învolburau sălbatice din cauza vântului. Poziţia sa era ţeapănă, îi simţeam muşchii extrem de tari pe pielea braţelor mele şi nu puteam să spun că nu era o senzaţie plăcută să îl simt lângă mine aşa. Era un idiot şi un nesimţit, dar unul incredibil de atrăgător.

Ceva mă incomoda, îndesându-se în abdomenul meu, şi am observat că venea de pe spatele său, părea să aibă ceva băgat pe sub tricou, dar nu îmi dădeam seama ce. Era dur cu o formă ciudată. Ce putea ţine acolo?

Situaţia devenea periculoasă, prinsesem viteză serioasă, iar Harris şi-a aplecat mai mult corpul în faţă, trăgându-mă după el. Vântul îmi ardea ochii şi nu îi puteam ţine deschişi, zburam pe lângă maşinile de pe autostradă şi în fiecare secundă credeam că ne vom izbi de una. Parcă eram în mijlocul unui uragan.

L-am strâns mai tare în braţe, simţind că în momentul acela el era singurul care mă putea ajuta să nu ajung bucăţi. Eram sigură că îl durea,

deoarece şi mie îmi amorţeau mâinile la cât de tare îl strângeam. Dar în loc să protesteze, i-am simţit micuţul chicot traversându-i prin corp.

Special conducea nebuneşte, ca să îmi facă mie în ciudă. Era un şofer bun din toate punctele de vedere, felul în care aluneca cu motocicleta asta enormă, menţinând-o dreaptă, era chiar priceput, dar nu aveam de gând să recunosc asta, era deja suficient de îngâmfat şi fără să îl mai laud eu.

Ajunsesem în cartierul meu, recunoşteam casele şi am respirat uşurată că avea să se termine, rămânând totuşi uimită de cât de rapid a fost.

La ultima curbă am slăbit strânsoarea şi am simţit cum inima îmi zboară din piept când motocicleta s-a aplecat nebuneşte pe partea stângă, genunchiul meu aproape atingând asfaltul.

Am ţipat de spaimă, trăgându-l de tricou şi încercând parcă să ridic motocicleta la loc, el a râs, normal că era doar o manevră ca să mă scoată pe mine din minţi.

Am respirat uşurată, mulţumindu-i lui Dumnezeu când motocicleta a revenit la poziţia normală, apoi, după câteva momente, s-a oprit,

motorul fiind redus la tăcere cu un mârâit da bas.

Eram în faţa casei mele, dar eu nu îmi puteam lua mâinile de pe el, eram pietrificată. Respiraţia îmi ieşea puternic din piept şi mă ustura gâtul din cauza aerului rece.

— Să înţeleg că mai vrei o tură? a râs, privindu-mi mâinile încleştate.

Speriată, mi-am luat mâinile de pe el şi am sărit rapid de pe motocicleta-monstru, fiind din nou la un pas să cad, dacă nu mă prindea el de antebraţ, fixându-mă pe picioare. Mi-am dat repede casca jos, deşi nu reuşeam deloc să mă descurc cu ea. Cu un zâmbet amuzat, m-a ajutat el, trăgându-mi-o de pe cap şi permiţându-mi din nou să respir.

Brusc, mi-am dat seama de un lucru:

— De unde ştiai unde locuiesc? am întrebat, unindu-mi sprâncenele.

— Am relaţiile mele! mi-a făcut ochiul, trăgându-mă mai aproape, el rămăsese pe motocicletă.

Faţa sa era din nou periculos de aproape de a mea, de ce mă înnebunea atât de tare felul în care încăleca motorul ăsta?

Ochii săi erau încă obosiţi, dar superbi în lumina soarelui. Negrul nu mai era atât de intens

şi micuţele reflexii argintii ce se jucau în irişii lui, mi-au înmuiat şi mai tare picioarele. Muream să ştiu care era adevărata nuanţă a ochilor lui. Părul îi era răvăşit din cauza cursei nebune, se uscase, făcându-l să pară neomenesc de sexy. Încă voiam să îmi înfig mâinile în chestia aia.

S-a apropiat de faţa mea, plimbându-şi uşor nasul pe obrazul meu, închizând ochii. Atingerea lui părea electricitate pe pielea mea.

— Ne vedem mâine! a şoptit, buzele sale atingându-mi delicat pielea obrazului, înainte să se îndepărteze de mine şi să pornească din nou motorul. Mi-a făcut cu ochiul înainte să se poziţioneze bine şi să dispară într-o fracţiune de secundă, ca un fulger, lăsând un nor de praf în urma sa.

L-am privit dispărând, nefiind capabilă să mă mişc. Mi-am cuprins mijlocul cu braţele, conştientizând că îngheţasem pe motorul acela, dar el mă menţinuse în flăcări.

Ce tocmai s-a întâmplat era adevărat?

Era cel mai ciudat băiat pe care l-am întâlnit. Mă atrăgea, dar deja avea impresia că eram a lui, iar eu nu aveam de gând să accept asta aşa uşor. Îmi plăcea jocul ăsta până la urmă, acum că am ajuns să îi cunosc şi eu regulile.

Am intrat în casă, continuând să îmi masez braţele, pielea mea era îngheţată şi nu puteam să cred că până acum câteva secunde eram practic în flăcări. Iar partea bună: geaca mea a rămas în vestiarul de la şcoală, la fel şi restul lucrurilor. Grozav! Cum ziceam; era numai vina lui Harris… bine, nu era, dar mă simțeam eu mai bine să dau vina pe el.

— Unde crezi că te duci, domnişoară? am auzit vocea supărată a tatei în spatele meu, oprindu-mă din urcatul scărilor.

Mi-am strâns ochii rapid şi m-am întors fără vlagă spre el, privindu-l cum mă analiza cu braţele la piept şi o încruntătură proeminentă. Mi-a făcut semn cu degetul arătător să vin după el în timp ce se întorcea în living. Am oftat adânc, coborând din nou.

M-am aşezat pe fotoliu, masându-mi fruntea şi încercând să găsesc o explicaţie cât mai credibilă care să mă scape de viitoarea pedeapsă ce urma să o primesc.

— Ce e în capul tău, Katherine? m-a certat direct, cu o privire acuzatoare. Mi-am muşcat buza inferioară, neştiind ce să zic.

— Tată, nu am chiulit intenţionat, te rog, înţelege, mi s-a făcut rău şi…

— Încetează cu minciunile, m-a întrerupt brusc, ţipând şi lovind cu pumnul în marginea canapelei. Cine te-a adus acasă?

— Nu mint! am răspuns cu calm, evitând a doua întrebare şi ridicându-mă în picioare. De ce nu mă crezi niciodată?

— Te cred, Kath, doar că acum nu ai niciun alibi. Când ţi se face rău, te duci la cabinetul medical, nu chiuleşti de capul tău, cu toată gaşca de prieteni, care, apropo, au trecut pe aici acum jumătate de oră şi te căutau îngrijoraţi. Când te-am sunat mi-ai spus că eşti la ei, deci cine minte acum? Zi-mi cine era băiatul care te-a adus acasă.

La naiba!

— Am spus că sunt cu nişte prieteni, băiatul ăla e un prieten, nu m-am referit neapărat la cei pe care i-am întâlnit ieri. M-am apărat rapid, blestemându-i pe Kristen şi restul în mintea mea. Ce căutaseră la mine acasă?

— Bun, şi, mă rog, cu ce te-au ajutat pe tine prietenii ăia dacă te simţeai rău? Pe faţa lui deja se aşternuse o expresie triumfătoare, văzând că mă prinsese în plasă. Aş fi putut să îi explic foarte uşor, dar nu aveam de gând să îi spun că dependenţa mea s-a întors şi fusesem practic luată pe sus ca să fiu drogată. Brusc, mi-am adus

aminte de punctuleţul roşu de pe braţul meu. Am încercat să îl acopăr cu palma cât mai subtil şi să scap de discuţia asta până nu intram în probleme şi mai mari.

— Ştii ce, tată?! Crezi ce vrei, doar spune-mi pedeapsa şi să terminăm odată.

— Două săptămâni fără ieşiri, întâlniri sau orice altceva. După şcoală, vii direct acasă şi o să te ocupi de învăţat. Vorbea autoritar ca un judecător. Oh, şi... o să rămâi în echipa de majorete. Mi-am simţit furia crescând odată cu zâmbetul său răutăcios când spusese asta.

— În niciun caz! m-am impus prompt, încruntându-mi sprâncenele.

— Nu negociem. Arăta mândru de puterea lui asupra mea, am mârâit printre dinţi şi am ieşit din living. Am urcat scările cu un tropăit nervos şi apăsat, care îmi aducea aminte de un copil răsfăţat şi supărăcios.

— Nu negociem, l-am maimuțărit eu bombănind, închizând uşa camerei mele cu o izbitură puternică care să îi dea de ştire că nu voiam să fiu deranjată. Echipa de majorete... argh, nu era destul loc pentru două blonde în echipa aia, ori eu, ori Amber Wrise trebuia să dispară.

M-am trântit nervoasă pe pat, încă aveam mâna pe braţ, acoperind înţepătura seringii. Am trasat uşor cu vârful degetului, punctuleţul roşu; imaginându-mi momentul în care el îmi injectase drogul în vene. Oare cum procedase? Folosise o seringă sterilă? Mai făcuse ceva în afară de asta în momentul meu de inconştienţă? M-am înspăimântat gândindu-mă cât de uşor îi era să arunce o privire în sutienul meu, sau poate în... nu!

Am pufnit, trântindu-mă pe spate pe pat, blestemând momentele în care leşinam fix în cele mai proaste momente.

M-am ridicat din nou în fund, desfăcându-mi şiretele de la tenişii de antrenament şi aruncându-i pe podea. Arătau noi, speram că aşa şi erau. Nu am chef să iau vreo ciupercă de picior de la vreun atlet nespălat. Aveam deja destule pe cap.

Am rămas nemişcată, privind tavanul şi analizând fiecare secundă în căutarea ameţelii sau a vâjâitului din cap.

Nimic.

Aveam neapărată nevoie de un duş, dar îmi era prea lene să mă ridic din nou din pat, iar drumul până la baia de pe hol părea kilometric acum.

În capul meu continuau să se deruleze întâmplările de astăzi, exista vreun detergent care îţi scotea nesimţiţii aroganţi şi sexy din cap? Pentru că acum aveam nevoie de unul neapărat.

Vocea lui nu voia să îmi iasă din minte, intonaţia aceea suavă şi răguşită, însoţită de un accent dur. Respiraţia lui fierbinte pe gâtul meu, ochii aceia de smoală topită care mă analizau atât de obraznic, fără pic de timiditate, atingerea lui care îmi electriza corpul... am tresărit deodată speriată, realizând că îmi mângâiam corpul în locurile pe unde trecuseră mâinile lui.

Ahhh, revino-ţi, proasto!

Noroc că am fost trezită la realitate de telefonul meu care îmi bâzâia de zor în buzunarul pantalonilor scurţi. L-am scos rapid, pregătind un şir de înjurături pentru Kristen sau oricare din ceilalţi. Dar gura mi s-a deschis de uimire când am văzut numele de pe ecran.

— Nicky! am ţipat în difuzorul telefonului, ţopăind în pat de fericire.

— Kath! Oh, Doamne! Fato, pe unde umbli? Încerc să dau de tine de o săptămână. Vocea ei ascuţită părea supărată, dar entuziasmată în acelaşi timp. Numai Nicky putea exprima atât de bine două stări deodată. Ea era cea mai bună

prietenă a mea în New York, făcea parte din vechea mea gaşcă şi era cea care îmi prezentase lumea drogurilor, a alcoolului, a infracţiunii şi nebuniei fără limite. Poate un prieten adevărat nu făcea asta, dar ea ştia de ce aveam eu nevoie în acele momente, şi nu o să fiu niciodată supărată pe ea pentru că m-a băgat în asta.

— Ştii cum e cu mutatul; cartier nou, liceu nou, aroganţi noi… m-am scuzat, neputând totuşi să îmi domolesc zâmbetul de pe faţă.

— Pff, eu şi băieţii plănuim să te vizităm cât de curând, ne e dor de tine, târfo, vandalizatul fast food-urilor nu mai e aşa amuzant fără tine. Am început să râd. Doamne, acum realiza, cât de dor îmi era de ea şi de sarcasmul ei vulgar.

— Vă aştept, deşi probabil tata m-ar încuia în dulap dacă ar afla că veniţi în Seattle.

— Eh, dar cine a spus că o să afle? simţeam zâmbetul diabolic de pe faţa ei. Dar spune-mi, cum e pe acolo, ceva interesant? Mi-am dat ochii peste cap, amuzată, normal că prin interesat se referea la băieţi, şi brusc, m-am găsit nesigură dacă să îi spun despre Harris sau nu. Sigur ar vrea detalii, multe detalii... pe care eu preferam să nu le dau.

— Nu prea, mi-am făcut nişte prieteni, dar nimic deosebit... viaţă plictisitoare. Am spus,

rozându-mi unghia şi rugându-mă la Dumnezeu să nu mă prindă cu minciuna, era înfricoşător de bună la aşa ceva.

— Hmmm... medita cu o voce joasă în telefon. Oh, nu! Cum te descurci cu *medicamentele*? am expirat uşurată că scăpasem şi acum abordase un subiect de care, sincer, chiar am nevoie să vorbesc.

— E complicat, credeam că am scăpat de dependenţă, dar nu... încă am nevoie disperată de droguri, am şoptit, temându-mă că poate tata era la uşa mea şi nu avea altceva mai bun de făcut decât să îmi asculte conversaţiile telefonice.

— Oh, Doamne! a expirat speriată. Şi de unde ai luat? mi-am muşcat buza, dându-mi o palmă mintală, acum ce trebuia să spun? *Ştii, am uitat să îţi spun că e un tip anormal de sexy la mine în liceu. Periculos, racer, care m-a salvat de un idiot şi de la o posibilă zdrobire de pământ, apoi m-a răpit de la şcoală şi m-a drogat la el acasă. Da, cum spuneam: viaţă plictisitoare.*

— Am găsit un magazin de vise prin zonă. Am răspuns, încercând să par cât mai credibilă, deşi în minte îmi alergau imaginile cu Harris purtându-mă în braţe prin curtea liceului.

— La dracu', acum trebuie neapărat să venim la tine să îţi aducem ceva. Tac-tu trebuia să te mute tocmai în cealaltă parte a ţării, a bodogănit şi eu am chicotit.

Da, adu-mi detergentul ăla de eliminat aroganţi sexy de care vorbeam mai devreme.

Conversaţia cu Nicky a mai durat aproape două ore. Mă simţeam din nou acasă vorbind cu ea, apoi cu restul găştii care aproape că m-au implorat să mă întorc înapoi. Adam m-a interogat ca un detectiv, mai ceva ca Nicky, dar am reuşit să evit subiectul "Harris". Asta pentru că Adam mă cunoştea şi ştia că nu aveam nici un interes în relaţii cu masculii speciei… ei bine, *nu aveam,* până să dau peste masculul alfa şi să îmi dea lumea peste cap. Oare cum s-ar înţelege Adam şi Harris dacă s-ar întâlni? Sunt doi alfa din haite oarecum asemănătoare, doar că haita lui Harris era mai mare si mai puternică, iar Adam era mult mai blând decât Harris, în ciuda felului în care arăta, dar şi capabil să facă prăpăd când era călcat pe coadă. Păreau asemănători, şi fizic şi psihic, dar erau foarte diferiţi. Nu, nu s-ar înțelege deloc. Probabil ar sări unul la beregata celuilalt imediat. Dacă o să vină pe aici, trebuia să îi ţin departe unul de altul, mai ales că nu ştiam cui i-as ţine partea.

Adam mi-era ca un frate, iar Harris… mi-era frică să mă gândesc ce o să ajungă Harris pentru mine.

După încheierea convorbirii, eram amorţită, aşa că să mă ridic din pat devenise acum o necesitate. Am coborât la parter şi mi-am croit drum spre bucătărie. Ştiam că doza pe care mi-o făcuse Harris nu avea să dureze mult şi voi avea nevoie în curând de una nouă, dar deocamdată mă simţeam extraordinar, cum nu mă mai simţisem niciodată când eram drogată. Eram plină de energie, dar totuşi lucidă. Trebuia să aflu ce mi-a dat.

Mă simţeam veselă şi nici eu nu ştiam de ce, aş fi ţopăit ca un cangur aşa că trebuia să găsesc ceva care să îmi consume energia asta pe care nu am mai simţit-o de ceva vreme. Parcă am ieşit de sub pământ, şi voiam sau nu, îi mulţumeam lui Harris pentru asta. Nu, nu-i mulţumeam, eram dependentă din nou şi în câteva ore urma să mă simt iar rău.

Nu îmi era prea foame, dar am scos o caserolă de carne îngheţată de la congelator şi am aşezat-o sub jetul de apă pentru a se dezgheţa în timp ce îmi frecam bărbia, gândindu-mă ce să gătesc. Tata dispăruse din nou, în una din zilele astea trebuia să fac pe

detectivul şi să aflu unde se tot ducea, adică eu eram închisă în casă şi el putea să plece la orice oră voia ca un adolescent rebel? Nu, lucrurile nu puteau să rămâne aşa.

Am hotărât să pregătesc carnea la cuptor, alături de cartofi şi alte legume, deşi aveam brusc poftă de dulciuri, iar tata nu cumpărase nimic bun în domeniul acesta.

Tăiam cu atenţie bucăţile de ardei, încercând să îmi amintesc cu exactitate paşii pe care trebuia să îi urmez în prepararea reţetei, când mi-am simţit din nou telefonul zbârnâind în buzunar.

Kristen, ohhh... şi să erupă vulcanul.

— O să te omor! am răspuns direct, furioasă, înfigând cuţitul în tocător.

— Tu pe mine? Noroc să mai apuci pentru că o să îţi rup capul când pun mâna pe tine. Ai idee câte griji ne-am făcut? Am crezut că nebunul ăla te-a incinerat. Pe unde ai umblat, femeie, şi de ce nu răspunzi la nenorocitul ăla de telefon?

OoooK, erupţia ei era mult mai mare decât a mea. Am început să clipesc des, ameţită de valul de întrebări.

— Calmează-te, nu mi-a făcut nimic, m-a... ajutat de fapt. O auzeam pe Candice agitându-se pe lângă ea, cerând informaţii.

— Te-a ajutat?! Cum te-a ajutat el pe tine? Katherine, sigur nu ţi-a făcut altceva? Îl ştiu eu pe Stone. Am scos cuţitul şi l-am înfipt din nou furioasă în tocător, cum adică să îmi facă altceva? Ce eram eu? O păpuşă maleabilă? Dar m-am enervat şi mai tare când am realizat că, de fapt, asta fusesem, când se jucase cu mine cum a vrut el, în ciuda împotrivirii mele.

Am continuat să mă cert cu Kristen pe acest motiv tot timpul pregătirii cinei, apoi cu Candice şi cu Chris, care aveau aceeaşi părere: Stone a.k.a. Demonul, mă posedase. Zac nu era cu ei, m-am bucurat într-un fel că cel puţin scăpam de un interogatoriu în plus, dar apoi mi-am adus aminte de intervenţia lui în parcarea şcolii. Brusc, ochii plini de furie ai lui Harris asupra prietenului meu mi-au apărut în minte, transmiţându-mi o senzaţie de teamă pe şira spinării.

După am băgat preparatul la cuptor, am strâns mizeria, dar gândul meu tot la ceva dulce era. Mi-a fugit mintea la o ciocolată şi mi s-a umplut gura de apă. Am început să scormonesc prin toate dulapurile, sperând că tata ţinea o

rezervă ascunsă pe undeva. Nu am găsit nimic în afară de nişte batoane amărâte cu susan şi miere, care nu erau nici pe departe ceea ce voiam eu. Am cugetat câteva minute, învârtindu-mă prin bucătărie şi, în cele din urmă, l-am sunat pe tata, sperând că se va întoarce curând şi poate trece pe la un supermarket.

Avea telefonul închis.

Asta m-a scos din sărite imediat. El mă făcea pe mine adolescentă iresponsabilă, dar ce părinte îşi închidea telefonul când pleca de acasă? Luase şi maşina cu el, bineînţeles.

I-am lăsat un mesaj vocal în care îl înştiinţam de planurile mele şi am fugit la etaj să mă schimb. Am făcut un duş rapid şi m-am îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un hanorac larg, cu o glugă foarte mare. Era suficient de gros să nu mai am nevoie de geacă, deşi norii se adunau şi deveneau tot mai negri. Speram să nu mă prindă vreo furtună înainte să mă întorc acasă.

Am chemat un taxi şi l-am aşteptat nerăbdătoare în faţa casei. I-am cerut să mă ducă la cel mai apropiat market din cartier. Nu trebuia să fie foarte dotat, dulciurile se găseau oriunde, dar taximetristul binevoitor m-a lăsat în faţa unei dihănii de supermarket ce părea mai mult o

piaţă de legume. Deasupra era o firmă uriaşă cu numele "Ballard Market". Nu tocmai genul de market la care voiam eu să merg, aş fi găsit ce îmi doream şi într-o benzinărie.

Am oftat şi am privit cerul, care mă zorea să îmi fac mai repede cumpărăturile şi să plec acasă, aşa că mi-am băgat mâinile în buzunare şi am intrat pe uşile uriaşe ale magazinului.

Următoarele minute nu au fost prea satisfăcătoare pentru mine, nu găseam pe nici unde ceea ce îmi doream, asta pentru că majoritatea produselor vândute proveneau de la producătorii locali.

Mai mulţi copii se plimbau prin magazin şi împărţeau pliante. Am primit vreo trei până am început să le refuz.

"Implică-te în comunitatea ta" scria pe ele, ceea ce m-a făcut să zâmbesc amuzată. Oare puteam să le spun că nu făceam parte din comunitatea lor? Păreau să se pregătească de un fel de festival al recoltei, ceva ce nu mai văzusem până acum în New York.

Produsele erau de cea mai bună calitate, de la legume şi fructe, până la brânzeturi şi carne, dar adevărata bucurie a fost atunci când am găsit prăjiturile de casă. Am uitat de batoanele mele preferate de Lion atunci când am gustat o

prăjitură cu cireşe ce mi-a băgat toate papilele gustative în sevraj. Totul era natural, bestial de delicios, iar eu tocmai îmi găsisem lucrul preferat la Seattle. Era şi un magazin supermarket obişnuit, dar nu mă mai interesa.

Eram total absorbită de nişte prăjituri cu cocos atunci când am văzut ceva straniu în stânga mea. Am tras o privire cu coada ochiului, mai mult din instinct, dar silueta aia m-a făcut să mă îndrept cu totul.

Era un bărbat înalt, masiv, îmbrăcat în negru. Acea vestimentaţie ce îmi devenise deja enervant de familiară. Avea o geacă de piele pe el şi nu puteam să îi văd tatuajele ca să mă asigur că era *el,* iar pe cap avea gluga trasă, aşa că nici părul nu i-l vedeam.

Tipul era cu spatele la mine, analiza nişte fursecuri, apoi şi-a văzut de drum fără să cumpere ceva.

— Domnişoară?

Mi-am clătinat capul şi m-am întors la femeia din faţa mea, care sigur mă strigase de mai multe ori până acum.

— Sunteţi interesată de ceva? mi-a zâmbit reţinută, probabil arătasem ca o dementă holbându-mă după tipul ăla.

Am oftat şi am încercat să îmi limpezesc minţile. Şi ce dacă era Harris? Avea tot dreptul să vină la cumpărături, ca orice om. Eu eram ciudata pe care o apucau damblalele de fiecare dată când îl vedea.

— Da, o prăjitură cu cocos, vă rog. I-am zâmbit înapoi, încercând să revin la starea mea relaxată.

Dar nu s-a întâmplat.

Cât timp m-am învârtit prin magazin, l-am văzut la fiecare colţ, parcă mă urmărea, dar în acelaşi timp era mereu în faţa mea. Îmi atrăgea atenţia într-un mod ce devenea aproape înfricoşător, pentru că niciodată nu puteam să îi văd faţa, iar el nu cumpărase absolut nimic.

Am început să mă enervez şi să îl urmăresc, voiam să îl prind şi să îi văd faţa, dar reuşea de fiecare dată să scape de mine.

Prezenţa lui îmi dădea o stare tot mai neplăcută, Harris nu se comporta aşa, nu ar fi avut nici un motiv să mă evite, pentru că eram sigură că asta se întâmpla. Tipul dispărea de fiecare dată când mă apropiam şi aş fi putut să îl prind doar începând să alerg după el.

— Wrise!

Vocea unei femei mi-a atras atenţia de la urmărirea mea penibilă. M-am întors spre ea, era

o bătrânică cu un zâmbet larg, mărunţică, în spatele unui stand uriaş cu miere.

— Tu eşti fata lui Christopher, nu-i aşa?

Înainte să apuc să răspund, zâmbetul femeii a devenit şi mai larg.

— Arăţi exact ca el când era doar un băieţel.

— Mi-aţi cunoscut tatăl?

— Oh, da, scumpo! Era mare figură la bâlciuri, se băga în toate jocurile posibile. M-am încruntat uşor, pentru că nu cunoscusem niciodată pe cineva din copilăria tatălui meu şi mi se părea extrem de ciudat să aud asta acum. Ştiam că locuise aici înainte de a se căsători cu mama, dar încă nu mă obişnuisem cu ideea.

Femeia a început să râdă de mine.

— Îmi pare rău, scumpo, nu ai nicio idee cine sunt şi despre ce pălăvrăgesc. Iolanda. A întins o mână micuţă şi îmbătrânită spre mine, emana acea veselie cu care mă obişnuisem deja în oraşul ăsta, sau poate că era doar tipică acestui cartier.

— Katherine. I-am zâmbit cât am putut de relaxată, strângându-i mâna şi încercând să uit de ciudatul întunecat de mai devreme.

Ea a venit mai aproape de mine, ochii albaştri erau superbi şi nici ridurile ei de bătrâneţe nu reuşeau să le ia din frumuseţe. Era

aşa mărunţică că abia îmi ajungea la umăr, dar emana o veselie cum nu mai simţisem de mult.

— Totul este bine acum. Aşa cum ar fi trebuit să fie mereu pentru tatăl tău. A spus asta strângându-mi mâna între ale ei. M-am încruntat confuză.

— Aţi cunoscut-o şi pe mama mea?

Fericirea ei s-a ştirbit puţin şi faţa i s-a întristat.

— Putin.

Doar atât a spus, deşi simţeam că erau mult mai multe în mintea ei.

Un tunet puternic, care s-a auzit chiar şi în hala enormă, mi-a atras atenţia. Eram aproape de ieşire şi vedeam prin uşile de sticlă, nu mai dura mult şi avea să înceapă furtuna. Nu mai voiam să rămân în locul ăsta, totul începea să devină foarte bizar, de la străinul în negru şi acum această femeie ce părea să îmi cunoască părinţii mai bine decât îi cunoşteam eu.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, dar mă tem că trebuie să plec acum, înainte să înceapă furtuna.

Ea a zâmbit din nou.

— Bineînţeles. Oh, lasă-mă să îţi ofer un cadou de bun venit.

Am încercat să protestez atunci când mi-a întins un borcan de miere, dar aproape că mi l-a îndesat între palme.

— Este cea mai bună, o să vezi. Fac asta de patruzeci de ani şi am dreptul să mă mândresc.

Am chicotit, fascinată de personalitatea ei.

— Mulţumesc mult.

Ea a zâmbit şi m-a strâns din nou de mână. Aş fi rămas să îi pun mai multe întrebări, eram curioasă cum fusese tata înainte să o cunoască pe mama, cum fuseseră părinţii lui, dar nu mă simţeam încă pregătită să aflu toate lucrurile astea.

— Ne vedem la bâlci.

Când am ridicat din sprânceană, ea a mi-a arătat cu degetul în sus. Deasupra mea era un afiş enorm despre acelaşi festival de care vorbea toată lumea. Nu prea mă credeam în stare să particip acum la petreceri în oraşul ăsta, dar am zâmbit şi am aprobat din cap.

Când am vrut să plec, Iolanda m-a strâns de mână şi m-a ţinut pe loc.

— Katherine, ştiu că e dureros acum, dar ai încredere în mine, tatăl tău a luat decizia corectă aducându-te aici. E mai bine pentru tine, dar şi pentru el. E cu oamenii cu care ar fi trebuit să fie mereu.

M-a zăpăcit din nou, dar nu am mai rămas după detalii. Am aprobat din cap şi m-am îndepărtat de ea. Tata ar fi trebuit să fie cu mama, oriunde, dar cu ea.

Amintirile au năvălit prea repede să le pot stăpâni şi mi-am simţit ochii înţepând. Mi-am strâns buzele şi m-am forţat să mă abţin, mă săturasem să plâng după o familie ce nu mai exista.

Am ieşit în aerul rece şi am respirat cu nesăţ, încercând să mă liniştesc. În asemenea momente, toată firea mea dură, pe care o construisem lunile astea, se distrugea complet şi rămâneam acel copil rătăcit şi abandonat, tristeţea îmi pângărea sufletul şi toată durerea pe care mi-o provocase mama se întorcea. Conştientizarea că tata trecuse cu adevărat mai departe, că se întorsese la viaţa lui anterioară, că reuşise să o uite pe mama… eram bucuroasă pentru el, dar şi îngrozită în acelaşi timp, pentru că eu nu puteam să fac asta.

Nu puteam să accept faptul că mama mă părăsise pentru bani. Că toate iubirea ei din anii ăştia fusese o minciună, că regretase mereu naşterea mea ce o blocase într-o căsnicie săracă. Ar fi trebuit să mă părăsească imediat. Să nu mă

amăgească atât de mult timp şi joace rolul de mamă iubitoare.

Primele picături de ploaie au început să cadă. Încă eram sub prelata de la intrarea în magazin, dar în câteva secunde ploaia s-a înteţit.

Am îndesat borcanul de miere într-una dintre pungile cu prăjituri ca să îmi eliberez o mână şi să pot scormoni după telefon.

Tipul în negru a ieşit din magazin şi a trecut la câţiva metri pe lângă mine. A intrat direct în ploaie, fără să pară în vreun fel deranjat.

Strigătul mi s-a oprit pe buze. Voiam să îi strig să se oprească, să îi văd odată chipul şi să îmi dau seama dacă eram paranoică sau nu. L-aş fi bănuit pe acel Joshua de asemenea lucruri, dar statura nu semăna deloc cu a lui.

Însă o parte din mine se simţea ca o nebună paranoică, aşa că mi-am ţinut gura şi l-am urmărit urcând într-un Rover. Vântul i-a suflat prin păr atunci când s-a întors, nu mai aveam şansa să îi văd chipul de la distanţa asta, dar puteam să jur că avea şuviţe de păr lung şi ondulat.

A intrat în maşină şi a accelerat imediat. Am coborât pe bordură ca să văd numărul, nu era una dintre maşinile pe care le văzusem la garajul lui, dar m-a luat prin surprindere când a întors

direct prin fața marketului şi a trecut milimetric pe lângă mine.

Am icnit şi am sărit înapoi.

Mă săturasem până în gât de scamatoriile astea.

Avea geamurile complet fumurii şi nu am reuşit să văd nimic, am rămas bombănind injurii în urma lui.

Dacă avusesem dubii înainte, acum eram sigură că fusese Harris. Doar el făcea asemenea scheme stupide şi speria oamenii prin parcări.

Mi-am dat seama că stăteam în ploaie abia când m-am simţit udă până la piele.

— Fir-ar al dracului! am înjurat scoasă din sărite m-am adăpostit iar sub prelată, mi se udase şi telefonul în mână. Am sunat iar la taxi, dar ziua mea grozavă continua, pentru că erau foarte multe comenzi din cauza furtunii şi trebuia să aştept cel puţin zece minute până îmi găseau un taxi disponibil.

Mi-am mai încercat o dată norocul şi l-am sunat pe tata, dar încă avea telefonul închis.

Era oficial: eram scoasă din sărite. Hainele mi se îmbibaseră de apă şi începeam să dârdâi, probabil mi se udaseră şi prăjiturile. Minutele treceau, taxi-ul meu nu apărea şi stăteam ca proasta în faţa unui magazin. Oamenii care

ieşeau, fugeau repede la maşinile lor şi plecau, doar o toantă era blocată în faţa uşilor.

Telefonul mi-a sunat în mână şi speram să fie tata, care catadicsea în sfârşit să se comporte ca un părinte, dar pe ecran era afişat un număr necunoscut.

Am răspuns fără să mă gândesc prea mult, eram prea nervoasă să îmi mai pese.

— Da!

— Cum te simţi?

I-am recunoscut mult prea repede tonul vocii. Chiar şi peste hărmălaia produsă de furtună, glasul lui era încă prea prezent în mintea mea ca să îl confund.

Mi-a explodat furia imediat.

— Te crezi amuzant? am ţipat la el.

Reacţia mea a părut să îl ia prin surprindere.

— Doar pentru că te-am întrebat cum te simţi?

Înainte să îmi sară iar muştarul, mi-am dat seama că el avea numărul meu de telefon.

— De unde ai numărul meu?

— Nu a fost chiar aşa greu să fac rost de el.

Am strâns telefonul în pumn, îmi era tot mai greu să nu îl înjur. Probabil îl luase când fusesem inconştientă în camera lui.

— Glumele astea încep să mă enerveze, Harris.

— Katherine, despre ce vorbeşti? Te-am sunat să te întreb cum te simţi după drog, ar putea să ţi se facă rău, pentru că nu ai mai consumat demult.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar era un actor bun, pentru că avea o voce foarte serioasă.

— Oh, da, sigur! Şi pentru asta trebuie să mă urmăreşti ca un ciudat prin magazin?

— Ce? tonul îi devenise şi mai serios şi alarmat.

— Cine te urmăreşte? a întrebat repede.

— Acum, nimeni! Pentru că urmăritorul – tu – tocmai a plecat, făcând aceeaşi schemă cu maşina pe care ai făcut-o tu ieri, aşa că nu mai nega.

— Katherine, nu…

I-am oprit negarea agitată.

— Trebuie să îmi vină taxi-ul şi nu am chef de discuţii cu tine.

— Unde eşti? a întrebat repede înainte să apuc să închid.

— Nu e treaba ta! Nu că nu ai ştii deja!

Şi i-am închis telefonul în nas, continuând să bombăn cuvinte de duh. Că era nesuferit şi arogant ştiam deja, dar nu îl credeam capabil şi

de asemenea glume proaste. Oare nu avea nimic mai bun de făcut decât să se joace aşa cu mine? Ce avea cu mine, de fapt? Pentru că mă îndoiam că aşa le trata pe toate fetele noi din liceu, Candice era nouă şi nu părea să o bage în vreun fel în seamă. Eram eu, magnet permanent de belele.

Am sunat încă o dată la taxi şi mi s-a cerut politicos să mai aştept cinci minute! Era incredibil! Furtuna se intensificase foarte tare şi abia mai vedeam la câţiva metri în faţă. Începuse să bată vântul şi am hotărât să mă întorc în magazin până apărea nenorocitul de taxi.

Minutele treceau şi nu apărea nimeni, eram gata să plec acasă pe jos, prin ploaie, doar ca să îmi consum nervii. Am memorat numărul lui Harris ca să ştiu şi să nu îi mai răspund data viitoare, dar neatenţia mea m-a costat scump. Un taxi a oprit în faţa marketului, dar un tip a fugit imediat spre el şi s-a urcat. Am fugit pe uşi şi am strigat după el, dar a accelerat imediat.

— Băga-mi-aş! am lovit cu piciorul în pământ. Parcă mă blestemase cineva astăzi de mi se întâmplau nenorociri pe bandă rulantă.

Mă pregăteam să sun iar la taxi şi să cer să se respecte dracului comanda, dar am auzit

vibraţia chiar şi peste bubuitul tunetelor. Fulgerul ăla negru a apărut parcă direct din furtună şi a oprit în faţa mea.

Îmi era tot mai greu să nu îi trag un picior în caroserie. Nu mai era Roverul acum.

Harris a coborât din maşină şi a venit direct la mine. Nu aveam idee cum arătam, dar ceva la mine l-a speriat. M-am ferit imediat de el când a vrut să mă prindă de mână.

— Pentru binele tău, pleci chiar acum!

— Katherine, te rog, urcă în maşină.

Folosea cuvintele „te rog". Asta era nou. Şi cum putea să aibă expresia asta aşa serioasă după asemenea glume tâmpite?

Nu m-aş fi urcat în maşina lui nici picată cu ceară, dar aveam chef să îi fac un scandal monstru şi nu voiam să fiu văzută de toţi oamenii din magazinul ăsta, care îl cunoşteau pe tata.

Pufnind de nervi, am urcat în maşina lui şi am lovit portiera cât am putut de tare. El a urcat imediat, dar nu a accelerat, părea să analizeze parcarea.

— Cum arăta tipul care te-a urmărit?

Mi-am tras gluga de pe cap şi am mârâit la el.

— Încetează cu asta, Harris! Ştiu că tu ai fost! Ştiam că îţi place să mă enervezi, dar nu credeam…

S-a întins imediat spre mine şi mi-a cuprins obrazul în palma sa. Gestul m-a luat prin surprindere.

— Ştiu că am făcut câteva chestii aiurea, dar îţi jur că nu am fost eu acum.

— Atunci cum ai ştiut că sunt aici? Nu ţi-am spus la telefon.

— Ty ţi-a localizat telefonul. Ai văzut toate computerele pe care le are în garaj, este foarte bun la chestii din astea. Şi îmi pare rău că ţi-am luat numărul fără să îţi cer aprobarea, dar eram destul de sigur că nu mi-l vei da de bună voie.

Voiam să protestez în continuare, dar ceva din privirea lui mă făcea să îmi ţin buzele strânse. Mi-a mângâiat blând obrazul.

— Îţi jur că nu am fost eu, dar vreau să ştiu cine a fost. Eşti sigură că erai urmărită?

M-am tras din atingerea lui înainte să îmi fure complet minţile.

— Nu pot să am încredere în ce spui, Harris. Te cunosc de două zile.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Eşti sigură că ai fost urmărită?

Mi-am trecut degetele prin părul ce se udase chiar şi pe sub glugă şi am oftat adânc, închizând ochii.

— Nici mie nu îmi face plăcere că te cunosc atât de bine de la spate. Mi-am îngustat ochii la el, mă aşteptam să rânjească, dar s-a încruntat, tot mai serios, apoi şi-a îndreptat atenţia spre oamenii care ieşeau din magazin.

Am pufnit obosită.

— Oh, haide, Harris, încetează odată cu asta. Purtai o geacă de piele ca să nu îţi văd tatuajele, dar ţi-am văzut părul înainte să urci în maşină.

S-a întors imediat spre mine.

— Părul meu?

— Da. Nu sunt prea mulţi tipi cu părul tău în Seattle, nu?

— Ce fel de maşină avea?

Începea să mă obosească jocul ăsta din ce în ce mai tare, am văzut un taxi oprind în faţa clădirii şi am vrut să cobor.

Harris m-a prins imediat de mână.

— Dă-mi drumul, Harris. Am mârâit.

— Te duc acasă. Nu pleci nicăieri după ce mi-ai spus că cineva te urmăreşte.

Am încercat să îmi trag mâna, dar nu voia să îmi dea drumul.

— Nu iei tu deciziile pentru mine, dă-mi drumul imediat! am ţipat la el, dar a accelerat şi a întors în parcare cât încă mă ţinea cu o mână de încheietură. Am icnit surprinsă şi aproape că m-am lipit de el, pentru că nu purtam centura.

— Harris! am ţipat, m-a eliberat abia după ce a fost sigur că nu mai pot coborî din maşină.

— Eşti complet nebun! Vreau să mă laşi dracului în pace! am continuat să ţip la el, dar era încruntat şi atent la drum.

— Harris, oprește imediat mașina și lasă-mă să cobor.

— Plouă cu găleata, doar te duc acasă.

— Așa cum m-ai dus și mai devreme? am continuat eu să țip, nu îmi era cu adevărat frică de el, dar mă scotea din sărite când lua decizii în locul meu.

Nu mi-a răspuns, s-a concentrat la drum. Voiam să îl pocnesc în cap.

— Ai fi preferat să te duc la spital? a întrebat prea calm pentru starea mea.

— Da. Oriunde era mai bine decât în patul tău.

Un zâmbet i s-a întins pe buze și eu mi-am tras șuturi mintale. Grozave cuvinte îmi găsisem.

— Ești prima fată care a ajuns în patul meu și pe care nu am atins-o.

Mi-am pus mâinile în sân și m-am încruntat la el.

— Ar trebui să mă simt flatată sau jignită de lucrul ăsta?

L-a bufnit râsul. Eram nervoasă pe el, nu aveam chef să mă apuce fascinația auzindu-i râsul.

— Nu știu, tu cum te simți? m-a privit strengărește, cu coada ochiului am observat cât de repede conducea pe străzile aglomerate.

— Mă simt călcată pe coadă.

Rânjetul a rămas pe buzele lui.

— Dacă ți-as fi făcut ce îmi trecea prin cap când te-am întins pe saltea, coada ta se simțea oricum acum, dar nu călcată.

— Fiind inconștientă, îmi dau seama câte îi treceau prin cap unui pervers ca tine.

— Ți-ai format o impresie foarte interesantă despre mine, dar să știi că îmi place ca partenera mea să fie complet conștientă. Nu am fantezii cu tipe leșinate.

— Nu mi-ai dat ocazia să îmi formez o impresie mai bună despre tine, l-am atacat, bătăioasă.

— Atunci trebuie să schimb asta. Mi-a răspuns cu un zâmbet suspect.

Am preferat să tac și să nu îi mai răspund la provocări, pentru că încă eram nervoasă și nu aveam chef de discuții perverse cu el.

— Tipul din magazin, crezi că ar fi putut să fie Joshua?

Își schimbase tonul și nu mai zâmbea ca un pervers.

M-am strâmbat.

— Nu, nu a fost el.

S-a uitat la mine, privirea mea l-a făcut iar să se încrunte.

— Katherine, de ce aș fi făcut asta? Ce interes crezi că aș avea să te urmăresc ca un obsedat prin magazine?

— Nu știu, Harris. Cum am spus, abia te cunosc de două zile.

Și-a strâns buzele, parcă frustrat că îl credeam un nebun capabil de așa ceva.

— OK, să zicem ca tine. Mai exact, ce… *am făcut* în magazin*?*

Mi-am pus mâinile în sân și m-am întors spre fereastră.

— Nu mai joc jocul ăsta stupid cu tine.

— Doar spune-mi ce mașina era, te rog.

Glasul lui împăciuitor mă enerva şi mai tare, pentru că începeam să cred că spunea adevărul, iar asta mă făcea să par ori paranoică, ori în pericol.

— Un Range Rover. Gri, nu am reuşit să văd numărul.

Nu a apucat să îmi mai răspundă, pentru că a oprit în faţa casei mele. Nici nu realizasem când ajunsesem aici atât de repede. Ploaia cădea în ropote pe parbriz şi părea o tortură să ies acum din maşină, dar voiam să plec cât mai repede de lângă el.

— Chiar dacă ţi-aş fi făcut o asemenea glumă proastă, nu aveam nici un motiv să neg acum. A fost o joacă ieri, o prostie din partea mea să te sperii aşa, dar nu aş mai repeta, mai ales în halul ăsta. Nu am niciun motiv să te sperii şi să te îndepărtez de mine, crede-mă.

M-am pierdut iar în privirea lui întunecată şi a început să îmi bată inima într-un ritm anormal.

— De ce? abia am şoptit. El a zâmbit uşor şi s-a întins iar să îmi cuprindă obrazul.

— Nu ştiu încă, dar ai ceva ce îmi place tot mai tare. Sunt curios să te cunosc cât mai bine, nu să te îndepărtez cu tâmpenii din astea.

Mi-am trecut limba peste buze, studiindu-l cu atenţie. Nu m-a surprins când privirea lui a coborât pe gura mea.

Poate avea dreptate, poate eram doar paranoică şi înnebunită de oraşul ăsta şi… de el. Nu fusesem cu adevărat urmărită, tipul făcea cumva de apărea mereu în faţa mea şi nu mă abordase în niciun fel. Iar faza din parcare, poate era grăbit şi nu mai avusese timp sau chef să dea cu spatele. Urma să o iau razna dacă îl vedeam pe Harris în orice tip îmbrăcat în negru.

Am oftat şi am clătinat din cap.

— Bine, poate că mi s-a părut. Nu ne-am cunoscut într-un mod prea plăcut, aşa că e posibil să fiu paranoică în privinţa ta.

A oftat şi el şi a aprobat, dar cumva a ajuns şi mai aproape de mine. Am tras cu ochiul pe aleea din faţa casei, nu se vedea maşina tatei, dar chiar de ar fi fost acasă, nu ne-ar fi văzut prin geamurile astea şi prin ploaia torenţială. Era furtună şi în corpul meu, fulgerele îmi electrizau hormonii şi nu îmi venea să cred că am ajuns atât de repede cu el în stadiul ăsta, după cât mă înfuriase mai devreme.

S-a apropiat atât de mult, încât mi-a vorbit aproape direct pe buze:

— Miroase a ciocolată aici.

M-a făcut imediat să chicotesc, iar pe el să zâmbească într-un mod ameţitor.

— Am fost la vânătoare de bunătăţi. Am spus, indicând spre pungile de la picioarele mele, asta l-a făcut să zâmbească şi mai tare.

— Şi eşti dispusă să împarţi cu cineva care nu a mai mâncat dulciuri din copilărie?

M-am abţinut să nu râd şi să nu cad din nou în mrejele cuvintelor lui, dar era destul de greu atunci când se uita aşa la mine.

— Niciodată nu îmi împart dulciurile.

M-a bufnit râsul de-a binelea atunci când a făcut un botic de căţel supărat, arăta de-a dreptul caraghios pe faţa lui.

Când s-a apropiat din nou de mine, chiar am crezut că o să mă sărute, dar doar mi-a tras o şuviţă umedă ce mi se lipise de frunte.

— Asta a fost o zi foarte agitată. Te las cu prăjiturile tale şi o să ne vedem mâine.

— Nu mă aşteptam să renunţi tu atât de repede, am chicotit eu. El nu a râs, dar se uita cumva prea fascinat la mine.

— Dacă mai rămân, e posibil să nu mă mai pot abţine.

— Să nu îmi mănânci prăjiturile?

— Să nu te sărut.

Inima mea a făcut ditamai implozia în piept. Puteam să jur că am auzit-o bubuind printre coaste, parcă mă dureau muşchii din cauza impactului pe care îl avuseseră cuvintele astea asupra mea. Am uitat să mai respir şi tot ce puteam să fac era să mă uit în ochii lui hipnotizanţi.

Era prea mult şi prea repede, simţeam asta, dar, în acelaşi timp, ştiam că nu aş fi putut să îl opresc dacă ar fi făcut-o. Atmosfera din maşină, ploaia torenţială, mirosul de ciocolată, privirea lui, toate făceau prăpăd în mintea mea şi parcă tot ce voiam erau buzele lui. Să aflu dacă erau atât de înnebunitoare precum păreau.

— Harris… am şoptit, neştiind ce să spun altceva, nereuşind să mă trag de lângă el.

— Katherine, a şoptit şi el, dar mult mai suav şi erotic decât mine. Nu îi mai auzisem niciodată vocea aşa, era mai mult decât puteam să rezist. Trebuia să plec de lângă el până nu făceam ceva ce urma să regret.

Cu ultimul strop de luciditate rămas, am reuşit să mă îndepărtez uşor şi să trag o gură mare de aer. Harris a rămas în acelaşi loc, privindu-mă în continuare cu o expresie pe care ştiam să o citesc foarte bine. Era o excitare feroce în privirea lui, iar eu trebuia să îmi

amintesc în continuu că nu ştiam cu adevărat nimic despre el, deşi era suficient să îl privesc şi instantaneu nu îmi mai păsa.

Mi-am adunat hormonii leşinaţi şi am încercat să ies cât mai onorabil din situaţia asta.

I-am întins lui o punguţă în care era o prăjitură cu ciocolată şi alune.

— Nu e un sărut, dar e mult mai dulce.

A luat punga şi mi-a zâmbit.

— Mă îndoiesc.

Nu îmi venea să cred că mă făcea să roşesc în obraji. *Fir-ar să fie!*

— Mulţumesc că m-ai adus acasă. Am spus şi am apucat să ies din maşină înainte să mai intru în altă belea. Am fost nevoită să fug până la uşă şi apoi mi-am scormonit buzunarele după cheie. Înainte să intru, m-am întors spre maşina care încă nu plecase. Nu puteam să văd nimic în interior, dar îi simţeam privirea asupra mea.

Am intrat în casă şi am închis uşa, abia apoi am auzit motorul pornind.

În casa mirosea sublim, puiul cu legume era deja gata şi era menţinut cald în cuptor, dar nu mai aveam pofta nici de el, nici de prăjituri.

Uram poftă pe care o aveam cu adevărat.

M-am dezbrăcat din mers până în camera mea şi am aruncat hainele ude direct în maşina

de spălat. M-am îmbrăcat repede într-un trening uscat până nu mă apuca răceala, şi m-am străduit cu toate puterile să trec peste ce se întâmplase, să nu îl las pe băiatul ăsta să îmi fure minţile mai repede decât era omeneşte posibil, dar parcă îi simţeam buzele aproape de ale mele chiar şi acum.

Niciodată nu am fost mai uşurată şi dezamăgită, în acelaşi timp, că ceva nu se întâmplase. Însă Harris era un jucător al naibii de bun, nu îl mai credeam pe el în stare de faza din magazin, sigur fusese o coincidenţă, dar cel care mă adusese acasă fusese *el*. Fusese cel adevărat şi reuşise mult prea repede să îmi fure minţile şi să mă aducă pe calea nebuniei.

Era superb, misterios, puternic, ademenitor… un pachet complet pentru o moarte rapidă.

Nu îmi venea să cred că abia ieri îl văzusem prima dată, iar astăzi ajunsese deja de vreo trei ori aproape de buzele mele. Eram o pradă în ochii lui şi trebuia să îmi repet încontinuu asta, să îmi amintesc că nu eram singura şi avea o iubită adevărată în timp ce mă vrăjea pe mine cu vorbe meşteşugite.

Harris era bun la asta, înspăimântător de bun, iar eu eram înspăimântător de uşor de

păcălit, lucru ce nu mi se întâmplase niciodată până acum.
Trebuia să îmi adun minţile înainte să ajung doar un alt nume pe lista lui.

Am mâncat o porţie de pui la cuptor. Deşi nu merita, am păstrat în frigider şi pentru tata. Îmi văzuse apelurile în cele din urmă și catadicsise să mă sune și să se scuze că îi murise bateria. I-am spus despre cumpărăturile mele, dar nu și despre ce se întâmplase după. Teoretic, eram pedepsită să nu ies din casă, dar nu avusese nimic de comentat.

În timp ce îmi mâncam prăjitura, singură în casa goală, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la el făcând același lucru și cât mi-ar fi plăcut să mănânc crema asta direct de pe buzele lui.

Dumnezeule, sunt mai proastă decât credeam!

I-am lăsat tatei un bileţel pe frigider şi am urcat în camera mea, plănuind să fac un duş bine meritat.

Sub jetul de apă, imaginea lui s-a întors în mintea mea. Fără să vreau, acţiunile mele banale de spălare mi-au adus aminte de atingerile lui,

mâinile mele încercând să le imite pe ale lui, mângâindu-mi coapsa şi fundul. Începeam să nu mă mai recunosc, uneori parcă înnebuneam pur şi simplu.

Am intrat în camera mea, cu prosopul pe mine şi părul ud picurându-mi pe umeri şi spate. În pedeapsa mea intra şi studiul, aşa că după ce m-am schimbat într-o pereche de pantaloni scurţi, alături de un maiou alb şi lejer, mi-am luat cartea de matematică şi m-am aşezat turceşte pe pat, încercând să îmi amintesc cum mai funcţiona această materie.

Eram concentrată la maximum în încercarea mea de a rezolva o matrice, şi când eram aproape de rezultatul final, încâlcită în coloane de numere, telefonul meu a început din nou să zbârnâie lângă mine, desconcentrându-mă total. Am început să bombăn, întrebându-mă cine mai era acum îngrijorat de viaţa mea.

Mi s-au întors damblalele când am văzut numele lui pe ecran.

"Să porţi ceva sexy mâine!"

Dacă îi răspundeam, eram sigură că urma o altă tură de mesaje perverse. Nu aveam chef de

așa ceva cu el, abia scăpasem acum câteva ore, așa că – cu greu – am decis să îl ignor pur și simplu. Plină de nervi şi bombănind întruna, m-am întins pe pat, aruncând cartea de matematică pe jos, toate pofta mea de studiat dispăruse. Încet, pleoapele mele s-au închis şi am continuat să bombăn despre demoni şi ţinute sexy până am adormit.

M-am ridicat alarmată de strigătele unei voci disperate, care îmi rostea numele încontinuu.

— Sunt aici, mami! am strigăt de sub copacul imens, ieşind la lumina soarelui, pentru ca ea să mă poată vedea. Am avut grijă să nu strivesc în pumn fluturaşul alb pe care îl prinsesem pe scoarţa copacului.

— Oh, scumpo, de câte ori să îţi spun să nu mai fugi de lângă mine? Mama a venit îngrijorată către mine, strângându-mă tare în braţe şi aplecându-se pe genunchi pentru a mă putea privi în ochi. Razele soarelui sclipeau în părul ei negru. Gura mea micuţă a format un zâmbet când am realizat că şi al meu sclipea la fel.

— Haide să mergem la tati, scumpo! m-a prins de mână, cu un zâmbet dulce pe faţă, ridicându-se în picioare.

— Uşor, mami, îmi striveşti fluturaşul! m-am plâns, ridicând palma micuţă, unde era aşezată cuminte, frumoasă făptură.

— Oh, îmi pare rău, scumpo, e drăguţ! a zâmbit ea, privind mai atent în palma mea.

Am prins-o de cealaltă mână şi m-am lăsat condusă de ea prin parcul de copii. Soarele strălucea atât de puternic încât îmi simţeam transpiraţia formându-se pe frunte.

Am ajuns lângă tati şi am fugit imediat în braţele lui, pentru a-i arăta fluturaşul pe care îl prinsesem.

— E foarte frumos, scumpo, e alb, ca tine! a zâmbit el, ciupindu-mă jucăuş de nas. Rochiţa mea albă, de vară, din dantelă, semăna perfect cu aripile sale catifelate. Le flutura uşor în palma mea, dar totuşi nu zbura nicăieri, părea şi el topit de căldură.

— Vrei să te joci cu copiii aceia, scumpo? m-a întrebat mama, indicând spre un grup de copii de vârsta mea, care se jucau cu mingea.

— Nu, mami! am răspuns, dându-mi părul negru şi lung de pe ochi. Îmi e prea cald să alerg după minge, m-am văietat cu un botic de

căţeluş, făcându-i instantaneu pe amândoi să râdă.

Am privit la agitaţia din jur în timp ce mă adăposteam la umbra unui copac. Copiii de vârsta mea zburdau veseli pe terenul de joacă, fericiţi că tocmai ieşiseră de la grădiniţă şi scăpaseră de învăţatul numerelor şi al culorilor. Am zâmbit amuzată, mie îmi plăcea să învăţ. Voiam să fiu deşteaptă ca mama când voi fi mare.

Deodată, atenţia mi-a fost atrasă de o fetiţă de vârsta mea, care se juca fericită cu mama ei, alergând după o minge. Părul ei blond era la fel de des şi lung ca al meu, iar rochiţa roz îi venea foarte frumos. Zâmbea, lăsându-se strânsă în braţe de mama sa. Voiam să mă joc şi eu cu mami, am căutat-o cu privirea, dar nu o mai vedeam nicăieri, am ieşit de sub copacul imens şi, brusc, am fost invadată de un vânt puternic, care mi-a învăluit părul pe faţă.

Atunci am văzut-o pe mami discutând cu alt bărbat, am strigat-o tare, dar ea nu părea să mă audă, am simţit lacrimile înţepându-mă în ochi când mi-am văzut mama sărutându-l pe acel bărbat. L-am căutat pe tata cu privirea, sperând să îl opresc să vadă asta, dar apoi l-am văzut şi pe el lângă fetiţa blondă cu rochiţa roz. A

ridicat-o în braţe, sărutând-o pe obraz exact aşa cum făcea cu mine. Mi-am simţit lacrimile curgând pe faţă când tata a sărutat-o pe femeia care îi era mamă fetiţei blonde.

Am strigat după el, dar nu mă auzea, nimeni nu mă auzea. Am încercat să fug spre unul dintre ei, dar m-am oprit imediat când un şarpe a apărut la picioarele mele. A sâsâit spre mine şi s-a apropiat mai mult. Am ţipat de frică, dându-mă câţiva paşi în spate şi căutându-mi părinţii cu privirea, dar parcul era gol acum.

Am început să plâng, înţepenind pe loc şi privind ochii reptilei care se apropia de mine până când un sunet mi-a atras atenţia şi mi-am ridicat capul din instinct să văd pasărea ce zbura acum deasupra mea. Era un vultur maroniu şi spaima mea a crescut şi mai mult când l-am văzut coborând în zbor spre mine. Am ţipat iar, ghemuindu-mă la pământ şi punându-mi mâinile în cap, neştiind care dintre ei mă va ataca primul, dar am reuşit să văd ghearele vulturului cum apucă şarpele şi dispare din nou cu el în înaltul cerului.

Am rămas înspăimântată la pământ, îngropându-mi faţa în palme şi începând să plâng mai tare.

Îmi era atât de frig.

Cu ochii în pământ, am văzut două picioare mari care se îndreptau spre mine, bocancii negrii m-au făcut să înghit de spaimă chiar dacă nu ştiam cui îi aparţineau. Mi-am ridicat privirea, văzând chipul unui înger care privea spre mine. Era atât de mare în faţa mea, hainele lui negre îl făceau să pară periculos, dar nu îmi era deloc frică de el. S-a aplecat pe vine spre mine, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Am rămas uimită când i-am întâlnit ochii negri, erau atât de frumoşi şi sclipitori, ca două diamante întunecate.

— Eşti singură, micuţo? mi-a vorbit cu o voce dulce şi catifelată care m-a făcut să-mi măresc ochii de uimire. Era real? Aşa arăta un înger?

— Da! Mami şi tati au plecat! am şoptit într-un sughiţ, simţind altă lacrimă scurgându-se pe obrazul meu, neştiind dacă să îi spun şi despre vultur, îmi era frică că se va întoarce, deşi, într-un fel, ştiam că mă salvase de şarpe. El a zâmbit blând, întinzându-şi mâna pentru a-mi şterge lacrima. Mâna lui era atât de mare pe obrazul meu. Mama îmi spusese să nu vorbesc cu străinii, dar el părea atât de prietenos şi bun şi frumos.

— Atunci, o să am eu grijă de tine de acum înainte! a rostit uşor, întinzându-şi ambele mâini în jurul meu şi ridicându-mă în braţele sale. Am respirat speriată. Mi-am pus o mână după gâtul lui pentru a mă putea ţine mai bine, iar cu cealaltă mi-am şters obrajii de lacrimi. Corpul meu micuţ era susţinut cu uşurinţă de braţele lui mari, care se strângeau ca o menghină în jurul meu, făcându-mă să mă simt în siguranţă. Erau pline de desene negre, dar îmi plăceau.

Şi-a eliberat o mână, ridicând-o spre mine. A deschis palma în faţa mea şi în interiorul ei se afla fluturaşul meu, nici nu ştiam când l-am pierdut. Am zâmbit fericită şi i l-am luat din mână. Îl priveam atentă, ţinându-l în ambele palme, când a început să se schimbe. Aripile lui imaculate transformându-se într-un negru intens, care se răspândea pe ele precum o pată de cerneală pe pânza albă. Am clipit speriată, privind fluturele întunecat care se odihnea acum în palma mea. Din sclipitor şi blând, devenise întunecat. Străinul care mă ţinea în braţe privea şi el fascinat fluturele, apoi şi-a întors atenţia spre mine, apropiindu-şi faţa de obrazul meu şi sărutându-l uşor, apoi m-a privit fix în ochi, ai lui aveau aceeaşi culoare ca fluturele. Îi simţeam

respiraţia caldă pe pielea mea şi am înghiţit din nou în sec când el a rostit:

— Eşti a mea, Katherine!

M-am ridicat brusc în şezut, respirând greu şi simţindu-mi tot corpul transpirat. Am privit speriată în jurul meu, neştiind unde eram. Mi-am strâns pătura în braţe, încercând să revin la realitate. În camera mea era un întuneric obscur, am bâjbâit după telefon şi l-am găsit pe undeva prin pat. Am strâns din ochii când lumina puternică mi-a luminat faţa, dar am reuşit să văd că e era abia trecut de 4 dimineaţa.

Am oftat adânc, lăsându-mă din nou pe spate şi încercând să îmi reglez respiraţia. Acesta fusese cel mai ciudat vis din viaţa mea şi nu îmi puteam da seama ce voia să însemne. Mi-am strâns pumnii, pentru că o visasem din nou pe *ea*, în perioada copilăriei mele, când eram o familie fericită, iar eu vedeam în mama mea un model în viaţă. Nu mai era coşmarul meu obişnuit, dar nu eram sigură că ăsta era mai bun.

L-am visat pe *el*.

M-am cutremurat auzind din nou acele cuvinte care mi-au răsunat precum un ecou ameninţător în cap... "Eşti a mea..."

5. ELECTRICITATE

— Kath!... Katherine, trezeşte-te! am început să mormăi inconştientă şi să îmi agit mâna prin aer, încercând să opresc vocea enervantă.

— Nu… am mormăit cu ochii închişi.

— Ei, asta e bună, o să întârzii la şcoală, trezeşte-te odată. Vocea a devenit supărată şi am tresărit când pătura a fost smulsă deodată de pe mine. Valul rece care m-a cuprins a fost ca o găleată cu gheaţă. M-am ridicat speriată în şezut, privind şocată în jurul meu.

— Uşor, scumpo, n-am vrut să te sperii. L-am observat pe tata lângă marginea patului meu, privindu-mă amuzat şi încercând să mă calmeze. Am bolborosit câteva injurii mintale şi mi-am frecat fruntea cu vârful degetelor.

— Mersi pentru trezirea de armată, tată.

El a început să râdă.

— Grăbeşte-te, în douăzeci de minute trebuie să fii la şcoală, m-a anunţat înainte să iasă pe uşă.

Mi-am trântit capul în palme, încruntându-mă la amintirile de noaptea trecută: mesajul, visul... ia stai aşa; douăzeci de minute?

— La dracu'! am înjurat, sărind din pat, împleticindu-mă în propriile picioare şi fiind la un pas să cad în nas.

De ce nu sunase nenorocitul ăla de ceas? A, da; pentru că uitasem să îl setez.

Am fugit la baie. Făcusem duş aseară, şi aş fi preferat să sar acum peste asta, dar visul de noaptea trecută îmi lăsase o peliculă de transpiraţie pe piele, aşa că am făcut cel mai rapid duş posibil, mi-am periat dinţii şi am încercat să *calmez* dezastrul din părul meu, pentru că nu mai aveam timp să îl îndrept. Mârâind, l-am prins rapid într-o coadă la ceafă şi am trecut de câteva ori cu peria prin ea. Acum arăta acceptabil, deşi nu prea obişnuiam să îmi prind părul în coadă.

Am aplicat puţin fard negru pe pleoape şi dermatograf, încercând să acopăr roşeala care îmi făcea ochii să arate ca două sfecle. Am alergat înapoi în camera mea, simţind o

ameţeală rapidă dezechilibrându-mă pe moment. La dracu', aveam nevoie de droguri.

Puteam să îmi iau pastilele, dar mă îndoiam că mă vor mai ajuta. Un bolnav degeaba ia medicamente atât timp cât consumă alcool. Cam în aceeaşi situaţie eram şi eu acum. Şi habar nu aveam de unde să fac rost de droguri, nu cunoşteam încă pe nimeni care să se ocupe cu aşa ceva, în afară de... ahh, în niciun caz, nu am de când să cerşesc la demonul ăla ca un căţel flămând.

Am cotrobăit rapid prin haine, neştiind cu ce să mă îmbrac. Deodată, mi-a apărut în minte mesajul de aseară. *"Să porţi ceva sexy mâine!"* Da, cum să nu?! Unde e treningul ăla afurisit? Îi arăt eu sexy.

Strigătul tatei m-a oprit din cotrobăit, am oftat nervoasă, renunţând la plan pe moment şi trăgând pe mine o pereche de blugi de un albastru închis şi un maiou negru. Bocancii mei erau încă la şcoală, aşa că am încălţat tenişii. Părea destul de cald afară, deci puteam pleca şi fără geacă, ceea ce era bine, pentru că oricum zăcea în vestiarul de la şcoală.

M-am oprit în fugă din drumul spre uşă, în faţa oglinzii. Cum Dumnezeu?... Alesesem haine în care chiar arătam atrăgător. Şi blugii şi

maioul erau strâmți, pe cât de simpli, pe atât de nepotriviți pentru ce voiam eu.

— Katherine! strigătul tatei a răsunat în toată casa, am început să înjur, renunţând să mă mai schimb şi ieşind direct pe uşă. Aveam altă geantă, deci urma să mă întorc cu două acasă. Grozav.

— Haide, Katherine, pentru numele lui Dumnezeu, cât îţi ia să te îmbraci? m-a certat tata exasperat.

— Calmează-te, tată, nu mă înrolez în armată. Am spus, simţind din nou ameţeala când am coborât ultima treaptă.

— Taci din gură şi mănâncă ceva, te duc eu la şcoală. Se agita pe lângă masa din bucătărie cu o farfurie de vafe. Ah, şi mersi pentru cina de aseară, a adăugat, zâmbindu-mi. Nu ai mai gătit de când... s-a oprit brusc, eu mi-am încruntat sprâncenele. Voia să spună că nu am mai gătit de când a plecat mama, înainte obişnuiam să ne petrecem ore în şir, amândouă în bucătărie.

— Da, mă rog, am bolborosit, frecându-mă pe frunte.

— Dar dacă ai impresia că scapi de pedeapsă aşa, n-ai şanse. A încercat să schimbe rapid subiectul cu un zâmbet şmecher pe faţă.

— Cum zici tu. Apropo, unde ai fost ieri? l-am întrebat acuzatoare, întorcând situaţia în favoarea mea. Expresia lui s-a schimbat brusc, părea prins cu garda jos. Când a deschis gura să vorbească, a fost întrerupt de un claxon care s-a auzit de afară. Probabil erau prietenii mei, grozav moment şi-au găsit să apară.

— Vorbim diseară, acum fugi. M-a gonit, grăbit să scape de interogatoriul meu.

— Da, dacă o să fii acasă ca şi până acum, o să avem o discuţie foarte interesantă. Am mormăit, luând o banană din fructiera de pe masă şi ieşind pe uşă, iar îmi era rău. Dependenţă blestemată.

Am coborât uşor cele trei trepte, cu faţa în jos şi frecându-mă în continuare pe frunte, încercând să alung durerea ce mi se aşternuse pe cap.

Am ridicat privirea, pregătindu-mă de contactul cu prietenii mei când am rămas stupefiată în mijlocul aleii. În faţa casei mele era parcată maşina neagră pe care o ştiam deja foarte bine. Am înghiţit în sec, privindu-l pe el.

Rezemat de partea dreaptă a maşinii, cu braţele la piept, zâmbind. Am clipit des, asigurându-mă că nu visam iar şi abţinându-mă instinctului de a mă ciupi. Dar era real. Mi-am

încruntat sprâncenele nervoasă, mergând din nou spre el.

— Ce cauţi aici? am mârâit cu vocea joasă când am ajuns în faţa lui.

A zâmbit obraznic, vizibil neafectat de nervozitatea mea.

— Eram prin zonă şi m-am gândit să încep ziua cu o faptă bună şi să duc un suflet neajutorat la şcoală.

Tocmai m-a făcut suflet neajutorat?

— Foarte frumos din partea ta. L-am ironizat batjocoritor. Dar îmi aştept prietenii, du-te şi salveaz-o pe iubita ta idioată, eu nu am nevoie să fiu salvată. I-am replicat cu o privire serioasă. A zâmbit parcă satisfăcut de ce spusesem. Nu-l deranja cât de puţin că îi jigneam iubita?

Şi-a întins rapid mâna şi a prins-o pe a mea, trăgându-mă fulgerător la pieptul său. Am expirat speriată de reacţia lui bruscă. Mâinile lui au ajuns pe baza spatelui meu, periculos de aproape de fund.

Am icnit, încercând să scap din braţele lui. Nu îşi cunoştea puterea şi abuza cam mult de ea. Şi-a îngropat faţa în obrazul meu, era mai înalt decât mine aşa că a trebuit să se aplece pentru a ajunge spre gât. Trupul mi s-a pietrificat.

— Se pare că prietenii tăi te-au abandonat, pentru că eu nu îi văd prin zonă. A mormăit pe pielea gâtului meu. Am clipit des de câteva ori pentru a nu leşina în braţele lui. Doamne, ce era băiatul ăsta?

Am înghiţit în sec sub buzele lui, simţindu-i zâmbetul formându-se în urma gestului meu. Mă rugam la Dumnezeu ca tata să nu ne vadă, chiar nu aveam nevoie de alt interogatoriu de-al lui.

— Atunci, o să iau autobuzul. I-am răspuns serioasă, încercând să nu-i arăt cât de tare mă ameţeau buzele lui pe pielea mea. M-am îndepărtat de el, dar nu mi-a dat drumul din braţe.

— Mmmm... a mormăit din nou, lipindu-şi buzele de obrazul meu. Nici nu părea că băga în seamă refuzul meu.

— Ce ai de gând să faci cu aia? a întrebat, arătând în jos. Mi-am coborât capul şi am realizat că încă ţineam banana în mână. Privirea lui obraznică era mai explicită decât o reclamă la un film porno. Am oftat agasată. De ce simţeau oamenii nevoia să devină perverşii de fiecare dată când vedeau fructul ăsta? Semăna cu... ce semăna, dar totuşi era unul din cele mai bune fructe, ar trebui puţin respect.

Renunţând învinsă la micul meu dejun, am aruncat banana într-un tufiş din apropiere, ştiind sigur că dacă o mâncam, îi ofeream un izvor nesecat de glume sexuale.

— Oh, de ce ai făcut asta? s-a prefăcut bosumflat, eu mi-am mutat privirea din ochii lui şi am răsuflat pe nări. El a chicotit.

— Aşa tratezi şi restul bananelor? M-aş simţi foarte trist să ştiu asta. Mi-am întors capul fulgerător spre el, încruntându-mi sprâncenele. Ştiam foarte bine că nu se referise la fruct, mai ales din felul în care spusese cuvântul. Mi-am strâns pumnii ca să nu îi dau o palmă care să îi şteargă rânjetul ăla pervers.

— Du-te dracu'! am spus singurul lucru care îmi mai păstra demnitatea. Dacă mă angajam cu el într-o altă confruntare verbală pe tema asta, era foarte posibil să pierd. El a râs imediat, apoi s-a aplecat din nou spre obrazul meu. Am mârâit exasperată, încercând să scap, dar fără reuşită.

— Vreau să îţi simt buzele! a şoptit suav în urechea mea, făcându-mă să paralizez.

— Ce!? am ţipat nervoasă, depărtându-mi faţa de a lui. M-a privit ispititor în ochi, cu un zâmbet care îmi înmuia genunchii şi îmi lichefia creierul.

— Sărută-mă! a şoptit din nou, trecându-şi limba umedă peste buza inferioară. *La dracu', abţine-te, Wrise!*

— Eşti nebun! i-am reproşat perplexă. A zâmbit amuzat, într-un mod pervers.

— Nu pe buze, aia e partea pe care vreau să o fac eu prima dată. Sărută-mă pe gât. S-a apropiat de faţa mea periculos de tare. Vreau să-ţi simt buzele fierbinţi pe pielea mea. Respiraţia lui mentolată s-a lovit de faţa mea, făcându-mă să uit cum mă chema.

— Nici nu mă gândesc. Am replicat hotărâtă. Păstrează-ţi fanteziile pentru blonda ta idioată! În plus, tata e în casă şi mi-ai făcut deja destule probleme. Şi-a ridicat privirea din ochii mei, îndreptând-o în spatele meu, spre casă.

— Hmmm... a meditat cu un zâmbet malefic. Oh, nu, la ce se mai gândea acum?

— Am o idee: tu mă săruţi, iar eu nu îi spun tatălui tău că te droghezi din nou.

— Nu ai îndrăzni, am mârâit furioasă.

— Pune-mă la încercare. M-a întărâtat, păstrându-şi zâmbetul diabolic.

— Atunci, eu o să îi spun că tu m-ai drogat şi o să te omoare în bătaie. Am rânjit drăceşte.

— Serios?! m-a privit cu o sprânceană ridicată. Bun, deci, clar nu îi era teamă de tata, sau chiar să fie inclus într-o bătaie cu el, ceva îmi spunea că l-ar încânta asta. Îl cunoșteam de două zile şi deja l-am văzut mutilând faţa unui băiat. Nu voiam să îl includ pe tata în asta, nu ştiam încă de ce era capabil omul din faţa mea.

Am privit rapid în spatele meu, nicio urmă de tata. Sigur avea iar de gând să plece şi acum era probabil la duş, altfel ar fi ieşit demult afară să vadă *ce se întâmpla*. M-am întors furioasă către Harris.

— O să mă răzbun eu pentru asta mai târziu. L-am amenințat nervoasă şi i-am prins rapid bărbia, ridicându-i capul, apoi, într-o fracţiune de secundă, m-am întins şi i-am dat un sărut rapid pe linia pulsului de pe gât.

Naiba să mă ia, avea o piele ridicol de fierbinte, parcă îşi ţinuse gâtul lipit de un calorifer înainte să vină aici. Aproape m-am urât ca a fost atât de rapid. Aproape.

M-a privit şocat.

— Pe bune?! Asta e tot ce poţi? Şi o pisică mă excită mai tare de atât, a reproşat dezamăgit.

— Asta e şi ideea, nici nu vreau să te excit.

— Te provoc!

Oh, nu, iar avea zâmbetul ăla pervers pe buze. Ce era în neregulă cu mine şi electricitatea din corpul meu? Am făcut contact cu vreun stâlp de tensiune în ultimul timp?

— Eu te fac pe tine să tremuri, tu eşti în stare să îmi provoci mie asta? Sau e doar gura de tine?

Ştiam ce făcea; încerca să mă provoace, să mă întărâte ca să îi cad în plasă. Era bun, dar nici cu mine nu îi mergea, deşi voiam disperată să simt din nou pielea aia fierbinte sub buze. Şi cum adică mă făcea să tremur?

Nu făceam aşa ceva în preajma lui, nu? Oh, pe dracu', bineînţeles că făceam, eram gelatină în mâinile lui.

Katherine, eşti o idioată.

— Nu îţi fac jocul. I-am spus serioasă şi aproape plictisită, menţinându-mă pe poziţie.

— Adică nu eşti destul de bună pentru jocul meu, m-a corectat cu un zâmbet malefic. Până aici, m-am enervat şi i-am prins din nou bărbia între degete.

— OK, Demonule, să ne jucăm! Vrei tremurat?! Bine! am şoptit pervers, îndreptându-mă din nou spre gâtul său. I-am simţit respiraţia oprindu-se. Mi-am plimbat uşor nasul pe pielea sa fină, parfumul lui bărbătesc mă înnebunea.

Aveam o misiune de îndeplinit, însă puteam să mă bucur şi eu puţin de asta. Doar puţin.

Mi-am lipit buzele de gâtul său, prinzând o mică porţiune de piele pe care am supt-o uşor. A înghiţit puternic în sec, iar mâinile sale s-au strâns în jurul meu, trăgându-mă mai aproape de pieptul său încordat. Şi-a dat uşor capul pe spate când limba mea a început să îl mângâie lent, traversând o linie umedă şi pasională pe linia pulsului, până sub ureche. Îi simţeam deja masculinitatea întărită împingându-se în pelvisul meu.

Mama dracului! *Opreşte-te, opreşte-te... nu te opri.*

L-am muşcat de lobul urechii, înfigându-mi dinţi din ce în ce mai tare, până când un geamăt înfundat de plăcere i-a părăsit gâtul.

I-am eliberat lobul satisfăcută, privindu-l cu un zâmbet triumfător pe faţă.

— Hmm, nu-mi amintesc ca tu să mă fi făcut pe mine să scot un asemenea sunet, am zâmbit, privindu-l cum încerca să îşi revină, era excitat la maximum. Misiune îndeplinită, deşi aveam impresia că asta urmărise de la început.

— O să scoţi, iubire, multe şi puternice. A mârâit satisfăcut, privindu-mă în ochi şi strângându-mi fundul în mâini.

Am icnit şocată.

— Şi eşti perfectă pentru jocul meu, iar acum tocmai ai intrat de bunăvoie în el, a continuat cu un zâmbet diabolic de pervers. Am mârâit nervoasă, ştiam eu că asta urmărea. Cum dracu' am putut cădea aşa uşor în plasă? Deşi trebuia să recunosc, aroma lui mă făcea să îmi doresc să îl devorez. Să păcătuiesc pe trupul lui, să... ah, drace. Cât mi-aş dori să îmi pot da o palmă acum.

— Ah, şi mă bucur că ai ascultat. A vorbit într-un ton obraznic, analizându-mă din cap până în picioare, referindu-se probabil la faptul că eram *sexy*. Am mormăit indignată, abţinându-mă să nu îl înjur. S-a depărtat de lângă maşină, eliberându-şi braţele din jurul meu, apoi mi-a deschis portiera pasagerului, cu un zâmbet şmecher. Mi-am dat ochii peste cap, intrând în maşină.

Nu mai aveam altă posibilitate, prietenii mei păreau să fi uitat de mine şi să merg acum la tata să îl rog să îmi dea maşina nu era o idee bună.

Am privit din nou spre casă, rugându-mă ca el să nu fi văzut asta. Dar nu a văzut, altfel acoperişul ar fi explodat până acum. Înainte să intre în maşină, Harris a luat banana din tufiş şi

eu am oftat obosită, ştiind deja ce mă aştepta din cauza fructului ăluia.

După ce nu i-am gustat nicio glumă referitoare la banana aia şi am refuzat să muşc din ea oricât de frumos m-ar fi rugat, el a mâncat-o singur, bosumflat că nu îi răspundeam la perversităţi. Iar eu eram bosumflată, pentru că rămăsesem cu burta goală din cauza lui, dar eram sigură că dacă puneam buzele pe fructul ăla, avea să se excite cum a făcut-o când l-am sărutat pe gât. Asta urmărea, chiar mi-a spus într-un mod foarte subtil că vrea să vadă cum arăt când gust o "banană". Tot ce a văzut el a fost degetul meu mijlociu. Afurisitul naibii.

Restul drumului spre şcoală a fost tăcut şi puţin tensionat. Niciunul dintre noi nu mai scotea un sunet, deşi amândoi păream că am dori să vorbim. Interiorul meu era agitat pentru că voiam să îl întreb detaliile incidentului cu acel Joshua şi ce altercaţii au avut înainte, dar cuvintele nu ieşeau. Muzica era singurul sunet care se auzea între noi şi Harris a început să râdă odată cu mine care am oftat atunci când a început melodia Rihannei "Where Have You Been". Pe care a pus-o pe repetare încontinuu, scoţând bolboroseli de la mine.

Harris conducea ca un maniac, priceput sau nu, tot maniac se numea. Dar cu toate astea nu mi-a fost frică o secundă, poate pentru că eram prea captivată de felul în care arăta acest maniac. Îmi plăcea viteza, iar stilul său perfect de a conduce mă făcea să îmi doresc să nu îmi iau ochii de pe el. Oricum acelaşi lucru îl făcea şi el cu mine, neacordând prea multă atenţie drumului, ci fixându-mă pe mine cu o privire ispititoare. Clocoteam şi nu cred că era de furie.

Arăta mult mai bine decât ieri. Se odihnise, ochii săi aveau acum o claritate superbă, scăldată în acel abis negru în care eu se pare că mă aruncam de bună voie.

Hainele tot negre, tricou Under Armour şi blugi, mulate pe corpul masiv într-un mod revoltător de sexy. Fulgerător, mi-a revenit în minte visul de noaptea trecută. Harris şi felul ciudat în care mi se arătase, iar eu eram doar o fetiţă. Mi-a spus că de acum înainte va avea el grijă de mine, că eram a lui... of, subconştient tâmpit. Ce voia să însemne asta? Cum să fiu a lui? Ce tâmpenie!

Când am oprit în parcarea şcolii, doar câţiva elevi mai erau prin jur. Cursurile începuseră probabil demult.

— Cum te simţi? a vorbit în sfârşit, întorcându-şi atenţia spre mine.

— Ce vrei să spui? m-am încruntat, neştiind la ce se referea. A întins mâna, atingând cu vârful degetului ce mai rămăsese din punctul roşu de pe braţul meu. Brusc, mi-am adus aminte de ameţeala mea, care păruse să dispară din cauza efectului afrodiziac pe care îl avea el în preajma mea.

— Am nevoie de altă doză, am şoptit, închizând uşor ochii.

Fără să mai spună altceva, a deschis torpedoul maşinii, de unde a scos câteva obiecte. O linguriţă, o brichetă şi o seringă ambalată într-o folie de nailon. Din buzunarul blugilor a scos un pliculeţ, în interiorul căruia se afla nişte praf alb. A rupt cu dinţi ambalajul, turnând conţinutul în linguriţă, apoi aprinzând bricheta sub aceasta.

L-am privit fascinată cum îmi pregătea drogul, cum pregătea otrava pe care eu o acceptam de bună voie.

— Tu de cât timp te droghezi? l-am întrebat, privind praful din linguriţă cum se transforma într-un lichid maroniu sub flacăra mică.

— De cinci ani! mi-a răspuns fără nicio reţinere. Gura mi s-a deschis de uimire.

— Şi ai încercat vreodată să… te laşi? am continuat curioasă. Cinci ani, dar totuşi nu arăta deloc ca o persoană dependentă de droguri.

— Da, dar nu sunt tocmai dependent. Am mai multe metode să îmi cresc adrenalina când am nevoie de ea. L-am privit cu o sprânceană ridicată. Ce alte metode mai puteau fi? Ochii lui mi-au arătat zâmbitori spre bordul maşinii. Am clipit de uimire, el deja conducea ca un nebun, nu voiam să îmi imaginez cum o făcea când avea nevoie de adrenalină.

— Asta şi alte lucruri, dar să zicem că viteza e cel mai bun drog pentru mine. Sunt mai ciudat, a recunoscut amuzat, făcându-mi cu ochiul în timp ce extrăgea drogul lichid din linguriţă în seringă după ce a scos-o din ambalaj. Mă bucuram să văd că era atent la asta şi nu folosea o seringă veche, majoritatea drogaţilor nu dădeau doi bani pe asemenea lucruri. Era foarte mică şi înăuntrul ei nu se aflau mai mult de zece picături de energie otrăvitoare. A agitat uşor seringa, privind atent lichidul maroniu dinăuntrul ei. Poate era dorinţa de droguri prea mare, dar îl vedeam fascinant făcând asta.

S-a întors spre mine, prinzându-mi braţul şi trecându-şi uşor degetul peste punctuleţul aproape maroniu. M-a privit în ochi, parcă

aşteptând confirmarea, am aprobat din cap şi imediat acul micuţ mi-a înţepat pielea, introducându-mi *viaţa* în vene. Am tras uşor aerul printre dinţi, mai mult de teamă. O înţepătură de ţânţar durea mult mai tare decât asta, plus că mâna lui, în ciuda faptului că era mare, era foarte uşoară şi gentilă, îl simţeam priceput în ceea ce făcea. Drogul era cald în venele mele şi deja simţeam energia înflorându-mi în corp. A extras uşor seringa, aplecându-şi apoi capul pentru a săruta punctuleţul care era din nou roşu, m-am bucurat că injectase în acelaşi loc, nu voiam să am braţul plin de puncte roşi. Buzele sale au format o atingere uşoară şi pasională pe pielea mea. Am tremurat ameţită, trăgându-mi rapid braţul când buzele sale au început să urce mai sus.

— Am întârziat destul! am spus repede, deschizând portiera şi ieşind din maşină. Am respirat adânc când am simţit aerul proaspăt. Chiar aveam nevoie de aşa ceva. Din înţepătură începea să curgă o picătură mică de sânge, am şters-o rapid, încercând să opresc sângerarea. Cu un zâmbet obraznic, Harris a coborât şi el din maşină, venind lângă mine.

— Katherine, trebuie să îmi spui dacă vrei să continui aşa, sau te întorci la medicamente. M-a

privit serios. Pot să îţi dau o vreme câteva droguri mai uşoare, şi…

— Nu! l-am întrerupt. M-am săturat de medicamente. Până la urmă şi alea erau tot droguri. Cum spusese şi Jay, iar dacă Harris se descurca foarte bine şi aşa, eu de ce nu aş putea? A aprobat din cap, prinzându-mă apoi de mână şi trăgându-mă după el prin parcarea liceului.

— Pot să merg şi singură, am mormăit, încercând să îmi trag mâna dintr-a lui, dar asta l-a făcut să mă tragă şi mai aproape de el. Am bodogănit tot drumul, mulţumind sfinţilor că nu mai era nimeni în parcare să ne vadă.

Am intrat în liceu, holurile erau pustii, părea înspăimântător, mai ales că eram singură cu un demon obsedat şi atrăgător. Harris s-a ţinut după mine până la dulapul meu.

— Tu nu ai un curs la care ar trebui să mergi? l-am întrebat exasperată, băgându-mi geanta în dulap.

— Nu! a răspuns simplu, privindu-mă cu un zâmbet şmecher. Era rezemat de dulapul de lângă mine, cu braţele încrucişate la piept şi arătând ca un Adonis sculptat. Mi-am luat cartea de matematică pentru prima oră (ce a mai rămas din ea). Am închis uşa dulapului, aruncându-i o ultimă privire pe furiş şi am încercat să plec

repede, până mi-am simţit mâna înşfăcată, iar corpul meu a fost izbit brutal de vestiar. Mi-a prins încheieturile, lipindu-şi trupul de al meu, buzele sale au ajuns din nou pe gâtul meu. Băiatul ăsta era obsedat de pielea gâtului. Am închis ochii, încercând să îmi păstrez calmul.

— Dă-mi drumul! am expirat stresată, deşi o mică şi enervantă parte din mine era în extaz după atingerile lui.

— Ne vedem peste zece minute, a şoptit suav, apoi mi-a sărutat pasional gâtul. De data asta i-am simţit toată puterea buzelor presate pe gâtul meu, sugându-mi pielea, înfometate. Era ireal. Fulgerător, s-a depărtat, eliberându-mi braţele şi dispărând rapid pe holul gol.

Am rămas perplexă privind în urma lui. Acum înţelegeam de ce îi se spunea demon, genul ăsta de băiat nu exista, şi tocmai eu m-am pricopsit cu unul care să îmi întunece minţile. Mi-am scuturat rapid capul, încercând să îmi revin, sărutul său apăsat şi umed încă se simţea pe pielea mea.

Zece minute? Am scos repede telefonul din buzunar, mai erau fix opt minute din ora mea. La dracu'!

Am început să alerg pe hol, nefiind sigură dacă mai avea rost să intru sau nu. Am pierdut vreo jumătate de timp căutând pe hartă.

Am tras o gură mare de aer, ajungând în faţa uşii clasei de matematică de la etajul unu. Am ciocănit rapid de două ori şi am intrat. Profesorul de matematică era un bărbat în vârstă, scund şi îndesat, care m-a privit ciudat când am intrat în clasă. M-am scuzat, minţind că am pierdut autobuzul şi am fugit la locul meu după ce i-am dat formularul pentru semnat. Ieri nu l-am dus la secretariat după ce am fost luată pe sus de la şcoală şi nu eram sigură că am strâns semnăturile profesorilor aşa cum trebuia. Mutatul era epuizant din toate punctele de vedere.

Simţeam drogul înflorind în mine, iar o energie nebună şi euforică mă cuprindea după fiecare secundă. Printre privirile curioase care s-au întors spre mine, am zărit-o şi pe a lui Kristen, care mai avea puţin şi sărea din bancă ca să vină la mine. S-a întors, rupând o foaie de la sfârşitul caietului şi începând să scrie rapid. A mototolit-o, apoi mi-a aruncat-o.

Katherine, ai înnebunit?!

Scria pe bileţel cu o caligrafie grăbită. Mi-am încruntat sprâncenele, speriată. Doar nu ne văzuse...

Ce vrei sa spui?

I-am scris, aruncându-i biletul înapoi. Am privit-o scriind rapid, în timp ce profesorul dicta o temă pe care nu m-am obosit să o notez. Mi-a trimis bileţelul înapoi, îndreptându-şi atenţia spre profesor. L-am deschis puţin temătoare.

Ai căzut în capcana lui.

Am mototolit nervoasă bileţelul şi l-am aruncat sub bancă. Sunetul clopoţelului m-a întrerupt din orice gând şi imediat Kristen a fost lângă banca mea.

— Katherine, ce în capul tău?

Deja începea să mă enerveze asta. Chiar dacă l-aş accepta pe Harris, până la urmă, care era problema lor?

— Ştii ceva?! Chestia asta devine chiar enervantă, e viaţa mea şi fac ce vreau. Am

vorbit puţin cam tare, aruncându-i o privire furioasă.

— Bine, atunci nu ne băga şi pe noi în asta! mi-a răspuns la fel de furioasă.

— Despre ce dracu' tot vorbeşti? Şi ar fi fost frumos să mă anunţaţi şi pe mine că nu aveţi de gând să veniţi să mă mai luaţi.

— Ohhh, aia nu a fost ideea noastră, mi-a reproşat cu o privire acuzatoare.

— Ce... dar nu am reuşit să îmi continui fraza, oprindu-mă, mută de uimire, când mi-am văzut restul prietenilor intrând în clasă. Şi în special pe Zac.

Gura mi s-a deschis când a ajuns în faţa mea şi i-am putut vedea mai bine vânătăile de pe faţă. Arcada stânga era spartă, iar cealaltă extrem de umflată, urme uşoare de violet îi acopereau pielea albă a feţei în jurul ochilor.

A privit în jos, parcă jenat.

— Zac, ce s-a întâmplat? am expirat şocată.

— Iubitul tău l-a bătut pentru că a îndrăznit să intervină ieri. A răspuns Kristen batjocoritor.

M-am întors spre ea cu o expresie nervoasă.

— Iubitul meu?! am repetat, perplexă.

— S-a dus aseară peste Zac, l-a bătut şi ameninţat să nu se mai apropie de tine, vine şi te

ia de acasă, mergeţi prin parcare ţinându-vă de mână... ce ar trebui să înţelegem noi din asta, Katherine?

Îmi căutam cuvintele, dar furia care a venit era prea mare pentru a pierde timpul cu aşa ceva.

Am trecut furioasă pe lângă ei, fumegam la propriu şi nici măcar nu mi-am luat cartea de pe bancă. Aveam de gând să îl găsesc pe nenorocitul ăla şi să îi bag minţile în cap.

Auzeam voci care mă strigau pe hol, erau ceilalţi, dar nu m-am oprit. Am continuat să merg repede, izbindu-mă de ceilalţi elevi şi căutându-l pe el cu privirea. Nu îmi venea să cred că l-a bătut pe Zac. L-a ameninţat să nu se mai apropie de mine! Cine dracu' se credea?!

— Domnişoară Wrise! O voce dură m-a strigat de data asta, făcându-mă să mă opresc instantaneu.

M-am întors pe călcâie şi am văzut-o pe directoare venind spre mine. Deci ziua mea rea avansa după fiecare minut. Plus că drogul îmi pulsa deja în vene şi aveam o poftă nebună de scandal.

— Tu, la antrenament, imediat! Mi-a ordonat serioasă când a ajuns în faţa mea.

— Poftim?!

— Eşti în echipa de majorete, Katherine, chiar tatăl tău mi-a confirmat asta, mi-a replicat mândră. Şi mi s-a spus că ai întârziat azi la prima oră, începi bine, Katherine, ţine-te de treabă şi o să frecventezi liceul ăsta mai mult decât ar trebui.

— Am avut o pro… am început, dar m-a întrerupt, ridicând mâna.

— Nu ţi-am cerut o explicaţie. Vreau doar să te prezinţi la antrenament şi să nu mai chiuleşti.

Am oftat şi mi-am strâns buzele, mutându-mi privirea în pământ.

— Ştiu ce s-a întâmplat ieri şi ţi-aş sugera să stai departe de Harris Stone. E pentru binele tău. A rostit serios la sfârşit, şi fără să mai aştepte răspunsul meu, mi-a întors spatele şi a plecat.

Am oftat şi mi-am frecat fruntea cu vârful degetelor. Toată lumea îmi spunea asta de când am ajuns aici, dar ghici ce făceam eu? Mă duceam chiar după el, realizând că ştiam şi unde să îl găsesc: la iubita lui.

Echipamentul meu zăcea în coşul de rufe, deci azi mă descurcam cu ce aveam. Plus că trebuie să îmi descarc nervii pe ceva, şi astfel, să o văd pe Amber nu mai părea un lucru atât de rău.

Am traversat sala vestiarelor, urcând spre teren. Când am ieşit pe gazonul verde, am simţit cum tensiunea mi se urca la cap ca un fulger ce tăia cerul în două. Amber şi restul fetelor erau pe teren, din nou toată şcoala părea să fie prezentă, şi... el.

Lăsându-se mângâiat şi sărutat de ea, nu părea prea interesat de afecţiunea pe care i-o oferea, dar mâinile ei plimbându-se pe gâtul lui m-au scos din minţi. Gâtul pe care îl sărutasem eu mai devreme.

Mi-am strâns palmele în pumni şi m-am îndreptat plină de furie spre ei.

Amber m-a observat prima.

— Ai întârziat! mi-a reproşat furioasă, dar atât a apucat să facă pentru că mâna mea s-a ridicat fulgerător, lipindu-mi palma peste obrazul ei, într-o lovitură care a făcut-o să se dezechilibreze.

Nu aveam nici cea mai mică idee de ce am făcut asta. Am venit aici să mă răzbun pe altcineva. Dar totuşi, nu regretam fapta, se simţea bine adrenalina ce venea odată cu asta. Nu era ca şi cum nu ar merita-o. Din cauza ei mi-aş fi rupt ieri gâtul dacă nu mă prindea Harris.

Şi-a ridicat privirea stupefiată, cu gura larg deschisă şi cu palma lipită de zona pe care deja o roşisem.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine? a ţipat, încercând să vină spre mine.

Dar exact asta voiam.

— Multe sunt în neregulă cu mine. Vrei să îţi prezint câteva? am mârâit, îndreptându-mă hotărâtă spre părul ei, când m-am simţit brusc smucită de două braţe puternice, pe care le cunoşteam deja.

— Katherine, ce faci? vocea joasă şi mârâind a lui Harris mi-a vibrat în ureche.

Brusc, mi-am amintit de el.

— I-aţi mâinile de pe mine. Cum ai putut să îi faci aşa ceva lui Zac? Încerca să mă protejeze. Am ţipat revoltată, întorcându-mă spre el şi eliberându-mă de braţele lui.

— Nu aveai nevoie de protecţia lui! a mârâit cu o voce joasă, încercând să nu se facă auzit de toate persoanele care erau acum în jurul nostru.

— Oh, dar aveam nevoie de a ta! Demonul salvator. L-am ironizat batjocoritor, privindu-l cum începea să fiarbă de furie.

— Ce se întâmplă aici? Aceeaşi voce care m-a oprit mai devreme o făcea şi acum.

Directoarea împreună cu profesorul de sport şi-au făcut apariţia între noi.

— Domnişoară Wrise, ăsta se presupune că este un antrenament? Eu şi Amber am privit amândouă, dar apoi mi-am dat seama că vorbea cu ea. Nume blestemat.

— Îmi cer scuze, doamnă director, doar că unele persoane pur şi simplu nu ar trebui să fie aici şi, după cum vedeţi, nu fac decât să ne încurce. A vorbit blonda, aruncându-mi o privire urâcioasă.

Am simţit furia crescându-mi şi braţul lui Harris m-a prins din nou de talie, menţinându-mă pe loc. Probabil ştia că din cauza drogurilor făceam aşa. Deci, din nou, era vina lui. Eram ca un beţiv cu chef de scandal.

— Păi, atunci, să vedem dacă este loc pentru două Wrise în echipa asta! Să vedem ce poţi, Katherine! m-a provocat directoarea.

M-am tras din îmbrăţişarea lui Harris, îndreptându-mă hotărâtă spre Amber, privirea mea era probabil demonică, pentru că am văzut expresia de frică care i-a traversat chipul când am ajuns în faţa ei.

I-am aruncat o privire sfidătoare, întorcându-mă apoi pe jumătate şi încercând să îmi

amintesc rapid ce ştiam despre dans şi mişcări sportive.

Asta era şansa mea să scap de prostia asta, dar în niciun caz nu mă făceam de râs în faţa idioatei şi a întregii şcoli. Orgoliul meu şi adrenalina oferită de droguri erau prea mari.

Am tras o gură mare de aer, ridicându-mi puţin pieptul şi îndreptându-mi spatele, apoi picioarele mele au călcat dur iarba, într-un alergat sălbatic, până m-am aruncat în mâini, îndoindu-mi trupul în aer. Am repetat mişcarea de câteva ori, dându-mă rapid peste cap, apoi aterizând într-un spagat perfect.

Am scrâşnit din dinţi, nu mai făcusem asta de mult timp şi trupul meu se mai schimbase de atunci, dar mi-a ieşit. Aş fi crezut că îmi va fi mai uşor acum să fac spagatul după ce am pierdut kilogramele în plus, dar nu era aşa. Corpul nou îmi era necunoscut în domeniu, şi-a pierdut forţa.

Am zâmbit triumfător, salutându-i pe toţi cu mâna. Am primit câteva aplauze entuziasmate. Amber fierbea de nervi, iar Harris parcă zâmbea... mândru. *Oh, nici să nu te gândeşti, nu am terminat cu tine.*

M-am ridicat rapid de pe iarbă, încercând să par cât mai neafectată de mişcarea executată,

deşi între picioarele mele părea să se rupea ceva acum, iar blugii îngreunaseră situaţia şi mai mult. Doamne fereşte, bine că nu s-au rupt. În fundul gol nu mai rămăsesem în faţa tuturor.

— OK, se pare că trebuie să facem loc pentru două Wrise până la urmă. A declarat directoarea zâmbitoare. Continuaţi antrenamentul, şi fără alte incidente. Ne-a ordonat din nou, plecând cu dificultate de pe terenul cu iarbă, în care tocurile îi intrau, dezechilibrând-o.

— Nu am terminat cu tine! M-am întors deodată spre Amber, plănuind să am grijă şi de Harris mai târziu.

— Care e problema ta, imigranto? Duşmănia era evidentă în vocea ei, începeam sa urăsc porecla pe care mi-a dat-o.

— Să îţi între asta în cap: Harris e al meu.

Am privit-o perplexă câteva secunde, apoi am izbucnit într-un râs isteric.

— Crezi că asta e problema mea? Nu, aiurito, poţi să îţi păstrezi obsedatul, de fapt, ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai scăpa de el, începe să mă enerveze. Sfidarea cu care am spus asta aruncase terenul în aer. Întorcându-mi uşor privirea spre Harris, am observat cum chipul începea să i se înroşească de furie, venele

deveneau proeminente pe gâtul şi fruntea lui din cauza nervilor. Oh, stai, tocmai s-a făcut violet. Doamne, arătau atât de bine venele de pe gâtul lui, dacă nu l-aş urî atât, mi-aş înfige buzele şi dinţii în el.

Lua-m-ar dracu'!

— Oh, nu-mi spune că nu te-ai visat deja deasupra lui, a scuipat cuvintele, privindu-mă furioasă.

— Nu la fel de mult cât s-a visat el deasupra mea, i-am replicat cu un zâmbet drăcesc, aplecându-mă spre ea.

Am văzut-o răbufnind, şi-a ridicat mâna ca să mă lovească, dar a fost rapid prinsă de una imensă care a împins-o în spate.

Harris s-a poziţionat în faţa mea, respirându-mi fierbinte pe faţă şi privindu-mă furios.

— Tu vii cu mine, imediat! mi-a ordonat, prinzându-mă rapid de încheietură şi trăgându-mă după el.

— Dă-mi drumul, vrei să îţi omori iubita de inima? l-am batjocorit, trăgându-mă înapoi.

Tot liceul era în jurul nostru, privindu-ne ca pe un spectacol de teatru, cel mai bun.

— Katherine, încetează! a mârâit din nou, venind spre mine.

— Altfel ce? Nu ai niciun drept asupra mea, ai auzit-o doar, eşti al ei. Am spus, continuând să zâmbesc, arătând spre Amber care mai avea puţin şi făcea un atac cardiac.

— Harris! a ţipat Amber ascuţit, aproape spărgându-mi timpanul.

Adrenalina pulsa în mine, voiam atât de mult să îi desfigurez faţa. Cu toate că mai tare mă enervase Harris, tot pe ea voiam să îmi vărs furia.

Brunetul nu părea să o audă, şi-a ridicat mâinile mari, prinzându-mi faţa între ele şi trăgându-mă spre el.

— Katherine, încetează până nu faci vreo prostie! Vino cu mine! mi-a ordonat şoptit cu o voce serioasă.

Am început să respir greu, ameţită de privirea lui şi de respiraţia fierbinte care mi se izbea de faţă.

Am clipit des, pierzându-mă câteva secunde, imediat mi-a prins slăbiciunea şi m-a tras de mâna după el; aproape târându-mă pe terenul de fotbal spre vestiare, până când am scăpat de privirile curioase ale celorlalţi.

Am intrat în sala vestiarelor şi Harris a închis uşa, încuind-o. M-am depărtat de el,

îndreptându-mă spre peretele burduşit de dulapuri mici în culori de alb şi roşu.

S-a întors spre mine cu o expresie furioasă, şi-a încordat braţele, strângându-şi puternic pumnii, gura i s-a deschis, expirând de nervi.

— Tu… a fost tot ce a reuşit să spună, într-o expiraţie furioasă.

Expresia lui îmi inspira teamă deja. S-a oprit câteva secunde, privindu-mă fix, apoi a venit spre mine. Am expirat speriată când l-am văzut imens şi furios în faţa mea.

Urma să mă lovească. L-am batjocorit prea tare.

Am aşteptat impactul, fiind prea speriată să mă apăr.

— Eşti cea mai enervantă tipă pe care am cunoscut-o în viaţa mea. A mârâit, iar mâna lui mare mi-a prins un şold, izbindu-mă dur de unul din vestiarele din spatele meu, iar cealaltă mi-a cuprins partea dreaptă a gâtului, întemniţându-mă cu trupul lui. M-a privit cu ochii întunecaţi, dilataţi de furie şi… încă ceva, apoi a spus, expirând adânc:

— Dar şi cea mai sexy.

Apoi buzele sale s-au izbit de ale mele.

Am rămas stupefiată, perplexă şi complet inertă. Corpul lui s-a strivit de al meu şi buzele sale s-au mişcat furioase peste ale mele, am încercat să scap, dar nu aveam şanse. Poate nu era o lovitură, aşa cum m-am aşteptat, dar cu siguranţă era modul de a-şi vărsa furia pe mine, pentru ce i-am făcut mai devreme. Acum ştiam ce mai văzusem în ochii lui: pasiune.

Buzele sale le frământau pe ale mele, lăsându-mă fără aer, limba sa încerca autoritară să-mi pătrundă printre buze pentru a se împleti cu a mea.

Mâinile lui mari şi încordate au urcat pe corpul meu, mototolindu-mi maioul pe şolduri şi strângându-mi carnea în pumni. A coborât imediat spre coapse, ridicându-mă rapid pe tabla dulapului şi forţându-mă să îi înconjur talia cu picioarele. Nu reuşeam să protestez în niciun fel şi nu ştiam dacă mă străduiam prea tare să o fac.

Era nervos, dar şi excitat, şi ştiam foarte bine ce se întâmpla cu un bărbat când furia şi excitarea intrau în aceeaşi combinaţie. Îmi pierdeam controlul, euforia buzelor şi a atingerilor sale îmi pătrundea în corp, îmbătându-mă cu mirosul parfumului său şi înlocuind drogul injectat în venele mele, cu drogul emanat de fiinţa lui.

Ispita devenea mult prea mare, şi am clacat.

Mi-am ridicat mâinile, înfigându-le brutal în părul său, trăgându-l mai aproape de mine. I-am strâns buclele în pumni, aşa cum mi-am dorit să fac încă de când l-am văzut prima dată. Am avut dreptate: părul său era orgasmic. I-am dat voie să îşi împletească limba cu a mea, lucru pe care încercase disperat să îl facă până acum.

Buzele noastre se frământau într-un sărut sălbatic, plin de furie şi pasiune. Gâtul lui a scos un zgomot ca un mârâit de plăcere.

Îşi zdrobea trupul de al meu, izbindu-mă de dulapul rece. M-am încolăcit mai tare în jurul lui. Sentimentul pe care mi-l provoca poziția asta era înnebunitor. Harris era mai puternic şi pasional decât mi-l imaginasem. Pentru că aş minții să spun că nu mă gândisem obsesiv la momentul acesta.

Erau momente în care nu puteam să îl suport, mă scotea din minți şi uneori chiar mă speria, dar, în acelaşi timp, mi-l doream cu o ferocitate înfricoşătoare. Nu mă comportasem niciodată în viața mea în asemenea hal, ştiusem întotdeauna ce îmi doream, dar cu Harris nimic nu mai avea logică şi habar nu aveam ce urma să fac mai departe.

Probabil aşa era definită obsesia.

Mâna lui mi-a pătruns pe sub maiou, urcându-mi pe spate şi fiorii electrici mi-au trecut din nou prin piele. Mi-am coborât mâinile pe gâtul lui, zgâriindu-l uşor şi înfigându-mi unghiile în pielea încordată şi transpirată.

Un geamăt ca un mârâit de plăcere a umplut sala goală, venind din gâtul lui.

Nu ştiam unde aveam de gând să ajungem, dar pur şi simplu nu mă puteam opri, simţeam focul arzându-mi carnea pe oase în locurile în care treceau mâinile lui, sângele îmi gonea nebuneşte prin vene şi oricât de multe droguri aş fi consumat până acum, niciunul nu m-a aruncat într-un sevraj mai puternic ca cel oferit de atingerile, sărutul şi respiraţia lui Harris.

Mi-am dat capul pe spate când buzele sale au coborât pe gâtul meu, începând să îmi muşte şi sărute pielea ce parcă fierbea, am înghiţit în sec şi am simţit geamătul de plăcere ieşindu-mi din gât într-un expirat adânc. Degetele mele i-au strâns părul cu putere într-un gest care îmi exprima plăcerea. I-am simţit zâmbetul formându-se pe pielea gâtului meu, mândru că scosese sunetul dorit de la mine.

S-a întors la buzele mele şi le-a devorat până când am început să scâncesc după aer.

El s-a desprins ușor, cât să îmi permită să respir, apoi alt zâmbet năucitor i s-a întins pe buze.

— Am avut dreptate.

L-am privit nedumerită, prea zăpăcită să pot gândi limpede.

— Buzele tale sunt mult mai dulci decât o prăjitură.

6. PROIECTE FAMILIALE

Degetele lui Harris se plimbau pe pielea spatelui meu, făcându-mă să tremur sub atingerea fierbinte şi electrizantă. Ochii mi s-au închis din cauza euforiei oferită de el.

A ajuns din nou la buzele mele, împletindu-le cu ale lui în alt sărut pasional. Mâinile sale au coborât pe spatele meu, prinzându-mi fundul în palmele mari şi trăgându-mă cu putere la pieptul lui, m-am simţit dezlipită de metalul rece al dulapului şi aşezată pe una dintre băncile din mijlocul vestiarului. Era îngustă şi nu prea confortabilă, dar când l-am văzut pe Harris deasupra mea, *am înnebunit*.

Era... ireal. Acum avea mai multe posibilităţi, astfel că mâinile sale au început să se plimbe lacome pe tot corpul meu, mângâindu-l în atingeri pasionale de la şold până la genunchi, apoi spre gleznă şi înapoi. Picioarele mele s-au încolăcit în jurul coapselor

lui, muşchii masivi vibrau prin pielea sa, încordându-se după propriile-i mişcări. Respiraţia fierbinte îi ieşea din ce în ce mai rapidă, trecând printre buzele mele şi izbindu-mi-se în gât.

În momentul acela am gustat cel mai puternic drog din lume: Harris Stone.

Mi-am coborât mâinile pe spatele său, eliberându-i buclele deja răvăşite. Unghiile mele s-au înfipt în pielea lui, încercând apoi disperate să scape de tricoul deranjant care îi acoperea perfecţiunea.

Îl voiam. Acum.

Şi el nu făcea nimic; doar mă săruta şi mă mângâia. Voiam mai mult, o explozie părea să se formeze în interiorul meu.

S-a despărţit de buzele mele, respirând greu de parcă tocmai terminase un maraton. Şi-a strâns ochii, scoţându-şi mâna de sub tricoul meu, care urca spre cureaua sutienului.

— Nu aici! a șoptit, respirând greu.

L-am privit perplexă. Cum adică nu aici? Atunci, unde?

— Altundeva, acum! am respirat greu, trăgându-l din nou de păr mai aproape de mine.

El a chicotit.

— Nu acum, Katherine, a şoptit din nou, lipindu-şi fruntea de a mea, având în continuare ochii închişi. Vreau să fii... *tu*, când o să se întâmple, acum eşti drogată şi nu vreau să crezi că am profitat de tine.

— Când nu o să fiu drogată, nu o să se întâmple. I-am răspuns deja bosumflată. Mi-a zâmbit şmecher, privindu-mă jucăuş în ochi.

— Mai vedem noi! mi-a făcut cu ochiul, sărutându-mă din nou pe buze, mai pasional, parcă savurându-le gustul. Doamne, ce era cu mine? Îl voiam atât de mult, chiar dacă o parte din mine ştia că nu eram eu cea *reală* care îl voia. Nu?!

Zgâlţâitul clanţei ne-a întrerupt pe amândoi, făcându-ne să ne ridicăm privirea spre uşa încuiată. De partea cealaltă se afla cineva care voia neapărat să intre.

— La dracu'! a înjurat Harris înfundat, ridicându-se rapid, trăgându-mă şi pe mine de pe băncuţa care deja îmi dădea dureri de spate.

— Vino cu mine! a şoptit, trăgându-mă de mână spre o altă uşă din încăpere.

— Unde duce asta? am întrebat speriată, bătăile în cealaltă uşă deveneau din ce în ce mai puternice, păreau un grup de elevi care probabil

aveau oră de sport şi voiau să între să se schimbe. Chipul lui Amber prinzându-mă în vestiar cu iubitul ei mă speria şi mă încânta în acelaşi timp.

— Spre sala de gimnastică, a rostit rapid, deschizând uşa şi trăgându-mă după el într-o încăpere întunecată.

Am expirat speriată când Harris m-a tras înăuntru, închizând uşa în urma mea şi lăsându-mă într-o beznă completă.

— Nu există lumină aici? am întrebat *privind* bezna din jurul meu, îmi plăcea întunericul, dar în momentul ăsta nu se prea potrivea companiei. Nu se potrivea pentru binele meu. Dar poate că era mai bine să nu mai văd ispita în carne şi oase. Prezenţa lui, chiar şi invizibilă, era de ajuns să mă înnebunească. Încă îi simțeam mirosul imprimat pe pielea mea, îi simțeam sărutul apăsat pe gâtul meu şi forţa pasionantă a buzelor sale peste ale mele.

Harris nu mi-a dat drumul la mână, dar îl simţeam destul de agitat cu cealaltă, încercând parcă să baricadeze uşa.

— Ce faci? am mormăit nedumerită, aplecându-mă spre urechea lui, deşi nu vedeam nimic.

— Şhht! A fost tot ce a spus. Mi-am dat ochii peste cap în întuneric, apoi, dintr-o dată, m-am simţit înşfăcată şi obligată să merg, habar nu aveam unde.

— La dracu', mi-am uitat telefonul în maşină, a înjurat înfundat. L-am scos pe al meu, deşi nu eram sigură de ce avea nevoie de telefon.

— Pentru ce ai nevoie de el? l-am întrebat, gândindu-mă dacă era bine sau nu să îi spun că eu îl aveam. Ultima dată a cotrobăit prin el şi mi-a luat numărul.

— Să luminez cu el, dacă nu vrei să ne învârtim ca orbii pe aici până găsim o saltea şi aşteptăm să plece ăştia. Am chicotit uşor, deşi mă speria cuvântul „saltea". Sau mă încânta?

Mi-am clătinat capul şi am apăsat pe buton, aprinzându-l şi luminând vag sala mare, burduşită cu tot felul de aparaturi sportive cărora nu le cunoşteam întrebuinţarea prea bine.

Am luminat spre faţa lui Harris, el s-a încruntat amuzat, orbit de lumină.

— Deci, lumea se antrenează în întuneric pe aici? am vorbit din nou în şoaptă, căutând cu lumina o saltea prin preajmă.

— Nu, doar că întrerupătorul e pe partea cealaltă.

— Şi tu ai uitat să îl aprinzi, am oftat, dându-mi ochii peste cap.

— Sau nu am vrut s-o fac. Am îndreptat iar lumina spre el, să văd zâmbetul pervers care normal că se întinsese pe chipul lui. Mi-a înşfăcat telefonul din mână, luminând rapid într-un colţ unde erau întinse, pe perete, mai multe saltele.

A mers spre ele, trăgând una în jos şi aşezându-se în fund pe ea.

Oh, nu, asta nu putea fi de bine.

— Ce droguri mi-ai dat? l-am întrebat îndreptându-mă spre el.

A luminat spre mine, orbindu-mă şi împiedicându-mă din a-l mai vedea pe el.

— De ce? Nu-ţi plac? m-am încruntat din cauza luminii deranjante şi mi-am folosit mâna drept scut.

— Ba da, doar că mă fac să... îmi doresc chestii... ciudate. Ia lumina aia de pe faţa mea.

I-am auzit chicotul.

— Nu sunt drogurile de vină în totalitate, oricum ele îţi dau doar tupeul să faci ceea ce nu aveai curaj înainte. A spus pe ton obraznic, întinzându-se după mâna mea şi trăgându-mă mai aproape de el.

Eram în picioare în faţa lui, abdomenul meu era chiar lângă faţa sa. Am simţit-o imediat lipindu-se de materialul maioului meu.

Am închis ochii, încercând să rămân conştientă, mai ales când mâinile sale mi-au cuprins baza spatelui, trăgându-mă mai aproape.

Aerul fierbinte scos din plămânii săi mi se întindea pe sub maiou, electrizându-mi fiecare părticică din corp.

— Ce voia Joshua? am întrebat, abordând un subiect mai serios pentru a diminua atracţia nebunească ce fierbea în mine.

Mişcările lui Harris s-au oprit şi i-am simţit respiraţia furioasă întinzându-mi-se pe abdomen.

— Uită de el. Nu o să te mai deranjeze.

— Îţi e prieten?

— Nu.

— Ţi-a fost?

— Nu.

Am oftat mâhnită pe răspunsurile simple şi lipsa de amănunte.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. A spus că vrea să mă ia, chiar înainte ca celălalt să îi spună că tu ai venit la şcoală pentru mine şi ceva despre un transport. Ce înseamnă asta? Am

continuat enervată pe faptul că un lucru ce mă avea pe mine drept subiect principal, îmi era necunoscut.

Harris a părut să se tensioneze după ce am terminat de vorbit, apoi a oftat.

— Te-a văzut în prima zi de şcoală. Voia să te cucerească, dar nu te gândi la dragoste. Probabil voia doar să îţi intre în pantaloni şi eu am avut o mică discuţie cu el.

Am expirat şocată şi mâinile lui mi-au mângâiat spatele într-un gest calmant. Capul a început să îmi vâjâie, plin de ipoteze cărora nu le puteam găsi o ordine.

— Şi tu nu vrei acelaşi lucru ca şi el? am spus, dând glas uneia dintre ipoteze. Dacă Joshua voia asta şi Harris mi-a luat apărarea, asta înseamnă doar că Harris mă voia pentru el. Nimic mai mult.

— Tocmai am avut ocazia acum câteva minute şi nu am făcut-o.

Gura mea s-a deschis din nou, dar nimic nu mi-a mai ieşit printre buze. Voiam să protestez împotriva cuvintelor lui, dar oricât aş încerca, nu găseam argumentul potrivit.

— De ce l-ai bătut pe Zac? am continuat interogatoriul. A respirat iar frustrat.

— Cred că ştii deja de ce.

— A încercat doar să mă ajute. Am continuat eu supărată, Harris a muşcat materialul maioului.

— Şi ce ajutor crezi că îţi putea oferi el? Te ducea la cabinet şi acum erai în spital sau în drum spre o clinică de dezintoxicare. Preferai ajutorul lui?

Am oftat stresată.

— Nu! Dar dacă va depune plângere la poliţie împotriva ta? El sau Joshua. Aproape că i-ai desfigurat pe amândoi. Harris a chicotit, încălzindu-mi pielea.

— Ai vrea asta? De partea cu eşti? A mea, sau a lor? A continuat vorbind periculos de pasional în timp ce îşi plimba buzele pe abdomenul meu. Am înghiţit în sec. De partea cui eram? Nu aveam nicio idee. Mintea mea era în ceaţă după ce s-a întâmplat în vestiar. De partea lui Joshua în niciun caz nu eram, dar oscilam între Harris şi Zac.

— A mea! O să ajung iar ţap ispăşitor între voi. Am spus în cele din urmă şi el a chicotit din nou.

— Nu îţi bate tu căpşorul ăla frumos cu asta. Nu o să depună nicio plângere, a spus sigur pe el şi aproape amuzat. Am strâmbat din nas

frustrată, era imposibil să obţin o informaţie de la el, tot el scotea informaţii de la mine când eu eram cea care punea întrebările.

— Cât timp trebuie să stăm aici? am oftat, încheind discuţia şi încercând să mă depărtez de el.

— Cât vrem! Excitarea lui părea că s-a întors. Şi-a plimbat nasul pe suprafaţa materialului strâmt. Am înghiţit în sec şi m-am abţinut. Am tresărit când o izbitură puternică s-a auzit din camera cealaltă.

— Hmm, au reuşit să intre, a confirmat Harris, neluându-şi faţa de pe abdomenul meu.

— Dacă intră şi aici? am întrebat puţin speriată de gândul ăsta. Nu voiam să fiu deja catalogată ca noua jucărie a lui Stone.

Harris a început să mormăie încet, prinzându-mi maioul între dinţi şi trăgând de el ca un leu jucăuş. Se părea ca întunericul îl excită. Acum era rândul meu să îl las cu ochii în soare... adică în beznă.

— Ţi-ai ratat şansa! am spus, trăgându-mă rapid din mâinile sale şi depărtându-mă câţiva paşi înapoi. Telefonul meu continua să lumineze, aşezat pe saltea, creând o lumină aproape inexistentă între noi. Mă întrebam de ce nu existau ferestre aici. Dar apoi mi-am amintit

că trebuia să urcăm cam zece trepte până la terenul de afară, deci sala asta era practic cufundată în pământ.

Harris a mormăit supărat, ridicându-se rapid în picioare şi venind spre mine. În întuneric arăta ca un adevărat demon. Ochii lui negri erau umbriţi de şuviţele întunecate care îi căzeau pe frunte. Să nu mai vorbesc de acea privire de prădător. Silueta lui enormă părea şi mai mare, iar hainele negre îl ajutau în eticheta de fiinţă ireală.

— Spune-mi că nu vrei asta! a şoptit suav la urechea mea, dându-mi părul deoparte şi mângâindu-mi uşor pielea gâtului.

— Drogurile te vor! am spus imediat, rezistând tentaţiei de a ţipa un "Te vreau!" în gura mare.

A chicotit amuzat, electrizându-mi pielea cu respiraţia lui fierbinte care s-a izbit de gâtul meu.

— Atunci, trebuie să o facem şi pe Katherine să mă vrea! a concluzionat, făcându-şi planul şi imediat mi-am simţit din nou coapsele înşfăcate şi trase în sus, încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei sale.

— Ai spus: nu acum! am repetat țâfnoasă, nelăsându-mă impresionată de sărutările sale pe gâtul meu, în timp ce mergea cu spatele.

— M-am răzgândit! a mârâit, lăsându-se în jos pe saltea, poziționându-mă deasupra lui.

— La dracu', cât mi-aș dori să te văd acum! a înjurat puțin bosumflat. Dar te pot simți, a continuat, îngropându-și din nou fața pe gâtul meu. Gâtul era cu siguranță punctul său erogen preferat, în ambele sensuri.

Telefonul meu se stinsese, lăsând o adevărată bezna între noi. Din vestiar se auzea agitație, se părea că nimeni nu conștientizase că persoanele care blocaseră cealaltă ușă se puteau ascunde aici. Mulțumesc, Doamne!

M-am proptit în mâini pentru a nu cădea complet peste trupul său, el s-a așezat pe spate, întinzându-se pe saltea și poziționându-și mâinile pe fundul meu. M-am fâțâit deranjată, începeam ușor să îmi revin și nebunia oferită de droguri se mai domolea, nu puteam să cred că fusesem la un pas să fac sex cu el în vestiarul școlii. Trebuia să mă las de prostiile alea, acum era o chestiune serioasă la mijloc, Harris Stone era o adevărată problemă pentru demnitatea mea.

Tot ce puteam simţi este respiraţia lui caldă a pe gâtul meu şi mâinile sale care urcau uşor pe spatele meu, jucându-se cu materialul maioului. Ştiam că nu voia să facă mai mult, dacă ar fi vrut, s-ar fi întâmplat deja. Ce urmărea?

— *Taci!*

Un ţipăt plin de furie a vibrat prin pereţi. Recunoşteam vocea ascuţită şi enervantă. Harris s-a oprit şi el.

— Haide, Amber, recunoaşte; Stone te-a aruncat la gunoi! O voce amuzată o sâcâia pe aceasta, din cealaltă cameră.

— Da, se pare că i s-a cam pus pata pe tipa aia nouă, a vorbit alta.

— Harris e al meu! a tunat Amber cu o voce care a *zguduit* pereţii. Nu îmi pasă ce va trebui să fac ca să scap de imigranta aia, dar o s-o distrug.

Braţele lui Harris s-au strâns instantaneu în jurul meu la auzul cuvintelor pline de ură ale lui Amber. Eu am ascultat mai departe, curioasă, în niciun caz speriată.

Alte contradicţii nu s-au mai auzit, aşternându-se o linişte mormântală imediat.

Mi-am întors privirea spre Harris, prin întuneric. Îi simţeam respiraţia grea şi nervoasă izbindu-se de faţa mea.

Am strâns din ochi, încercând să îmi revin la realitate. Ce naiba făceam? Nu o suportam pe Amber, dar nu merita să îi fac asta. Nici măcar nu o cunoşteam şi, punându-mă în situaţia ei, probabil aş fi procedat la fel, poate mai rău. Nici mie nu mi-ar fi plăcut ca alta să se dea la iubitul meu, şi mai ales, el să îi ofere atâta atenţie.

Mi-am folosit mâinile pentru a mă ridica de pe Harris, însă braţele sale nu m-au eliberat, ridicându-se şi el odată cu mine, ţinându-mă acum în poala sa, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui. Orice aş fi încercat, atracţia dintre noi rămânea mereu prezentă.

— Nu-ţi face griji, nu o să se atingă de tine. a vorbit serios, ca o promisiune.

— Nu e vorba de asta, am oftat, doar că... nu pot să cred că spun asta; dar are dreptate. Nu putem continua aşa, tu eşti iubitul ei şi am terminat-o cu jocul ăsta stupid, nu am de gând să fiu păpuşa ta erotică atunci când te plictiseşti de ea. Am încercat să mă ridic din poala sa, dar nu mi-a dat drumul, strângându-mă mai tare la pieptul său.

— Şi dacă nu ar mai fi un joc? mi-a respirat cald pe faţă, îi simţeam chipul aproape de al meu.

Am expirat bulversată de răspunsul lui, asta făcea parte din strategia lui sau vorbea serios?

Am deschis gura, încercând să îi răspund, dar sunetul ascuţit al soneriei ne-a făcut pe amândoi să tresărim.

— La naiba, o să întârzii şi la ora asta! am expirat speriată, ridicându-mă rapid din braţele lui Harris, m-a eliberat de data asta. Am bâjbâit după telefon pe salteaua de burete, dar nu îl găseam; deodată o lumină mi-a înţepat ochii şi am fost întâmpinată de fundalul telefonului meu, ţinut de Harris.

S-a ridicat şi el, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă după el.

Ne-a luminat calea până lângă uşa care părea să fie baricadată cu o halteră enormă. Ochii mi s-au mărit când l-am văzut ridicând obiectul greu cu o singură mână şi eliberând uşa. Părea să aibă cel puţin douăzeci de kilograme. Dacă nu eram în situaţia noastră... dificilă, aş fi fost chiar impresionată.

A deschis uşa, am ajuns la lumină şi am respirat uşurată.

I-am smuls telefonul din mână, îndesându-mi-l în buzunarul blugilor. M-a privit cu un zâmbet amuzat care mă sâcâia puţin, apoi m-a tras din nou după el spre ieşirea din vestiar.

— Dă-mi drumul! Mi-a ajuns cât m-a văzut lumea cu tine, m-am enervat, încercând să îmi eliberez mâna dintr-a lui.

— Şi ţi-e ruşine cu mine? a ridicat o sprânceană perversă spre mine. Am suflat puternic pe nări.

— Mai degrabă greaţă! am bombănit, lăsându-mă târâtă pe holul gol.

A bufnit amuzat, nepărând să creadă ce îi spuneam. Și bineînțeles că nu mă credea, nici eu nu mă credeam.

— Unde mă duci? Trebuie să îmi iau cartea, nici nu ştiu ce oră am. M-am luptat din nou cu strânsoarea lui, dar se ambiţiona să nu îmi dea drumul şi să mă tragă după el.

— Ai psihologie, a zâmbit, întorcându-se spre mine. Şi se întâmplă ca şi eu să am aceeaşi oră.

Oh, serios?! Am respirat exasperată, căutând prin cap o modalitate rapidă să scap pentru a nu intra cu el în clasă, ţinându-ne de mână. De unde ştia el că aveam ora asta?

— Dă-mi drumul odată, stresantule.

— Vrei să îţi dau drumul la mână? a-a uitat de sus la mine.

— Da!

— Dar tot vreau să te duc la curs, deci eşti sigură că vrei să îţi dau drumul?

Mi-am dat ochii peste cap şi am oftat exasperată.

— Da! am răspuns din nou.

— Bine! a zâmbit şi am respirat uşurată în secunda în care mâna mi-a fost eliberată, dar aproape am ţipat când s-a oprit şi s-a aplecat spre coapsele mele, apucându-le cu braţul şi ridicându-mă pe umărul lui.

— Ce dracu' faci? Pune-mă jos! am strigat stupefiată, prinzându-mă de spatele tricoului său.

El a râs.

— Ţi-am spus că vreau să te duc la curs şi dacă tu nu mă laşi să te ţin de mână, am nevoie de altă modalitate.

— Eşti nebun! Nebun de legat, pune-mă jos, dobitocule! M-am agitat pe umărul lui, dar nu m-a băgat în seamă şi a continuat să râdă.

— Ori stresant, ori nebun, ori dobitoc?

— Toate trei, plus multe altele. L-am lovit în umeri.

— Stai cuminte sau jur că te muşc de fund.

Am făcut ochii mari şi m-am oprit instantaneu. Nici nu realizasem că fundul meu era practic lipit de obrazul lui.

— Nu ai îndrăzni.

A râs iar.

— Pune-mă la încercare.

Nu voiam să fac asta, aşa că m-am potolit şi mi-am vărsat furia în injurii mintale asupra lui.

M-a cărat până la etajul trei, apoi s-a oprit în faţa unei uşi şi m-a pus în sfârşit pe picioarele mele. Clocoteam ca un vulcan, speram că i-am dislocat umărul. Acum mi-aş fi dorit cele şaptezeci şi ceva de kilograme înapoi.

— Vezi că ştii să fii şi ascultătoare? a rânjit şi am scrâşnit din dinţi, mi-am ridicat palma pentru că îi era dor de obrazul său, dar m-a prins înainte să îi aplic pălmuirea dorită.

— Neah, a ridicat celălalt deget arătător spre mine. Dacă vrei să mă plesneşti, te las, dar jur că te ridic iar şi intru cu tine pe umăr, în clasă. Nu ţi-ar plăcea asta, nu?

Mi-am strâns buzele de furie şi mi-am tras mâna într-a lui. Îl credeam în stare de asta.

— Eşti insuportabil! l-am înjurat şi am tras de clanţa uşii până când nu ajungeam din nou pe umărul lui. Harris a rămas în urma mea cu un rânjet drăcesc.

— Scuzaţi-ne pentru întârziere, doamnă Ghelager! A vorbit Harris cu aceeaşi voce mieroasă pe care o folosise ieri şi pe profesoara de franceză.

Profa ne-a privit cu o încruntătură amuzată, punându-şi mâinile în sân. Nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, foarte slabă, cu o rochie de vară înflorată, lungă până la genunchi. Părul lung, până la baza gâtului, era rar şi drept, de culoare arămie. Expresia ei îmi dădea de ştiut că putea fi de treabă.

— Treceţi la locurile voastre, porumbeilor. Ne-a vorbit amândurora, cu un zâmbet amuzat.

Porumbei?! Oh, nu, mi-am schimbat impresia despre ea, era prea perspicace pentru gusturile mele.

Harris a zâmbit amuzat cu gura până la urechi, m-a prins din nou de mână şi m-a tras cu el până în fundul clasei. Acum observam restul chipurilor din clasă, am realizat că îi cunoşteam aproape pe toţi. Erau prietenii mei, prietenii lui Harris, plus Amber şi câteva majorete din echipă. Deci, va fi o oră interesantă.

M-am aşezat în ultima bancă de pe rândul din mijloc, Harris ocupând-o pe cea de la fereastră. În faţa mea era Violet, părul ei mov mi-a luat ochii.

S-a întors imediat spre mine, cu un zâmbet şmecher, privindu-l apoi pe Harris în acelaşi fel. Jay era în faţa lui Harris şi ne privea la fel, mi-a făcut cu ochiul şi mi-am prins faţa în palme, lăsându-mi capul pe bancă.

Am auzit chicotul lui Harris.

Prietenii mei păreau aproape speriaţi de ceea ce tocmai văzuseră. Dar privirea lui Amber le întrecea pe toate. Fata asta sigur îşi imagina cum mă jupuia de piele şi nu puteam să o condamn.

Profesoara a început să facă prezenţa, deşi nu înţelegeam rostul, clasa era plină, deci, nimeni nu lipsea. Mi-am aşteptat numele şi am răspuns un "prezent" sec şi aproape înecat de aroma încă persistentă a lui Harris pe buzele mele. Mi-am trecut limba peste ele fără să îmi dau seama şi nu ştiam dacă am făcut-o să îi elimin gustul sau să îl simt mai bine.

Cred că trebuia să îi dau formularul ăla, dar nici măcar nu îl aveam la mine. Eram sigură că se afla încă în clasa de matematică, alături de cartea mea. M-am plesnit mintal.

— OK, clasă, v-am promis o surpriză la început. Profesoara s-a ridicat zâmbitoare, rezemându-se de marginea catedrei, in faţa noastră. Acum observam cutiile care se aflau în faţa clasei.

Multe, cu imagini ciudate pe ele. Păreau să fie nişte... bebeluşi.

— Am primit un nou proiect, care pe mine, sincer, mă încântă foarte mult. Zâmbetul ei când spusese asta nu prevestea lucruri bune. Este despre formarea unei familii în rândurile noii generaţii. Tinerii de azi, da, de voi vorbesc, sunt din ce în ce mai rebeli şi inconştienţi şi chiar dacă au gânduri serioase să îşi întemeieze o familie, habar nu au cum să facă asta. Şi astfel, bebeluşii se trezesc cu părinţi inconştienţi care nu ştiu unde se foloseşte scutecul.

Era genul de explicaţie în faţa căreia nu ştiai dacă să izbucneşti în râs sau să îngheţi de spaimă. Perechile de ochi din sală s-au mărit. Mi-am rezemat palma pe frunte şi cotul pe bancă când profesoara a desfăcut o cutie, scoţând din interiorul ei o păpuşă de forma şi mărimea unui bebeluş.

— Vreau să studiez comportamentul vostru în faţa unei asemenea responsabilităţi.

Jay a izbucnit într-un râs isteric, aproape m-a speriat, pentru că eu încă eram în stare de şoc.

— Oh, haideţi, doar nu vorbiţi serios?! Spuse acesta, rezemându-se de spătarul scaunului din cauza râsului.

— Vorbesc foarte serios, Jay. I-a răspuns profa într-un rânjet. Deci, vrei fetiţă, sau băiat? Ţeposul a privit-o înspăimântat, înghiţind în sec.

L-am privit pe Harris, el avea un zâmbet mic şi amuzat pe buze, fiind aşezat comod în banca lui, cu mâinile în sân, mai mult ca un spectator.

— Aceştia vor fi copiii voştri pentru trei zile! Ne-a explicat profesoara zâmbitoare, scoţând şi restul păpuşilor din cutii. Unele erau îmbrăcate în roz, altele în albastru, deosebire probabil între băieţi şi fete.

— Şi mai am o surpriză pentru voi, a continuat, ridicând o foaie de pe catedră.

— Pe bune, doar nu o să ne daţi şi o burtă de jucărie să o purtăm înainte, nu? a protestat Violet revoltată, făcând toată sala să izbucnească în râs.

— Nu e deloc o idee rea! a meditat profesoara amuzată.

— Staţi puţin, până la burtă şi copii se mai întâmplă ceva esenţial. A intervenit Jay foarte

serios, făcându-mă să mă înec de râs, până şi Harris râdea cu gura până la urechi. Doamne, era superb când râdea. Nu mai era un demon, ci un înger. Sau combinaţia perfectă între ele.

— Consideră că pe bebeluşul tău l-a adus barza, i-a închis profa gura. Ţeposul s-a îmbufnat şi şi-a pus mâinile în sân.

— Bun, acum să cunoaştem familiile. A rânjit aceasta, agitând din nou foaia în mână.

— Staţi puţin, adică o să fim câte doi? A întrebat Kristen speriată.

— Oh, da, un copil trebuie să aibă mamă şi tată, pe care eu îi aleg.

Iar rămăseserăm toţi muţi. Oh, Doamne, asta nu avea să se termine bine.

— Stewart cu Meyer, Green cu Solton... profesoara a început să enumere perechile după numele de familie, scoţând suspine dezaprobatoare de la persoanele numite. Mi-am muşcat buza, speriată, aşteptându-l pe al meu... Ventura cu Danice; imediat ce a spus asta, două scaune au scârţâit pe podea.

— Ce!? au ţipat Kristen şi Jay, ridicându-se în picioare.

— Doamnă profesoară, scuzaţi-mă că vă spun asta, dar aţi înnebunit? a întrebat Kristen

exasperată. În ce lume dominată de extratereştrii cu ţepi în cap mi-aş întemeia eu o familie cu ăsta?

Am izbucnit iar în râs.

— Ce să spun; în aceeaşi lume în care tu ai fi vreodată capabilă să satisfaci un bărbat! I-a replicat Jay arţăgos.

Şatena a pufnit nervoasă şi s-a repezit imediat spre Jay. Gestul ei m-a uimit şi am continuat să râd cu gura până la urechi, apoi am observat privirea lui Harris asupra mea şi am tăcut imediat. Zâmbetul său era ameţitor.

— Nu se discută, cuplurile rămân exact cum le-am făcut eu. Spuse profesoara, dar totuşi nici ea nu se putea abţine din râs, în ciuda faptului că Jay şi Kristen mai aveau puţin şi se luau la bătaie.

— Atunci, mă scuzaţi puţin, trebuie să îmi calmez nevasta. S-a resemnat Jay de sub Kristen, până şi V râdea, chiar dacă Jay era iubitul ei. I-am văzut sărutându-se de câteva ori. Jay a prins mijlocul lui Kristen şi a blocat-o pe loc, aruncându-i o privire ameninţătoare să stea cuminte.

— Bolton cu Brown. Sherman cu Hale, Stone cu Wrise... mi-a căzut faţa, deşi mai am aveam şansă să scap.

— Care Wrise?! am întrebat rapid, întrerupând-o pe profesoară. Am observat faţa curioasă a lui Harris, devenind interesat de ce se întâmpla în clasă.

— Hmm... profa a privit nedumerită pe foaie. Ohh, da, avem două Wrise, a realizat uimită. Păi, John Dubber cu Amber Wrise şi Harris Stone cu Katherine Wrise.

Gâtul meu a format un gol de aer şi o venă era pe cale să plesnească acolo, nu se poate întâmpla aşa ceva. M-am prins cu mâinile de păr, observându-l pe Harris cum zâmbea diabolic.

— Doamnă profesoară, asta nu poate fi posibil, Harris este iubitul meu, vă rog, faceţi schimb între noi.

Mi-am ridicat capul aproape revoltată la cuvintele supărate ale lui Amber, dar, într-un fel, eram de acord cu ea.

— În niciun caz, şi Jay e iubitul meu şi nu mă mai umflu atât în pene, a intervenit Violet. Oarecum, eram sigură că mă prefera pe mine în locul lui Amber.

Harris a început să râdă pe sub mustaţă, făcându-i cu ochiul lui V când s-a întors spre el.

— Sunt de acord cu ea, doamnă! M-am auzit vorbit şi nu mi-a venit să cred ce am spus, dar să

mă prefac pentru următoarele trei zile că Harris era tatăl copilului meu nu era tocmai cea mai bună idee să mă ţin departe de el.

Profesoara m-a privit nedumerită.

— Şi tu vrei să faci schimb?

Toate protestele noastre o epuizaseră.

— Da, Amber este iub…

— Nu! m-a întrerupt Harris serios, vorbind pentru prima dată. În clasa s-a făcut o linişte bruscă la auzul vocii sale. Echipele rămân exact aşa cum sunt. A ordonat, aruncându-mi o privire supărată.

— Asta spuneam şi eu! profesoara a fost de acord cu el, continuând să citească numele de pe foaie.

I-am adresat o încruntătură supărată, dar nu o întrecea pe cea a lui Amber. Acum nu mai putea să fie nervoasă pe mine, încercasem să fiu de partea ei.

Harris se prefăcea că era atent la profesoară să nu ne bage în seamă pe niciuna.

— Bun, acum că avem familiile formate, este timpul ca mămicile şi tăticii să îşi primească bebeluşii, a chiţăit profesoara entuziasmată, oferind câte o păpuşă fiecărei fete.

Mi-am plesnit altă palmă peste frunte.

— Katherine, băiat sau fetiţă? am auzit vocea ei lângă banca mea. Mi-am ridicat capul rapid, privind-o cu două păpuşi în braţe.

— Băiat! a răspuns Harris înaintea mea.

— Băieţel să fie! a zâmbit aceasta, întinzându-mi o păpuşă îmbrăcată în albastru.

M-aş fi opus, voiam fetiţă, dar profesoara trecuse deja la cealaltă bancă aşa că am renunţat. Îmi era tot una, dar nu îmi plăcea că toate ieșeau cum voia el.

— OK, acum că toţi aveţi bebeluşii, vreau să mă ascultaţi cu atenţie şi să vă grupaţi câte doi, după cum v-am numit pe perechi.

Nu a trebuit să clipesc ca să îl simt pe Harris lângă mine.

Nu avea scaun, aşa că stătea în picioare lângă mine, era enorm şi sfidător, aşa că m-am ridicat şi eu, aşa cum au făcut şi restul fetelor.

— Nu-ţi face griji, al nostru o să fie mai frumos decât ăsta, mi-a şoptit Harris la ureche, făcându-mi firele de păr să se ridice pe mâini. Şi apropo; vreau fetiţă, dar am cerut băiat ca să te pedepsesc pentru că ai vrut să mă schimbi cu altul. Continua cu o şoaptă cicălitoare, i-am aruncat o încruntătură acidă, dar el nu a făcut decât să îmi zâmbească dulce.

— Bun, pe spatele fiecărei păpuşi există un dispozitiv, vreau să desfaceţi capacul şi să faceţi exact ceea ce vă spun eu.

Harris a ridicat jucăria înaintea mea, desfăcându-i hăinuţa şi capacul care abia se observa, fiind de aceeaşi culoare cu materialul pielii ei.

Amândoi am privit uimiţi interiorul păpuşii, era plin de tot felul de fire şi circuite.

Profa a mers la computerul de la catedră.

— Jos aveţi două pătrăţele negre. Vreau ca, pe rând, să vă puneţi degetul cu amprenta în locul indicat.

— Mami prima! a şoptit Harris, întinzând păpuşa spre mine. Am privit-o puţin speriată, dar mi-am pus degetul arătător pe pătrăţelul unde scria "Mama" neştiind sigur ce voia să însemne chestia asta. Harris a făcut şi el la fel, poziţionându-şi degetul puţin cam mare, în locul indicat pentru "Tata".

— Mişto fertilizare în vitro[7]. Spuse Jay şi sala a izbucnit în alt hohot de râs. Râdeam atât de tare, încât nici nu am realizat că îmi rezemasem capul de umărul lui Harris.

[7]Fertilizare în vitro – Proces prin care spermatozoidul bărbatului, fecundează ovulul femeii, în laborator.

A râs şi el, privindu-mă, şi m-am ridicat imediat, muşcându-mi buza şi privind spre păpuşă. Corpul lui lângă al meu era electricitate pură.

— Toată lumea şi-a lăsat amprenta? am aprobat cu toţii puţin cam nesiguri de ce avea să se întâmple mai departe.

Profesoara a zâmbit şi a continuat lucrul la calculator.

Harris a întors păpuşa cu faţa după ce a pus capacul la loc.

— Şi chiar acum... copiii voştri sunt în viaţă.

Am tresărit când bebeluşul de jucărie a deschis ochii instantaneu. Avea ochii verzi.

Harris a zâmbit, privindu-l fascinat şi amuzat în acelaşi timp.

— Uau, asta a fost cea mai rapidă naştere pe care am văzut-o în viaţa mea, a spus Jay amuzat, făcându-ne să râdem din nou.

— De parcă ai mai văzut tu vreo naştere până acum, i-a replicat Kristen, făcându-l să fumege iar de nervi.

— N-ai tu de unde să ştii ce fac cu timpul meu liber. A scos limba la ea.

— Deci copilul ăsta o să aibă un tată dement. A oftat Kristen, făcându-ne iar să râdem.

— Staţi puţin! Bebeluşul meu are ochii verzi, eu nu am ochii verzi! Cu cine m-ai înşelat? S-a revoltat Ty dintr-o dată, aruncându-i colegei sale o privire acidă, speriind-o.

— Toţi au ochii verzi! a râs profesoara. Dacă se întâmplă să nu semene cu niciunul dintre voi, asta este.

Harris a zâmbit. Ochii tăi sunt orice numai verzi nu, demon cu lentile de contact. Sau poate că sunt verzi în realitate…

Mă pierdusem deja privindu-l şi gândindumă la asta, când profa a vorbit iar:

— Fiecare păpuşă are un dispozitiv care vă recunoaşte amprentele. Acestea nu sunt jucării oarecare şi costă o groază de bani, aşa că aveţi grijă ce faceţi cu ele. Ne-a atenţionat profesoara serioasă. Au nevoie de mâncare, somn şi afecţiune. Îi hrăniţi cu apă pe care le-o oferiţi din biberon. Nu contează conţinutul mâncării, ci grija voastră pentru a le-o oferi. Normal că trebuiesc şi schimbaţi. La o anumită perioadă de timp, elimină apa pe care le-aţi oferit-o, dar o să fie amestecată cu o substanţă din interiorul lor, care o să degaje un miros deranjant, aşa că nu vă

gândiţi să vă lăsaţi bebeluşii uzi leoarcă, a rânjit aceasta spre noi, făcându-ne să ne lipim câte o palmă peste frunte. De fiecare dată când au nevoie de ceva, bebeluşii vor începe să plângă şi nu vor tăcea până nu le veţi oferi ce au nevoie, lucru de care trebuie să vă daţi seama singuri. Atunci când nu tac nici după ce i-aţi schimbat sau hrănit, înseamnă că au nevoie de unul dintre părinţi; şi aici intervine faptul că în acest proiect trebuie să fiţi mai mereu împreună, deoarece când bebeluşul are nevoie de tata, nu o să tacă până când acesta nu îşi pune degetul în locul amprentei de unde l-aţi pornit. La fel şi în cazul mamei.

Gura mi s-a deschis în şoc. Ce mai urma? Să ne cumpărăm şi câte o locuinţă împreună?

— Nu vă gândiţi să îi dezinstalaţi, fiecare are un program pe care eu îl verific în permanenţă pe calculator, vor fi înregistrate toate acţiunile voastre şi timpul care vă ia pentru a vă opri bebeluşul din plâns. Acordaţi atenţie acestui proiect, deoarece reprezintă trei sferturi din nota voastră pe semestrul ăsta.

Soneria ne-a făcut pe toţi să tresărim.

— Să îi aveţi peste tot cu voi, niciodată nu puteţi şti când încep să plângă, nu au un program, deci nu încercaţi să cronometraţi asta.

Pe catedră aveţi o cutie cu biberoanele pentru ei şi câte un pachet de scutece, luaţi fiecare câte unul şi ne vedem mâine. Baftă, mămici şi tătici. Ne-a urat profesoara amuzată înainte să plece din clasă şi să ne lase pe toţi stupefiaţi, cu ciudăţeniile în mână.

— Frate, asta e cea mai mare tâmpenie pe care am văzut-o în viaţa mea. S-a revoltat Jay, aruncând păpuşa pe bancă. Imediat aceasta a început să plângă, scoţând un zgomot ascuţit şi puternic care ne-a speriat pe toţi. Plângea mai tare decât aş fi crezut.

— Bravo, ţepos idiot. Du-te şi ia biberonul ăla, i-a ordonat Kristen ca o adevărată soţie autoritară, blondul s-a strâmbat în semn că el nu făcea asta.

În clasă era o agitaţie îngrozitoare, se pare că Zac era cu Violet şi nici ei nu se înţelegeau prea bine. Candice cu Chris; poate bebeluşul lor va supravieţui.

Eu şi Harris ne uitam când la jucărie, când unul la altul. Amber ne ardea cu privirea pe amândoi.

— Baftă, imigranto. Îmi pare rău de bebeluşul tău, dacă semeni şi tu cu mama ta, o să ajungă abandonat în vreo ghenă de gunoi, săracul de el. M-a batjocorit Amber.

Mi-am simţit furia crescând şi imediat am vrut să merg spre ea, dar braţele lui Harris m-au oprit, strângându-se în jurul taliei mele.

L-am privit furioasă, se încrunta spre Amber, se pare că nu înţelesese ce voia ea să spună, semn că el nu ştia despre mama mea. Dar ea ştia, de unde ştia?

— Dă-mi drumul! am mârâit încet, privind-o pe Amber cu toată ura de care eram capabilă.

— Şhhh, m-a calmat uşor, respirându-mi cald în ureche. Nu în faţa copilului, o omori mai târziu, m-a sărutat pe obraz, aproape de maxilar, strângându-mă mai tare în braţe. Nu îmi venea să cred, dar asta m-a calmat, însă Amber spumega de furie privindu-şi iubitul cum mă strângea în braţe. Asta era o răzbunare chiar mai mare decât cea de a-i jumuli părul.

Toată clasa ne privea, uimită, nu ştiau ce se întâmpla între mine şi Harris şi, sincer, nici eu nu ştiam, dar nu îmi păsa ce aveau să creadă, nu puteam rata şansa asta de a o face praf pe Amber după ce spusese.

M-am întors uşor spre Harris, punându-mi o palmă peste obrazul său. M-am ridicat spre el şi mi-am lipit buzele de ale sale. Reacţia mea l-a uimit, lăsându-l nemişcat câteva secunde, dar imediat mi-a răspuns la sărut.

Nu ştiam dacă era doar satisfacţia de a o distruge pe Amber, dar mă simţeam atât de bine în braţele lui, şi buzele sale creau un sărut cum nu am crezut vreodată că era cu putinţă să simt. Da, clar nu îl sărutasem doar ca să o enervez pe ea, foloseam asta ca pretext să mă simt mai bine.

M-am desprins uşor de buzele sale, el mă privea puţin încruntat, probabil se prinsese de ce făcusem asta şi nu îi convenea ca îl foloseam drept armă de răzbunare.

Mi-am muşcat buza, întorcându-mi faţa spre Amber, care am fost surprinsă să văd că dispăruse din clasă. Cât durase sărutul nostru?

Toţi cei care rămăseseră în clasă ne priveau stupefiaţi, gura lui Candice se deschisese atât de tare, încât probabil o durea maxilarul.

Mi-am întors rapid faţa spre Harris, ce Dumnezeu am făcut? Din supărată, expresia lui devenise zâmbitoare, într-un fel obraznic.

— Of... voiam să fiu eu ăla care te sărută primul în public, a şoptit pervers, prinzându-mi bărbia între degetele sale mari şi apropiindu-mă mai tare de faţa lui. Am înghiţit în sec.

— Harris! vocea lui Ty a răsunat serioasă în clasă. Brunetul şi-a ridicat privirea din ochii mei, privindu-l pe acesta pe deasupra capului meu.

— *Roşcata!* a adaugat şi imediat faţa lui Harris a devenit serioasă. Mi-am întors şi eu privirea spre el, Jay şi V erau deja lângă acesta, pregătiţi parcă să fugă afară.

Harris şi-a aplecat din nou faţa spre mine, trăgându-mă de bărbie ca să îl privesc. Trebuia deja să devin obişnuită cu el, dar de fiecare dată mi se înmuiau picioarele atunci când mă uit în ochii lui.

— Ne vedem mai târziu, iubire. Ai grijă de bebeluşul nostru. A rostit cu o uşoară tentă de zâmbet, dar şi cu puţină reţinere. Ceva îl neliniştea, cine naiba era roşcata asta?

Înainte să pot spune altceva, s-a aplecat spre mine, lipindu-şi buzele de fruntea mea. Au rămas pe pielea mea câteva secunde, transmiţându-mi o căldură neobişnuită în vene. Când s-a îndepărtat de fruntea mea, a trecut rapid pe lângă mine, eliberându-mi talia din cealaltă mână şi am simţit aerul rece care a rămas în urma lui. M-am întors speriată pentru a-l vedea în ultima secundă ieşind pe uşă alături de gaşca lui.

Am rămas perplexă, privindu-l cum pleca. Unde se ducea? Cine era roşcata? Brusc, o presimţire proastă mi s-a aşternut în vene şi nu îmi plăcea deloc ca asta îl includea şi pe el.

Kristen a început să înjure în urma lui Jay, care o lăsase singură cu păpuşa. A mea era acum pe bancă şi deocamdată nu scotea niciun sunet. Am luat-o în mână şi am privit-o, cu gândul încă la Harris.

— Tu, domnişoară, ai câteva explicaţii de dat, am tresărit când am auzit vocea lui Kristen lângă mine.

Am înghiţit în sec, căutând o cale de scăpare, dar ceilalţi erau deja în faţa mea, formând scutul de care nu puteam să trec.

Asta va fi o zi grea. Şi pentru a-mi dovedi că aveam dreptate, păpuşa mea a început să plângă.

Ora de spaniolă era cea mai relaxantă din ziua asta. Poate pentru că era ultima, dar şi pentru că, încă îmi mai plăcea materia asta. Toată ziua m-am concentrat la cursuri şi am fost activă, dar nu pentru că voiam neapărat să fac şi un pas cu dreptul la şcoală după ce am păşit doar cu stângul. Concentrându-mă la oră, uitam oarecum de cel care îmi posedase deja o mare parte din minte. Să nu mă gândesc la Harris era mai greu decât aş fi crezut.

De fiecare dată când reuşeam să uit de el, apărea imediat în mintea mea, ca un bec

puternic ce se aprindea în întuneric, după ce reuşeai să adormi.

Parcă aş avea o pancartă reflectorizantă în faţa ochilor, în permanenţă, pe care scria: **Gândeşte-te la el!**

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos pe sub bancă, încercând să nu atrag atenţia profesorului.

Era un mesaj de la „becul" sâcâitor.

Harris: *Ce face bebeluşul meu?*

Scria pe ecran şi eu am scrâşnit din dinţi, lovind geanta, unde se afla păpuşa gălăgioasă. Mi-a făcut ziua un calvar. Am început să mormăi şi i-am scris înapoi:

Me: *Seamănă cu tine; mă scoate din minţi!!! Nu pot să cred că m-ai lăsat singură cu ciudăţenia asta urlătoare, pentru curva ta roşcata.*

Am trimis mesajul şi m-am uitat la profesor pentru a mă asigura că nu m-a văzut şi telefonul mi-a zbârnâit iar în mână.

Harris: *Ăsta nu seamănă cu mine, aşteaptă-l pe cel real! Şi eşti cumva geloasă, iubito? Scuze, dar chiar nu mă pot abţine, trebuie s-o am pe roşcata asta!*

Mesajul lui m-a lăsat perplexă din mai multe motive. Era prima dată când îmi spunea "iubito". Până acum a folosit doar "iubire", şi brusc, voiam să îl aud spunându-mi şi prima variantă cu vocea lui puternică şi răguşită. Şi cum adică cel real?

Normal că trebuia să o aibă. Trebuia să aibă pe toată lumea. Inclusiv pe mine.

Am început iar să bombăn şi mi-am îndesat telefonul în buzunar fără să îi răspund. O voce în capul meu îmi tot spunea să stau departe de băiatul ăsta pentru că nu era ceea ce părea şi totul era un joc pentru el, care mie o să îmi aducă probleme şi suferinţă, însă nu reuşeam să o ascult.

Am intrat în casă cu Candice şi Kristen în urma mea. Am reuşit să le împac, şi după o lungă discuţie în care le-am asigurat că nu eranimic între mine şi Stone – doar am vrut să o enervez pe Amber –, am hotărât să ne petrecem

restul după-amiezii la mine acasă, alături de noile noastre achiziţii urlătoare.

— Ahh, m-am săturat de tâmpenia asta, am urlat, aruncând pe pat păpuşa care plângea din nou. Pentru a zecea oară pe ziua de azi. Am fost dată afară de la două cursuri din cauza ei.

— Dar nu ai avut dreptate când ai spus că seamănă cu Harris. Adică, el nu prea dă din gură, mai mult... acţionează, spuse Kristen amuzată, agitându-şi pumnii în aer ca un boxeur. I-am aruncat o privire nervoasă.

— Nu pot să cred că m-a lăsat singură intenţionat, pentru o paraşută. Afemeiat imbecil, am înjurat ofticată, mormăind în timp ce îi dădeam păpuşii să bea apă din biberon ca să îşi închidă gura.

— Hmm, nu ştiu ce să zic, a meditat Kristen serioasă. Stone nu obişnuieşte să umble aşa cu fetele, adică, oricât de nenorocit ar părea, nu îşi bate joc de ele.

— Ce vrei să spui? am întrebat curioasă, aşezându-mă pe pat lângă ea şi cerându-i să aprofundeze ideea. Faptul că îşi bătea joc de fete era singurul lucru pe care l-am dedus la el până acum. Asta şi faptul că era un bătăuş înrăit. Chiar ea mi-a spus să stau departe de el, pentru

că lucruri rele se întâmplau cu fetele pe care punea Demonul ochii.

M-a privit fix câteva secunde.

— OK! spuse rapid, aşezându-se mai confortabil pe pat cu păpuşa în braţe, parcă pregătindu-se pentru o discuţie lungă.

— Ai văzut tatuajul de pe gâtul lui Amber?

— Da! am răspuns sceptică, nefiind sigură ce legătură avea asta cu discuţia noastră. Tot ce o includea pe Amber mă enerva instantaneu acum. Încă nu îmi puteam da seama de una a aflat nenorocita aia de mama mea.

— Bun! Acela este marcajul lui Stone. El i-a făcut acel tatuaj, ca toţi să ştie că e fata lui şi să nu se apropie de ea. Ţi-aş spune că e puţin nebun, dar probabil ştii asta deja. Niciodată nu se cuplează cu o fată care a fost a altuia, cel puţin să fi fost într-o relaţie serioasă cu un alt băiat. Şi mai ales dacă nu mai e virgină. El vrea să fie primul şi se pare că şi ultimul, deoarece niciun băiat nu se mai apropie de o tipă care are S-ul pe gât, chiar dacă Harris a părăsit-o deja.

Am rămas cu gura căscată. Gura căscată la propriu, nesigură dacă îşi bătea joc de mine sau vorbea serios.

— Deci, acum înţelegi de ce Amber e aşa disperată. Nu numai că riscă să îl piardă pe

Harris, după care e practic înnebunită, dar niciun băiat nu o să se mai apropie vreodată de ea, mai ales că a avut o relaţie destul de lungă cu el până acum, de serioasă nu prea se pune problema, nu e stilul lui Stone, dar cu toate astea ţine la ce e al lui. Termină această serioasă.

Nu îmi venea să cred, văzusem tatuajul ăla de nenumărate ori şi chiar mă întrebam ce însemna, dar nici prin cap nu îmi trecea că acela era marcajul lui Harris asupra ei.

— De asta îţi spun să încerci să stai departe de el, tipul e maniac, şi mai mult de atât; e periculos. Se înfurie din orice, îşi pierde controlul şi raţiunea. Ai văzut ce i-a făcut lui Zac doar pentru că a încercat să *te ia* de la el! Clar i s-a pus pata pe tine, Kath, încearcă să îl îndepărtezi acum, până nu e prea târziu. Avertismentul lui Kris avea o urmă de rugăminte în el.

— Ce e cu acel Joshua? El şi Harris sunt competitori în chestia asta? am întrebat curioasă, încercând să obţin mai multe informaţii de la ea după ce Harris nu îmi oferise nimic.

Kristen a ridicat din umeri.

— Habar nu am. Ştiu că se învârt în jurul acelei piste, dar nu cred că sunt prieteni. Fac parte din găşti diferite şi Joshua nu îi poate face

faţă lui Harris nici pe jumătate. Probabil Joshua te plăcea şi lui Harris nu i-a convenit asta.

Mi-am muşcat buza, gânditoare. Felul în care a spus că *mă ia* indiferent că era Harris sau nu la şcoală, îmi dovedea în ce fel mă plăcea şi Joshua. Poate că era un nesimţit, dar Harris nu mi-a vorbit aşa până acum şi singura dată când am crezut că o să mă lovească, am sfârşit sărutată.

— Ştie ce face, o să îţi sucească minţile într-un fel pe care nici nu ţi-l imaginezi. O să îţi pună lumea la picioare şi apoi o să ţi le taie când nici nu îţi dau seama. Nu eşti prima. Acum tu eşti prioritatea lui, dar mai încolo va apărea alta şi vei rămâne exact ca Amber. Nu e tipul de băiat care să se culce cu toate fetele şi să schimbe câte una în fiecare noapte. Dar ce le face celor pe care le alege, e chiar mai rău decât asta. Pentru că ele speră la iubirea lui şi sunt sfâşiate când îşi dau seama că nu o vor avea niciodată. Stone e demonul perfect.

Mi-am lăsat capul în jos, analizând noile informaţii. Concluzionasem deja o parte din ele, dar Kristen îmi oferise o parte şi mai înspăimântătoare a lor. Tot nu îmi venea să cred că Harris era atât de dement încât să îşi marcheze iubita ca pe un animal. Şi totuşi, cât

de nebună să fii să te laşi însemnată în acest fel? Dar ceva îmi spunea că lui Amber îi plăcea asta, şi-o dorea; şi totul decurgea perfect în viaţa ei până să apar eu şi să devin noua obsesie a lui Stone.

Oare chiar *eram* asta? Acelaşi lucru îl plănuia şi pentru mine? Încă un motiv să mă ţin cât mai departe de el, deşi, o parte din mine îmi reproşa că asta devenea din ce în ce mai imposibil. Ştiam că era rău şi totuşi nu mă puteam abţine. Era ispita perfectă.

Restul zilei am petrecut-o ca între fete, încercând să uit de Harris şi orice ţinea de el, şi chiar dacă nu mai era tocmai stilul meu să râd şi să glumesc, mâncând îngheţată în faţa unei comedii proaste, mă simţeam bine.

Mă bucuram că păpuşa mea tăcuse din gură, *fetiţa* lui Candice nu plânsese deloc până acum: viitoare mămica de nota 10 la bord. Dar băieţelul lui Kristen o luase razna acum. Şi asta era adevărata comedie, să o priveşti pe aceasta înjurând toate generaţia de strămoşi cu ţepi a lui Jay, pentru că o lăsase să schimbe singura scutecul păpuşii. Chestia aia mirosea chiar urât. Proiecte ridicole. De parcă plănuiam

să fac un copil în viitorul apropiat astfel încât să nu îmi dau seama cum se schimba scutecul până atunci. Mă simțeam ca la *"16 and Pregnant"*[8], doar că eu aveam 18, alături de un tată care nu le putea rezista roşcatelor. Mi-am imaginat o fată înaltă, cu o siluetă impecabilă şi părul de foc, cu S-ul pictat pe pielea gâtului şi buzele dornice după ale lui Harris.

Am scrâşnit din dinţi şi mi-am scuturat capul. *Nu te mai gândi la el. Pentru numele lui Dumnezeu, NU TE MAI GÂNDI LA EL!*

— OK, Tom Woltson sau Richard Benner? a întrebat Kristen cu un zâmbet pervers pe buze, arătându-ne catalogul cu pozele fotbaliştilor din echipa liceului nostru.

Dintr-o petrecere între fete nu puteau lipsi discuţiile despre băieţi.

— Tom! a răspuns Candice, muşcându-şi buza obraznic.

— În niciun caz, uite ce ochi are Richard! am contrazis-o, intrând şi eu în joc.

Am fost întrerupte din contrazicerile noastre de păpuşa mea, care a început din nou să plângă.

[8] *16 and Pregnant* – 16 şi Însărcinată. Emisiune americană ce prezintă viaţa unor tinere minore şi însărcinate.

Mi-am abţinut cu greu urletul.

— Nu o să mai supravieţuiesc două zile cu tâmpenia asta pe cap. Am luat biberonul de pe pat şi i l-am îndesat pe gât, dar nu voia să tacă. I-am verificat scutecul... uscat.

— De ce nu tace? am ţipat enervată, zgâlţâind-o de câteva ori.

— Nu îi mai face aşa! a sărit Candice rapid, luându-mi-o din mână şi începând să o legene uşor.

Minutele treceau şi bebeluşul din plastic nu voia să tacă, mai aveam puţin şi îl aruncam pe fereastră. Noroc că tata nu era acasă, ar fi făcut un atac de panică dacă auzea un bebeluş plângând din camera mea.

— Staţi puţin! ne-a oprit Kristen. Mai ţineţi minte ce a spus profa de chestia cu amprenta? Poate că asta vrea.

Am analizat imediat informaţia, dându-i dreptate şi deschizând capacul din spate al păpuşii. Mi-am pus din nou degetul în locul amprentei mele şi m-am rugat să funcţioneze. Dar era în zadar, plângea în continuare şi deja îmi imaginam nota mea la acest proiect. Având în vedere că bebeluşul meu plângea opt minute din zece.

— Poate are nevoie de cea a tatălui. M-a lovit Candice ca un ciocan în cap.

— În niciun caz, nu o să îl aduci pe Stone aici, spuse Kristen autoritară, luându-mi păpuşa din mână şi punându-şi ea degetul în locul amprentei lui Harris.

— Gata, eu îl sun! am cedat după alte minute de nebunie în care nu reuşeam sub niciun chip să facem bebeluşul să tacă.

— Nuuuu! a ţipat Kristen speriată. Nu, Kath, te rog, o să găsim noi o modalitate să îl facem să tacă.

— Calmează-te! O să vină aici, opreşte tâmpenia asta, şi apoi pleacă. Nu am de gând să pic din cauza lui, am spus hotărâtă, luându-mi deja telefonul şi căutând în agendă numărul lui.

— Dacă vine, nu o să mai plece! m-a ameninţat, parcă declarându-mi sentinţa la moarte.

Mi-am scuturat capul, ignorând-o. Amândouă mă priveau speriate, de parcă urma să îl sun pe Lucifer şi să-l chem la ceai.

Am apăsat butonul de apelare, ducând rapid telefonul la ureche şi aşteptând. Am văzut-o pe Kristen mormăind un "nu!". Mi-am dat ochii peste cap la reacţia ei exagerată.

— O să vină aici! a şuşotit şi Candice speriată. Le-am făcut, nervoasă, semn să tacă, concentrându-mă la apel.

Imediat s-a auzit un bip enervant şi apelul s-a întrerupt, semn că apelatul nu răspundea.

— La naiba, nu răspunde, am mormăit nervoasă, iar laşele de Kristen şi Candice au respirat uşurate. Păpuşa tot nu avea de gând să tacă.

Am luat-o de pe pat, învârtind-o pe toate părţile şi lovind-o cu capul de pernă. Asta nu funcţiona şi parcă plângea din ce în ce mai tare.

— La dracu', ori vine să oprească prostia asta, ori o arunc pe geam. O mamă se presupune că e capabilă să îşi facă şi singură copilul să tacă. Proiect tâmpit, am înjurat, începând să butonez din nou, am apăsat pe ultimul contactat şi deja telefonul meu forma un nou apel către el.

— Haide, Kath, o să găsim noi o modalitate să facem chestia asta să tacă, nu îl aduce acum aici! s-a milogit Candice, privind întunericul de afară, prin fereastra mea deschisă.

— Taci! i-am ordonat chiar înainte să aud din nou bip-ul enervant. La dracu', unde ţinea telefonul ăla?

Nervoasă, l-am apelat din nou, nu aveam de gând să renunţ până nu îmi răspundea. Cât dracu' stătea cu roşcata aia?

De data asta a sunat o singură dată şi un zgomot ca vâjâitul unui vânt mi-a intrat în urechi.

— Ce?! a răspuns nervos. Părea destul de agitat şi zgomotul din jurul lui era provocat de motorul unei maşini. De fapt, mai multe maşini.

— Harris, trebuie să vii să opreşti…

— Katherine?! m-a întrerupt cu un glas surprins, se pare că nu realizase cine sunt, era atât de ocupat încât nu se uitase la număr înainte să răspundă?

Au urmat câteva secunde de tăcere, timp în care probabil verifica numărul.

— Uite, Katherine, sunt puţin ocupat acum, te sun eu mai târziu. Abia auzeam ce spunea din cauza gălăgiei din jurul său. Sigur conducea, probabil era în vreo cursă. O bucurie stranie şi ridicolă a răsărit în mine. Nu era în braţele cui mă aşteptam să fie.

— Nu, Harris... am început, dar deodată inima mi-a urcat în gât când zgomotul ascuţit şi puternic al unei împuşcături mi-a spart timpanul. Mai multe au urmat fără oprire.

— Harris! am ţipat speriată, şi tot ce am mai putut auzi a fost o frână puternică şi apelul s-a deconectat.

Am rămas paralizată, cu telefonul la ureche.

— Kath, ce s-a întâmplat? Kristen a sărit din pat, venind în faţa mea.

Am lăsat-o să îmi ia telefonul din mână, privind spre ecranul deja stins. Încercam să vorbesc, dar nu reuşeam. Zgomotul împuşcăturii încă îmi răsuna în urechi. Am recunoscut perfect sunetul produs de armă. Asta nu făcea parte dintr-o cursă ilegală obişnuită. Dacă a păţit ceva?

Cu respiraţia tăiată, i-am luat telefonul din mână, apelându-l din nou cât de repede am putut. De data asta nu a mai sunat deloc, iar vocea robotului mi-a făcut inima să explodeze de frică. Ce s-a întâmplat cu el?

— Katherine, ce s-a întâmplat? m-au întrebat prietenele mele speriate. Nu eram sigură dacă era bine sau nu să le spun ce am auzit.

— Nimic... ăhhh... trebuie să merg până la baie. Am trecut rapid pe lângă ele, ieşind pe uşa camerei mele şi îndreptându-mă spre baia de pe hol.

Mi-am umplut palmele cu apă şi mi-am aruncat-o pe faţă. Îmi priveam reflexia speriată

din oglindă. Nu înţelegeam de ce, dar gândul că el păţise ceva rău mă terifia. M-a terifiat mai tare decât sentimentul normal atunci când un om păţea ceva rău. Era mai puternic de atât. Îmi simţeam inima strânsă într-o menghină şi mâinile tremurânde. Orice ar fi băiatul ăsta şi orice ar plănui să îmi facă, faptul că el a păţit ceva era mai îngrozitor decât asta şi am renunţat pe moment să caut o explicaţie de ce simțeam aşa.

Când m-am întors în cameră, am încercat din nou să îl sun, însă nu am reuşit să mai dau de el.

După un timp, Kristen şi Candice au renunţat să îmi mai pună întrebări despre ce se întâmplase, hotărând să plece acasă. Eu eram total paralelă cu tot ce se întâmpla în jurul meu. Nu îmi mai păsa de zgomotul produs de păpuşă, stăteam ghemuită pe pat, cu genunchii în braţe, gândindu-mă speriată la ce se putuse întâmpla cu el. M-am gândit chiar să merg la spital să verific dacă era cumva printre internaţii la urgenţă.

Nici nu mă mai străduiam să nu mă gândesc la el, acum era mult mai rău decât a fost pe timpul zilei, pentru că împuşcătura aia îmi era imprimată în memorie.

Un ciocănit uşor m-a întrerupt din gânduri, făcându-mă să îmi ridic capul de pe genunchi. Am privit spre balcon şi am suspinat când l-am văzut pe Harris de cealaltă parte a uşii de sticlă.

7. HARRIS HAWK

Am sărit imediat din pat, fugind spre el şi deschizându-i uşa. Nici nu ştiam când o închisesem, dar probabil Candice sau Kristen o făcuseră.

Am ieşit pe balcon, în aerul rece al nopţii şi când l-am văzut în faţa mea, teafăr şi nevătămat, nu m-am putut abţine instinctului de a-i sări în braţe.

Mi-am îngropat faţa în pieptul său, încolăcindu-mi mâinile după gâtul lui. El mi-a cuprins imediat spatele cu braţele sale, trăgându-mă mai aproape.

— Şhhh! încerca să mă calmeze, respirându-mi aerul cald pe creştet. Katherine, ce s-a întâmplat?

Mi-am depărtat faţa de pe pieptul său, privindu-l uimită.

— Ce s-a întâmplat?! Aproape că am murit de spaimă! Tu ce crezi că se întâmplă cu o persoană când aude împuşcături la capătul celuilalt apel?

A zâmbit, dar puteam vedea că era un zâmbet forţat.

— Iubire, eram cu băieţii şi jucam un joc video. Scuze că nu ţi-am răspuns, dar devenim foarte implicaţi când simţim gustul jocului.

M-am îndepărtat din braţele lui, nevenindu-mi să cred. Eu murisem de îngrijorare şi el se juca?!

— Eşti un imbecil! l-am înjurat nervoasă. Du-te şi opreşte prostia aia şi pleacă din casa mea.

M-a privit cu o expresie de regret, prinzându-mi mâinile şi trăgându-mi coatele în palmele sale. Palmele mele sau lipit de pieptul său fără să le dau voie, îi simţeam inima bătând şi oricare ar fi fost adevăratul motiv al spaimei mele, eram uşurată să îl văd teafăr.

— Cum ai reuşit să urci aici? l-am întrebat curioasă, îndreptându-mi privirea spre partea de sub balcon.

— Ştii că e o scară pe sub planta aia, nu? a zâmbit şi am bufnit uşor amuzată, clătinându-mi capul. Se pare că planta aia era folositoare, dar

nu în felul în care am prezis eu. Trebuia să scap de ea.

— Îmi pare rău! a şoptit serios într-o tentă de regret. Apropierea devenea din nou prea amplă şi am încercat să mă depărtez, dar am observat o mică strălucire pe obrazul său, lumina era slabă pe balcon şi am încercat să mă ghidez spre cea din cameră, observând ceea ce părea o zgârietură pe pielea lui.

Mi-am dus instinctiv mâna spre ea, trasând uşor cu degetul linia acesteia.

— Ce e asta?

Şi-a pus şi el mâna pe faţă, pipăind locul rănit de care se pare că nu era conştient.

— Nimic, probabil m-am zgâriat în bătaia cu Jay după ce a pierdut jocul.

Găsea o explicaţie la orice, dar ochii săi nu erau le fel de mincinoşi ca şi el. Eram sigură că ascundea ceva, dar am hotărât să las subiectul baltă pentru moment. Oricum, era clar că nu avea de gând să îmi spună adevărul.

Nici nu îl prea vedeam să fie tipul să se joace genul ăla de jocuri, mai ales să devină atât de implicat într-unul. Nu îmi puteam scoate din cap vocea sa din telefon: speriată, furioasă, serioasă. Şi sunetul din jurul său părea prea real pentru a fi provenit dintr-un joc.

A trecut încet pe lângă mine, intrând în camera mea, degetele care îi atinseseră rana se simţeau umede.

Am intrat după el, privindu-l atentă cum ridica păpuşa de pe pat şi o face rapid să tacă, poziţionându-şi degetul în locul amprentei sale. Ah, era atât de plăcută liniştea.

A zâmbit privind jucăria şi a pus-o din nou cu grijă pe pat, îndreptându-şi apoi atenţia spre mine.

În lumină, zgârietura era mai vizibilă, şi mici picături de sânge musteau în jurul rănii proaspete.

M-am apropiat de el, analizându-l cu atenţie. Mă enerva, mă mințea, dar nu îl puteam lăsa aşa.

Am trecut pe lângă el, vrând să ies din cameră, dar m-a prins de încheietură şi m-a tras din nou lângă el.

— Katherine... jigneşte-mă, înjură-mă, loveşte-mă... o merit, dar te rog, nu mă trata cu indiferenţă! a şoptit cu o figură ce părea tristă. Și-a lipit fruntea de a mea. Am înghiţit uşor în sec, uimită de cuvintele sale şi de gestul lui de afecţiune. Nu îl mai văzusem niciodată atât de afectat de reacţiile mele. Şi era pentru prima dată când nu îmi arătam furia asupra lui.

"Ştie ce face, o să îţi sucească minţile într-un fel pe care nici nu ţi-l imaginezi." Mi-am amintit cuvintele lui Kristen, dar făcând aceleaşi greşeli ca întotdeauna – nu le-am acordat atenţie.

Mi-am pus o mână pe pieptul său masiv, împingându-l uşor spre patul meu şi obligându-l să se aşeze.

— Le păstrez pe toate pentru mai târziu, am spus serioasă, privindu-l de sus, dar asta l-a făcut instantaneu să zâmbească.

Am ieşit din cameră şi am mers spre baia de pe hol. Noroc că aveam un tată pompier, deci trusele de prim-ajutor erau o lege pentru el.

Am luat câteva bandaje şi o sticluţă cu o substanţă albastră pe care ştiam că o folosea tata să îmi cureţe rănile când eram mică.

Am închis cutia şi am băgat-o înapoi în dulap, ieşind din baie şi întorcându-mă în camera mea, unde Harris mă aştepta cuminte pe pat, exact aşa cum îl lăsasem.

M-am apropiat de el, muşcându-mi buza şi lăsându-mă în genunchi în faţa sa. Am desfăcut dopul sticluţei care degaja un miros înţepător şi am udat unul dintre bandaje cu substanţa medicinală.

I-am prins bărbia lui Harris, întorcându-i faţa spre stânga, astfel încât să îi pot curăţa rana mai uşor.

Sângele începuse să se scurgă deja pe gâtul său. I-am tamponat uşor zgârietura de câţiva centimetri, a tras aerul printre dinţi din cauza usturimi. Am continuat să îl curăţ, în timp ce el se uita atent la mine, neluându-şi ochii de pe faţa mea. Mă simţeam îngrozitor de ciudat să stau în poziţia asta, şi în cameră părea să se facă mai cald. A trebuit practic să îi intru între picioare pentru a ajunge mai aproape de faţa lui. Avea mâinile pe genunchi, lăsându-mă, cuminte, să îmi fac treaba. Dar imediat ce am terminat de curăţat rana şi am încercat să mă ridic, braţele sale s-au încolăcit ca două lanţuri în jurul spatelui meu.

M-a ridicat uşor, el lăsându-se pe spate în acelaşi timp şi trăgându-mă peste el.

Am expirat speriată, încercând să mă eliberez, dar nu mi-a dat drumul. S-a urcat pe patul meu, cu mine deasupra lui. Era prea puternic pentru mine şi mă trăgea ca pe o păpuşă deasupra lui.

— Ce mi-ai făcut? m-a întrebat îngropându-şi faţa în scobitura gâtului meu.

Respiraţia mea a accelerat, simţind-o pe a lui fierbinte pe gâtul meu.

Mi-am ridicat capul, privindu-l în ochi.

— Ţi-am curăţat rana! am răspuns simplu.

A început să râdă. Doamne, îi adoram râsul, încă nu puteam decide între asta şi geamăt. Începeau să îmi placă prea multe la el.

— Nu la asta mă refer! m-a privit ca pe un copil de cinci ani, pe care îl ţinea deasupra lui într-o poziţie foarte perversă. Ce mi-ai făcut de nu mi te mai pot scoate din cap? a clarificat, expresia devenindu-i deodată serioasă. Am înghiţit din nou în sec deasupra lui, neştiind ce să spun. Am încercat să mă ridic, dar nu aveam şanse prea mari de reuşită. Nu ştiam dacă spunea adevărul sau nu, însă nici eu nu mi-l puteam scoate pe el din cap, deci ştiam cum se simțea. Eu ar trebui să îi pun întrebarea aia.

Am fost întreruptă din încercarea mea de ai răspunde, de zgomotul produs de uşa de la intrare. La naiba, probabil s-a întors tata acasă.

— Oh, nu! Dacă te prinde tata aici, sunt moartă! am suspinat, sărind repede de data asta de pe el şi picioarele au început să mi se agite prin cameră.

S-a ridicat în fund, rămânând încă pe pat, privindu-mă cu zâmbetul ăla enervant de superb.

— De ce? Sunt tatăl copilului tău până la urmă! spuse amuzat cu logica lui de om nebun. L-am privit exasperată, dorindu-mi să îi dau cu ceva în cap.

— Nu e amuzant, Harris! Trebuie să pleci! am şoptit, stingând rapid lumina.

— E mult mai greu de coborât decât de urcat. A şoptit înapoi, prinzându-mă din nou de mână şi trăgându-mă iar în pat, deasupra lui.

Am îngheţat când am auzit un ciocănit în uşă.

— Katherine, nu dormi, scumpo? s-a auzit vocea tatei din partea cealaltă a uşii.

— Nu! Îmi fac temele! am încercat să par cât mai serioasă. L-am auzit pe Harris chicotind sub mine. Mi-am ridicat mâna, lipindu-mi rapid palma peste gura sa.

— La ora asta? Nu eşti obosită? continua tata, trebuie să scap neapărat de el, mai ales că Harris normal că nu avea de gând să mă ajute şi şi-a coborât mâinile pe spatele meu, plasându-le pe fund şi ciupindu-mă. L-am lovit în umăr cu cealaltă mână, dar asta nu l-a făcut să se potolească.

Iisuse, dacă mă prindea tata acum, s-a zis cu viaţa mea.

— Nu, nu sunt! Şi apropo, parcă aveam o discuţie de ţinut! am spus, prefăcându-mă nervoasă, ştiind sigur că asta o să îl gonească. Vârful limbii lui Harris a început să execute cerculeţe electrizante în palma mea. La naiba!

— Ah, o să discutăm mâine dimineaţă, scumpo, promit! Acum culcă-te, e târziu. Noapte bună. Spuse rapid şi l-am auzit plecând. Am respirat uşurată, simţind cum o piatră mi se ia de pe inimă. Noroc că tata nu obişnuia să intre peste mine în cameră dacă nu îi dădeam voie. Mai ales când discuţiile care urmau să le purtăm nu erau în favoarea lui.

Am devenit din nou conştientă de ce se întâmpla în camera mea, mai bine zis; sub mine. Mi-am luat palma de pe gura lui Harris, începând să îl lovesc în piept şi luându-i mâinile obraznice de pe fundul meu.

— Idiotule, dacă te prindea aici, zburai până jos pe planta aia. L-am certat şuşotind, lucru care l-a făcut să chicotească amuzat.

— Ţi-ai fi lăsat tu copilul să rămână fără tată? a mormăit uşor pe gâtul meu, prinzându-mă din nou de spate şi întorcându-se de data asta peste mine.

Gestul său m-a făcut să icnesc, dar acea senzaţie de electricitate ucigaşă s-a instalat din

nou în mine. Nu îl vedeam prea bine, doar lumina difuză venită de la fereastra deschisă îi bătea pe chip, dar îl simţeam masiv şi superb deasupra mea. Şi-a proptit antebraţele de o parte şi de alta a capului meu, apropiindu-se de faţa mea. Îi inhalam respiraţia fierbinte ce mi se izbea de faţă.

Era atât de cald deasupra mea, puteam simţi contracţiile muşchilor masivi vibrând peste trupul meu. Oricât m-aş fi străduit, nu aveam cum să ies de sub el, şi nici nu îmi doream.

Mi-am adus din nou aminte de vorbele lui Kristen, de tatuaj, de obsesia lui Harris pentru iubitele lui.

— Mie nu o să îmi faci tâmpenia aia de tatuaj, Stone! am spus serioasă. Trupul său s-a tensionat imediat la auzul acestor cuvinte.

— Nu-mi pasă ce planuri ai tu cu mine, dar i-aţi gândul dacă ai impresia că mă poţi păcăli aşa uşor, ca pe restul animalelor tale de companie.

L-am simţit respirând greu.

— Nu o să ţi-l tatuez eu... a şoptit uşor, coborând spre gâtul meu şi sărutându-mi pielea într-un mod pasional. O să te fac să ţi-l doreşti singură!

Cuvintele sale m-au enervat şi, în acelaşi timp, m-au amuzat. Avea prea mult încredere în el băiatul ăsta.

— Continuă să visezi! Nu m-am lăsat impresionată de sărutările buzelor sale, presate pe gâtul meu. Tot ce a făcut, a fost să mârâie jucăuş, parcă acceptând o provocare.

L-am împins de pe mine, ridicându-mă. El a scos un oftat exasperat, întinzându-se pe tot patul meu. Era atât de înalt încât aproape nu avea loc.

Am aprins veioza de pe noptieră, care a împrăştiat o lumină difuză de nuanţă sângerie prin toată camera. Harris a zâmbit instantaneu când a reuşit să mă vadă mai bine, întinzându-se din nou confortabil pe pat şi aşezându-şi mâinile sub cap.

— OK, e timpul să pleci! i-am ordonat autoritară, punându-mi mâinile în sân.

A pufnit amuzat, zâmbetul întinzându-i-se pe toată faţa şi privindu-mă neastâmpărat.

— Stai puţin! s-a ridicat rapid în fund, uitându-se la mine pe sub ochi. Lumina sângerie din camera mea îl făcea mai demonic decât era. Şi prin demonic voiam să spun; revoltător de sexy.

— Mă suni de zece ori şi aproape plângi în telefon ca să vin aici, şi acum mă goneşti?

— Când am plâns eu în telefon? am ţipat revoltată, lovind cu piciorul în podea. Imediat am tăcut, aducându-mi aminte că nu eram singură acasă. Harris mă privea încă rânjind, satisfăcut de reacţia mea.

— Te-am chemat aici ca să opreşti prostia asta, am clarificat înţepată, arătând spre păpuşa aşezată lângă el, pe pat. Ţi-ai făcut treaba, acum valea. A zâmbit pervers, ridicându-se în genunchi pe pat şi prinzându-mi mâna. M-a tras fulgerător pe pat şi m-a obligat să stau la fel ca el, în timp ce şi-a aşezat o mână peste gâtul meu, lipindu-şi faţa de obrazul meu.

— Vezi tu... a şoptit uşor în urechea mea. Problema e că nu mai vreau eu să plec. Am oftat exasperată, încercând să nu mă las impresionată de mângâierile degetelor sale. Eram amândoi aşezaţi în genunchi, pe pat, era o poziţie extrem de ciudată, dar el o făcea cumva să pară pasională.

Frigul nopţii intra din ce în ce mai puternic prin uşa deschisă a balconului, făcându-mă să tremur. El mi-a simţit imediat reacţia şi m-a tras mai tare la pieptul său, încolăcindu-şi ambele

braţe în jurul meu şi lipindu-şi obrazul de al meu.

— Vezi?! Dacă eu plec, cine te mai încălzeşte? a şoptit suav, dar totuşi amuzat, cu buzele aproape lipite de urechea mea. Am încercat să rămân conştientă.

— Uşa închisă, i-am replicat arţăgoasă, îndreptându-mi privirea spre perdelele care fâlfâiau sălbatice sub briza vântului. Râse uşor, cu un glas de înger, *îngropându-şi* şi mai tare faţa în obrazul meu, adulmecând parcă mireasma pielii mele. Asta mi-a adus aminte că aveam nevoie de un duş neapărat.

Mă strângea tot mai tare la pieptul lui, parcă încercând să mă lipească de el. Mă întreb oare ce gândea în momentul acesta, când părea atât de pierdut în lumea lui. Dar cu toate astea, nu puteam nega sentimentul plăcut pe care mi-l oferea îmbrăţişarea lui, siguranţa şi căldura care veneau odată cu aceste braţe masive şi puternice, dar totuşi atât de gentile. Mă simţeam bine în preajma lui, şi în afară de certurile şi ciondănelile dintre noi, Harris mă făcea să mă simt... parcă din nou dorită, să am acel sentiment că cineva mă plăcea aşa cum eram. Sentiment pe care îl pierdusem demult. Chiar dacă nu era adevărat şi ştiam ce urmărea, nici eu

nu eram tocmai o sfântă, aşa că o să îl accept atât timp cât acest sentiment se simte bine în interiorul meu.

Dar cu toate astea, realitatea nu mă lăsa să mă bucur de ce simțea, acum.

— OK, ajunge cu asta, ai lăsat-o destul timp singură pe roşcata aia, întoarce-te la ea, am spus arţăgoasă. A început să râdă în urechea mea, gâdilându-mă în tot corpul.

— De ce trebuie să strici tu mereu momentele astea? a întrebat exasperat, întorcându-şi ochii într-ai mei. Păreau atât de întunecaţi în lumina roşie, dar totuşi ireal de frumoşi.

— Ai spus că îţi place asta la mine, îţi aminteşti? i-am răspuns înţepată. A chicotit uşor, lipindu-şi din nou obrazul de al meu.

— Îmi cam place totul la tine! a rostit suav, coborându-şi buzele şi sărutându-mi pielea gâtului. Mi-am dat ochii peste cap, încercând să nu arăt cât mă înfierbânta acel sărut. Gâtul nu era un punct erogen pentru mine, dar devenea uşor din cauza lui.

— Roşcata nu e ceea ce crezi tu, iubire. Şopti din nou, făcându-mă să îmi doresc să îmi spună direct "iubito". La naiba cu mine. Şi revenind la cuvintele lui, m-am străduit să nu le

acord crezare, pentru că ştiam că minte şi să îl întreb ce era atunci, nu avea să scoată adevărul la suprafaţă.

— Mda, cum spui tu. Trebuie să fac un duş. Am încercat să mă depărtez din el, dar se ambiţiona să nu îmi dea drumul. Îşi continua drumul cu buzele pe gâtul meu.

— Ba nu, nu trebuie! a şoptit lent, mângâindu-mi obrazul cu degetele sale. Mâna lui părea atât de mare pe lângă faţa mea.

Acum îmi spunea şi ce trebuia să fac. Îngâmfatul naibii.

— Ba da! l-am contrazis hotărâtă, eliberându-i braţele din jurul meu şi ţâşnind rapid din pat. A oftat exasperat, trântindu-se dramatic pe spate şi lipindu-şi o pernă pe faţă. Am început să râd, era atât comic, mai ales când a început să mormăie în pernă ca un pui de leu râzgâiat.

— Ştii, a ţâjnit deodată, aruncându-şi perna de pe faţă. Cred că am şi eu nevoie de un duş, roşcata aia... m-a făcut să transpir rău de tot, spuse, prefăcându-se că îşi miroase tricoul murdar, strâmbând din nas. Am mormăit nervoasă.

Parcă roşcata nu era ce credeam eu.

— Şi ce îmi spui mie? Du-te acasă şi fă-ţi, i-am răspuns pusă pe harţă, deşi nu avea nevoie de niciun duş dacă mă întrebai pe mine. Îi simțeam parfumul ameţitor şi bărbătesc prin toată camera. M-a privit pervers pe sub ochi.

— Nici să nu te gândeşti! Am făcut ochii mari când mi-am dat seama la ce referea el de fapt.

— Oh, haide! m-a întărâtat mârâind şi arătându-şi colţii precum un ghepard. Am preluat o poziţie războinică.

— E doar un duş.

Mi-am îngustat ochii. Cât tupeu putea să aibă în el?

— Să nu te mai găsesc aici când mă întorc! i-am ordonat, făcându-l să mă privească cu o încruntătură sceptică şi amuzată.

— Vorbesc serios, Harris! am continuat, arătând cu degetul spre el. Nu a făcut decât să se întindă şi să se aşeze şi mai confortabil pe patul meu, punându-şi din nou mâinile sub cap. Am oftat exasperată, mergând spre dulap, de unde mi-am luat nişte haine de schimb la nimereală şi am ieşit din cameră, nu înainte să îi arăt uşa deschisă de la balcon, semn să plece odată.

Am traversat holul în vârful picioarelor, era linişte în camera tatei, deci adormise. Am închis

încet uşa băii în urma mea, încuind-o. Trebuia să fiu precaută având în vedere musafirul nepoftit pe care îl aveam în casă. M-am dezbrăcat rapid de hainele de zi, întrebându-mă alene cât era ceasul acum. Pierdusem noţiunea timpului încă de când vorbisem cu Harris la telefon, şi nici atunci nu ştiusem ce oră era.

Mi-am aruncat hainele în coşul de rufe, rămânând şocată câteva secunde când am văzut ce se mai afla în el. Am scos parcă temătoare, uniforma nouă, dar mototolită de pompier, de culoare roşie cu dungi argintii şi reflectorizante. Deci tata chiar şi-a găsit un loc de muncă.

Şi eu îmi făceam tot felul de scenarii privind plecările şi întârzierile sale neregulate. Am închis capacul coşului de haine, care era deja plin, planificându-mi ca în curând să spăl rufele şi să fac curăţenie în casă. Trebuia să mă revanşez cumva pentru că l-am subestimat până acum. La ce mă gândisem? Că tata şi-a găsit pe altcineva? Am clătinat din cap, mâhnită pe propria ipoteză.

Am intrat sub duş, primind dornică căldura picăturilor de apă pe pielea mea. Mi-am spălat rapid părul şi corpul, imaginându-mi ce ar fi fost dacă aş fi acceptat ca Harris să vină la duş cu mine. Gândul că braţele sale puternice să fie

acum încolăcite în jurul meu, lipindu-mă de abdomenul lui masiv şi gol, sub jetul de apă fierbinte... mi-am scuturat rapid capul, de data asta plesnindu-mi o palmă zdravănă peste faţă.

Am ieşit de sub duş, ştergându-mi corpul cu un prosop, apoi îmbrăcându-mă în hainele pe care le luasem din dulap: o pereche de pantaloni scurţi de trening şi un maiou alb, îngrozitor de strâmt. Am mârâit furioasă, cum nimeream haine sexy doar atunci când nu voiam să fiu sexy? Sigur brunetul ăla demonic avea o legătură cu asta.

Am trecut peria de câteva ori prin părul ud, mâine probabil va arăta din nou ca o căpiţă de fân, dar nu mai aveam chef sau timp să îl usuc. Mi-am periat rapid dinţii, simţindu-mi stomacul scoţând proteste de foame. Iar nu luasem cina. *Bravo, Katherine, te droghezi şi nu mai mănânci. Eşti pe drumul cel bun.*

Am încetat să mă mai critic pe mine însămi, o fac destule persoane în locul meu.

Am ieşit uşor din baie, gândindu-mă dacă Harris m-a ascultat şi a plecat. Când am deschis uşa camerei mele, un mârâit mi-a ieşit printre dinţi; într-un fel, mă aşteptam la asta. Harris era încă pe patul meu, doar că uşa balconului era închisă acum şi am observat că se descălţase,

bocancii lui negri erau aşezaţi lângă patul meu. Ia stai aşa; până acum fusese încălţat în patul meu? Dar am renunţat repede la revolta pentru acest gând când i-am observat ocupaţia: îmi butona de zor telefonul. Am intrat nervoasă în cameră, izbind uşa mai tare decât ar fi trebuit.

— Parcă ţi-am spus să pleci, l-am atacat cu o şoaptă nervoasă. El nu m-a băgat în seamă, fiind extrem de serios şi chiar încruntat spre ecranul telefonului meu.

Am mârâit nervoasă şi am sărit în pat, luându-i telefonul din mână. M-am uitat la el şi era pe ecranul de început, îl stinsese la timp înainte să îmi dau seama care era atracţia lui pentru mobilul meu. I-am aruncat o încruntătură furioasă, chiar dacă şi el era destul de încruntat. Ce găsise pe telefonul meu de îl revoltase aşa? Nu eram genul de adolescentă pasionată de telefon şi eram mai mult decât sigură că nu aveam niciun mesaj în inbox.

— Cum îndrăzneşti să îmi umbli prin telefon? Din nou. Expresia lui încerca să-şi revină, afişând un zâmbet forţat care devenea real, amuzat probabil de reacţia mea.

— Trebuia să îmi ocup timpul cu ceva şi să rezist tentaţiei de a veni peste tine în duş. A spus

de data asta cu zâmbetul lui obraznic obişnuit care mă enerva şi mă ameţea în acelaşi timp.

— Ţi-am spus să pleci, am şoptit arţăgoasă.

— Mhm... a mormăit fără să mă bage în seamă şi prinzându-mă de mână, pentru a mă trage mai aproape de el. Era aşezat în fund, rezemat de pernele lipite de tăblia patului. Mi-a prins coapsele picioarelor, ridicându-mă şi obligându-mă să mă aşez în poala sa. Am expirat mâhnită când mi-a desfăcut picioarele în jurul taliei lui, ridicându-şi spatele pentru a fi mai aproape de mine. Palmele sale enorme şi calde îmi acopereau coapsele.

De ce nu mă puteam împotrivi tuturor acestor acţiuni? Eram atât de maleabilă în mâinile lui, încât mai mult mă enerva comportamentul meu decât al lui. El *trebuie* să facă asta, dar eu ar fi trebuit să mă împotrivesc.

Uşor de zis, greu de făcut.

Şi-a apropiat şi mai mult faţa de a mea, i-am simţit imediat respiraţia fierbinte şi mentolată pe piele.

— Mi-e dor de ceva! a şoptit uşor, topindu-mă cu privirea. Am înghiţit în sec, gândindu-mă rapid la ce se referea.

— De ce ţi-e dor? am întrebat fără să îmi dau seama. Imediat a zâmbit şi înainte să mai

pot gândi la altceva, buzele sale s-au lipit de ale mele, frământându-le uşor într-un sărut pasional, diferit faţă de cel de astăzi.

Ca şi prima dată, am rămas perplexă, însă fără să îmi dau seama, am început şi eu să îi răspund, permiţând limbii sale să se unească cu a mea. Mâna lui mi-a urcat uşor pe spate, împletindu-şi degetele în părul meu ud şi jucându-se cu el. Mi-am ridicat şi eu mâinile, înfigându-le dornică în părul său. Era atât de moale şi aş fi tras de el până când ar fi ţipat de durere.

Înnebuneam.

— S-ar putea să nu mai pot trăi fără asta de acum încolo, a şoptit, buzele sale încă atingându-le pe ale mele.

— S-ar putea să trebuiască să te obişnuieşti! am adăugat.

— Te fac eu să nu mai poţi trăi nici tu fără asta! m-a amenințat, lipindu-şi din nou buzele de ale mele, mult mai apăsat, strângându-mă de data asta cu toată puterea la pieptul lui şi ridicându-mă, astfel că a trebuit să îmi aplec capul pentru a-l putea săruta în continuare.

— Eşti atât de sexy! a scrâşnit din dinţi peste buzele mele, de parcă ar fi vrut să muşte din mine. Mă înnebuneşti, Katherine Wrise. De

unde *ai apărut*? Mi-am abţinut cu greu geamătul. Până şi glasul său mă excita, mai ales asemenea cuvinte. Electricitatea era la cote maxime şi veioza putea să se ardă din cauza mea.

Atingerile dintre noi deveneau tot mai pasionale, şi avea dreptate: uşor, uşor, deveneam dependentă de el. Dar nu voiam să-l las să creadă asta. Încă. Deşi probabil şi-a dat seama deja.

Sărutul continua, iar eu rămâneam fără aer, Harris părea să îmi testeze capacitatea de rezistenţă şi în niciun caz nu voiam să cedez şi să mă opresc pentru o gură jenantă de aer. Deşi, aveam mare nevoie de una. A rânjit peste buzele mele, muşcând-o pe cea de jos şi depărtându-se câţiva centimetri. Am încercat să îmi iau oxigenul necesar într-un mod cât mai discret. Nu eram prea talentată la săruturi şi el părea profesor în domeniu.

— Vrei să te sărut din nou? a şoptit peste buzele mele. Ochii mei s-au ridicat surprinşi spre el.

— Încetează cu jocurile, Stone! l-am lovit in umăr şi el a chicotit.

— Nu mă joc, iubire, am vrut doar să fiu politicos şi să te întreb, pentru că te sărut

oricum. A zâmbit ştrengăreşte şi, înaintea răspunsului meu, buzele sale s-au lipit din nou de ale mele.

De data asta situaţia scăpa de sub control. Îşi pierduse cheful de glume şi geamătul gutural care i-a ieşit printre buze m-a făcut conştientă de seriozitatea situaţiei. Mi-a strâns fundul în palmele sale şi m-a întors pe spate. Am expirat şocată când m-am trezit pe pat, cu el deasupra mea, sărutându-mă tot mai lacom.

Am icnit sub buzele lui, neştiind dacă voiam să se termine sau să continue. Creierul meu nu mai făcea legături logice.

Palma lui caldă mi-a pătruns pe sub maiou şi mi-a mângâiat delicat pielea. Când a ajuns aproape de sân, eu am suspinat, iar el s-a oprit. Nu purtam sutien, şi dacă treceam de pragul acela, probabil nu aveam să ne mai oprim.

Şi-a ridicat doar capul şi a respirat adânc, închizând ochii.

— Spune-mi să plec.

M-a luat prin surprindere cerinţa lui, nu am ştiut cum să reacţionez.

— Spune-mi să plec, Katherine. Şi-a aplecat fruntea peste a mea.

— Poți să pleci dacă vrei, abia am șoptit. El a zâmbit amar.

— Asta e problema: nu vreau deloc să plec. Vreau… s-a oprit și a respirat adânc. Știam ce voia, nu trebuia să îl mai întreb. Ce mă speria cu adevărat era că voiam și eu asta.

S-a ridicat fulgerător de pe mine. A rămas răceală în locul lui, eu m-am ridicat în fund și mi-am strâns genunchii la piept, cumva stânjenită. Harris s-a întors cu spatele la mine și și-a trecut mâinile prin păr, spatele lui era atât de masiv, încât părea aproape înspăimântător în lumina slabă.

— Ar trebui să pleci, Harris. M-am auzit vorbind, chiar dacă nu mă gândisem să spun asta. Ai o iubită și, chiar dacă mereu cedez, nu mă simt prea confortabil în situația asta.

El m-a privit peste umăr, nu îi puteam deslușI expresia.

A aprobat din cap.

Inexplicabil, o parte din mine s-a rupt când mi-am dat seama că avea să plece.

Era corect să facă asta, dar tot mă durea sufletul.

El s-a încălțat, apoi s-a îndreptat spre balcon. M-am ridicat să îl urmez și să închid ușa după

el. Îmi simțeam picioarele tremurând și uram asta. Uram cât de tare mă durea că pleca așa. Că pleca la *ea*.

Era al ei!

Mi-am repetat, încercând să accept asta, pentru că uram să mă simt ca tipa ce fura iubiți, oricât de afurisită ar fi fost Amber.

— Ne vedem mâine, am încercat să zâmbesc atunci când i-am deschis ușa.

El a zâmbit doar puțin în colțul gurii și a aprobat din cap, apoi a ieșit.

Mi-am mușcat buza ca să îmi abțin tâmpitele de lacrimi, rugându-mă să rezist până pleca el.

Știam de ce mă simțeam așa. Mai devreme îl comparasem cu o persoană care mă plăcea așa cum eram, iar acum pleca la altcineva. Era stupid să îl compar pe Harris cu mama, dar inima mea proastă nu se putea abține.

Înainte să apuc să închid ușa în urma lui, a prins clanța. S-a întors dintr-o dată spre mine.

Eram sigură că încă nu plângeam, dar nu îmi dădeam seama ce a văzut pe chipul meu, pentru că expresia i s-a schimbat.

— La dracu'! a expirat parcă nervos și s-a întors, am apucat să fac un pas înapoi ca să nu

mă lovească cu ușa, apoi am fost în brațele lui în următoarea secundă.

Ușa s-a închis în urma lui, buzele sale le-au strivit pe ale mele și am ajuns iar în brațele lui.

Nu am mai avut niciun strop de dorință de a protesta, inima mea a bubuit din motive pe care nici eu nu le înțelegeam încă.

— Lasă-mă să rămân în noaptea asta. Îți promit că nu o să îți fac nimic, dar vreau să dorm cu tine și să îmi dau seama ce se întâmplă cu noi.

Am înghițit ușor, încercând să îi ghicesc gândurile.

— Ce crezi că se întâmplă cu noi?

— Nu știu, Katherine, tocmai asta e problema. Urăsc să dorm cu cineva, oricine ar fi, dar brusc vreau să te țin pe tine în brațe toată noaptea.

Mi-am mușcat buza, inima mea pierdea controlul, iar eu mă străduiam din răsputeri să rămân lucidă.

— Mi-au spus că o să îmi sucești mințile de nu o să mai știu ce e cu mine. Am zâmbit amar, trecându-mi vârful degetului peste buza sa. Încă mă ținea încolăcită în jurul lui, dar nu părea să aibă de gând să mă pună jos.

— Cine ți-a spus asta? s-a încruntat.

— Nu este adevărat?

El a oftat pe nări și s-a îndreptat cu mine spre pat. S-a așezat în fund, dar pe mine m-a ținut în aceeași poziție. S-a uitat fix în ochii mei.

— Ba da, e adevărat. Nu mă surprinde că se spune asta despre mine, dar nu mi s-a mai întâmplat până acum să îmi sucească mie cineva mințile.

Am chicotit, punându-mi brațele pe după gâtul lui.

— Asta e psihologie inversă de sucit mințile.

A chicotit și el, trăgându-mă mai aproape.

— Orice ți-aș spune acum, tot asta o să crezi.

A trebuit să îi dau dreptate. El a chicotit din nou și îmi plăcea sunetul acesta din ce în ce mai mult.

— Deci, să plec?

Am răsuflat pe nări. O parte din mine voia să îl gonească, știam că asta era decizia corectă. Tot ce se întâmpla între mine și Harris era complet greșit din toate punctele de vedere, dar privindu-l în ochi și simțindu-i atingerea pe pielea mea, nu îmi găseam cuvintele astea.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le știam despre el, și eu eram extrem de curioasă în

privința lui, în privința acestor senzații pe care nu le-am mai simțit niciodată.

— Ai cinci minute să mă convingi și să te las să rămâi.

El a zâmbit.

— Cinci minute în care pot să fac orice?

Era al naibii de riscant, dar am aprobat din cap. Voiam să văd ce avea în minte.

Mă așteptam să mă ia iar pe sus cu un sărut nebunesc, să mă arunce pe pat, dar nu a făcut nimic din aceste lucruri. Și-a scos bocancii iar și s-a tras mai în spate, pe perne. Pe mine m-a luat după el, s-a aplecat și mi-a așezat capul pe pieptul lui.

Eram atât de surprinsă, încât nu mă puteam opri să nu mă mai holbez la el.

— Ți-am promis că nu îți fac nimic în noaptea asta. Relaxează-te.

Mi-a mângâiat spatele.

— În noaptea asta. Am repetat eu, nu era o întrebare.

Râjetul lui s-a întors la țanc, s-a aplecat și mi-a șoptit în păr:

— O să îmi stăpânesc corpul, dar nu îți promit că o s-o fac și cu gândurile.

M-am zbârlit toată de senzații nebunești.

— Oare vreau să știu ce gândești acum?

El a chicotit în părul meu.

— Noapte bună, Katherine.

Răspunsul lui m-a făcut să chicotesc. Nu îmi spusese nimic, dar totuși era destul de clar. Nu era greu să îmi dau seama ce gândea un tip ca el.

M-am relaxat și am închis ochii, odihnindu-mi capul pe pieptul lui. Harris s-a întins și a tras pătura peste noi, apoi a făcut cel mai neașteptat lucru posibil: a început să fredoneze ceva.

Am rămas şocată când i-am auzit glasul, ăsta era un lucru de care nu l-aş fi crezut niciodată capabil.

Era o melodie pe care nu o recunoşteam, fără versuri, ca o şoaptă melodică plăcută şi relaxantă.

Am tăcut, oprindu-mi până şi respiraţia şi ascultându-i glasul blând, dar încă puternic.

Vocea şi strânsoarea braţelor lui m-au adormit mai repede decât credeam că era cu putință.

Mi-am dorit să am asta în fiecare noapte, pentru tot restul vieţii. Dar ştiam foarte bine că nu se va întâmpla.

Nu ştiam dacă era adevăratul motiv pentru care a primit porecla asta, dar Harris Stone era cu siguranţă cea mai demonică fiinţă pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

Am deschis ochii în razele soarelui, simţindu-mă mai odihnită decât am fost vreodată în ultimele luni.

Mi-am frecat uşor ochii, înăbuşindu-mi un căscat când am realizat că ceva mă strângea în braţe, ţinându-mi spatele lipit de un abdomen dur şi... gol.

M-am întors speriată şi am rămas fără aer când l-am văzut pe Harris lângă mine, la bustul gol, învelit pe jumătate cu pătura şi ţinându-mă în braţe ca pe un ursuleţ de pluş. A mormăit uşor, dar nu s-a trezit. Instinctele îmi spuneau să îl împing de lângă mine, dar înfăţişarea lui *mă bloca*. Pentru prima dată, nu mai arăta ca un demon.

Somnul îi făcea încruntătura să dispară, zâmbetul obraznic şi ochii ameţitori. Acum era un înger.

Buclele negre erau răvăşite pe pernă şi pe fruntea lui, buzele pline şi rozalii erau întredeschise, respira uşor printre ele un aer cald

care mi se lipea de umăr, făcându-mă să îmi doresc să le sărut. Doamne!

Am înghiţit în sec, gândindu-mă dacă era complet gol lângă mine. Am strâns rapid din ochi, începând să ridic uşor pătura de pe noi, încercând să nu îl trezesc. Dacă era gol, chiar nu voiam să ştie că am văzut asta, plănuind să îi dau o pernă în cap imediat ce trăgeam pătura la loc. Dar am răsuflat uşurată când am văzut că avea boxerii pe el.

Fără să îmi dau seama, m-am întors spre el, nereuşind să scap de braţele sale şi depărtând complet pătura de pe noi. Eu eram îmbrăcată, nu părea să se fi atins de ceva, dar când naibii se dezbrăcase el?

Credeam că arăta bine până acum, dar în momentul ăsta era aproape gol lângă mine şi eram mai sigură decât niciodată că nu era real.

O parte din mine se umezea îngrozitor şi nevoia ciudată devenea aproape dureroasă. Ce Dumnezeu?! Nu am mai avut niciodată senzaţia asta. Un fior electric îmi pleca din stomac, trecând prin pântece, spre feminitatea mea.

Am înghiţit în sec. Credeam că doar băieţii au reacţii din astea.

Fiecare muşchi era atât de bine conturat, şi statura lui înaltă îl făcea să arate ca un adevărat

Adonis. M-au trecut transpiraţiile când i-am văzut linia V plecându-i de pe şolduri până la materialul boxerilor. O senzaţie de nestăpânit m-a cuprins, îmi doream atât de mult să îl ating.

Am tras pătura şi mai mult, dezvelindu-i şi picioarele. M-am auzit înghiţind iar zgomotos în sec când am observat ce se ascundea în boxerii lui.

OK, deci nu eram singura excitată aici. Slavă Domnului că la mine nu *se ridica* nimic să dovedească asta.

Mi-am muşcat buza şi am tras rapid pătura înapoi, până nu îmi treceau şi alte idei nebuneşti prin cap.

Am tresărit speriată când l-am auzit râzând. Mi-am întors capul spre el, pentru a-l vedea privindu-mă cu o expresie amuzată şi somnoroasă.

Am căscat gura, neştiind ce să spun.

— Ce cauţi dezbrăcat în patul meu? am sărit arţăgoasă, sperând că puteam întoarce situaţia în favoarea mea.

— Acum câteva secunde părea să-ţi placă priveliştea! a răspuns pervers, încordându-şi muşchii braţelor în jurul meu.

— Când te-ai dezbrăcat? am continuat îmbufnată.

— După ce ai adormit tu şi după ce păpuşa aia mă tot trezea din somn, iar tu nu te sinchiseai să o auzi. Plus că urăsc să dorm îmbrăcat, consideră-te norocoasă că nu mi-am scos şi boxerii.

I-am aruncat o încruntătură urâtă, aducându-mi vag aminte de urletele păpuşii, dar nu apucau să mă trezească de tot, tăcând rapid, urmate apoi de câteva înjurături înfundate venite probabil de la Harris. Speram să nu fi auzit şi tata.

Urma să îi dau o replică despre faptul că eu am avut grijă ieri toată ziua de ea, noaptea a fost rândul lui „tati", dar am fost întreruptă, observând din nou tatuajele de pe corpul lui. Ochii mei s-au mărit în uimire când am văzut imensul vultur desenat pe pieptul lui. M-am ridicat rapid în şezut, dezlipindu-mă de braţele lui şi analizându-i atent tatuajul. Îmi amintea de ceva, îl mai văzusem undeva... dar unde?

— Ce semnificaţie are ăsta? l-am întrebat, trasând cu vârful degetelor liniile aripilor deschise ce se întindeau pe pieptul lui Harris, ajungând până la umeri. Capul era în dreptul sternului şi coada îi ajungea deasupra

stomacului. Pasărea mă privea cu o expresie furioasă.

— E un *Harris Hawk*. Răspunse, privind şi el cu mine spre tatuaj. Mi-am ridicat capul nedumerită.

— Ce?!

Harris a zâmbit.

— Aşa se numeşte uliul ăsta, Harris Hawk.

Gura mea s-a deschis în surprindere, făcând câteva legături în mintea mea.

— Asta are vreo legătură cu numele tău?

— Da! a confirmat, cu ochii coborâţi spre pasărea ce îi trona pe piept. Mama mea spune mereu că atunci când eşti înconjurat de şerpi, transformă-te într-un uliu.

Am rămas blocată. Harris Hawk e un uliu, poate vâna şerpi. În ce circumstanţe s-a născut Harris de a determinat-o pe mama lui să îi pună un nume cu o asemenea semnificaţie? Mi-am amintit de explicaţia lui Kristen, că mama lui i-a dat numele ăsta pentru că îi plac păsările. Era totuşi o mică legătură datorită uliului, dar nici pe departe adevărul. Realitatea era mult mai logică şi serioasă decât ipoteza ridicolă a prietenei mei.

— Deci, nu te cheamă Harrison, am dedus eu. El a râs imediat.

— Nu! Doar Harris. Mi-a făcut cu ochiul şi am aprobat din cap.

— Harris Hawk e o pasăre de pradă, poate vâna ca un şoim, de aici si combinaţia de nume[8], dar nu este o specie tipică. Poate fi blândă şi prietenoasă. Vânează în stol, nu singură ca restul prădătoarelor de seama ei, şi asta o face mai puternică. De asta mama are o simpatie pentru uliul ăsta în special, este bun şi rău în acelaşi timp. Îmi spune că trebuie să fiu puternic în faţa duşmanului, dar să nu uit că am şi prieteni care pot să mă ajute. *Fii dur, dar nu îţi uita blândeţea, sau o să devii copia celui care încearcă să te doboare.*

Harris părea deja să nu mai vorbească cu mine, repeta cuvintele mamei lui ca pe o mantră personală, şi eu m-am făcut mică lângă el.

Găseam legătura: Harris era un om dur, dar avea grupul lui de prieteni care păreau să îi fie o adevărată familie şi am fost martora comportamentului său agresiv şi apoi blând. Putea fi ambele cu un profesionalism de speriat.

— Ea se bazează mereu pe lanţul trofic, şi-a ridicat privirea spre mine şi am tresărit, pentru că eram încă pierdută în explicaţiile lui.

[8] *Hawk* – Şoim (în lb. engleză).

Şerpii *există* în viaţa oricărui om, sunt duşmanii. Dar tu poţi să alegi dacă o să fii şoarecele sau vulturul.

Am zâmbit, făcând legătura.

— Şarpele mănâncă şoarecele, dar vulturul mănâncă şarpele.

Harris a zâmbit şi a aprobat din cap.

— Eu am ales să fiu vulturul. Tu?

Am clipit rătutită şi am clătinat din cap.

— Nu m-am gândit la asta până acum, cred că pot fi un şoarece cu aripi şi cioc.

Harris şi-a pus mâna peste gură pentru a-şi acoperi hohotul de râs. Mi-a prins mâna şi m-a tras mai aproape de el.

— Te-aş putea mânca chiar şi aşa, a şoptit şi mi s-a zbârlit pielea. Am înghiţit în sec.

— Nu cred că am un gust prea bun.

El a chicotit în urechea mea.

— Nu sunt de acord. Pun pariu că eşti delicioasă. Pot să te gust ca să îţi demonstrez asta?

Conversaţia noastră luase cu totul altă direcţie, m-am ridicat de pe el şi mi-am scuturat capul. Zâmbetul său era paralizant.

Înainte să îmi fac ordine în gânduri, am fost bulversată din nou de un alt tatuaj pe care îl avea

în dreapta abdomenului. Un şarpe imens ce i se întindea peste coaste, de la şold, până la subraţ. "Duşmanul".

Am atins reptila cu vârful degetelor. Harris mă urmărea tăcut şi atent. Ştiam că toate astea mai aveau o legătură, era ca un lapsus enervant, dar îndată ce am privit în ochii negri ai lui Harris, am realizat unde am văzut toate aceste lucruri: în vis.

Şarpele, uliul... toate făceau parte din visul meu şi aproape am suspinat realizând asta.

— Ce e? s-a ridicat Harris lângă mine.

Mi-am clătinat capul, încercând să mă calmez.

— Deci,şerpii îi reprezintă pe duşmani, am concluzionat. Harris a aprobat din cap.

— Atunci, de ce ţi-ai tatuat unul?

— Un duşman e o continuă ameninţare. Dacă nu poţi scăpa de el, asigură-te că nu uiţi de existenţa lui, e o parte din tine.

Am înghiţit în sec şi mi-am ridicat privirea spre a lui. Oricare ar fi duşmanii lui Harris, păreau să fie o ameninţare serioasă dacă şi-a tatuat semnificaţia lor pe piele. L-am subestimat la început, crezând că le-a făcut doar pentru a

arăta bine, le-a făcut din acelaşi motiv ca mine: sentimente.

Fiecare tatuaj avea o semnificaţie pentru cel care şi-l făcea. Un sentiment, o durere, o bucurie, o plăcere... ceva ce îl reprezenta într-un fel sau altul.

Şi mai era şi visul, felul în care eu am văzut toate astea înainte. Vulturul sau uliul era cu siguranţă Harris care m-a salvat de şarpe, aşa cum mi-a şi promis în vis că o să aibă grijă de mine de acum înainte.

Mi-am scuturat capul, încercând să îmi limpezesc mintea. Cu siguranţă visam prea mult pentru sănătatea mea.

El m-a privit încă atent, parcă citindu-mi gândurile şi am încercat să schimb subiectul "şerpi şi ulii". Mi-am îndreptat atenţia către celelalte tatuaje ale sale, observând din nou cifrele romane pe care le avea tatuate pe braţ.

— Ziua de naştere a mamei mele! a vorbit înainte ca eu să îl întreb. Am analizat cifrele mai bine şi păreau să fie: ziua 4, luna a şasea, anul 1976. Eram în 2013, calculând, mama lui Harris părea să aibă treizeci și șapte de ani. Era extrem de tânără, şi având în vedere că Harris avea deja în jur de nouăsprezece ani, atunci ar fi trebuit să îl nască la vreo optsprezece ani, chiar mai tânără

decât a fost mama când m-a născut pe mine. În jurul acelor cifre erau tatuate multe alte imagini cărora nu le găseam semnificaţia exactă.

Doi trandafiri, unul cu spini şi altul fără. Cel fără spini era frumos şi *viu*, pe când cel cu spini părea putred şi cu petalele diforme, respingător de privit. Mai jos, două aripi de înger în flăcări şi deasupra lor doi ochi demonici plini de ură. Harris era demonul, el avea aripi pe maşină, deci, probabil acestea îl descriau pe el. L-am privit din nou şi am observat că era foarte serios, îmi analiza fiecare reacţie.

— Cum este mama ta? am întrebat fără să îmi dau seama, cuvântul mama era ca un cuţit în inima mea, dar voiam să ştiu mai multe despre familia lui, de ce locuia cu prieteni lui.

Un zâmbet dulce i s-a întins pe faţă.

— Este cea mai uimitoare femeie din lume, a spuis cu mai multă admiraţie decât am crezut vreodată că va ieşi de la el. Asta m-a durut pe dinăuntru, ştiind că şi eu spuneam înainte asta despre mama mea.

— Nu locuieşti cu familia ta?

S-a încruntat scurt.

— Nu! şi s-a oprit, încerca să mai spună ceva, dar nu ştia cum. Am hotărât să nu îl presez. Era clar că îşi iubeşte mama şi probabil

ambii părinţi, dar comportamentul lui rebel l-a făcut să se îndepărteze de ei. S-a dus cu "stolul" lui.

Mi-am coborât din nou privirea pe trupul lui, erau atâtea de văzut la el, încât mi-ar fi trebuit ore să analizez tot. În partea de jos a abdomenului, pe pelvisul său, erau tatuaţi doi pui de lup. Se întâlneau sub buricul lui, întinzând lăbuţele unul spre altul, dar fără să se atingă. Cred că ăsta era cel mai frumos tatuaj al lui, uliul şi şarpele erau prea siniştri, dar aceşti pui de lup păreau chiar firavi. Eram curioasă ce reprezenta pentru Harris, dar el a vorbit înaintea mea:

— Katherine?! mi-am ridicat privirea spre el. Ce s-a întâmplat cu mama ta? Cuvintele lui m-au paralizat brusc. Trebuia să îmi dau seama că Harris s-a gândit la asta încă de când a auzit-o pe Amber şi, venind aici, a văzut că locuiam doar cu tata.

— M-a părăsit, pentru bani! am spus rapid, simţind că mă enervez din nou, nu mi-am putut controla încruntătura de furie. Harris mă privea parcă neînţelegându-mi furia bruscă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! am adăugat repede, ridicându-mă şi încercând să mă

dau jos din pat. Harris m-a prins de mână chiar înainte să pun piciorul jos.

— Hei, hei, îmi pare rău, n-am vrut să te supăr! a rostit uşor, apropiindu-se şi el de mine pe marginea patului. Vino înapoi. Am strâns rapid din ochi, încercând să mă calmez. Dar ce m-a calmat cu adevărat a fost sărutul lui Harris pe ceafa mea.

— Ce e asta? a tresărit deodată, având chiar o tentă de amuzament. M-am întors spre el fără să înţeleg şi imediat i-am simţit degetele pe baza spatelui meu, ridicându-mi maioul. Îmi văzuse tatuajul.

— Nu pot să cred că ai un tatuaj. A vorbit ca un copil entuziasmat, trăgându-mă înapoi în pat şi aplecându-se spre tatuajul meu de parcă descoperise harta Atlantidei acolo.

Am râs uşor.

— Am două. Rânjind, mi-am îndoit genunchiul, ridicând piciorul drept, pe a cărui gleznă se afla brăţara de spini tatuată. A analizat-o şi pe aceea uimit, dar apoi şi-a întors atenţia spre cel de pe spate, mă simţeam deja inconfortabil în poziţia asta.

— Înger Sălbatic. A rostit uşor, mângâind cu vârful degetelor scrisul şi probabil aripile tatuate.

— Ţi se potriveşte, a adăugat şi am zâmbit. Dar ce nepriceput ţi l-a făcut? deodată s-a revoltat, m-am întors surprinsă spre el.

— Nu ţi-a tatuat umbrele aripilor bine! a bodogănit, trasând cu degetul, parcă încercând să repare el greşelile. M-am întors arţăgoasă, trăgându-mi maioul în jos.

— Oh, şi tu eşti aşa de expert la toate! am pufnit eu, scoţând limba la el.

— Cred că sunt, a spus mândru, întinzându-şi braţele şi pieptul în faţă. L-am privit câteva secunde înainte să îmi dau seama la ce se referea.

— Tu ţi le-ai făcut? am întrebat impresionată. Erau extraordinare, păreau făcute de un artist, pe lângă beţivul fără ocupaţie care mă tatuase pe mine vara trecută. A ridicat obraznic din sprâncene, însemnând un "da" clar.

Am deschis gura într-un zâmbet uimit, atingându-le din nou pe cele de pe braţ.

— Deci, tu tatuezi şi fetele pe gât, nu? l-am tachinat, privindu-l pe sub ochi.

A rânjit vinovat.

— Doar nu crezi că le duc pe fiecare la salonul de tatuaje? Unde ar mai fi farmecul?

Mi-am dat ochii peste cap. Probabil el făcuse tatuajele tuturor celor din gaşca lui. În minte mi-au apărut toate desenele care îi brăzdau corpul lui Jay şi cât de mult l-ar fi costat dacă le-ar fi făcut într-un salon profesionist. Nu că s-ar văieta ei de bani, oricum, la maşinile pe care le aveau.

— Pot să te ajut să îl refaci dacă vrei. Spuse şi eu m-am încruntat confuză.

— Tatuajul, a explicat şi am clătinat repede din cap.

A făcut un botic de căţel care era de-a dreptul caraghios pe faţa lui. I-am privit ochii din nou şi chestia asta m-a bântuit destul, trebuia să aflu adevărul.

— Pot să te întreb ceva? am început nesigură.

A zâmbit şi mi-a prins mijlocul, surprinzându-mă când m-a ridicat în poala lui. Am încercat să rămân concentrată şi să nu mă gândesc la chestia tare pe care stăteam. Era doar în boxeri, pe toţi sfinţii.

— Orice.

Mi-am muşcat buza uşor. Pare că *eram* în latura blândă a lui Harris Hawk. Asta era bine.

— De ce porţi lentile de contact?

Ochii lui negri au devenit amuzaţi.

— De unde ştii că port lentile de contact?

Nu am pierdut contactul cu irişii negri şi am ridicat din umeri.

— Nu pot fi reali, nu am văzut niciodată pe cineva cu ochii atât de negri.

Harris a zâmbit.

— Mă vezi acum pe mine.

Deveneam nedumerită şi mi-am aplecat capul ca un căţel ce nu înţelegea o comandă.

— Vrei să spui că sunt reali?

El continua să zâmbească.

— Îţi dau voie să afli singură.

L-am privit nedumerită.

— Dacă tu crezi că port lentile, scoate-le.

Expresia mea a devenit panicată.

— Ai înnebunit?! Habar nu am cum să scot chestiile alea şi dacă nu porţi, nu vreau să îţi scot ochiul din greşeală.

A început să râdă şi eu am încercat repede să îl fac să tacă, tata putea fi încă acasă.

— Atinge uşor irisul cu vârful degetului şi trage în jos.

Am clătinat repede din cap.

— Vreau doar să ştiu dacă porţi, nu trebuie să le scoţi. Am spus eu repede, încercând să

scap, deşi eram atât de curioasă dacă erau reali sau nu.

— Eu nu îţi spun nimic, află singură, a rânjit şi a deschis larg ochii, fără să clipească.

— Poate că nu ai, altfel le-ai fi dat jos în timpul somnului. Am bătut eu în retragere.

Harris a ridicat din umeri şi am oftat stresată.

— Nu o să îmi faci nimic, stai liniştită.

Mi-am ros unghia, dar curiozitatea era prea mare.

— Să nu clipeşti, l-am avertizat în timp ce îmi făceam curaj. A zâmbit şi a clătinat din cap. Nu m-ar fi lăsat să îi bag degetul în ochi dacă nu avea lentile. Nu?

Mi-am muşcat buza şi m-am axat pe ochiul lui drept, frecându-mi buricul la degetul arătător şi i-am prins pielea de sub ochi, trăgând uşor de ea pentru a-l lărgi. Transpiram de teamă să nu îl rănesc în vreun fel. Harris era calm şi chiar amuzat, braţele lui în jurul mijlocului meu mă ajutau şi nu prea. Curiozitatea chiar urma să omoare pisica.

Am respirat adânc şi i-am atins irisul cât am putut de încet, trăgând apoi uşor în jos când ceva s-a mişcat imediat sub degetul meu şi am văzut o urmă de culoare. Groaznic de curioasă,

am tras mai mult până când ceva s-a lipit de degetul meu şi acum un smarald se uita la mine.

Surprinderea a pus stăpânire pe mine şi Harris a zâmbit, aplecându-se repede şi scoţându-şi lentila din celălalt ochi şi o privire cu totul diferită s-a ridicat spre mine.

— Oh, Doamne! am expirat uimită.

Erau verzi, verzi ca două smaralde şi respiraţia mea s-a oprit pe undeva prin plămâni. Mă holbam la el fără să mă pot abţine, dar acum era ca şi cum l-aş vedea pentru prima dată. Adevăratul el.

Harris a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. Asta mi-a trimis un şoc la inimă.

— Sunt aşa de frumoşi. De ce Dumnezeu porţi lentile? l-am criticat şi a chicotit.

— Mie nu îmi plac.

L-am privit perplexă. Erau atât de frumoşi că voiam să îi sărut. Frumoşi şi reali, nu mai era smoală acolo, ci smarald. Arăta mult mai uman aşa, şi chiar dacă era răvăşitor de frumos şi cu lentilele negre, îl preferam aşa.

— Chiar eşti obsedat de negru, nu?

A rânjit vinovat.

— De asta te-ai şi vopsit? Să nu îmi spui că eşti blond în realitate.

A izbucnit în râs şi mi-am pus repede palma peste gura lui.

— Şhh, cred că tata e încă acasă.

S-a potolit, dar încă chicotea.

— OK, domnişoară detectiv, nu sunt blond, dar ai dreptate cu ipoteza referitoare la obsesia pentru negru.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Deci, cum e părul tău în realitate? Am întrebat încă curioasă, nu avea păr corporal ca să îmi dau seama. Drace, era mai epilat decât mine şi asta probabil pentru tatuaje.

A ridicat degetul şi mi-a indicat spre sprânceana lui. M-am încruntat confuză, dar mi-am dat seama că îmi răspundea la întrebare. Era neagră, nu la fel ca nuanţa din cap, dar tot neagră.

— Îmi place negrul profund. A zâmbit şi am clătinat din cap, fixându-mi iar privirea în ochii lui. Cred că o să îmi fie greu să nu mă uit în ei de acum încolo.

— Nu-ţi mai pune lentilele. Am spus înainte să îmi dau seama. Nu aveam niciun drept să îi cer asta.

— Adică…

— Vrei tu asta? m-a întrerupt el când încercam să mă scuz.

Am aprobat din cap.

— Ochii tăi sunt mult mai frumoşi aşa.

A zâmbit şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Nici pe departe la fel de frumoşi ca ai tăi.

M-am înroşit în obraji. Drace.

A întins mâna spre mine şi am observat cealaltă lentilă pe degetul lui. L-am privit curioasă şi m-a îndemnat să o iau. Acum chiar mă îmbujorasem ca un rac, nu puteam să cred că făcea asta pentru că i-am cerut-o eu.

— Nu trebuie să o faci dacă nu vrei, am spus eu totuşi, dar el a clătinat din cap.

— Dacă tu mă vrei aşa, o să rămân aşa. Până acum nu a fost nimeni care să îmi prefere ochii reali. Nimeni important.

Am înghiţit în sec şi am cam rămas fără cuvinte. *Da, Katherine, mai încearcă să stai departe de el după asta.*

Am încercat să vorbesc, dar am auzit un zgomot venind de jos şi am ţâşnit din poala lui.

Am scos capul pe uşă, ascultând, cu urechile ciulite prin casă, am strâns din ochi când am auzit agitaţie în bucătărie, tata era încă acasă. Slavă Domnului că nu l-a auzit pe Harris râzând.

— Acum chiar trebuie să pleci. M-am întors spre Harris, care stătea din nou întins pe patul meu, complet dezvelit şi cu *minunea* care se ridicase ca o antenă parabolică pentru posturi XXX.

M-am întors imediat stânjenită şi mi-am strâns buzele.

— Nu e vina mea, ce să fac dacă eşti prea sexy? Nu mă pot controla. A spus degajat, nesimţindu-se deloc jenat de postura lui, din contră, părea chiar mândru. Şi normal că avea motive să fie mândru.

— Acum chiar am nevoie de un duş! a continuat, ridicându-se din pat şi venind spre mine.

M-am întors speriată spre el.

— Ai înnebunit? Tata e în casă, dacă te găseşte aici, o să mă închidă la subsol, pe care nici măcar nu îl avem, dar sigur o să facă unul după asta.

A început să râdă isteric, imediat mi-am pus iar exasperată palma peste gura lui, privind rapid spre uşă, parcă aşteptând să vină un monstru de acolo. Mi-am luat mâna de pe gura lui şi l-am privit încruntată.

— OK! Te aştept în maşină. Era în continuare amuzat, dar vorbea serios, i-am

mulţumit lui Dumnezeu că nu era atât de nebun pe cât credeam eu. Dar grăbeşte-te! mi-a ordonat înainte să se întoarcă şi să îşi adune hainele de pe jos pentru a se îmbrăca.

Era oficial, linia V a abdomenului său mă înnebunea. Aveam fantezii deja cu chestia aia. Am răsuflat uşurată când a fost acoperită de tricoul negru şi Harris a venit spre mine.

Am privit iar spre uşă, din instinct.

— Mă duc acasă să fac duş şi să mă schimb. În douăzeci de minute sunt înapoi, să nu pleci cu altcineva.

Am aprobat exasperată din cap şi l-am împins spre balcon, însă s-a oprit şi s-a întors iar spre mine, oprindu-mi oftatul de disperare cu un sărut care mi-a înmuiat picioarele complet.

Oare cum arăta părul meu acum când mâna lui a urcat în el? Dar nu aveam prea mult spaţiu în minte să mă gândesc la asta. Buzele lui s-au prelins peste ale mele într-o atingere lungă şi delicată, înainte să se despartă.

— Ţi-am tot spus că eşti sexy, dar nu cred că am menţionat şi cât de frumoasă eşti. a spus, plimbându-şi degetele printre şuviţele mele de păr. Am tremurat scurt.

Alt lucru pe care nu mă aşteptam să îl aud de la el. Mai ales la felul în care arăta părul meu

acum. A fost o idee proastă să îmi ridic privirea spre *noii* lui ochi, mi-au cedat genunchii.

— Ne vedem în curând, frumoaso. M-a sărutat din nou scurt, înainte să urce pe balustradă, să se prindă de biata plantă şi să

alunece jos pe scară. Nu ştiam de ce îmi era mai teamă: că îşi poate rupe gâtul, că îmi poate rupe planta agăţătoare, că îl văd vecinii, sau că îl poate vedea tata. Ultima variantă, clar. Şi poate prima, puţin.

Când a ajuns jos, s-a scuturat de frunzele pe care le-a adunat pe haine şi şi-a ridicat privirea să îmi facă cu ochiul, înainte să se strecoare de pe peluza mea şi să se îndrepte spre maşina lui care era parcată la câţiva metri depărtare de casa mea. Deci avea în plan încă de la început să rămână la mine, având în vedere că îşi parcase maşina la distanţă de casa mea pentru ca tata să nu o vadă când venea acasă.

Demon isteţ, agasant şi enervant de sexy, am bodogănit înainte să mă întorc în camera mea.

Aveam lentilele lui încă în mână şi le-am privit câteva secunde, gândindu-mă dacă asta era o dovadă că Harris poate nu era aşa cum mi l-a prezentat toată lumea. Asta, sau era foarte bun în jocul din care eu nu mai puteam să ies şi

pierdeam în fiecare secundă petrecută în preajma lui.

8. FURIE

Am înghiţit uşor în sec când Harris a parcat în faţa liceului. Fiecare privire de pe o rază de douăzeci de metri s-a întors automat spre noi şi m-am făcut mică în scaun. Îmi doream atât de mult să nu cobor din maşină. Ieri scăpasem, dar azi am ajuns la timp, iar curtea şi parcarea erau pline de adolescenţi dornici de o nouă bârfă. Aveau să primească una imediat când mă vor vedea coborând din maşina Demonului.

— Dă-mi *ceva*! am spus înainte să cobor, îmi doream mai mult ca oricând să prind curaj. Harris m-a privit serios, dându-şi seama imediat că vorbeam despre droguri. Aveam noroc că totuşi apucasem să mănânc ceva în dimineaţa asta. Tata nu îmi dăduse voie să plec până nu mi-am terminat toată farfuria de clătite.

— Nu! Nu-ţi mai dau nimic azi! a spus, privind prin parbrizul fumuriu.

Mi-am întors privirea surprinsă spre el.

— De ce? mi-am menţinut tonul vocii scăzut deşi simţeam nevoia să mă revolt.

— Pentru că îţi pierzi controlul. Trebuie să înveţi să îi faci faţă fără să o iei razna... cum ai făcut-o ieri! a terminat întorcându-se acuzator spre mine. Mi se părea mie sau mă învinovăţea că mă lăsasem sărutată de el? Sau era partea de dinainte, când practic eram la un pas să o mutilez pe Amber. Nu îmi puteam da seama, ochii acum de jad îmi ameţeau raţiunea.

M-am foit nervoasă în scaun. Aş fi protestat, dar nu voiam să mă comport ca o obsedată. A zâmbit satisfăcut de reacţia mea de neobişnuită cuminţenie.

A coborât din maşină şi respiraţia mea a accelerat când l-am văzut traversând prin faţa ei, spre portiera mea. Brusc, mi-am adus aminte că ceva lipsea: uitasem păpuşa acasă. Oh, nu!

Speram că nu va plânge toată ziua şi i se vor termina bateriile într-un sfârşit, asta înainte să o găsească tata şi să îşi dea seama că eram mai nebună decât mă credea el.

Mi-am muşcat buza când Harris mi-a deschis portiera. Am căutat aerul care părea să fi fugit din mine, dar nu aveam de gând să mă comport ca o mâţă speriată, aşa că am coborât din maşină, încercând să fiu cât mai... normală.

Atâta vreme cât nu am tatuajul lui, nimeni nu putea să spună nimic. Sau cel puţin aşa am crezut eu. Imediat ce faţa mea s-a făcut văzută printre sutele de elevi, un val de şuşoteli a început, imitând agitaţia unui stup de albine.

Harris complica situaţia şi mai mult, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă după el spre intrarea în liceu. Mă simţeam ca un nou experiment scos din laborator şi expus rasei umane. Oriunde mă uitam, mă loveam de o privire curioasă şi uimită, aşa că am decis să îmi mut ochii în pământ. Cel puţin asfaltul nu părea interesat de noua achiziţie a lui Harris Stone.

Arăta atât de degajat şi relaxat. Oare chiar nu îi păsa deloc că iubita lui ne putea vedea în momentul ăsta? Dar aducându-mi aminte de cuvintele lui Kristen, răspunsul era foarte clar.

Când am ajuns lângă grupul meu de prieteni, mi-am simţit inima în gât. Mi-aş fi dorit ca Harris să meargă direct în liceu, dar şarlatanul nu pierdea ocazia să mă mai chinuie puţin.

Acum chiar nu mai aveam ce scuză să inventez ca să mă apăr. El m-a adus la şcoală şi acum mă ţinea de mână prin parcarea liceului, până şi eu credeam că suntem împreună. Probabil şi asfaltul credea asta.

— Hei! I-am salutat stângaci, simţindu-mi obrajii încălzindu-se.

— Hei! m-a salutat Kristen înapoi, cu jumătate de gură, întorcându-şi apoi privirea speriată către Harris.

— Deci, voi sunteţi împreună acum? vocea entuziasmată a lui Candice m-a lovit ca un bolovan în cap. Chiar mă rugam ca cineva să nu pună întrebarea asta. Începeam să o urăsc din nou pe roşcata asta cu gura mare.

Toţi ochii s-au îndreptat spre noi, privindu-ne curioşi şi aşteptând răspunsul, inclusiv Harris mă aţintea cu privirea lui perversă şi obraznică, curios să vadă ce o să răspund.

— Nu! am răspuns hotărâtă, trăgându-mi uşor mâna dintr-a lui şi prefăcându-mă că îmi scot telefonul din buzunar ca să nu par atât de necioplită prin acest gest.

Imediat am simţit încruntătura nervoasă a lui Harris. Noroc că ochii mei se plimbau aiurea pe ecranul telefonului, aşa că nu i-am întâlnit privirea. Dar până la urmă ce voia? Să zic da? M-a întrebat el dacă vreau să fim împreună şi nu ştiam eu? Faptul că a rămas o noapte la mine, nu însemna că eram un cuplu.

— Ohh, ce fac porumbeii? Timpanul mi-a fost zgâriat de vocea lui Jay care a apărut de

nicăieri. Dorinţa de a-mi plesni o palmă peste faţă a revenit. Alt gură spartă care avea să pună o tonă de întrebări.

Imediat i-a sărit lui Harris în spate, intrând între noi şi luându-ne pe amândoi de gât, într-un gest frăţesc. Harris a zâmbit, dând din cap ca un părinte, privindu-şi copilul nebun. Acum înţelegeam mai bine de ce el era şeful şi totodată aluzia la Harris Hawk.

Jay ne privea când pe unul, când pe celălalt. Ar fi fost chiar comic dacă nu ştiam de ce făcea asta.

— Deci, cum a fost noa…

— Uau, ce maşină tare! am spus rapid primul lucru care mi-a trecut prin cap. Nătângul sigur ştia că Harris rămăsese la mine şi, să afle toate scoală chestia asta, era tot ce îmi mai lipsea.

Toţi şi-au îndreptat atenţia după privirea mea, noroc că în parcare chiar era o maşină bestială, pe care nu o recunoşteam ca fiind dintr-ale lor, dar avea acelaşi stil de tunaje şi desene ciudate.

— Să-mi trag una, visez eu sau ăla e un Gallardo? Ty intrase deja într-un fel de transă, privind la maşina de un argintiu strălucitor. Marca asta o recunoşteam şi eu, era un

Lamborghini Gallardo. Adoram maşina asta, oricine o adora, dar nici în vise nu îmi permiteam s-o am. Nu în visele în care nu o plătea broscoiul bogat a.k.a. noul soţ al mamei. Dar normal că asta nu intra în discuţie.

— Uau! a făcut şi Jay total uimit. Am răsuflat uşurată că reuşisem să le distrag atenţia.

— Nu este al vostru? am continuat, încercând să elimin orice gând al lor la discuţia precedentă.

— Nu! a expirat Ty aproape salivând. Obsesia lor pentru maşini devenea exagerată şi comică uneori.

— Cine şi-ar putea permite o maşină ca asta? a întrebat V confuză.

— Cu modificările astea... pariez pe orice că frumuseţea asta e plină de azot.

Ty începuse să vorbească în limba lui şi pe mine deja începea să nu mă mai intereseze. Scăpasem de problemă şi acum era un moment bun s-o şterg de aici.

— Dacă e a tipului de care ai zis ieri? a întrebat Jay serios, arătând cu degetul arătător spre Ty. Acesta l-a privit surprins, analizând vorbele blondului.

— Ce tip? a vorbit şi Harris în sfârşit. Nu îl observasem, dar şi el era destul de concentrat la noua achiziţie din parcarea liceului.

— Oh, mă plimbam prin dosarele liceului după ce tu... s-a oprit brusc când ochii lui Harris s-au mărit. Ty şi-a molfăit buzele speriat şi a căutat repede să îşi schimbe cuvintele.

— Mă rog, am dat de cel al unui tip care trebuia să se mute la noi anul ăsta, dar a întârziat câteva zile. E în an cu noi şi vine din Japonia. A clarificat roşcatul, folosind un accent ciudat când rostise numele ţării. Eram surprinsă, dar schimbarea de reacţii dintre Harris şi Ty încă mă nedumerea.

- De unde ştii tu toate astea? am întrebat, realizând ce spusese: se plimba prin dosarele liceului?

Ty m-a privit cu un zâmbet malefic, ridicând drăcesc din sprâncene.

Harris, Jay şi V au început automat să râdă, parcă spunând: "şi încă câte mai ştie!". De fapt, Harris îmi spusese că tot el îmi localizase și telefonul.

— Ce?! Trebuie să îmi ocup şi eu timpul cu ceva şi dosarele Pentagonului nu sunt întotdeauna aşa amuzante! a mărturisit plictisit, lăsându-mă cu gura căscată.

— Ai spus cumva Pentagon?

Toţi au început să râdă.

— Îţi spun doar atât! Jay s-a întors spre mine cu un zâmbet comic: Dacă ai un telefon, computer chiar şi televizor în casă, nu te pune rău cu scufiţa asta roşie!

Mi-am mărit ochii şi mai mult, privindu-l pe Ty cum zâmbea sadic. Deci el era hackerul echipei. Brusc, un şir de discuţii s-a aşternut în mintea mea. "Am relaţiile mele!" îmi spusese Harris când l-am întrebat de unde ştia unde locuiesc.

L-a pus pe Ty să îmi verifice dosarul.

Realizarea asta m-a făcut să arunc o privire furioasă spre brunetul cu ochii blestemat de frumoşi. Nu puteam să cred că făcuse asta. Câte mai ştia despre mine? Oare se prefăcuse azi-dimineaţă că nu ştia de mama doar ca să afle mai multe de la mine? Probabil.

Toată lumea privea maşina şi mi-am îndreptat şi eu atenţia spre ea pentru a calma dorinţa de a-l înjura pe băgăciosul nesimţit chiar în momentul acela. Avea desenat un fulger negru pe aripa stângă. Apoi am auzit o voce atât de cunoscută care îmi făcea nivelul de nervozitate să crească periculos de mult, de parcă nu era crescut destul. Nu a fost nevoie să

mă întorc ca să o văd pe Amber venind spre noi cu un zâmbet suspect de larg, iar în momentul când a ajuns lângă noi, s-a prefăcut că nu mă vede, aruncându-se în braţele lui Harris şi lipindu-şi senzual buzele de ale lui. Acesta a rămas şocat, privind-o aproape cruciş cum îl săruta de parcă nu se întâmplase nimic până acum între ei. Jay încă avea braţul înconjurat după gâtul meu şi mi-a aruncat o privire suspectă cu o sprânceană ridicată, fiind şi el uimit de reacţia lui Amber. Şi eu nu puteam nega că spumegam de furie.

În cele din urmă, Harris şi-a revenit şi a prins-o de şolduri, îndepărtând-o gentil de pe el. Gentil?! Voiam să îi dea una în moacă, oh, stai... eu aş fi făcut asta.

Pe ea nu a deranjat-o reacţia lui, îl privea tot drăgăstos în ochi.

A suspinat uimită şi şi-a pus mâna la gură.

— Iubitule, ai renunţat la lentile. A chiţăit şi mai avea puţin şi ţopăia de fericire.

Harris şi-a molfăi buzele stresat şi presiunea mea arterială creştea.

— Mă bucur că m-ai ascultat în sfârşit. A zâmbit blonda şi s-a întins să îl sărute iar. Mi-a picat falca.

Ce? Nu! Nu te-a ascultat *pe tine. Harris, spune-i.* Mă crizam în mintea mea ca un personaj zăpăcit de desene animate, dar normal că Harris nu avea să spună asta, de ce să strice şansa să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură?

— Ce, Harris? Nu mai vrei să fiu a ta? L-a întrebat, privindu-l pe sub ochi când el întrerupsese sărutul din nou. Sigur era unul dintre trucurile ei, mai ales că nu îmi aruncase nici măcar o privire până acum.

El a privit-o încruntat.

— Harris! a şoptit din nou, aţintindu-l cu o privire pasională. Asta înseamnă mult pentru mine, a spus atingându-şi tatuajul de pe gât. Dar dacă tu nu mă mai vrei, pentru mine nu mai are niciun rost, aşa că o să-l scot.

L-am observat pe Harris încruntându-se şi mai tare. Discuţia devenea chiar interesantă. Eu şi Jay eram concentraţi pe cei doi şi aveam impresia că Ţeposul era pregătit să oprească orice răbufnire urma să iasă din mine. Asta, sau să mă împingă chiar el spre Amber. Cred că Jay s-ar distra de minune să vadă o păruială între fete.

— Nu! a rostit Harris simplu. Am deschis gura de uimire. Deci încă o voia pe Amber, dar se juca şi cu mine. Nemernic mincinos! Dinţii

mi-au scrâşnit de furie şi aerul îmi ieşea din ce în ce mai fierbinte pe nări. Dar la ce mă gândeam? Toate astea erau logice încă de la început.

Harris a vrut parcă să continue, dar Amber s-a întors spre mine cu o expresie triumfătoare. Mi-am strâns pumnii de furie. Voiam să plec de aici, să dispar, chiar acum.

— Vezi, târfo?! Vrea doar să se distreze puţin cu tine. Eu sunt cea de care îi pasă cu adevărat. Amber s-a îndreptat spre mine cu un zâmbet malefic. Am înghiţit în sec nervoasă, voiam să protestez, dar avea dreptate, mă lăsasem prostită de nemernicul ăsta cu două feţe. Figura lui Harris era bulversată. Îi simţeam furia crescând, orice pană la demnitatea lui. Ei bine, o aveam şi eu pe a mea. Voia să vorbească, dar i-am luat-o înainte, pufnind uşor şi prefăcându-mă amuzată de situaţie, ceea ce nu eram deloc.

— Ascultă, târâtură! i-am vorbit, devenind serioasă, apropiindu-mă mai mult de ea şi eliberând braţul lui Jay din jurul gâtului meu. Ţi-am mai spus asta o dată, dar creieraşului tău neevoluat îi e cam greu să înţeleagă. Ştiu că vrea să se joace cu mine, dar problema este că eu nu-i cad în plasă, aşa cum ai făcut-o tu! Chiar crezi că el te iubeşte cu adevărat? am pufnit deodată

amuzată. Dacă da, îmi pare rău pentru tine, înseamnă că eşti chiar proastă. Am terminat cu o figură de tristă, făcându-i pe toţi din jurul nostru să izbucnească în râs.

— Tu... a mârâit deodată cu o privire de pisică înfoiată, încercând să se înfigă în părul meu. Jay încă era lângă mine şi mi-a înşfăcat mijlocul, trăgându-mă din calea ei într-un mod aproape comic. Ştiam că era amuzat de situaţie, dar m-am tras de lângă el şi m-am apropiat din nou de ea. Eram mai mult decât încântată să port cu ea răfuiala pe care o amânam deja de prea mult timp.

— Uşurel, uşurel, să ne păstrăm calmul, doamnelor! Ne-a oprit Jay, fixându-şi palmele pe umerii noştri, totuşi având o figură comică.

— Jay! am mârâit amândouă, uitându-ne la el în acelaşi timp!

Ne-a privit deodată speriat.

— Who! a exclamat, analizându-ne cu ochii mari, apoi i-a mijit de parcă nu ne vedea bine. A strâmbat din nas, plimbându-şi ochii când pe una, când pe cealaltă.

— Bă, voi semănaţi!

În mod normal, aş fi izbucnit în râs, tipic lui Jay să spună o tâmpenie când te aşteptai mai puţin, dar seriozitatea lui mă speria.

— Ce?! am spus din nou, amândouă în acelaşi timp.

Jay a izbucnit într-un râs isteric.

— Pe bune, uitaţi-vă la voi! a râs, arătând spre amândouă. Sunteţi diferite, dar aveţi trăsături asemănătoare... bine, în afară de ochi. A clarificat la sfârşit, strâmbând puţin din nas.

Am bufnit nervoasă.

— Nu ştiu câte prostii ai spus până acum, dar sunt sigură că asta e cea mai mare dintre ele. Dar fără să vreau, m-am uitat şi eu mai atent la Amber, şi mi s-au înmuiat picioarele când am realizat că avea dreptate. Chiar avem câteva trăsături asemănătoare, însă ea mă ducea puţin cu gândul la altcineva, mai ales ochii ei albaştri. Avea pistrui la fel ca şi mine, doar că mai stridenţi. Eu reuşeam să îi acopăr perfect cu machiaj, dar ai ei rămâneau încă vizibili. Pistruii erau ceva ce am moştenit de la tata, dar el a avut în adolescenţă, au dispărut în timp, aşa cum îmi dispăreau şi mie. Tenul ei era mai creol şi chiar dacă la prima vedere nu păream prea asemănătoare, analizând-o mai atent, mi-am dat seama că aveam câteva în comun.

— Pe bune, zii tu că nu seamănă! Îşi continua Jay noua descoperire, vorbind cu Ty care se apropiase şi el mai mult de noi.

— Ba da! Roşcatul era mai mult speriat de situaţie decât amuzat, uitându-se la noi ca la două experimente extraterestre. Până şi Harris ne privea suspect.

Eu şi Amber ne holbam una la cealaltă şi ipoteza cu experimentele extraterestre părea reală din privirile noastre fixe şi speriate.

— Şi le cheamă la fel! a continuat şi Violet, deja comportându-se ca şi cum noi nu eram de faţă. Amber era atât de nervoasă încât nu îşi găsea cuvintele.

— OK, ajunge cu tâmpenia asta! Am pus punct furioasă, încercând să elimin privirile tuturor de pe mine.

— O tâmpenie extrem de ciudată. A adăugat Jay amuzat şi m-am încruntat la el.

— Şi tu semeni cu Eminem, dar asta nu înseamnă că eşti fratele lui. Am replicat şi Ţeposul şi-a pus mâna la inimă, de parcă îi făcusem cel mai mare compliment din lume.

— Semăn cu Eminem?! Oh, mulţumesc, scumpo! a gângurit drăgăstos şi eu mi-am dat ochii peste cap.

Harris, care păruse prins într-o transă până acum, şi-a revenit în simţiri şi a intrat între mine şi Amber.

— Ajunge cu asta! a ordonat spre Jay şi mi-a tras mijlocul în braţele lui. Nu puteam să cred că după tot ce făcuse, îndrăznea asta.

— I-aţi mâinile de pe mine! i-am spus uşor, astfel încât doar el să mă audă, însă eram sigură că am fost auzită de toţi.

— Katherine…

— Am spus: i-aţi mâinile de pe mine! l-am întrerupt nervoasă şi m-am smuls din braţele lui.

M-am îndreptat spre intrarea în liceu, evitându-i pe ceilalţi şi se părea că Harris era destul de isteţ să nu se ia după mine. Asta îmi mai lipsea, să semăn cu cel mai mare duşman al meu. O cunoşteam pe Amber doar de câteva zile, dar o uram destul. Partea bună era că ştiam exact cum să scap: trebuia să-mi schimb culoarea asta tâmpită din păr.

Îi simţeam pe toţi în urma mea şi asta îmi făcea tensiunea să mi se urce la creier. Mi-am luat repede cartea pentru prima oră, care era istorie. Am închis uşa dulapului şi am tresărit când silueta lui Harris a apărut de după ea.

Mi-am strâns buzele şi m-am întors să plec, dar după primul pas, încheietura mi-a fost înşfăcată şi m-a izbit de dulap la fel ca ieri, doar că de data ăsta nimic nu mă mai excita, şuieram de furie.

— Dă-mi drumul! am mârâit printre dinţi, luptându-mă cu strânsoarea lui.

— Ce faci?! Distrugi tot din cauza nemernicei ăleia?

Mi-am ridicat privirea spre ochii săi. Erau la câţiva centimetri de ai mei şi îi simţeam respiraţia pe piele.

— Eu distrug totul? Ce distrug mai exact, Harris? Explică-mi tu ce e între noi după ce ai dat clar de înţeles că încă o mă vrei pe Amber.

Și-a strâns ochii şi mi-a eliberat o mână, însă doar pentru a lovi dulapul de lângă mine cu pumnul. Am tresărit în urma zgomotului puternic.

— La dracu', nu m-am referit la asta! I-am spus nu, pentru că…

— Încetează! L-am oprit nervoasă. M-am săturat de minciunile şi jocurile tale. Nu sunt una dintre păpuşile tale şi ai face bine să stai dracului departe de mine de acum încolo.

L-am împins şi, fără să aştept altceva, m-am depărtat de el cu paşi rapizi şi furioşi. Lumea îmi făcea loc pe hol, parcă speriaţi că îi puteam lovi pe unul dintre ei în orice secundă, şi aş fi făcut-o. Aş fi lovit orice pentru a scăpa de furia care se instalase acum în mine.

Am intrat în clasă, spumegând de furie şi la asta se adăuga şi faptul că trebuia să apelez la harta pentru a-mi găsi propria sală de curs. Încercam să mă feresc de orice privire insistentă şi curioasă, aşa că am mulţumit cerului când am intrat în clasă şi nu am găsit nici o figură cunoscută.

M-am aşezat pe scaun şi am izbit cartea de bancă, încercând să uit de Harris şi gândul mi-a fugit iar la Amber. Cum se putea întâmpla aşa ceva? Erau deja prea multe coincidenţe, prea multe lucruri care nu îşi găseau legătura. Numele era o asemănare normală, erau multe persoane care aveau nume la fel. Dar noi deja deveneam ciudate. Cum era posibil aşa ceva, când tot ce ne lega o făcea imposibil? Asta m-a făcut din nou să mă gândesc la acest loc. Îl simţisem pe tata că ascundea ceva, dar am renunţat la acest gând noaptea trecută când am găsit uniforma de pompier. Poate că totuşi ar trebui să fac nişte cercetări, deşi îmi era teamă de ce aş putea afla.

Încercam să fiu atentă la profesor, care se străduia să ne explice ideea principală din

[9]"*Mein Kampf*", dar îi era destul de greu, având în vedere că toţi elevii erau preocupaţi să mă bârfească pe mine. Am scrâşnit furioasă din

[9] *Mein Kampf* – Lupta mea. Carte scrisă de Adolf Hitler în închisoare.

dinţi, simţindu-mă ca şi cum aş duce eu *lupta mea.*

L-am înjurat în gândul meu pe Harris pentru că nu îmi dăduse drogul. Simţeam deja cum mi se înceţoşa privirea şi o ameţeală cumplită mi se aşeaza pe cap. Mi-am frecat tâmplele, respirând sacadat, încercând să îmi revin, dar nu mă descurcam prea bine.

— Domnule, pot să merg până la baie? m-am auzit vorbind, fără să mă gândesc măcar la asta.

Profesorul s-a oprit, îndreptându-şi nedumerit atenţia spre mine.

— Sigur! Vă simţiţi bine, domnişoară Wrise? m-a întrebat, privindu-mă puţin speriat. Îmi simţeam faţa transpirată, deci clar nu arătam prea bine.

— Da! am spus repede, ridicându-mă din bancă şi încercând să ies cât mai repede din clasă. Dar nu era o idee prea bună, ameţeala m-a

dezechilibrat de câteva ori, atrăgându-le atenţia colegilor mei şi aşa destul de interesaţi de persoana mea.

Cu greu, am reuşit să ies întreagă din clasă fără să fac vreun contact cu podeaua. Am inspirat adânc când am închis uşa în urma mea, realizând că nu aveam nici cea mai mică idee unde se afla baia, deci trebuia să analizez fiecare uşă în parte.

Eram la etajul unu şi am încercat să îmi amintesc cam în ce parte se afla la celelalte etaje, sperând că va fi la fel şi aici, dar am oftat învinsă când mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai mică idee. Trebuia să fiu mai atentă pe unde treceam.

Am început să merg uşor, proptindu-mă în perete pentru a nu cădea. Picioarele îmi cedau şi deja nu mai recunoşteam imaginile din jurul meu.

Blestemat fii, Harris, cu controlul tău cu tot.

— Măi, măi, ce avem noi aici? O păsărică rănită? Ca prin ceaţă am auzit o voce sadică şi nu ştiam dacă visez sau era real.

M-am întors spre sunet, simţindu-mi pereţii gâtului arzând şi tot corpul plin de transpiraţie. Treceam de la o stare la alta, pierzând contactul cu realitatea.

Dar mi-am revenit brusc pentru câteva secunde când am văzut o figură cunoscută apropiindu-se de mine. Am încercat să mă frec

la ochi pentru a mă asigura că nu visam. De fapt, rugându-mă să fie aşa. Dar era real, era Joshua şi nu am putut să nu încep să tremur când i-am întâlnit zâmbetul sadic atunci când s-a apropiat de mine. Faţa lui susţinea urmele vânătăilor provocate de Harris, umplându-l probabil de o furie enormă asupra mea. Mi s-a oprit respiraţia când am realizat că eram singură cu el şi acum, mai mult ca niciodată, nu eram capabilă să mă apăr. De-abia mă ţineam pe picioare.

Nici nu îl prea vedeam bine, şi mă bucura asta.

— Ce s-a întâmplat, păpuşică? Nu ţi-ai luat energizantele azi-dimineaţă? a rostit cu un amuzament macabru, prinzându-mi încheieturile şi lipindu-mă de perete, trupul său s-a strivit de al meu. Mai era cineva care obişnuia să mă izbească de pereţi, dar nu mă scârbea cum se întâmpla acum.

— Dă-mi drumul! am şoptit cu gâtul uscat, necunoscându-mi vocea.

— Hmm, şi dacă-ţi spun că eu îţi pot da ce ai nevoie? a şoptit uşor, coborându-şi faţa pe gâtul meu şi mirosindu-mi pielea. Nu îmi venea să cred că mintea mea bolnavă era aproape să accepte. Cât de disperată puteam să fiu? Privind

situaţia de faţă, când practic nu îmi mai simțeam corpul, puteam spune: foarte disperată.

— Du-te dracu'! am mârâit, făcând faţă ameţelii şi tentaţiei, fiind mândră de mine pentru asta.

— Mă duc! S-a întors brusc, privindu-mă serios şi nervos în ochi. Dar te iau cu mine.

Nu am apucat să protestez, căci m-am simţit trasă de încheieturi şi târâtă pe hol. Am încercat să ţip, dar nu mai aveam glas, nu mai vedeam deloc şi totul în jurul meu se transformase într-o ceaţă deasă. Am simţit braţele lui Joshua în jurul meu, ridicându-mi corpul mort şi aruncându-mă peste umărul lui ca pe un sac de cartofi. Am început să plâng de spaimă, nu puteam face nimic să mă apăr. Reflexele îmi erau îngheţate, deşi îmi puteam simţi mâinile agitându-se în aer, neavând o direcţie fixă unde să lovească.

Nu îmi venea să cred că se gândea să mă răpească de la şcoală într-un asemenea hal. Tot ce puteam spera acum era ca cineva să ne vadă şi să mă salveze, şi acel cineva, era Harris.

— Hei, dă-i drumul! am tresărit deodată auzind vocea necunoscută care a pătruns pe hol, făcându-l pe Joshua să se oprească.

Mă rugam să fie Harris, dar vocea nu părea să fie a lui... sau poate că era din cauza ameţelii mele.

— Tu ce dracu' vrei? a vorbit Joshua, îi simţeam nervii vibrând pe şira spinării. Clar nu era Harris, altfel capul şatenului, care mă ţinea suspendată în aer, ar fi făcut deja contact cu un perete.

— Să îi dai drumul! a vorbit din nou băiatul necunoscut, vocea lui era serioasă şi chiar nervoasă, dar nu atât de dură şi groasă ca a lui Harris, plus că vorbea mai repede. Harris avea un stil total diferit de a vorbi: rar, încet, răguşit şi gros, un stil pe care l-aş recunoaşte oriunde, oricât de adâncă ar fi transa în care m-aş afla.

— Se simte rău, o duc la cabinet! a minţit Joshua, încercând să scape.

Voiam să urlu de disperare, să mă zbat în braţele lui, dar tot ce eram în stare să fac, era să plâng. Lacrimile ieşeau fără voia şi controlul meu şi speram că erau de ajuns pentru străin, să mă salveze. Eram atât de slăbită încât nu îmi puteam ridica nici capul. Zăceam atârnată pe spatele lui Joshua, ca un animal mort.

— Şi aşa tratezi tu o persoană care se simte rău? a insistat băiatul, nepărând să îl creadă pe Joshua.

— Ştii ceva? Care dracu' e problema ta, ochi de broască? a mârâit Joshua, întorcându-se probabil mai mult spre el.

— Broasca are ochii rotunzi, ai mei nu sunt aşa. A clarificat necunoscutul, nelăsându-se impresionat de nervii lui Joshua, mi-aş fi dorit să îmi dau seama despre ce naibii vorbeau.

— Oh, da? Lasă că ţi-i fac eu. Şi deodată m-am simţit azvârlită de pe umărul lui şi pusă pe picioare, dar idiotul nu conştientizase că nu puteam sta dreaptă, aşa că m-am dezechilibrat, căzând şi simţind o lovitură puternică la cap, care aproape m-a trezit la realitate, alungând toată transa şi durerile ireale provocate de nevoia de droguri, fiind înlocuite cu o durere adevărată care îmi zdruncinase capul. Două mâini m-au cuprins rapid, dar au dispărut imediat, urmând apoi un şir de zgomote care păreau provocate de lovituri puternice. Am scrâşnit din dinţi, forţându-mi toate puterile pentru a-mi reveni. Durerea de la cap era încă urâtă, dar am reuşit să îmi controlez ochii şi să văd ce se întâmpla în jurul meu.

Mi-am concentrat atenţia spre străinul ce se lupta cu Joshua; nu l-am recunoscut, dar trăsăturile sale mi se păreau ciudate, ochii lungi, având o formă diferită faţă de a oricăruia dintre

noi. Discuţia de azi-dimineaţă mi-a revenit în minte. Acesta era probabil japonezul de care vorbea Ty. L-am privit mai atent şi trăsăturile sale frumoase m-au surprins. Mai înalt decât Joshua, nu foarte musculos, dar totuşi bine făcut, îndeajuns încât să îl bată pe Joshua. Era incredibil de agil şi mişcările sale îl depăşeau pe şaten. Geaca de piele maronie i se zvârcolea pe corp în urma agitaţiei provocate de loviturile lui. Niciodată nu mi se păruseră atrăgători bărbaţii din rasa galbenă, dar acesta mă făcea să îmi schimb părerea. Cu toate astea, era puţin diferit de felul cum îi ştiam eu, nuanţa pielii sale era bronzată, iar ochii lunguieţi nu erau chiar atât de accentuaţi, oferindu-i o alură frumoasă.

Agitaţia produsă de ei s-a făcut rapid auzită şi elevii au ieşit pe rând din clase, îndreptându-şi atenţia spre bătaia celor doi şi, bineînţeles, spre mine, care zăceam încă întinsă pe podea, nefiind capabilă să mă ridic.

Imediat am simţit nişte braţe în jurul meu şi voci cunoscute care mă strigau speriate.

Am întors capul şi le-am observat pe V şi Kristen lângă mine. Ele probabil aveau ore la etajul acesta, deci m-au văzut mai repede, dar nu va mai dura mult până se va strânge toată şcoala

aici. Chiar eram un magnet pentru atenţie pe aici, sau mai bine zis; un magnet pentru belele.

— Oh, Doamne, Kath, eşti bine? m-a întrebat Kristen speriată, am observat privirea lui V, care a devenit brusc aţintită spre Joshua.

Lupta s-a terminat şi am oftat uşurată când l-am văzut pe Joshua la pământ, deşi nu îmi plăcea că salvatorul meu avea să intre în probleme pentru asta. Speram că va putea scăpa la fel de uşor ca şi Harris.

Ca un reflex la gândurile mele, am auzit acea voce, pe care ştiam deja că aş recunoaşte-o oriunde.

Vocea lui Harris, strigându-mă speriat, aproape disperat.

Nu am apucat să întorc capul căci l-am simţit lângă mine, s-a aplecat în genunchi, luându-mi faţa în palmele sale şi făcându-mă să îl privesc direct în ochi. Aceşti ochi diferiţi acum, ca două onix-uri care deveniseră deja al doilea meu drog, deci, uşor, mă trezeam complet la realitate. Indiferent ce îmi făcuse sau ce voia să îmi facă, deveneam dependentă de el. Ochii săi erau plini de spaimă şi confuzie.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat repede, pipăindu-mi obrajii ce erau probabil transpiraţi. Însă fără să aştepte să îi răspund, şi-a întors

privirea spre cei doi, văzându-l pe Joshua cum încerca să se ridice de jos. Brusc, i-am simţit palmele încordându-se în jurul feţei mele, la fel ca tot corpul său. A scos un mârâit animalic, ridicându-se de lângă mine şi mergând spre Joshua. L-a prins de gulerul gecii, ajutându-l să se ridice rapid pe picioare, doar pentru a-l izbi de perete.

— Tu chiar vrei să mori, nu? a mârâit cu voce tare, înspăimântându-mă şi pe mine. Îl văzusem de multe ori nervos, dar niciodată în halul ăsta. Lasă-mă pe mine să te ajut, atunci. A vorbit din nou şi, într-o secundă, pumnul său puternic i-a lovit faţa şatenului, făcându-l practic să zboare spre podea. Harris s-a năpustit din nou asupra lui, prinzându-i gulerul şi lovindu-l cu pumnul în faţă.

M-am ridicat speriată, ajutată de V şi Kristen. Joshua părea deja mort, iar Harris... Harris parcă era posedat.

Partea rea din Harris Hawk.

Mârâia din fundul plămânilor precum o bestie, avea dinţii încleştaţi şi tot corpul încordat de furie. Pumnul său era plin de sânge, în timp ce faţa lui Joshua devenea deja deformată. Îl uram pe nenorocitul ăla, dar nu voiam să îl văd

mort, însă nu mai avea mult dacă Harris nu se oprea.

În jurul nostru agitaţia a devenit mai mare. Nimeni nu avea curaj să îl oprească pe Harris, nici măcar profesorii care doar îl ameninţau, dar nu aveau îndrăzneala să intervină. Probabil cunoşteau temperamentul incontrolabil al lui Harris şi nu voiau să ajungă în locul lui Joshua.

— Harris, opreşte-te! am ţipat spre el, speriată, privind disperată în jur şi căutându-l pe Jay cu privirea.

El nu părea să mă audă. Joshua era deja inconştient şi am paralizat la gândul că poate era mort.

Cel care mă salvase înainte, încă era lângă ei, aşa că într-un sfârşit a hotărât să intervină, prinzându-i umeri lui Harris şi trăgându-l de pe corpul inert al lui Joshua.

— Dă-mi drumul! a mârâit Harris nervos, agitându-se în strânsoarea tipului, fiind aproape să îl lovească şi pe el.

— Calmează-te, omule, nu vrei să-l omori aşa. Nu în faţa ei. I-a vorbit japonezul calm şi serios, îndreptându-şi rapid privirea spre mine şi parcă trezindu-l pe Harris la realitate. Se pare că ştia exact ce să îi spună, pentru că l-am văzut pe

Harris începând să respire greu, privindu-mă speriat.

Imediat a venit la mine, luându-mă în braţe şi strângându-mă atât de tare, încât mă lăsa fără respiraţie.

— Eşti bine? Ţi-a făcut ceva? vorbi rapid şi fără suflare, privindu-mă în ochi şi analizându-mă parcă dacă sunt întreagă.

Am încercat să par cât mai calmă, deşi încă eram speriată de ce tocmai văzusem. Harris chiar era un demon, un demon fără control, capabil oricând să ucidă fără reţineri.

În continuare nu părea afectat de ce tocmai îi făcuse lui Joshua, el era doar speriat că mă înfricoşase pe mine. Deci, dacă nu eram de faţă, probabil l-ar fi ucis.

Harris şi-a pus din nou mâinile pe obrajii mei. M-am speriat când le-am văzut pline de sânge, trăgându-mă fără să vreau înapoi. El m-a privit stupefiat, rămânând cu mâinile în aer. Când le-a văzut, a încercat să şi le şteargă pe tricou.

— Ce se întâmplă aici? Vocea ca un ţipăt plin de furie a directoarei a apărut între noi, făcându-i pe ceilalţi să se retragă câţiva paşi înapoi.

Stupefiată, am privit la corpul nemişcat al lui Joshua şi am înghiţit în sec când l-am văzut pe tipul străin ridicându-l de jos şi intrând cu el în prima sală din faţa lor, care era nenorocita de baie. Am respirat uşurată când l-am auzit pe Joshua mormăind inconştient, deci nu e mort.

Restul zilei a fost un haos total. Cu toţii am trecut prin biroul directoarei, dar am avut mai mult decât noroc cu tipul cel nou, care l-a curăţat pe Joshua de sânge şi l-a ajutat să îşi revină. Normal că nu a declarat nimic împotriva noastră, pentru că el era cel mai vinovat, aşa că dacă el a tăcut, am hotărât să fac şi eu la fel. Bineînţeles, erau declaraţiile celorlalţi şi filmarea de pe camera de supraveghere, aşa că ne-am ales cu o pedeapsă de o oră de detenţie după cursuri, în fiecare zi, timp de două săptămâni şi cu sarcina de a curăţa terenul de sport.

Cu toate astea, Joshua era devastat, şi nici tipul celălalt – pe care am aflat că îl chema Ken – nu scăpase fără vânătăi din încăierare. Aşa că directoarea a fost nevoită să cheme poliţia, care i-a arestat imediat pe toţi trei.

Eram fericită că eu scăpasem, dar nu îmi puteam ascunde regretele pentru Harris. Intra în probleme din cauza mea şi îmi părea rău pentru felul cum mă purtasem cu el. Nu fusesem de fapt speriată de el, nu eram atât de sensibilă. Dar eram mai mult uimită să-l văd de ce poate fi în stare. Furia mea anterioară pentru el a dispărut complet, lăsând loc unui sentiment de recunoştinţă, şi acum tot ce speram era să scape cu bine de poliţie şi... să se întoarcă la mine. Noi doi avem o discuţie serioasă de purtat.

Nu am scăpat nici de vizita la cabinetul medical, pentru că toată agitaţia se crease până la urmă din cauza stării mele de leşin. Dar spre norocul meu, personalul cabinetului nu era atât de bine pregătit sau interesat, pentru că nu şi-au dat seama care era adevărata cauză a decăderii mele. Aşa că după o compresă cu gheaţă şi o pastilă de cap, am scăpat fără probleme, cu recomandarea să mănânc mai mult.

Încă aveam nevoie de droguri, dar spaima prin care trecusem mă ajutase într-un fel să fac faţă.

Mergeam la ore fără să le acord vreo atenţie, încercând să evit toate întrebările şi interesul care mi se adresau peste tot. Nu îmi puteam lua gândul de la Harris şi problemele în care risca să

intre din cauza mea. Chiar şi tipul cel nou, era prima lui zi şi mă cunoscuse într-un fel nu tocmai prietenos. Nici nu apucasem să îi mulţumesc că mă salvase. Şi cum toate astea nu ar fi de ajuns, m-am trezit şi cu probleme la încuietoarea vestiarului şi a trebuit să fiu mutată în altul. De-abia învăţasem codul la primul. Dacă m-ar iubi cineva cât de mult cum mă iubeşte ghinionul, cred că aş fi cea mai împlinită femeie din lume.

— Kath, eşti cu noi? am văzut o mână agitându-se prin faţa mea şi mi-am întors capul speriată, observându-l pe Zac. Nici nu realizasem că eram în cantină, la masă alături de prietenii mei, care mă priveau în cel mai ciudat mod posibil.

— Da, scuze! am spus rapid, scuturându-mi capul şi privind la tava goală din faţa mea. Nu îmi luasem nimic de mâncare, bună idee la cât de rău mă simțeam în continuare.

— Deci, vii cu noi? a continuat Zac, el privindu-mă cel mai normal dintre toţi. Mi-am fixat privirea pe el, ochii lui Kristen mă acuzau că am luat-o razna.

— Unde? am întrebat, încercând să mă întorc înapoi în lumea lor. Nu fusesem deloc atentă la ce vorbiseră până acum.

— La cinema. Mai avem o oră, dar eu nu mai am chef de şcoală, plus că am antrenament la fotbal iar tu la majorete. Sigur nu ai chef de moaca lui Amber acum, nu? a spus cu un zâmbet amuzat la sfârşit.

Oh, nu! Uitasem complet de antrenamente. Şi Zac avea dreptate; Amber era ultima persoană pe care îmi doream să o văd acum. Să nu mai spun că mă aştepta şi detenţie după asta.

— Ţi-am trimis mesaj aseară, dar nu ai răspuns. Am plănuit chiulul ăsta cu băieţii toată ziua. A continuat râzând şi am deschis gura de uimire când i-am analizat cuvintele: mesaj, aseară... Harris. Deci asta făcea pe telefonul meu, citise mesajul de la Zac, în care mă invita în oraş şi probabil de asta era şi aşa nervos.

— Nu l-am văzut, am spus rapid. Dar vin cu voi. Am continuat hotărâtă, plănuind mai mult să îl pedepsesc pe Harris pentru asta.

Deşi păream netrebnică, pentru că la câte păţise din cauza mea, numai de altă pedeapsă venită de la mine nu avea nevoie. Dar era şi alt motiv pentru care plecam cu ei, aveam nevoie de o distragere, de agitaţie, până dependenţa nu punea din nou stăpânire pe mine.

Ne-am strecurat cu toţii afară din liceu, fiind un grup destul de mare format din aproape toţi

jucătorii de fotbal ai liceului, câteva majorete şi Kristen. Chris şi Candice spuseseră pas.

Mă aşteptam să mergem direct la film, dar nu a fost aşa. Ne-am plimbat cu cinci maşini prin tot oraşul, luând fast-food-urilor şi parcurile la rând, plănuind chiar o ieşire la club după film. După primele douăzeci de minute, mi-am dat seama că fusese o idee proastă să accept.

Nu numai că mă simţeam foarte inconfortabil, gândindu-mă că eu mă distram iar Harris putea fi în spatele gratiilor, dar nici Zac nu mă ajuta deloc, apropiindu-se din ce în ce mai mult de mine şi ţinându-mi mâna într-a lui într-un mod care devenea jenant.

— Aşa, Ortega! a chiuit unul dintre prietenii lui Zac când am intrat în sala de cinema. Ochii săi erau aţintiţi spre mâinile noastre, ridicându-se apoi spre noi într-un zâmbet obraznic.

— Taci din gură, Max. L-a certat Zac pe blondul tupeist. Însă nu părea cu adevărat afectat de vorbele lui. Dimpotrivă.

Mi-am strâns buzele şi mi-am ţinut ieşirile în frâu.

— Ce? Vă stă chiar bine. Kath, ar trebui să renunţi la idiotul ăla de Stone. Îţi stă mult mai bine lângă Zac, a continuat acesta entuziasmat ca o peţitoare.

Am mârâit nervoasă când l-am văzut şi pe Zac zâmbind şi mi-am tras mana dintr-a lui, prefăcându-mă că aveam nevoie de ea pentru a mânca floricele.

Nu am fost atentă deloc la film. Era o comedie clişeică, dar gândul meu stătea în continuare la Harris. Era deja destul de târziu şi mă întrebam dacă a scăpat. Nu mă sunase şi încercam să rezist tentaţiei de a o face eu, simţindu-mă din ce în ce mai vinovată, pentru că venisem aici. Îmi plănuiam să plec direct acasă după film şi chiar să joc o durere de cap dacă nu scăpam de oamenii ăştia. Apoi să îl sun pe Harris dacă nu o face el până ajung acasă.

Cumva, Zac a reuşit să mă prindă din nou de mână când am ieşit din sală. Zâmbetul său era nevinovat, de parcă mă întreba "Ce fac aşa rău?". Satisfacţia de pe chipul lui Max când ne privea, aproape mă speria. Era ciudat rău acest băiat şi asta mă ducea cu gândul doar la faptul că îl ura pe Harris şi, dacă l-aş accepta pe Zac acum, i-aş distruge reputaţia Demonului. Nu uram nimic mai mult decât să mă simt folosită, şi chiar dacă Zac nu părea să aibă aceleaşi intenţii rele, mâna lui împletită cu a mea nu-mi oferea o senzaţie prea plăcută.

Am ieşit cu toţii din sala de cinema, într-o gălăgie deranjantă pentru restul persoanelor din jurul nostru. Am fost surprinsă să văd întunericul nopţii când ne îndreptam spre uşa de la ieşire. Mi-am adus aminte de pedeapsa mea.

Poate mă iubea ghinionul, dar îmi şi cream probleme cu mâna mea. Ăsta era un dar din naştere.

Partenerul meu îndrăzneţ mi-a deschis uşa, ieşind apoi în urma mea alături de toată gaşca. Max a scos un urlet de lup când s-a văzut în aer liber. Animal fără creier.

Îmi plănuiam deja discursul de evadare când, dintr-o dată, gălăgia a dispărut şi în jurul nostru s-a făcut o linişte mormântală. Încă îl priveam pe Max, aşa că expresia lui am văzut-o prima dată, uitându-se înspăimântat în faţa sa, ceilalţi priveau în aceeaşi direcţie, cu aceeaşi mască de frică.

Instinctiv, mi-am întors capul spre lucrul care le atrăsese atât de tare atenţia şi am paralizat pe loc când am întâlnit o privire demonică, pe un chip pe care îl cunoşteam deja foarte bine, dar acum era de nerecunoscut. O mască de furie care îmi îngheţa sângele în vene.

Era aici.

Am suspinat uşor.

Arăta înfricoşător, dar nu mi-am putut stăpâni sentimentul de fericire când l-am văzut, dorindu-mi deodată să fug spre el şi să îl îmbrăţişez.

Dar ceva m-a oprit: privirea lui plină de furie, care mă speria acum, era la câţiva metri de noi, rezemat de maşina sa neagră, care arăta chiar mai demonică în întunericul nopţii, la fel şi el, cu tot corpul tremurând sub furia care îl poseda, privindu-ne mâinile împreunate. Pumnii s-au strâns şi am observat linia braţului său încordat, muşchii deveneau proeminenţi şi gata să facă ravagii.

Era prea departe să îi pot vedea clar ochii de smarald, dar eram sigură că nu mai aveau aceeaşi nuanţă. Păreau întunecaţi din nou, ca un abis, şi atât de furioşi încât mi s-a ridicat părul pe mâini.

S-a mişcat fulgerător, paşii săi mari aducându-l imediat lângă noi, cu pumnii şi dinţi încleştaţi. Nimic bun nu avea să întâmple mai departe şi deja se întâmplaseră destul azi.

— Harris! am suspinat, rupând legătura cu mâna lui Zac şi păşind în faţa lui. L-am privit în ochii şi nu îmi venea să cred cât de tare îmi doream să îl strâng în braţe. Chiar şi cu toată furia pe care mi-o arunca prin privire. Arăta

răvăşit. Tricoul îi era mototolit şi, în ciuda luminii difuze de afară şi a tricoului său negru, am reuşit să văd petele de sânge pe care şi le ştersese azi-dimineaţă de pe mâini. Încă purta sângele lui Joshua şi probabil scăpase ca prin minune de la poliţie, dar cu toate astea era aici, venise după mine, şi expresia lui spunea că nu îi păsa dacă se va întoarce înapoi după ce urma să facă acum. Nu puteam să permit asta din nou.

Îl privea cu furie pe Zac, părea să îl ardă mintal. Prietenii lui s-au strâns în jurul său şi am observat expresia macabră a lui Max, îşi dorea ca Harris să atace.

Era depăşit numeric. Conştientizând asta, m-am speriat şi mai tare. El era singur, nu avea cum să le facă faţă de unul singur.

— Harris, să plecăm de aici! am şoptit, punându-mi temătoare palmele pe pieptul său şi rugându-l din priviri.

Şi-a coborât ochii spre mine, privindu-mă fără expresie, vizibil supărat pe mine.

— Te rog, ai trecut prin destule azi, am continuat, rugându-mă să mă asculte. I-am simţit respiraţia accelerând. Mi-am urcat palmele pe gâtul său, mângâindu-l uşor cu vârful degetelor, ştiam că asta îi place şi speram să îl calmeze.

— Te rog! am murmurat încă o dată pe buze, fiind capabilă să plâng dacă era nevoie.

A închise ochii, strângându-i puternic, apoi m-a prins de mână, luând-o de pe gâtul său şi trăgându-mă după el spre maşină. Îi simţeam paşii tensionaţi, fiind gata să se întoarcă înapoi.

— Fugi aşa repede, Stone? vocea batjocoritoare a lui Max l-a făcut să se oprească. Mă scotea din minţi nesimţitul ăla blond.

— Vrei să ajungi ca Joshua, Max? Aş vrea să văd dacă mai eşti atât de tare în gură de unul singur, fără haita ta în spate. I-am replicat blondului, lovindu-l în mândrie şi dezarmându-l. În acelaşi timp, făcându-l pe Harris să pară puternic şi mândru, de-ajuns încât să îi mai diminueze din nervozitate câteva secunde, iar eu să îl trag din nou spre maşină.

Nu am fost niciodată mai fericită să intru în maşina asta alături de el. Imediat a pornit motorul, plecând atât de rapid de pe loc, încât m-a lipit de spătarul scaunului. Mi-am pus repede centura. Conducea mai repede ca niciodată şi furia i se citea pe chip. Era clar foarte supărat pe mine.

Era înfricoşător doar în luminile verzi de pe bordul maşinii, şi prin înfricoşător, voiam să spun demonic de frumos. Citisem gelozia în

ochii lui când ne privea mâna mea şi a lui Zac. Nu

îl credeam pe el capabil de aşa ceva, sau poate că era felul lui total diferit de a privi genul ăsta de lucruri, dar clar era gelos, puteam paria asta pe orice. Plus că astăzi avusese o zi îngrozitoare din cauza mea şi sigur voia să se răzbune.

Mâna i-a fulgerat pe schimbător, viteza maşinii crescând din ce în ce mai tare, zburând pe autostradă şi plonjând printre celelalte maşini ca într-un joc. Aveam încredere în el privind condusul, dar tot am înghiţit în sec de teamă, simţind viteza lipindu-mă de scaun.

— Deci vrei să te distrezi, huh? Îţi arăt eu distracţie. A spus cu o seriozitate periculoasă, apăsând din nou acceleraţia şi dându-mi de înţeles că problemele mele pe ziua de azi, de-abia acum începeau.

9. ADRENALINĂ

Mi-am dat seama până la urmă care era kilometrajul maşinii în aglomeraţia de ceasuri şi cronometre de pe bord, şi când am realizat că avea 230 la oră, mintea mea a început să rostească o rugăciune în mod involuntar.

Conducea ca un maniac, cu o mască de frustrare şi furie întruchipată pe chip. Îmi căutam cuvintele, dar nu găseam absolut nimic bun de zis, nimic care să mă scoată din încurcătura asta acum, pentru că oricât m-aş fi luptat cu mine însămi, tot mă simțeam vinovată pentru ce am făcut. Nu ştiam de ce, dar pur şi simplu asta simțeam. Conştiinţă tâmpită.

Luminile celorlalte maşini zburau pe lângă noi precum fulgerele în interiorul unei furtuni. Mâna lui Harris se mişca rapid pe schimbător, mărind viteza în fiecare secundă. Nici nu părea cu adevărat concentrat la condus. Mintea lui

parcă era azvârlită în altă parte, încruntându-se deseori şi strângând volanul în mâna lui mare de fiecare dată când un gând nu-i convenea. Oare la ce se gândea acum? Unde voia să mă ducă?

Mi-am strâns centura mai bine, făcându-mă mică în scaun la acest gând. Eram înţepată şi tupeistă – abilităţi care păreau a fi avantaje, dar se pare că unui magnet de belele ca mine, nu îi prindeau bine –, dar Harris mă cam speriase astăzi. Nu îmi era cu adevărat teamă de el, nu îl pot vedea rănindu-mă, mă simţeam mai în siguranţă decât oriunde când eram lângă el. Furia şi forţa lui păreau fi un plus de siguranţă în jurul meu acum, dar asta nu însemna că, brusc, avea dreptul să facă ce voia cu mine.

— Harris, opreşte maşina. I-am cerut, cu calm, pentru că nu era momentul să încep să urlu la el. Dar atunci când nu m-a băgat în seamă, mi-a sărit ţandăra.

— Opreşte imediat nenorocita asta de maşină!

Mă aşteptam să mă ignore în continuare, dar a tras pe dreapta şi a oprit cu o frână atât de puternică, încât m-ar fi propulsat prin parbriz dacă nu aveam centura.

— Am oprit-o. M-a atacat îngâmfat.

Am respirat ușor și am reușit să mă calmez. Chiar voiam să avem o discuție normală.

— De ce ai venit după mine?

— Tu de ce crezi?

— Vreau răspunsuri serioase, Harris, nu ironii.

El a oftat, parcă încercând să se calmeze, la fel ca mine.

— Nu știu de ce am venit. Poți să crezi ce vrei, dar ăsta e adevărul. Când am aflat că ești cu dobitocul ăla la film, nu am mai gândit logic.

— Iar l-ai pus pe Ty să îmi urmărească telefonul?

El a clătinat din cap.

— Nu, știam...

S-a oprit, parcă preconizând altă răbufnire. Atunci mi-am dat și eu seama și am aprobat nervoasă din cap.

— Ah, da, mi-ai citit mesajele aseară. Trebuie să încetezi să faci asta, nu cred că ți-ar plăcea să îmi bag și eu nasul în telefonul tău.

Probabil pentru prima dată de când îl știam, doar a aprobat din cap, fără să mai comenteze.

— OK, îmi pare rău că am făcut-o, a fost exagerat din partea mea. Nu aș fi făcut-o dacă ar

fi fost altcineva, dar când am văzut numele lui Zac pe ecran, m-am enervat imediat.

Mi-am privit mâinile în poală și mi-am căutat cuvintele potrivite.

— Harris, te comporți de parcă suntem într-o relație, ceea ce nu e deloc OK. Tu ai…

S-a întins spre mine și mi-a prins bărbia între degete.

— Voiai să te las cu el? vorbea normal, dar se simțea și puțină mârâială în vocea lui. Spune-mi! Spune-mi că vrei să te duc înapoi la el și o s-o fac! Spune-mi să nu mă mai ating niciodată de tine și îți jur că o să-ți respect decizia. Nu sunt diavolul dominator, așa cum te-au făcut toți să crezi.

Tonul lui dur m-a făcut să înghit în sec. Puteam să termin totul aici. Aveam șansa asta, dar buzele mele nu puteau sub nicio formă să rostească aceste cuvinte.

— Vrei să știi de ce am venit după tine? De ce nu te las în pace? S-a apropiat și mai mult de mine, iar vocea lui s-a domolit. Pentru că simt la tine aceeași atracție pe care o am și eu. Încerci mereu să mă îndepărtezi, dar știi că mă vrei, așa cum te vreau și eu.

Degetul lui mare mi-a atins buzele, am deschis ușor gura, din instinct.

— Ți-am spus că vreau să dorm cu tine o noapte. Vrei să știi la ce concluzie am ajuns? Că, în afară de abstinența dureroasă și chinul de a nu te atinge, am avut cel mai odihnitor somn din ultimii ani. Mă scoți din minți și îmi provoci senzații pe care nu le-am mai avut niciodată, mă liniștești și, atunci când te sărut, drace, se simte de parcă aș săruta pentru prima dată. Dar m-am săturat să te uiți la mine ca la un animal de pradă, care urmărește doar să te înhațe. Așa că hai să stabilim odată chestia asta, vrei să încercăm mai mult sau te duc acasă și îți jur că nu o să mai ai niciodată de-a face cu mine?

Ultimatumul era atât de dur, încât mi-a făcut respirația să tremure.

— Nu știu, am răspuns cu sinceritate, aproape că îmi dădeau lacrimile. Nu știu ce vreau, Harris, pentru că tu nu ești singurul care simte lucruri noi, dar mi-a fost inima ruptă destul în ultimul timp.

El a oftat dureros și și-a lipit fruntea de a mea.

— Am stat în arest astăzi. Crezi că aș fi făcut asta pentru tine dacă voiam doar un joc stupid? Dacă urmăream doar să te păcălesc?

Negăsindu-mi cuvintele, doar am clătinat din cap.

— Știu că nu sunt tipul normal de… iubit. Nu cred că o să fiu vreodată și probabil ți-ai dat și tu seama de asta. Am înnebunit când te-am văzut pe holul ăla, l-aș fi omorât pe nenorocit fără să mă gândesc prea mult. Sunt impulsiv, protector și gelos, nu o să pot schimba niciodată asta. E decizia ta dacă mă poți accepta așa.

— Și dacă îți spun că nu te accept? Dacă îți cer să mă lași în pace de acum încolo, o s-o faci? l-am confruntat.

El a înghițit în sec.

— Dacă o să simt că nu mă mai suporți în preajma ta, da. O s-o fac. Dar ce simt acum?

Mi-am ridicat bărbia, așteptând răspunsul. Nu a venit prin cuvinte, ci în forma unui sărut năucitor ce mi-a făcut toate gândurile țăndări. Fără să mă gândesc, m-am agățat de gâtul lui, iar el mi-a cuprins mijlocul și m-a atras mai aproape. Nu îmi dădusem seama cât de tare îmi dorisem asta astăzi, cât de dor îmi fusese de el. Cât de frică îmi fusese pentru el.

A gemut ușor printre buzele mele și mi-a strâns pielea în pumni.

— Simt că nu vrei deloc să te las în pace. Și nici nu am de gând să o fac! A spus înainte să mă sărute din nou pasional și eu nu aveam nimic de comentat. Avea completă dreptate și, oricât

îmi riscam inima în jocul acesta, renunțarea nu avea să îmi aducă vreo satisfacție.

— Unde ai de gând să mă duci? l-am întrebat când am reușit să ne desprindem unul de altul și eu am putut să respir.

A rânjit peste buzele mele.

— Într-un loc mult mai distractiv decât un cinematograf.

S-a tras înapoi în scaun, eu mi-am dat ochii peste cap.

— Vreau doar să îmi promiți că îl lași în pace pe Zac de data asta. El nu este o… amenințare pentru tine, în ceea ce mă privește.

Mi-a cântărit cuvintele, apoi rânjetul îngâmfat a revenit.

— E bine de știut. A adăugat și a accelerat din nou.

A mai condus vreo zece kilometri, cu aceeași viteză nebunească, apoi am fost distrasă de niște lumini puternice care se întrezăreau în fața noastră. M-am aplecat în față fără să vreau, analizând mai bine peisajul. Părăsisem deja agitația orașului și ne aflam într-un cartier destul de ciudat și clar, rău famat.

O singură stradă ducea spre agitația din centru. Sute de persoane roiau în jurul mașinilor

lor, fiecare etalându-şi propria *bijuterie pe roţi*. Fumul dens, luminile puternice brăzdând întunericul nopţii, başii puternici ai muzicii care făceau pământul să vibreze; toate astea mă încântau şi mă speriau în acelaşi timp.

— Unde m-ai adus? l-am întrebat din nou, analizând curioasă feţele din jur, atunci când ne-am făcut prezenta în mulţime. Majoritatea păreau adolescenţi, deşi figurile şi comportamentul lor nu sugerau tocmai o adunătură de copii educaţi.

Imediat ce au recunoscut maşina lui Harris, un val de urlete şi chiote s-a întors spre noi. Toţi îşi exprimau gălăgios bucuria că Demonul li se alăturase.

L-am privit pe Harris; zâmbea într-un fel triumfător şi plin de mândrie.

A mărit viteza când a intrat între ei. Am scos un icnet încet şi terifiat când maşina a început să se învârtească pe loc. Fumul dens se ridica în jurul nostru în urma frânelor puternice. Motorul părea să huruie chiar sub mine şi să explodeze în urma presiunii în orice secundă. Oamenii s-au adunat în jurul maşinii, inconştienţi că ar putea fi călcaţi, şi eu mi-am îndesat capul între umeri, realizând unde am ajuns.

— La distracţie! mi-a răspuns. A oprit brusc maşina şi am zburat iar în centură. Treaba asta devenea dureroasă pentru coastele mele.

Mi-am simţit stomacul în gât. Aveam nevoie de pastile de inimă şi de greaţă în jurul acestui băiat.

— Grozav! am bodogănit încercând să îmi restabilesc controlul stomacului. Harris a ieşit din maşină. Un alt val de aclamări l-a acaparat când şi-a făcut chipul văzut. I-a salutat pe toţi, ridicând mâna în timp ce închidea portiera în urma sa, zâmbind cu jumătate de gură şi o tonă de mândrie. Contrastul imaginii era chiar amuzant. Arăta ca un rege între supuşi, un rege demonic care era capabil oricând să îl decapiteze pe cel care îi încălca cuvântul, cum probabil făcuse cu Joshua. Gândul la el mi-a supărat stomacul din nou.

A mers câţiva paşi în faţa maşinii, imaginea muşchilor de pe spatele său încă mă înnebunea. Arăta de-a dreptul uimitor sub luminile de neon de deasupra noastră. Tricoul negru se mula perfect pe abdomenul său, îi puteam face inventarul *pătrăţelelor*. Chiar dacă era încă murdar de sânge şi de transpiraţie, asta nu îi scădea din atracţie. Probabil Harris ar arăta sexy şi acoperit cu noroi. Da, cu siguranţă ar arăta!

Prietenii lui l-au salutat, Jay şi Ty bătând mâna cu el şi îmbrăţişându-l frăţeşte cu un braţ în jurul gâtului, iar V l-a lovit jucăuş cu pumnul în umăr, apoi l-a îmbrăţişat şi ea. Erau fericiţi că scăpase cu bine. Şi eu eram. M-aş fi simţit îngrozitor dacă ar fi intrat în probleme din cauza mea. Dar oare ei nu îl mai văzuseră deloc azi? Doar nu venise direct după mine când a scăpat de poliţie?

S-a întors spre maşină, sau mai bine zis; spre mine, cei din jurul său i-au observat atenţia, dându-şi seama că nu venise singur.

A zâmbit obraznic, *spunându-mi* clar că trebuia să ies şi eu din maşină.

De ce? Aş da orice să rămân aici şi să evit sutele de priviri uimite şi cercetătoare care aveau să mă lovească când îmi voi face faţa văzută printre ei.

Şi-a pus mâinile în sân, mustrându-mă cu privirea. Chiar dacă nu mă vedea, ştia exact unde eram. Prietenii lui deveneau suspicioşi, întrebându-se probabil ce specimen se afla în maşina Demonului. Amber ar fi fost toată pe el până acum.

Nu aveam de gând să fac şi eu pe regina şi clar nu voiam să risc să fiu luată de el pe sus şi

scoasă afară din maşină cu forţa, deoarece părea deja că îşi planifica să facă asta.

Am oftat adânc, încercând să mă calmez şi mi-am desfăcut centura. Mâna mea s-a aşezat nesigură pe dispozitivul de deschidere a uşii, care era unul destul de ciudat. Am apăsat butonul şi uşa s-a deschis automat. Am împins-o mai mult şi am tresărit înapoi când am vrut să pun piciorul jos. De sub maşina lui Harris venea o lumină ciudată, de un verde-neon exact ca cea a aparaturilor de pe bord. Am privit rapid în jur şi am observat că toate aveau strălucirile astea ciudate, în diferite culori, care luminau asfaltul sub ele. Din nou, mă simțeam ca într-un joc video.

Am pus piciorul jos, ridicându-mă şi uitând să mai respir. O linişte mormântală s-a aşezat în jur. Acum ştiam cum se simțea un extraterestru venit între oameni. Doar Harris zâmbea, cu braţele încrucişate la piept.

Încă eram în spatele portierei, nefiind sigură dacă era mai bine să o închid sau să intru înapoi în maşină.

Harris a venit spre mine, păşind alene şi prinzând partea de sus a portierei, m-a tras din spatele ei, lângă el, apoi a închis-o rapid cu un zgomot automat.

M-a tras în braţele lui, *penetrându-mi* ochii cu ai săi. Inima mea a luat-o la galop.

— Şi acum o să vezi ce înseamnă distracţia! Și-a etalat zâmbetul ameţitor, şi în secunda următoare, mi-a prins baza gâtului, trăgându-mă mai aproape de el şi lipindu-şi buzele calde de ale mele, frământându-le într-un sărut senzual, dar totuşi sălbatic, care a stârnit un alt val puternic de urlete şi veselie în jurul nostru.

Gestul lui părea cam exagerat. Mă obişnuisem deja cu sărutările lui neaşteptate, dar nu în public. Deşi acesta părea mai degrabă un avertisment asupra celorlalţi, demonstrându-le că eram cu el, sau... a lui, şi nimeni nu trebuia să se atingă de mine.

Începeam să mă obișnuiesc cu asta la el. Decât să se riște altă bătaie, preferam oricând să îl sărut așa.

Nu mă ajuta cu nimic acum dacă făceam o scenă în faţa lor, plus că deja nu mai puteam rezista buzelor lui Harris şi m-am străduit din răsputeri să mă abţin instinctului de a-mi încolăci braţele după gâtul lui, mai ales când el a început să îmi mângâie spatele.

În cele din urmă, a întrerupt sărutul, zâmbind în continuare obraznic. Eu am încercat să respir din nou.

— Bun venit în lumea mea, a şoptit peste buzele mele şi am înghiţit uşor în sec, întorcându-mi privirea spre mulţimea din jur. *Lumea lui* nu era un loc căruia să îi poată face faţă oricine. Nici măcar eu. Mi-am petrecut ultima perioadă în grupuri de oameni *sălbatici* şi certaţi cu legea, dar nu de un asemenea nivel. Existau curse şi circuite ilegale şi în New York, dar eu nu făceam parte din grupul care lua parte la ele. Îmi petreceam majoritatea timpului pe la colţurile blocurilor sau vandalizând magazine şi fast-food-uri. Lumea lui Harris reprezenta clasa înaltă a vandalismului.

M-a luat de mână şi m-a condus spre gaşca lui. Am fost uşurată să văd că show-ul în care eu eram vedetă se terminase şi fiecare se întorsese la activitatea lui precedentă.

— Bun venit în gaşcă, blondino! m-a salutat Jay vesel, prinzându-mă frăţeşte de gât şi ciufulindu-mi părul.

Am mormăit uşor, aranjându-mi părul la loc, dar nu m-am putut abţine să nu râd, mai ales când l-am văzut pe Harris aruncându-i o privire criminală lui Jay. Blondul s-a făcut *mic*, prefăcându-se nevinovat.

— Să nu dai! s-a milogit acesta, lăsându-se în jos şi ridicând mâinile în semn de predare.

— Să nu dau?! Ştii că eu mereu dau! a mârâit Harris cu un amuzament macabru şi imediat s-a năpustit asupra lui Jay, stârnind o luptă în joacă. Jay era mai mic decât Harris şi încerca să iasă de sub el şi să îl doboare, însă fără prea mari şanse de reuşită.

Am început să râd, privindu-i. Era surprinzător şi frumos să îl văd pe Harris aşa, zâmbind fericit şi distrându-se, deşi oricât ar încerca, ceva din figura serioasă tot îi rămânea imprimată pe chip, făcându-l să pară îngrozitor de atrăgător. Atenţia mi-a fost atrasă de o figură cunoscută. Ken a apărut între noi cu un zâmbet uşor timid, ţinut frăţeşte de gât de Ty.

— Eroul nostru! a ţipat roşcatul, aclamându-l pe japonez, care se simţea extrem de stânjenit şi încerca să îl facă pe Ty să tacă din gură.

Toţi au început să aplaude şi, chiar dacă asta îmi aducea aminte de incidentul de azi-dimineaţă, am făcut şi eu la fel şi am decis că era timpul să vorbesc cu el. Dar mi-a luat-o înainte Ty, aducându-l imediat lângă mine.

Harris încă îl cotonogea pe Jay, dar i-am observat zâmbetul când l-a văzut pe Ken. Ăştia doi erau prieteni deja?

— Hei, Kath, uite-ţi salvatorul! a aclamat Ty puţin cam tare. Clar doza de bere pe care o avea

în mână nu era prima de pe seara asta. Ken i-a adresat o privire disperată, implorându-l să înceteze.

— Îmi pare bine să te cunosc, Kath, în alte împrejurări! a vorbit cu un zâmbet mic si o engleză perfectă, întinzând mâna spre mine.

— Şi mie, Ken! Am dat mâna cu el, şi mersi! am adăugat sinceră. Chiar nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

— Mă bucur că am fost acolo! părea sincer şi chiar dacă era serios, avea o faţă blândă şi matură, plus că era incredibil de frumos.

Kath, nu uita cu cine eşti aici şi cine te ameţeşte de ţi se înmoaie picioarele.

Ca un răspuns la gândurile mele, am simţit două braţe calde în jurul meu, smucindu-mă cu putere şi ridicându-mă. Aş fi ţipat dacă nu cunoşteam aşa de bine braţele astea şi eram în stare să le recunosc la cea mai mică atingere.

Am râs uşor.

Harris m-a pus iar pe picioare şi şi-a coborât capul spre gâtul meu, sărutându-mă rapid şi pasional pe piele. Deveneam deja dependentă de asta.

— Ce faci, frate? Te integrezi? i-a vorbit lui Ken care încă era în faţa mea, privindu-ne zâmbind.

— Da, e destul de tare locul ăsta! a aprobat acesta, analizând zona.

— Ei bine, consideră-te unul dintre noi de acum încolo! l-a încurajat Harris, ţinându-i în continuare mâna strânsă într-o formulă frăţească. Ken a zâmbit, dând din cap.

— OK, ce am pierdut? am întrebat, privindu-i confuză pe amândoi. Deja erau *fraţi*?

Amândoi au chicotit.

— Am avut timp să ne cunoaştem azi în arest şi am realizat că avem foarte multe în comun şi, în afară de asta... Harris m-a privit deodată serios în ochi, întorcându-mă spre el. Te-a salvat pe tine! a spus cu seriozitate, amintirea încă îi provoca mânie. El părea chiar mai sensibil la subiectul ăsta decât mine, şi eu eram cea pe care Joshua urma să o sechestreze.

I-am zâmbit timid, apoi, repetând gestul şi spre Ken, neştiind exact ce aş putea spune într-un asemenea moment. Asta mi-a adus aminte brusc de Joshua. Chiar dacă nu era unul dintre amicii lui Harris, făcea parte din gaşca asta enormă. În jurul meu erau circa două sute de oameni, dacă era şi el printre ei?

— El este aici? am şoptit, întorcându-mă spre Harris.

— Nu! a negat serios. Nu-ţi face griji, Katherine. Nu o să se mai atingă niciodată te tine. A vorbit cu sigiliul unei promisiuni, prinzându-mi o şuviţă de păr şi ducând-o după ureche. M-a strâns mai tare în braţe, sărutându-mă pe frunte. Harris clar avea o sensibilitate secretă a acestui subiect şi voiam să aflu despre ce era vorba, dar acum mă simţeam atât de bine şi protejată în braţele lui, încât Joshua nu mai părea atât de important.

Harris devenise un scut împotriva întunericului din jurul meu şi, totodată, întunericul în sine. Nu ştiam cum reuşea să îmi intre pe sub piele atât de repede şi să mă convingă să îl iert după ce, azi-dimineaţă, eram hotărâtă să stau departe de el. Dar toate astea se simţeau bine şi nu mai conta cum reuşea.

— Cum aţi scăpat de acolo? am întrebat, întorcându-mă spre restul găştii.

— Relaţii! Harris mi-a făcut cu ochiul şi l-am privit cu o sprânceană ridicată.

Mă gândeam la cauţiunea pe care a plătit-o, nefiind sigură dacă să îl întreb de asta sau nu, când am tresărit speriată în braţele lui. O sirenă

puternică a răsunat între noi. Harris a chicotit, strângându-mă mai tare ca să mă liniştească.

Jay a urlat ca un lup şi a dispărut în mulţime.

— Timpul să ne pregătim bijuteriile. Ty ne-a făcut cu ochiul înainte să îl urmeze pe Jay. Ce bijuterii? Acum mintea mea perversă se putea gândi la altceva, dar probabil era vorba de maşini.

Harris a început să râdă şi mi-a dat drumul, nu înainte să mă sărute din nou pe gât.

— Ne vedem în câteva minute. Tu eşti norocul meu în noaptea asta, mi-a şoptit la ureche. Am ameţit complet.

A zâmbit ca un drăcuşor, apoi a dispărut cu ceilalţi, luându-l pe Ken de după gât şi trăgându-l după el. Despre ce naiba tot vorbea?

Violet era lângă mine şi am respirat uşurată că nu am rămas de una singură printre străinii ăştia.

— Ce faci, fato, te simţi bine printre noi? Expresia ei prietenoasă m-a făcut să zâmbesc şi am aprobat uşor din cap. Mi-a întins o doză de bere.

Am luat-o dornică, setea mă ardea pe gât, plus că mai era sete şi pentru altceva, speram să

găsesc un *joint* în seara asta dacă Harris tot avea de gând să mă pună la "dietă".

— Mă simt foarte bine! am răspuns în acelaşi zâmbet şi chiar nu minţeam. Am desfăcut doza şi am gustat pofticioasă băutura acidulată şi amăruie. Am tremurat scurt când mi-a alunecat rece pe gât, era puţin cam frig afară. Dar privind in jur, părea că eram prea gros îmbrăcată, de fapt. Toate fetele de aici erau îmbrăcate revoltător de sexy. Toate purtau fuste mult prea scurte care le ofereau, fără probleme, băieţilor o privelişte largă către fundurile lor. Decolteuri generoase şi tocuri cui. Fiecare îţi lua ochii în felul ei strălucitor.

Machiaj în exces şi comportament pe măsură. Toate mi-au adus aminte de Amber, făcându-mă să îmi molfăi buzele şi asta nu se datora gustului amar al berii.

Clar, tricoul meu negru, cu mici imprimeuri rock, blugii tăiaţi şi bocancii, nu se potriveau cu locul ăsta. Aici fetele erau la fel ca maşinile: nişte bijuterii ale băieţilor.

Dar m-am simţit mai bine când am văzut că V se apropia de ţinuta mea, ieşind bineînţeles în evidenţă prin culoarea ei tipică.

— Deci, cum merge treaba între tine şi Harris? Aţi trecut deja la acţiune? m-a întrebat brusc, ridicând obraznic din sprâncene.

Aproape m-am înecat cu gura de bere pe care o luasem. Ea a început să râdă de mine.

— Te place! a continuat, devenind mai serioasă, luând şi ea o gură din berea ei. Tot ce am făcut a fost să zâmbesc ruşinată. Da, şi eu îl plăceam pe el, dar nu eram sigură în cel fel mă plăcea el pe mine.

Am început să ne plimbăm prin mulţime. Deveneam neliniştită, pentru că nu îl mai vedeam pe Harris nicăieri, dar imediat ce am trecut de câteva persoane, am ajuns în jurul unui cerc şi l-am putut vedea din nou. Lângă maşina lui şi alte trei, alături de Jay, Ken şi alt băiat pe care nu îl cunoşteam.

Imediat ce m-a observat, Harris mi-a aruncat un zâmbet năucitor pe care nu îl mai văzusem niciodată la el. Aici era în elementul lui.

— Niciodată nu l-am văzut comportându-se aşa cu o fată. Harris întotdeauna a fost protectiv cu iubitele lui. Este extrem de sensibil când vine vorba de... ce tocmai ţi s-a întâmplat ţie. O să înţelegi tu mai târziu de ce. Mi-a spus V serioasă, privind şi ea către Harris care se

ciondănea în joacă cu cei trei băieţi. Mă străduiam să înţeleg ce voiau să facă.

— Dar faza e că nu l-am văzut niciodată atât de nervos din cauza asta şi atât de obsedat să protejeze pe cineva.

M-am întors către ea, înghiţind în sec. Realizasem deja că Harris avea o obsesie pentru protecţia mea, dar nu înţelegeam de ce. Mă cunoştea doar de câteva zile.

— Şi cum rămâne cu Amber? Ea este încă iubita lui. Am vorbit şi eu în sfârşit, încercând să aprofundez discuţia, dar V a pufnit amuzată.

— Harris şi Amber nu mai sunt un cuplu de multă vreme, dar aici ea este cea obsedată şi nu îl lasă în pace. Şi ciudăţeniile lui Harris nu se schimbă. El are obsesia cu tatuajul ăla şi cu faptul că o fată odată ce a fost a lui, nu mai poate fi a altuia. A terminat aproape râzând, dar eu nu găseam nimic amuzant în asta. Era foarte ciudat şi chiar înfricoşător.

— Harris e un tip periculos, Kath, şi nu pentru că este capabil să omoare pe oricine cu mâinile goale şi fără resentimente. O să vină momente când o să te roage anumite lucruri, lucruri care o să ţi se pară ciudate, dar să-l asculţi, pentru binele tău. Este deja prea obsedat de tine şi tu de el ca să mai puneţi punct chestiei

ăsteia. Deci, să fii atentă ce o să faci de acum încolo.

Vorbele lui V mă bulversau complet. Mi se părea că vorbea cu două înţelesuri. Îmi ascundea ceva, ceva legat de Harris. Am înghiţit în sec, aprobând simplu din cap.

Mi-am îndreptat privirea către băieţi, altul era acum lângă ei şi ochii mei s-au mărit de uimire când am văzut că fiecare i-a întins câte un ghemotoc mare de bani. Ce naiba se întâmpla aici?

— Eşti pregătită de distracţie? m-a întrebat V cu un zâmbet diabolic.

— Cât de mari o să fie problemele în care o să intru după asta? am oftat, urmărindu-l pe Harris cum intra în maşina lui, la fel şi restul, aliniindu-le pe toate în faţa unei linii roşii desenate pe asfalt.

— Cu cât mai mari, cu atât mai bine! a râs V. Am început şi eu să râd, terminându-mi doza pentru a-mi face curaj. Deşi încă nu realizam ce avea să se întâmple, care era rolul meu în faza asta? Puteam doar să îl privesc pe Harris concurând.

Băieţii au ieşit din nou din maşini. Jay a venit ca fulgerul către V, luând-o în braţe şi urlând din nou ca un nebun înainte să o bage în

maşina lui. Ea râdea veselă, urlând odată cu el. Tipul celălalt şi-a luat şi el prietena, iar Ken şi-a ales o fată pe care a băgat-o cu el în maşină.

Oh, nu! NU!

Am înghiţit în sec, dându-mă câţiva paşi înapoi când l-am văzut pe Harris că venea spre mine cu un zâmbet drăcesc pe buze.

— Stai acolo! l-am avertizat, ridicând degetul arătător spre el. Nu mă urc cu tine în demonul ăla pe patru roţi.

— Eu sunt demonul, iubire! a rânjit diabolic, trăgându-mă rapid de mână în braţele lui. Mi-a luat doza din mână şi a aruncat-o pe jos.

— Ţi-am spus că tu eşti norocul meu în noaptea asta! Mi-a prins fundul în mâinile lui. În jurul nostru s-au auzit aclamări gălăgioase.

Fără să vreau, le-am observat pe fetele din jurul meu. Toate îmi aruncau *săgeţi* prin priviri şi îl analizau pe Harris pofticioase. Sentimentul de gelozie s-a instalat imediat în venele mele şi simţeam nevoia să ţip spre ele că el era al meu. OK, asta nu era bine, dar el mi-a promis distracţie, aşa că să ne distrăm.

— Să văd de ce eşti în stare! am şoptit, preluându-i zâmbetul diabolic şi pervers. Şi-a muşcat buza şi m-a ridicat în braţele lui de parcă aş fi cântărit cinci kilograme. M-a aruncat peste

umărul lui, însă nu cum făcuse Joshua azi. Mă ţinea mai mult în braţe, ridicată foarte sus şi având mâinile, bineînţeles, poziţionate pe fundul meu, aşa cum făcuse ieri când mă cărase la curs. Am început să râd şi i-am dat un pumn uşor în umăr. Nu a fost o idee prea bună, de data asta nu mi-a mai dat niciun avertisment şi dinţii lui s-au înfipt în fundul meu. Am ţipat şi ceilalţi au urlat odată cu mine. În ciuda blugilor mei, dinţii ăia erau incredibil de puternici.

A mers cu mine spre maşina lui, înconjurat de urletele celorlalţi. Am mârâit când m-a muşcat din nou de fund.

— Încetează! l-am certat supărată.

— De ce? E al meu, şi imediat m-a lovit cu palma peste fund.

— Ai zis cumva că fundul meu e al tău? am repetat revoltată, întorcându-mă spre el.

M-a pus jos, lângă maşina lui, având un zâmbet amuzat pe buze.

— Oh, da! a mârâit, deschizându-mi portiera.

Mi-am îngustat ochii spre el.

— Şi de-abia aştept să gust mai bine din el mai încolo. S-a apropiat de urechea mea şi buzele mele s-au deschis într-un O de uimire.

— Intră în maşină, iubire, şi nu mai deschide gura aşa, pentru că îmi cauzezi probleme. A chicotit amuzat din cauza reacţiei mele. Gura mea s-a deschis şi mai tare, apoi am închis-o imediat. Am scos limba la el ca un copil mic şi am intrat în maşină. Cum să spună că fundul meu era al lui? Şi cum adică să guste mai bine? Şi cum adică gura mea deschisă îi cauzează probleme? Îngâmfat, pervers, idiot şi sexy.

Mi-a închis uşa, trecând prin faţa maşinii cu zâmbetul încă pe buze. Se pare că mă iertase mai repede decât aş fi crezut eu.

A intrat şi el la volan, la fel şi restul băieţilor. Claxoane puternice au răsunat în adunătura gălăgioasă şi imediat mi-am simţit inima în gât.

A pornit motorul maşinii, care a mârâit precum un ghepard gata de vânătoare. Luminile verzi au pătruns printre noi, strălucind pe trăsăturile perfecte ale lui Harris şi topindu-mă pe mine.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi şi-a întors atenţia spre bordul maşinii, ambalând motorul care a făcut maşina să vibreze cu noi. Mâinile i-au zburat pe bord, deschizând restul aparaturilor pe care nu le văzusem niciodată în funcţiune. Două

monitoare s-au aprins chiar în faţa mea, altul mai mare aflându-se în mijloc, între noi.

Harris s-a întors în spate, de unde a eliberat dispozitivul câtorva butelii ciudate. Mai văzusem undeva chestiile astea: în camera lui.

A ambalat din nou maşina, scaunul vibra odată cu mine din cauza puterii motorului.

— Pune-ţi centura! îmi spuse Harris serios, văzându-l şi pe el pentru prima dată că făcea asta. Şi-a pus chiar două, formând un X pe abdomenul lui, ţinându-l bine protejat în scaun. La fel a făcut şi cu mine, scoţând încă una din spatele scaunului şi legând-o peste abdomenul meu, lăsându-mă fără aer şi lipită de scaun.

Îi simţeam respiraţia pe gât.

Când a terminat să mă baricadeze, şi-a ridicat privirea spre mine, avea faţa la câţiva centimetrii de a mea.

— Eşti pregătită să intri în lumea mea? m-a întrebat. Profunzimea din ochii lui m-a ameţit pe moment.

— Da! am răspuns, uimită de cât de hotărâtă eram pe propriile vorbe. A zâmbit, satisfăcut de răspuns, apoi mi-a prins buzele într-un sărut apăsat.

Când s-a retras în scaunul lui, mi-am trecut limba peste buze, savurându-i gustul afrodiziac.

Mi-a zâmbit obraznic, apoi şi-a întors atenţia spre bordul maşinii. Cursa era aproape să înceapă, dar o trăsnaie mi-a trecut prin cap. M-am chinuit cu centurile strânse şi m-am apropiat de el. M-a privit surprins, dar imediat mi-am lipit buzele de gâtul lui.

— Pentru noroc! am şoptit, apoi l-am sărutat pasional, sugându-i uşor pielea moale şi caldă. Ştiam că asta îi plăcea la nebunie şi mi-a răspuns printr-un geamăt înfundat de plăcere.

M-am îndepărtat uşor de el şi l-am privit.

— Era tot ce aveam nevoie, mi-a zâmbit, topindu-mi membrele.

Cu coada ochiului, am observat o tipă care a venit în faţa noastră, îmbrăcată doar într-o fustă scurtă şi sutien.

Mi-am mărit ochii când tipa şi-a dus mâinile la bretelele din spate ale sutienului. L-am privit pe Harris, dar el era extrem de concentrat la monitoarele lui de pe bord. Nu înţelegeam nimic din ce era afişat pe ele. Părea un fel de tabel cu diferite funcţii.

— Asta e pentru tine! a spus, privindu-mă serios şi dulce în acelaşi timp, înainte să îşi îndrepte privirea spre tipa din faţa noastră care

încă avea mâinile la spate. Doar nu avea de gând să se dezbrace?

Harris devenise deja foarte serios, aşa că am tăcut din gură. Nu părea că în faţa lui era o fată gata să se dezbrace, era probabil obişnuit cu asta.

În momentul în care tipa blondă şi-a desfăcut sutienul, iar acesta a atins pământul, am simţit cum treceam la propriu prin scaun. Nici nu am apucat să îi văd sânii. Harris a accelerat atât de puternic încât inima mi-a urcat în gât şi bătăile ei îmi pompau acum până pe limbă. Credeam până acum că el conducea nebuneşte, dar în momentul ăsta eram pe cale să aflu ce putea cu adevărat.

Mâna îi zbura mereu pe schimbătorul de viteze, luând uşor avantajul şi ajungând primul. Am zâmbit mândră fără să vreau, dar mi-am schimbat expresia când au început curbele. Harris a cotit ameţitor, învârtind maşina aproape pe loc. Frânele erau bune şi rezistenţe, dar nu eram la fel de sigură şi în legătură cu inima mea.

Ceilalţi erau chiar în urma noastră şi am suspinat îngrozită când am intrat în aglomeraţia oraşului. Maşina noastră plonja printre celelalte şi eu mi-am astupat ochii cu mâinile ca să nu fiu martoră la propria mea storcire.

Harris părea extrem de concentrat, însă zâmbea din când în când, mai ales când le lua faţa celorlalţi. Ken era chiar în urma noastră. Şi el era extrem de bun şi îl făcea pe Harris să mormăie ofticat.

— Japonezi şi driftingul vostru! înjura Harris pentru el deşi eu nu aveam nicio idee despre ce vorbea. Eram ocupată să îmi ţin inima în piept. Viteza devenea din ce în ce mai mare şi am strâns centura în pumni, speriată că voi zbura din maşină. Lupta era între Ken şi Harris, dar Jay venea din urmă şi primul loc era schimbat la secundă de către cei trei, prin viraje bruşte şi periculoase care mă înaintau spre un stop cardiac.

— Harris... norocul tău este pe cale să facă pe el! am dârdâit cu ochii cât cepele, abţinându-mă să nu îmi acopăr iar faţa de frică. Deja nu mai vedeam nimic clar în jur din cauza vitezei nebuneşti. Luminile, clădirile şi oamenii zburau ca fulgerele pe lângă noi. Harris a râs. Afurisitul.

— E un singur fel în care o să îţi dai drumul în seara asta, dar nu a venit încă momentul ăla. S-a întors spre mine, făcându-mi cu ochiul şi lăsându-mă iar cu gura căscată. El a râs şi mai tare.

L-aş fi înjurat dacă nu îmi zbârnâia inima de frică. *Nu te uita la kilometraj. Nu te uita la kilometraj.* Mă sfătuiam de una singură ca să nu îmi agravez situaţia şi mai tare.

A luat altă curbă mortală, noroc că eram bine baricadată în scaun, altfel zburam demult prin parbriz.

— Şi acum vine partea distractivă! a spus cu un zâmbet periculos, accelerând şi ajungând iar în faţă, luându-i faţa într-o curbă lui Ken.

— Alta? am tresărit terifiată. Înainte să îl întreb altceva, am observat luminile căii ferate în faţa noastră.

— Harris... am bâiguit de-a dreptul înspăimântată, lipindu-mă mai mult de scaun.

El doar a zâmbit, şi imediat am văzut trenul care se apropia deja din dreapta, urmând să treacă chiar prin faţa noastră, deşi Harris părea să aibă altă idee.

Mâinile i-au zburat pe aparaturile de pe bord şi am observat câteva lumini aprinzându-se pe butoanele de pe volan. Chiar mă întrebam pentru ce erau alea... ei bine, eram pe cale să aflu.

Am înghiţit în sec când am văzut trenul apropiindu-se.

El de noi şi noi de el.

Nu avea rost să îi zic să oprească, nu m-ar fi ascultat.

— Ţine-te bine! m-a sfătuit chiar înainte să apese unul dintre acele butoane. Maşina a scos un zgomot puternic, de parcă ceva ar fi explodat sub ea, şi a prins o viteză demonică, lăsându-mă de-a dreptul fără aer. Dacă ar fi fost geamurile deschise, mi s-ar fi umflat fălcile ca în desenele animate.

Am ţipat fără să mă pot abţine când am văzut trenul la câţiva metri lângă noi. Urma să sărim în faţa lui. Cum dracu' vom putea să trecem peste şine? Dar am primit rapid răspuns la întrebare când am văzut rampa din faţa noastră, la câţiva metri distanţă de calea ferată. Trenul ne-o luase înainte deja. Nu avem cum să mai trecem prin faţa lui. Ce naiba avea în plan?

— Harriiiiiiiis!!! am ţipat din nou, strângând centura când am urcat cu o viteză nebunească pe rampă şi am simţit, la propriu, cum zbor, nu în faţa trenului, ci pe deasupra lui.

Am ţipat încontinuu, neputând să mă abţin, era o senzaţie de nedescris, incredibilă şi înfricoşătoare în acelaşi timp. Maşina a plonjat pe deasupra locomotivei, aterizând pe partea

cealaltă cu o zguduitură puternică, care ne-a făcut să sărim în sus chiar şi cu centurile puse.

Harris a început să râdă şi să aclame fericit, lovindu-şi bordul maşinii mândru. L-am privit ca pe un nebun, abţinându-mi instinctul de a mă închina.

Tocmai îmi văzusem moartea cu ochii.

Sărisem cu o maşină peste un tren în mişcare. Am început să îmi pipăi corpul ca să mă asigur că toate piesele erau la locul lor. Trebuia să dau pe la biserică cât de curând şi să îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a scăpat cu viaţă.

Am văzut deja mulţimea adunată în faţa noastră, aşteptând câştigătorul. Probabil veniseră pe o scurtătură să ne iasă în cale.

Am privit în spate şi am văzut maşina lui Ken la câţiva metri în urma noastră, şi a lui Jay mult mai în spate. Celălalt tip nu mai era, probabil renunţase la săritură.

M-am întors, afişând un zâmbet fără să vreau.

Viteza încă era puternică, dar se mai diminuase. Acele butelii aveau esenţa diavolească în ele.

Inima mea încă îşi căuta bătăile normale când Harris a trecut linia de sosire. Avea un zâmbet enorm pe buze şi a pus o frână bruscă, oprind maşina chiar în mijlocul mulţimii. Am zburat iar în centură, dar începeam să mă obişnuiesc, stomacul meu probabil se înnodase cu şira spinării.

— Da! a exclamat fericit, lovind volanul. Eu am început să râd, clătinându-mi capul, apoi respirând uşurată. Asta cu siguranţă fusese cea mai tare şi înfricoşătoare experienţă din viaţa mea.

Harris a ieşit repede din maşină, primind aclamările binemeritate. Am ieşit şi eu, nefiind sigură dacă mă puteam ţine pe picioare. Dar eram bine, surprinzător de bine.

Imediat ce m-a văzut, a traversat prin faţa maşinii şi a venit spre mine, prinzându-mă de gât şi trăgându-mă în braţele lui. Am icnit amuzată de reacţia bruscă şi am râs uşor.

Tipul care luase banii înainte pe pariuri, a venit acum lângă Harris cu tot teancul.

— Dă-i lui Ty pentru roşcată! i-a ordonat Harris zâmbind. Iar roşcata aia? Mă îmbufnasem deja. Dar mi-a trecut când Harris m-a prins de şolduri şi m-a ridicat.

— Tu eşti premiul meu! a mârâit într-un rânjet şiret, coborându-mă spre el şi sărutându-mă pasional şi sălbatic. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui şi mi-am înfipt mâinile în părul lui, răspunzându-i dornică la sărut şi nepăsându-mi de persoanele din jur. Fusesem la un pas de moarte, îmi meritam sărutul.

Începea să îmi placă deja lumea lui. Mai mult decât aş fi crezut.

— Felicitări, campionule! l-am auzit pe Ken în spatele nostru. Ne-am despărţit fără vlagă din sărut, iar Harris s-a întors spre el, zâmbind.

Am coborât din braţele lui, dându-i voie să de-a mâna cu Ken.

— Şi ţie. Pentru prima oară... m-ai uimit! A recunoscut Harris zâmbind.

— Data viitoare te întrec. Deşi trebuie să recunosc, m-a băgat în sperieţi săritura aia.

Toţi am început să râdem.

— Mai ai de învăţat până să mă întreci! A clarificat Harris cu un zâmbet ameninţător. Ken a zâmbit, acceptând provocarea. Prevedeam o prietenie strânsă între ei. Ken era mai mult pe stilul lui Harris, mai serios şi mai matur. Spre deosebire de Jay care acum se răzbuna pe maşină, luând-o la bătaie şi învinovăţind-o pe ea pentru că pierduse. V era lângă el şi se prăpădea

de râs, la fel şi noi atunci când Ţeposul s-a urcat pe capotă şi a început să o joace în picioare ca un copil ofticat.

Eu mi-am întors atenţia spre Harris, buzele mele au format un zâmbet de mândrie.

— Deci, ţi-am purtat noroc? am şoptit, prinzându-mi mâinile după gâtul lui.

— Cel mai mare, răspunse, sărutându-mă din nou, mai uşor şi pasional.

De ce inima mea trebuia să bubuie de fiecare dată când mă săruta?

Dar momentul nostru a fost distrus de sirenele puternice care au răsunat dintr-o dată de peste tot.

— La dracu'! a mârâit Harris nervos, trăgându-mă de mână după el şi băgându-mă înapoi în maşină. A urcat şi el imediat la volan. Nu mi-a luat mult să îmi dau seama că era poliţia, pielea mi s-a zbârlit neplăcut. Ultima dată când am auzit sunetele astea, nu s-a terminat frumos.

Dar nu îl aveam pe Harris atunci.

A accelerat rapid, depărtându-se de mulţime pe o stradă strâmtă pe care nici nu o văzusem până acum. Jay, Ken şi Ty erau în urma noastră şi am respirat uşurată când nu am mai auzit

sirenele şi în jurul nostru devenise deja linişte după vreo cinci minute de condus.

Plimbarea prin oraş a fost normală de data asta, inima mea încă mai bubuia.

Am recunoscut cartierul lui Harris după structurile caselor neîngrijite.

— E mereu aşa? l-am întrebat.

— Aproape. Nu ştiu de ce se mai sinchisesc. Şi ei ştiu că nu au şanse să ne prindă, a spus cu un scurt zâmbet pe buze.

Mi-am simţit telefonul vibrând în buzunar, realizând că mai simţisem asta de nenumărate ori în seara asta, dar nu îi acordasem atenţie. L-am scos şi am văzut un număr ameţitor de apeluri de la tata. Nu voiam să îmi strice buna dispoziţie. Eram în lumea lui Harris şi voiam să mă bucur de asta pe moment. Aşa că am închis telefonul, băgându-l înapoi în buzunar şi încercând să nu mă gândesc la pedeapsa ce mă aştepta după asta, având în vedere că eram şi în prezent pedepsită.

Harris m-a analizat serios, apoi a oprit maşina în faţa unei case pe care am recunoscut-o ca fiind a lor, în ciuda întunericului. Arăta ca un garaj imens, cu o uşă mare şi metalică jos, şi partea de sus care era aşa-zisa lor casă. Pereţii de un maroniu deschis şi ferestrele mici.

Restul nopţii s-a transformat într-un haos total.

Ty şi Jay s-au îmbătat îngrozitor. Şi eu băusem câteva doze de bere care mă ameţiseră puţin, dar eram încă lucidă. Însă am fost surprinsă să observ că Harris nu pusese gura pe băutură toată seara. Fumase multe ţigări şi mai trăgea din când în când din prafurile lui Jay, dar refuza complet alcoolul, îndopându-se cu energizante. Asta era puţin ciudat. Nici Ken nu le avea cu băutura, dar savurase câteva doze de bere.

Băieţii erau în living, uitându-se la un film de acţiune în timp ce eu şi V încercam să terminăm jocul de cărţi pe care îl începuserăm mai devreme. Bătălia era între noi două acum.

În cele din urmă am renunţat şi am lăsat-o să câştige. Mă plictisisem şi aveam disperată nevoie de *ceva*. Ea a aclamat fericită şi a sărit în sus, felicitându-se sigură pentru câştig.

Am râs înainte să mă ridic de la masă şi m-am dus la Harris, cu o moacă de căţel. M-am aşezat în poala lui, cerşindu-i din priviri. M-a privit cu o expresie amuzată, înţelegând imediat ce voiam.

— Nu-ţi mai dau! a şoptit jucăuş, muşcându-mă de nas. M-am bosumflat, punându-mi

mâinile în sân şi sărind în poala lui ca un copil de cinci ani.

— De ce? m-am revoltat.

— Şht! m-a mustrat Jay, încercând să fie atent la film. Steve Austin rupea câteva capete; da, foarte interesant.

Harris a zâmbit amuzat, lăsându-şi ţigara în scrumieră şi îmi prinse coapsele, ridicându-se cu mine în braţe şi ieşind din living. Am început să zâmbesc când am văzut că ne îndreptam spre camera lui.

M-a pus pe picioare când a închis uşa în urma lui. Trupul meu s-a dezechilibrat uşor. Eram mai ameţită decât credeam.

M-am întors spre el cu un zâmbet de pisicuţă.

— Nu-ţi dau nimic, nu te mai uita aşa la mine! a continuat să râdă şi a aprins o veioză pe biroul lui. O lumină slabă s-a aşternut în cameră.

— De ce? m-am plâns, bătând din picior.

— Pentru că deja ai băut. Dacă te mai şi droghez, o s-o iei razna!

M-am bosumflat, întorcându-mă cu spatele la el. Deşi avea dreptate. Nu mai simțeam nevoia atât de tare acum. Voiam mai mult pentru plăcere, dar riscam să fac cine ştie ce

dacă mă mai şi drogam. Şi aşa, camera asta îmi stârnea multe idei în cap, mai ales salteaua cu cearşafuri negre, care îmi aduceam aminte că era incredibil de confortabilă.

— Te droghez eu cu altceva! a şoptit Harris, apărând deodată în spatele meu şi punându-şi mâinile pe şoldurile mele. Am tremurat la contactul cu degetele lui.

M-am întors uşor spre el, fiindu-mi aproape teamă să îl privesc în ochi. Riscam să leşin pe loc. Smaraldele acelea verzi mă aţinteau atât de ispititor, parcă dezbrăcându-mă din priviri.

— Şi dacă te droghez eu pe tine?! am zâmbit pervers.

— Nu mă opun! a şoptit, lipindu-şi buzele de urechea mea şi muşcându-mi lobul. Oricum ţi-am promis că o să te fac să îţi dai drumul în seara asta. A continuat să şoptească şi eu am înghiţit în sec.

Mi-a prins marginea tricoului şi l-a ridicat uşor, băgându-şi mâna pe sub material şi mângâindu-mi tandru spatele cu mâinile sale calde. Erau aspre, mari şi puternice, dar gentile. M-am întins dornică spre buzele sale şi mi le-a oferit imediat, trăgându-mă în braţele lui şi coborându-şi cealaltă mână spre partea din spate

a pantalonilor mei, strecurându-şi uşor degetele pe sub materialul strâmt.

Mi-am adus aminte că tricoul lui era încă pătat de sânge, sângele nemerniculuiăla. Aşa că am luat rapid atitudine şi i-am prins marginile, trăgându-l în sus. S-a depărtat de buzele mele, permiţându-mi să îl trag peste cap şi l-am aruncat apoi jos.

— Voiam de mult să scap de ăsta! a spus, luându-mă din nou în braţe şi trăgând şi el jucăuş de marginea tricoului meu. Imaginea abdomenului său lipit de mine... Doamne, dă-mi putere să nu leşin tocmai acum. Uliul mă îmbrăţişa şi el, aripile lui îmi înconjurau pieptul.

Mi-a tras tricoul din ce în ce mai sus, analizând atent fiecare părticică descoperită din pielea mea. Am ridicat braţele atunci când tricoul mi-a ajuns la gât. Mi l-a tras repede, învăluindu-mi părul şi lăsându-mă doar în sutienul negru. M-am foit stânjenită.

Părea de-a dreptul fascinat. A început să-şi plimbe degetele pe abdomenul meu, atingându-mi uşor pielea şi electrizându-mi tot corpul.

A coborât uşor, lăsându-se în genunchi în faţa mea. Am înghiţit în sec când şi-a pus mâinile pe fundul meu, trăgându-mă mai aproape de el şi lipindu-şi buzele de pielea de

deasupra liniei pantalonilor. A sărutat-o pasional, urcându-şi uşor mâinile mai sus pe spatele meu.

Am uitat să respir. Era posibil să simt atâta plăcere într-o acţiune atât de simplă?

Mâinile sale au coborât, prinzându-mi picioarele şi descălţându-mă de bocanci. A urcat înapoi, fiind hotărât asupra fermoarului de la pantalonii mei. Mi-am muşcat buza, temătoare când l-a coborât, trăgându-mi uşor pantalonii pe coapse şi scoţându-mi fiecare crac pe rând. M-am prins de umerii lui pentru a putea sta pe picioare.

Rămăsesem în lenjerie intimă în faţa lui şi chiar dacă eram puţin beată, mă simţeam mai conştientă decât oricând. Adevărul era că nu mai ajunsesem niciodată cu un băiat la un asemenea nivel, băieţii îmi făceau avansuri mereu, însă nu le acordam atenţie. Nu mai avusesem probleme să îi rezist unui băiat până acum, până la... Harris.

Şi-a ridicat privirea, uitându-se la corpul meu. Eu mi-am apropiat picioarele ruşinată, a zâmbit tandru şi şi-a strecurat palma printre ele, forţându-le se depărteze.

Şi-a aşezat din nou palmele peste fesele mele, trăgându-mă aproape de el. A prins

materialul lenjeriei mele cu dinţii şi a tras jucăuş, însă nu l-am lăsat să facă mai mult şi mi-am strâns iar picioarele. Obrajii mei erau cărbuni încinşi.

Mi-a sărutat pielea chiar deasupra materialului negru, urcând uşor şi traversându-mi abdomenul în săruturi fine şi electrizante. Când a ajuns la sânii mei, şi-a scufundat uşor faţa între ei, plasând un sărut înfometat care mi-a întărit sfârcurile imediat. Am gemut fără să îmi dau seama. A urcat pe gâtul meu – partea lui preferată –, sărutând fiecare bucăţică de piele în timp ce îşi plimba degetele pe spatele meu. L-am simţit şi pe el înghiţind în sec.

Mi-a prins coapsele, ridicându-mă uşor şi aplecându-se apoi cu mine pe saltea. Spatele mi s-a îndoit şi mi-am muşcat buzele puternic când Harris a coborât deasupra mea. Aşternuturile negre erau reci, numai bine pentru corpul meu care ardea acum.

S-a aplecat uşor peste mine, susţinându-se pe braţe, care le avea de-o parte şi de alta a capului meu. Arăta ireal deasupra mea. Trupul lui masiv şi conturat perfect mă înnebunea şi nu îmi doream nimic altceva acum, doar pe el. V avea dreptate: nu ştiam cât de obsedat era el de mine, dar eu clar deveneam foarte obsedată de el.

A rămas nemişcat, nefăcând altceva, doar privindu-mă pur şi simplu, proptit pe braţe de o parte şi de alta a capului meu. Mă simţeam mai fragilă decât am fost vreodată în viaţa mea, şi mai în extaz ca oricând, pentru că Harris se uita la mine ca un pictor la cea mai spectaculoasă creaţie a lui.

— Doamne, cât de frumoasă eşti, a şoptit într-o respiraţie adâncă, aplecându-se să mă sărute tandru.

— Când te-am văzut prima dată, nu ştiam dacă să cred că eşti umană sau o zeiţă. Probabil eşti rezultatul dintre ele. Dacă partea asta din mitologie e reală, iar zeii le pot lăsa gravide pe muritoare, tu eşti copilul creat dintr-o asemenea contopire.

Cuvintele lui ar fi făcut orice femeie să ameţească, dar nu mă puteam bucura pe deplin de ele.

— Crede-mă, nu e nimic de materie divină la vreunul din părinţii mei. Harris a zâmbit peste buzele mele.

Fără sa mai spună altceva, mi-a prinse din nou şoldurile, forţându-mă să mă întorc pe burtă. Am icnit, neînţelegând ce voia să facă. S-a aplecat peste mine, totuşi fără să îi simt greutatea în vreun fel. Mi-a desfăcut la spate

cureaua de la sutien, lăsând bretele să cadă pe lângă mine, sânii mei erau striviţi de saltea. Mi-a dat părul de pe spate, aplecându-se spre ceafa mea şi sărutând-o pasional. Simţeam cum transpiram de plăcere.

A continuat să coboare în săruturi pe spatele meu, buzele lui îmi traversau coloana vertebrală şi corpul meu se îndoia sub plăcerea păcătoasă.

A ajuns la materialul chiloţilor, prinzându-i cu dinţii şi trăgând de ei. Norocul meu că purtam boxeri şi nu avea prea mare privelişte spre posteriorul meu. Asta până când şi-a înfipt dinţi mai bine în material şi a început să tragă cu putere în jos, lăsându-mă uşor în fundul gol. Am încercat să mă lipesc de pat pentru a nu-l lăsa să facă asta. Dar cu un mârâit supărat, mi-a prins şoldurile, ridicându-mi fundul şi trăgându-mi lenjeria mai jos.

Eram într-o poziţie penibilă, dar care mă excita al naibii de mult. Când mi-a dezvelit fundul, a prins lenjeria cu mâna, trăgând-o complet de pe mine. Mi-a scos şi ciorapii. Mi-am îngropat faţa în saltea, de ruşine, rămăsesem în fundul gol în faţa lui. Singurul bărbat care mai văzuse asta era tata, când aveam câteva luni. Bine măcar că nu putea să vadă şi partea din faţă... încă.

A chicotit amuzat de reacţia mea. Mi-am lăsat fundul jos, dar a sâsâit supărat şi l-a ridicat înapoi, proptindu-mi genunchii în saltea.

Am mormăit cu faţa în flăcări. Ştiam clar că el avea experienţă în genul ăsta de lucruri şi nu îl mai jena nimic. Gândul că făcuse asta şi cu Amber mă făcea să strâmb din nas şi să îmi doresc ca eu să îl satisfac mai bine decât ea. De ce îmi doream asta? Îmi pierdeam minţile, asta era clar.

L-am simţit aplecându-se din nou peste mine şi lipindu-şi buzele senzuale şi obraznice de fesele mele, muşcând pofticios din piele, făcându-mă să gem din nou de plăcere şi durere. Spusese înainte de cursă că va gusta din el, dar nu credeam că era o afirmaţie la propriu. Am încercat iar să îmi las fundul în jos, dar Harris nu mi-a permis şi m-a muşcat mai tare din cauza asta. Încercam să îmi ţin picioarele împreunate pentru a nu oferi şi mai multe imagini decât oferem deja.

— Lasă-l aşa. Doamne, îţi ador gemetele.

A spus, totodată gemând şi el şi muşcându-mi din nou pielea de pe fesă. Mi-am strâns dinţii pentru a nu scoate alt sunet. Nu o făceam din ambiţie, ci de ruşine.

— Hai, iubito, răspunde-mi!

Nu muşcătura, ci cuvintele lui mi-au scos sunetul printre buzele tremurânde. Iubito. Mi-a spus aşa pentru prima dată şi i-am răspuns cu cel mai puternic geamăt al meu de până acum. Spatele mi s-a îndoit şi m-am ridicat singură de data asta, mai aproape de el.

— Aşa! a gemut, mângâindu-mi coapsa cu mâna dreaptă şi îndreptând-o uşor printre picioarele mele, spre acea porţiune care era deja îngrozitor de fierbinte. Mi-am strâns picioarele mai tare, nu mai fusesem atât de jenată în toată viaţa mea, şi totodată, atât de excitată.

Harris a chicotit şi şi-a îndepărtat mâna, am regretat imediat. *O voiam* acolo, voiam să îi simt atingerea acolo indiferent de ce credeau obrajii şi inima mea despre asta. Aceea era o parte neatinsă din mine şi nu mi-am dat seama până acum cât de tare tânjea după afecţiune.

Deodată s-a ridicat, am tresărit şi m-am întors, văzându-l cum ia repede ceva de pe biroul lui. M-am încruntat nedumerită.

S-a aplecat din nou în genunchi pe saltea, încolăcindu-şi picioarele în jurul alor mele şi dându-mi voie să îmi las fundul jos. Acum nu mai voiam asta, mă simţeam atât de senzuală şi sexy în poziţia aia.

Am observat că ţinea în mână ceva ce semăna cu un marker. A desfăcut capacul, zâmbind malefic.

— Ce faci? l-am întrebat speriată.

Nu mi-a răspuns şi s-a aplecat peste fundul meu, începând să scrie ceva pe fesa mea stângă. M-am ridicat speriată, încercând să văd ce făcea acolo şi aproape m-a bufnit râsul când am văzut că scrisese "AL MEU", şi mai jos, în partea stângă, făcuse celebrul "S "care îl reprezenta pe el. Mi-am dat ochii peste cap. Ah, deci acum avea boală şi pe fundul meu.

A zâmbit satisfăcut, privindu-şi opera. Eu eram mulţumită că alesese un marker pentru asta.

— Ai cel mai sexy fund pe care l-am văzut în viaţa mea. Ochii îi clipeau rapid, privind spre posteriorul meu şi aş fi râs dacă nu mă înroşeam iarăşi.

— Şi să ghicesc că ai văzut foarte multe până acum. A ridicat obraznic din sprâncene, răspunzându-mi clar la întrebare. Mi-am dat ochii peste cap, întorcându-mă din nou şi lipindu-mi abdomenul de cearşaf, el era încă în blugi şi eu eram goală. Nu-mi plăcea situaţia, dar nu mă puteam întoarce să iau atitudine, pentru că m-ar vedea dezbrăcată complet, şi îmi

era al naibii de ruşine de chestia asta. Ce era cu mine? Ce îmi făcea băiatul ăsta?

A chicotit, prinzându-mi coapsele şi încercând să mă întoarcă.

— Nu! am icnit, scufundându-mi faţa în cearşaf. El a început să râdă.

— Oh, haide, nu-mi spune că ţi-a dispărut tot tupeul!

— Tu eşti încă în blugi! l-am mustrat bosumflată.

— Atunci, vino şi dezbracă-mă! m-a provocat, aplecându-se pe spatele meu şi sărutându-mi pielea în dreptul tatuajului.

Ahhh, voiam atât de mult să fac asta. *Hai, idioato, curaj!*

Am tras o gură mare de aer, săltându-mi capul şi chiar înainte să mă ridic spre el, o bătaie puternică m-a făcut să tresar.

— Harris, ieşi afară! a ţipat Jay de pe partea cealaltă, bătând puternic în uşă. Vocea lui indica că era mort de beat.

— Pleacă de aici, Jay! L-a certat Harris nervos. Îi stricase momentul.

— Ieşi afară sau intru eu peste tine! a continuat hotărât, cu o voce acompaniată de sughiţuri.

Ochii mei s-au mărit cât cepele, m-am lipit de saltea şi am căutat ceva care să îmi acopere goliciunea.

— Atât îţi trebuie că îţi rup gâtul.

— Intru la trei... unu...

L-am lovit pe Harris în genunchi şi am gesticulat disperată să iasă la el. Mi-am băgat mâinile sub mine pentru a-mi acoperi sânii mai bine.

— E beat. Dacă intră peste noi, asta s-ar putea să nu mai fie doar al tău. L-am ameninţat serioasă, arătând spre fundul meu. Chiar şi dacă doar îl vede, tot se pune.

A afişat o figură nebună şi imediat a tras cearşaful peste mine, acoperindu-mi corpul complet.

S-a ridicat înjurând şi a ieşt la Jay, ca o tornadă, închizând rapid uşa în urma lui.

— Ce dracu' vrei? l-am auzit tunând.

Am început să râd, întorcându-mă în sfârşit pe spate şi scufundându-mă în cearşafurile lui negre cu miros puternic de tutun şi parfum de bărbat. *Mmm...*

M-am învârtit ca o pisică pe salteaua mare şi confortabilă, ascultând ciondăneala dintre ei doi.

Se pare că ceilalţi adormiseră, iar Jay nu mai avea cu cine să se joace Nascar şi se gândise că Harris oricum nu avea ceva mai bun de făcut, aşa că de ce să nu-l ia pe el?

Nu eram sigură, dar cred că Harris i-a plesnit câteva după ceafă, trimiţându-l imediat la culcare. Nimic nu enerva mai tare un bărbat ca atunci când era deranjat în mijlocul extazului.

Brusc, mi-am dat seama că el ieşise fără tricou şi urma să se întoarcă supărat şi hotărât la mine.

Am ţâşnit în sus, adunându-mi lenjeria şi sutienul de pe jos şi îmbrăcându-le în fugă. Mi-am lăsat boxerii să îmi intre uşor între fese, pentru ca tatuajul lui să rămână la vedere. Nu mă puneam acum cu obsesia lui nebună. Plus că îmi plăcea într-un anume fel. M-am aplecat pe spate, încercând să îl analizez mai atent; fundul meu îi aparţinea Demonului Stone. Asta nu poate fi de bine.

Am tresărit când a intrat pe uşă, pachet de nervi. A afişat o figură de exasperare când m-a văzut din nou îmbrăcată în lenjerie. Eu am zâmbit ca o pisicuţă, trebuia să mai fie jocul şi de partea mea.

— Serios?! a făcut exasperat, ridicând mâinile în aer. Am izbucnit în râs.

— Arghh, îl omor pe blondul ăla. A mârâit plin de nervi şi a venit hotărât spre mine.

— Nu, nu, nu! l-am oprit autoritară, poziţionându-mi mâna pe abdomenul lui. Te-ai distrat destul, acum e rândul meu!

A zâmbit imediat, părea să îi placă ideea. Aşa, şi acum ce naiba se presupunea că trebuia să fac?

Am respirat uşor, punându-mi ambele mâini pe abdomenul său şi mângâindu-l timid, cu degetele tremurânde. Era atât de tare şi încordat. Am trasat din nou conturul aripilor uliului, înghiţind în sec în faţa bustului său gol. Am coborât pe linia V, care mă omora pur şi simplu, prinzând uşor închizătoarea de la pantalonii săi. El privea fascinat ceea ce făceam şi respira din ce în ce mai greu. Asta era de bine... cred.

Am desfăcut cureaua şi i-am tras fermoarul în jos, lăsându-i pantalonii să îi cadă pe coapse. Boxerii lui negri mi-au creat dezechilibru, mai ales ce se afla în ei. Monstruos şi *trezit*.

A zâmbit, continuând el treaba şi scoţându-şi rapid bocancii şi ciorapii, apoi pantalonii.

Acum eram amândoi pe aceeaşi lungime de undă.

Am zâmbit şi m-am apropiat mai mult de el, prinzând curaj şi ridicându-mă spre buzele sale.

Acele bucăţi de piele rozalie, atât de fierbinţi şi pricepute, care mă făceau să uit cum mă chema.

M-a strâns mai tare la pieptul lui, urcându-şi o mână pe spatele meu, în timp ce pe cealaltă a coborât-o uşor în faţă, ajungând din nou la marginea lenjeriei mele. Am înghiţit în sec peste buzele lui, de data asta nu i-a mai tras în jos, ci şi-a strecurat gentil mâna în interiorul lor.

Aerul mi s-a blocat în plămâni.

— Niciun bărbat nu te-a mai atins până acum, nu-i aşa? m-a întrebat, plimbându-şi buzele pe pielea obrazului meu. Mi-am muşcat buza, jenată, probabil nu se aştepta la asta de la mine. Eram rebelă, tupeistă, impulsivă, agresivă şi alte adjective pe care mi le mai atribuise el, deci să fiu virgină nu părea normal de adăugat pe o asemenea listă.

Pur şi simplu am dezaprobat din cap, neştiind ce să spun altceva. Cuvintele lui Kristen despre Harris şi virgine mi-au apărut în minte.

Mi-a sărutat gentil obrazul, coborându-şi mâna din ce în ce mai jos spre feminitatea mea.

— Ai idee cât îmi doresc ca eu să fiu primul acum?

Poate că nu trebuia, dar am chicotit în umărul lui şi am clătinat uşor din cap. Normal că voia să fie primul, era obsesia lui.

— Mă vrei? a continuat, şoptind suav în urechea mea.

Am gemut fără vreau când degetul său mi-a atins clitorisul, mângâindu-l încet. Niciun băiat nu m-a mai atins vreodată acolo şi simţeam altă senzaţie de umezeală acaparând acel loc sub degetele lui.

— Oh, iubito, corpul tău răspunde pentru tine, a zâmbit, plimbându-şi buzele pe obrazul meu.

— Spune-mi ce îţi doreşti de la mine, iubito. Spune-mi cum vrei să te ating.

Picioarele îmi erau gelatină şi creierul mi se învârtea ameţit din cauza felului în care îmi spunea "iubito". Nu am auzit în viaţa mea un cuvânt sunând mai senzual.

Mi-am pus mâinile pe umerii săi, din nou neştiind ce să spun, neştiind ce să îi cer deşi îmi doresc atât de multe. O dorinţă incontrolabilă forfotea în mine. Mi-am scufundat faţa scobitura gâtului său, îndoindu-mi corpul uşor în urma atingerilor lui, ghidându-mă după degetele sale. Era o plăcere de nedescris.

— Mă laşi pe mine să aleg? a şoptit uşor, văzând că nu îi răspundeam, scufundându-şi faţa în părul meu. Am aprobat pierdută din cap. I-am simţit zâmbetul printre şuviţele mele de păr.

— Cere-mi să îţi provoc plăcere. Să te fac să te simţi bine. Cere-mi asta rostindu-mi numele. Vreau să te aud spunând-o.

Am înghiţit în sec, mă simţeam deja atât de bine şi mai mult extaz m-ar termina.

— Îţi pot oferi mult, mult mai mult de atât, doar cere-mi! a şoptit, plimbându-şi uşor degetul pe feminitatea mea, care se transformase într-o adunătură de nervi ce îmi transmiteau fiori până în vârful firelor de păr.

— Fă-mă să mă simt bine, Harris! am rostit, înghiţind în sec şi deveneam excitată chiar din cauza propriilor mele cuvinte. Un geamăt mi s-a imprimat pe obraz, geamătul lui Harris, care mi-a făcut corpul să cedeze complet în mâinile lui.

— Aştept să îmi spui asta de când te-am văzut prima dată. A gemut într-un mârâit, ridicându-mă de coapse cu cealaltă mână, pentru a mă reaşeza pe saltea.

S-a aşezat uşor peste mine, mâna sa explorându-mi în continuare partea sensibilă.

Nu puteam să nu observ erecția lui, din ce în ce mai proeminentă.

Buzele sale s-au lipit de ale mele şi am icnit când degetul său mare a început să îşi facă uşor loc în interiorul meu.

Nu aş fi crezut că ceva dureros putea provoca atâta plăcere în acelaşi timp.

Mi-am coborât mâinile pe spatele lui şi mi-am înfipt unghiile în pielea sa. A gemut înfundat, muşcându-mi uşor buza de jos şi adâncindu-şi mai tare degetul în interiorul meu. Spatele mi s-a îndoit sub el şi am tras aerul printre dinţi. Durea, dar era de nedescris plăcerea care venea cu această durere.

Degetul său a început să se mişte uşor în interiorul meu, ieşind şi intrând din nou. Am gemut de plăcere, adâncindu-mi şi mai tare unghiile în spatele său. El s-a aplecat pe gâtul meu, sărutându-mi pielea transpirată şi sugând-o lacom.

— Cum se simte, iubito? a respirat greu pe gâtul meu.

Am înghiţit zgomotos în sec.

— Spune-mi! a insistat, începând să se joace cu degetul în interiorul meu, tachinându-mă.

— Ahhh, bine... foarte bine, am gemut, îndoindu-mi spatele şi îngropându-mi capul în pernă.

Zâmbetul lui s-a imprimat pe pielea mea transpirată.

— Mă înnebuneşti. Seriozitatea din cuvântul său mârâit m-a făcut să înghit în sec. Dinţii lui se jucau cu pielea mea, dar eram prea excitată să îmi dau seama că acele muşcături erau dureroase, sau că unghiile mele îi puteau provoca şi lui acelaşi lucru pe spate.

Gemea din ce în ce mai tare, corpul său începea să se mişte cu mâna lui şi degetul orgasmic ce se scufunda în mine şi ieşea afară din ce în ce mai repede.

— Îţi desfaci picioarele mai mult pentru mine, iubito, te rog?

Mă rugă asta? Şocul mi-a traversat corpul ca o avalanşă de convulsii şi i-am împlinit dorinţa fără să stau pe gânduri. M-a sărutat pasional în semn de mulţumire şi corpul său s-a mutat deasupra mea, făcându-şi cu totul loc între picioarele mele.

Pielea mea părea să plesnească de plăcere, felul în care el se simţea în poziţia asta deasupra mea, îmi lua minţile complet şi gemeam ca o dementă fără să îmi dau seama de ce. Nu era un act sexual, ci simularea unuia. Harris se mişca deasupra mea în ritmul specific penetrării, însă boxerii opreau orice contact real şi doar degetul său îmi oferea plăcere, care îmi era de ajuns să mă scoată din minţi. Cu cealaltă mână îmi

mângâia gâtul, şi mi-am îndoit mai mult sub el, lipindu-mi abdomenul de al său. Gâtul mi s-a îndoit, îngropându-mi capul în pernă şi Harris nu a pierdut oportunitatea de a-şi înfige buzele în el.

Eram în culmea extazului şi acesta era provocat doar de degetul său. Mă deranja acum lenjeria care rămăsese pe mine, o voiam dată jos, îmi doream să fiu iar goală în braţele lui.

— Haide, iubito. Ştiu că vrei să îţi dai drumul. Fă-o!

Sărutul şi vorbele lui mi-au transformat trupul într-o structură afectată de cutremur şi am gemut puternic înainte să mă las cu totul pradă plăcerii şi corpul să îmi cedeze în orgasm.

A zâmbit satisfăcut pe pielea gâtului meu.

Am început să respir greu, corpul încă îmi tremura şi părea epuizat, dar epuizat de plăcere. Mi-am scos unghiile din spatele său.

El şi-a scos mâna din lenjeria mea. Degetul său era umed. Am făcut ochii mari când l-am văzut ducându-şi degetul la buze şi mângâindu-le încet cu vârful acestuia, apoi l-a afundat în gură, sugându-l suav.

A închis ochii, continuând să-şi sugă degetul şi mişcându-se în continuare pe corpul meu, strângându-mi coapsa cu cealaltă mână. A

gemut puternic şi am simţit materialul ud al boxerilor săi, imprimându-se în contactul cu ai mei. Respiraţia mea era încă nebunească după tot ce se întâmplase şi singurul lucru pe care mi-l doream era să scap şi de restul hainelor de pe noi şi să facem asta din nou, aşa cum trebuia.

A deschis ochii, privindu-mă euforic.

— Delicioasă, exact aşa cum am crezut! A declarat cu o sclipire în ochi, amintindu-mi de discuţia de azi-dimineaţă. Mi-am simţit obrajii înroşindu-se. Nu puteam spune mulţumesc unei asemenea afirmaţii.

S-a aplecat peste mine, lipindu-şi buzele peste ale mele şi sărutându-le uşor. I-am simţit gustul sărat pe buze.

— De ce te-ai oprit la atât? am întrebat fără să îmi dau seama. Harris a zâmbit dulce peste buzele mele şi le-a sărutat din nou.

— Vrei mai mult?

— Tu nu vrei?

A zâmbit din nou.

— Cred că ştii deja răspunsul meu, dar vreau să îl aud pe al tău.

Am înghiţit uşor în sec.

— Cred că şi tu îl ştii deja pe al meu.

A chicotit şi mi-a sărutat din nou buzele în cel mai romantic mod în care o făcuse până acum.

M-a prins puternic de coapse, trăgându-mă în sus şi încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei sale. Am icnit speriată de reacţia neaşteptată. Nu mă simţeam prea comod, deoarece lenjeria mea era udă din cauza orgasmului de mai devreme şi el se afla în aceeaşi situaţie.

A ieşit cu mine pe uşă.

— Ce faci? l-am întrebat speriată, scufundându-mă în pieptul lui. Eram doar în lenjerie intimă şi nu suntem singuri în casa asta.

— Nu-ţi face griji. Nici o sirenă de armată nu i-ar trezi acum.

Am trecut pe lângă living şi i-am observat pe toţi dormind duşi pe jos, cu dozele de bere pe lângă ei. Doamne, te rog să nu îl apuce pe vreunul chemarea naturii şi să îi strice iar planurile lui Harris. Mă aşteptam să meargă la baie, dar gândurile mi-au fost schimbate când a coborât jos în garaj. Spre norocul nostru, Harris era desculţ, deci nu am făcut deloc gălăgie pe scările de metal.

Când am ajuns jos, tot ce am putut vedea a fost maşina lui, chiar în faţa noastră.

A zâmbit drăceşte, îndreptându-se hotărât spre ea. Ce avea nebunul de gând să facă la miezul-nopţii, cu maşina şi cu mine îmbrăcată doar în lenjerie intimă?

— Harris, ce faci? l-am întrebat din nou, uimită şi puţin speriată.

A zâmbit şi şi-a lipit buzele de ale mele.

— Îţi ofer mai mult!

10. URMĂTORUL NIVEL

M-am ţinut de umerii lui cât a mers spre maşină. M-a aşezat pe partea laterală a capotei şi şi-a afundat imediat talia între picioarele mele. Partea din faţă a maşinii e deranjat de joasă, iar Harris s-a aplecat în genunchi. Am chicotit când şi-a scufundat faţa în scobitura gâtului meu, mârâind ca un motan.

M-am ridicat mai bine pe capotă, norocul meu că materialul caroseriei nu era alunecos, dimpotrivă, vopseaua nu strălucea, părea mată.

I-am înconjurat talia mai bine, înfigându-mi mâinile în părul său des şi întunecat şi trăgându-i capul spre buzele mele, pe care le-am împreunat cu ale lui într-un sărut pasional.

Mi-a prins baza spatelui, înfigându-şi degetele în pielea mea şi exprimându-şi plăcerea. De data asta a prins marginea lenjeriei mele, trăgând uşor de ea şi strângând materialul în pumn.

A mârâit în sărutul apăsat şi am tresărit când un zgomot ascuţit de ruptură s-a auzit, tăindu-mi uşor pielea. Am privit speriată în jos şi i-am văzut mâinile depărtând resturile de material din slipul meu, lăsându-mă goală. L-am privit exasperată. El doar zâmbea pervers.

— Asta ca să mă asigur că nu îi mai iei pe tine, a rostit drăceşte, strecurându-şi mâna între picioarele mele, de data asta fără vreo altă reţinere.

Am simţit că mă îmbujorez din nou în obraji, deşi mă simţeam bine pentru că scăpasem de materialul ud şi deranjant.

— N-aş fi crezut niciodată că o să te văd roşind! spuse aproape râzând, trasând cercuri cu degetul arătător pe clitorisul meu.

L-am privit supărată, strângându-mi picioarele, dar nu puteam, pentru că el era între ele.

— Ador asta! a continuat, devenind serios şi sărutându-mă tandru pe buze. Am ridicat o sprânceană.

— Iar eu n-aş fi crezut că ţie îţi place inocenţa! am mormăit şi eu mirată peste buzele lui.

A zâmbit uşor.

— Orice bărbat iubeşte inocenţa! Lasă-mă să-ţi spun ceva, a zâmbit pervers spre urechea mea: Este cel mai excitant lucru la o femeie în actul sexual.

Am înţepenit, făcând ochii mari.

— Adică, tu vrei să spui că preferi o speriată ruşinoasă în locul uneia experimentată şi sălbatică? am întrebat, devenind brusc interesată de discuţie.

Harris a chicotit.

— Inocenţa vine cu puritate; cea mai mare plăcere a unui bărbat e ca el să fie primul. După asta, partenera devine experimentată şi sălbatică. Toate decurg în etape. Dacă deja eşti experimentată cu zeci de alţi bărbaţi pe care i-ai avut înaintea mea, nu îmi mai oferi satisfacţia maximă, oricât ai încerca. Nu vreau să fiu "încă unul" pe listă, vreau să fiu "primul". Orice bărbat gândeşte aşa, crede-mă, doar că nu toţi au succesul de a experimenta asta mereu.

Uimirea mea a crescut, ascultându-l. Băiatul ăsta clar îşi cunoştea preferinţele şi regulile sexuale.

— Deci, presupunând că eu nu aş mai fi fost virgină acum, şi m-aş fi aruncat experimentată – am mimat câteva ghilimele în aer – şi sălbatică pe tine, m-ai fi respins? am presupus, roşind iar

pentru că discutam despre virginitatea mea cu un băiat. Mai ales un băiat care plănuia să mi-o ia, iar eu aproape i-o ofeream înainte să mi-o fure el.

— Asta e chestia cu tine, s-a strâmbat puţin confuz şi am ridicat din sprânceană, neînţelegând. Nu te mai aduceam aici dacă aveam de gând să te resping. Nu îmi pasă câţi te-au avut înainte. Tot ce mă interesează este să fii a mea de acum încolo. Niciodată nu am crezut că voi gândi aşa, dar tu mă înnebuneşti atât de tare, încât uneori devine enervant. Îmi schimbi regulile.

Aproape mă acuza. Am chicotit fără să mă pot abţine de cuvintele de la final, dar totuşi simţind cum transpir din cauza celorlalte.

— E bine că avem un lucru în comun! am recunoscut, zâmbind. Şi el mă înnebunea pe mine constant şi era plăcut să ştiu că era reciproc.

A zâmbit, aplecându-se din nou spre buzele mele.

M-a împins în sus pe capota rece, încercam să mă obişnuiesc cu ideea că eram aproape goală în faţa lui şi el era *obsedat* de mine.

Mi-a depărtat picioarele, trăgându-mă în partea din faţă a maşinii şi urcându-mi tălpile pe

marginea capotei, într-o poziţie uşor ciudată. S-a aplecat în faţă, începând să îmi sărute gâtul şi coborând din ce în ce mai jos. Am înghiţit în sec când am realizat ce voia să îmi facă.

Buzele sale au coborât uşor pe abdomenul meu, limba sa traversând linii senzuale pe pielea mea transpirată. Încercam să nu mă gândesc ce ar fi dacă unul dintre prietenii lui se trezeau acum.

Pentru Harris nu ar fi fost mare pagubă, poate doar frustrare că l-au întrerupt. Până la urmă, el încă avea boxerii pe el, care păreau extrem de incomozi. Încă uzi din cauza orgasmului său şi strâmţi din cauza erecţiei.

— Harris, am suspinat precaută, căutându-mi aerul.

— Şhhh, relaxează-te, iubito, şi lasă-mă să fac ce mi-ai cerut.

Am înghiţit în sec, nu mai ştiam nimic.

— Ce ţi-am cerut? am întrebat buimacă, în momentul ăsta nu mai ştiam nici cum mă chema. Înnebunisem din cauza degetului său, iar acum buzele coborau acolo. Prea mult.

Aer! Vreau aer!

Harris a chicotit din nou.

— Doamne, te umezeşti când chicotesc, a suspinat uimit şi mi-am închis ochii de ruşine, încercând să îmi apropii picioarele.

— Nu, iubito! mă opri repede. Ăsta e cel mai excitant lucru pe care l-am văzut în viaţa mea. A şoptit senzual, oferindu-mi un sărut în acel loc sensibil, care tânjea deja după el.

Am luat foc când capul sau a coborât între picioarele mele. Am încercat să îmi înfig mâinile în ceva, dar sub mine era doar materialul dur al maşini.

— Şi mi-ai cerut să te fac să te simţi bine, a adăugat, înnebunindu-mă complet.

I-am simţit respiraţia fierbinte în interiorul meu, a plasat un sărut fierbinte pe cel mai sensibil punct al meu, făcându-mă să mă aplec pe spate, pe capotă şi să îmi întind mâinile dea lungul umerilor.

Buzele sale îmi gustau interiorul, deja nu mai aveam nici un secret pentru el. Geamătul meu a pătruns încăperea enormă precum un ecou.

Mi-am fixat privirea pe neonul de deasupra mea, care lumina puternic garajul. Mă orbea, dar trebuia să îmi fixez ochii pe ceva până nu îmi pierdeam minţile complet.

Spatele mi s-a îndoit automat, ridicându-se atunci când limba lui Harris a început să se plimbe lasciv pe pielea umedă şi excitată, plină de nervi activaţi automat de respiraţia lui. Mâinile sale mari mi-au prins şoldurile, trăgându-mă mai aproape de el, scufundându-şi mai tare faţa între picioarele mele, care s-au strâns în jurul capului său.

Am înnebunit de plăcere când i-am simţit limba umedă şi fierbinte în interiorul meu. Am gemut puternic, cu gâtul uscat, frecându-mi spatele de capota maşinii sale atunci când limba lui a început să se mişte în interiorul meu. Nu mai simţisem în viaţa mea o asemenea plăcere şi nu credeam că era posibil să simt aşa ceva.

Respiraţia lui fierbinte intra în interiorul meu, făcându-mi hormonii să o ia razna. Hormonii mei erau extrem de cuminţi până la apariţia lui Harris, acum se transformaseră într-o adunătură de animale turbate care se dezlănţuiau înăuntrul meu şi cereau mai mult, mult mai mult din Harris.

M-am ridicat rapid în fund, neştiind cum să îmi exprim plăcerea care forfotea în mine. Limba lui părea să creeze o vrajă în mine, mişcările lui mă posedau. O simţeam ca pe un

jeleu delicios în gura mea. Doar că organul meu feminin juca rolul gurii pofticioase acum.

L-am auzit şi pe el gemând puternic, vocea lui s-a imprimat în interiorul meu, trimiţându-mi vibraţii până în vârful degetelor. I-am prins părul în mâinile mele transpirate, trăgându-l fără să mă pot opri.

Mi-am dat capul pe spate, gemând din nou, apa părea să curgă şiroaie pe mine. I-am strigat numele într-un geamăt puternic, îndoindu-mi şi mai mult spatele şi simţindu-i plăcerea oferită de ţipătul meu.

Eliberarea mea a venit din nou, chiar dacă nu voiam să îmi dau drumul în circumstanţele în care el avea gura acolo, însă nu îmi dădea voie să scap. Îmi strângea coapsele în pumni, forţându-mă să îi ofer ce îşi dorea. Aşa că am cedat.

Limba i-a ieşit într-un sfârşit din interiorul meu şi s-a ridicat în faţa mea, cu părul răvăşit şi o privire care prevestea extaz maxim.

Şi-a lins buzele satisfăcut, muşcând-o pe cea de jos, eu am înnebunit doar uitându-mă la el.

Voiam să îl simt şi eu. Încă aveam mâinile încâlcite în părul său, aşa că l-am tras spre mine, lipindu-mi animalic buzele de ale sale. Mi-a

cuprins spatele, încolăcindu-mi din nou picioarele în jurul taliei sale.

Limba lui mi-a pătruns printre buze, împletindu-se cu a mea, oferindu-mi să gust din plăcerea pe care o simţise el. Imediat am simţit gustul sărat, dar care îmi plăcea deja.

Era extrem de experimentat în tot ceea ce făcea. Eu eram o începătoare care nu avea habar de nimic, dar amintindu-mi că asta îi plăcea, m-a făcut să mă simt mai bine. I-am savurat în continuare buzele, lăsându-mă pradă lui să mă înveţe tot ce ştia şi să devin cât de curând experimentată şi sălbatică pentru el. Nu ştia de ce îmi doream asta, dar natura mea sexuală a ieşit la iveală odată cu Harris şi se pare că voia să facă ravagii din mine.

— Eşti atât de pură şi neatinsă! a mormăit uşor pe buzele mele, lingând-o apoi pe cea de jos.

L-am privit în ochi. El se uita la mine cu o intensitate care mă făcea să tremur. Băiatul ăsta era capabil să omoare prin plăcerea pe care o putea provoca şi ceva îmi spunea că nu îmi oferise încă nici jumătate din ce putea face.

— Harris... am mormăit fără să îmi dau seama. Un gând nu voia totuşi să îmi dea pace. Jocul ăsta nu mai poate continua aşa, am ajuns

prea departe. Ştiu că există atracție între noi, dar nu mai vreau… experimente. Tu ai o iubită şi se pare că nu vrei să te desparţi de ea.

M-a privit serios şi încruntat. În ciuda vorbelor lui V, Harris încă părea ataşat de Amber. Mi-a prins faţa în palmele sale, obligându-mă să mă uit în ochi lui de un verde intens, care păreau o toxină pentru mine.

— Azi ai înţeles lucrurile greşit. De fapt, nu am mai avut timp să le clarific. Când i-am spus "nu", lui Amber, nu mă referam la faptul că nu vreau să îşi scoată tatuajul, ci că nu mai vreau să fie *a mea*. Puţin îmi pasă ce face de acum încolo. Tot ce mă interesează acum, eşti tu.

Pieptul mi s-a ridicat uşor într-un gol de aer, Vedeam în ochii lui că îmi spunea adevărul. Asta, sau era un mincinos foarte bun, diavolesc de bun, dar preferam să risc şi să merg orbeşte pe prima variantă. Am înghiţit în sec, neştiind ce să spun.

Mi-a prins mâna, ducând-o uşor spre pieptul său şi lipindu-mi palma în dreptul inimii.

— O simţi? Nu ai idee de cât timp nu a mai bătut aşa. A fost *moartă* până la tine, Katherine. Seriozitatea şi sinceritatea prin care îmi pronunţa numele întreg mă propulsa în altă lume. Într-adevăr, inima lui bătea foarte tare. O

simţeam pompând puternic în palma mea prin pielea lui caldă şi transpirată.

Părea o scenă dintr-un film siropos în faţa căreia aş fi spus "clişeic", altă dată. Dar acum nu îmi mai găseam credinţele de altă dată. Nu aş fi crezut vreodată că un băiat îmi va pune mâna în dreptul inimii lui, să îmi arate cât de tare bătea pentru mine.

El încă mă privea serios şi am simţit cum lacrimile îşi făceau loc în ochi mei. Mi-a prins bărbia, ridicându-mi faţa spre el şi privindu-mă speriat.

— Niciodată să nu plângi din cauza mea. Nici măcar de fericire. Nu vreau să văd lacrimi în ochii tăi. A rostit aproape speriat, ştergându-mi lacrima din colţul ochiului, cu vârful degetului.

— Nu am mai plâns de mult de fericire. Lasă-mă să simt asta acum. Am chicotit uşor, ochii umezindu-mi-se complet.

M-a privit cu cea mai tandră expresie pe care am văzut-o până acum pe faţa lui. Inima mea pompa şi ea ca o nebună şi probabil aş fi distrus orice aparat medical care mi-ar lua acum tensiunea.

— Nu eşti un demon! am şoptit, mâna fiindu-mi încă aşezată în dreptul inimii sale.

— Nu cu tine! s-a presat uşor peste buzele mele, sărutându-mă mai tandru. Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său, iar el m-a luat în braţe, strângându-mă protector la pieptul lui. Era atât de plăcut aici. Totul dispărea. Aş fi dat orice să îi simt braţele în jurul meu pentru tot restul zilelor mele.

S-a depărtat de buzele mele, zâmbind tandru. I-am întors şi eu zâmbetul, mângâindu-i părul la ceafă.

— Ştiu ce ţi s-a spus despre mine şi ce impresie ţi-au format toate astea. Nu o să neg nimic din ce ai aflat, cam tot ce se vorbeşte despre mine e adevărat. Şi nu o să îţi promit acum că tu eşti diferită, pentru că asta te-ar putea convinge mai tare că sunt un prefăcut. Dar o să o să îţi demonstrez în timp că acel *ceva* enervant, straniu, dar plăcut, pe care îl simt pentru tine, e cu adevărat diferit.

Mi-am muşcat uşor buza şi am zâmbit. Nicio expresie nu se citea pe chipul lui. Doar seriozitate şi poate teama că nu o să îl cred.

Voiam. Chiar voiam să îmi demonstreze că eu eram diferită. Am ajuns ridicol de ataşată de el într-un timp atât de scurt şi mă îndoiam că aş rămâne neafectată în cazul în care doar s-ar folosi de mine.

Totul sau nimic.

Ăsta era jocul în care am intrat cu Harris.

A privit câteva secunde în jur, cu o figură amuzată.

— Fugi cu mine!

L-am privit nedumerită.

— Ce…

— Aşteaptă-mă aici! m-a sărutat fugitiv pe buze şi a luat-o la fugă spre scări.

Am rămas perplexă, privindu-l cum urca scările cu viteză dispare pe hol. Ce naiba avea în plan? Unde să fug cu el?

Am rămas pe capotă, singură, dezbrăcată şi *plină* de întrebări. Lenjeria mea era franjuri pe lângă maşină. Mi-am strâns picioarele şi m-am uitat în jurul meu, căutând ceva cu care să mă acopăr.

Voiam să mă dau jos când l-am văzut coborând din nou. Avea blugii pe el, iar în mână îi ţinea pe ai mei. Încă desculţ şi la bustul gol. Totuşi mi-am dat seama că avea alţi pantaloni pe el, puţin mai largi decât cei pe care îi purta de obicei, negri, normal, şi tăiaţi deasupra genunchilor. În aceştia arăta chiar mai sexy, având în vedere că bustul îi era gol.

A venit repede spre mine, cu un zâmbet surprinzător de larg, prinzându-mă de talie şi trăgându-mă rapid de pe capota maşinii.

— Ce faci? l-am întrebat nedumerită, încercând totuşi să îmi iau blugii din mâna sa.

— Fugim! a zâmbit ca un nebun şi mi-a întins pantalonii.

M-am oprit sceptică şi l-am privit cu o sprânceană ridicată.

— Haide, îmbracă-te. S-a agitat, fiind gata să mă îmbrace el.

— Nu, stai aşa. L-am oprit precaută. Unde fugim?

A rânjit drăceşte.

— O să vezi. Ai curaj să vii cu mine?

Provocare. Argh, ceva de care nu puteam sta departe şi nu doar din cauză că nu voiam să fiu o găină fricoasa, ci şi pentru că într-adevăr voiam să fug cu el, nu conta unde. Voiam să fiu cu el oriunde avea de când să mă ducă.

I-am întors rânjetul şi am acceptat provocarea, îmbrăcându-mi pantalonii. Am strâmbat din nas, pentru că trebuia să îi îmbrac fără lenjerie. I-am aruncat o privire urâtă pentru că el o făcuse franjuri.

A zâmbit pervers, analizându-mă atent în timp ce mă îmbrăcam.

— Şi tricoul?

— Nu, e mai distractiv aşa! a mârâit, prinzându-mă de fund şi ciupindu-mă în locul unde încă mai era tatuajul făcut de el.

— Ce este aşa amuzant? Să ies afară în sutien şi să fiu racolată de vreun nebun?

Mi-am pus mâinile în sân.

— Nimeni nu o să se atingă de tine. Eşti a mea, ai uitat? a vorbit cu o seriozitate care mă făcea să bufnesc în râs.

— Ba nu sunt! am zâmbit diabolic, atingându-mi, cu degetul arătător, pielea gâtului şi arătându-i că nu aveam niciun tatuaj care să demonstreze că eram a lui.

A mârâit supărat, aplecându-se pe gâtul meu şi prinzându-mi pielea între dinţi. Aproape am ţipat când m-a mai strâns puternic.

— Acum eşti! a şoptit drăceşte, depărtându-se de pe gâtul meu şi lingându-şi senzual buzele.

Am mârâit supărată, atingând cu vârful degetelor zona rănită. Ustura şi sigur avea să rămână o vânătaie.

— Tot nu se pune, nu ăsta e marcajul tău! l-am ironizat înţepată, scoţând limba la el.

— Nu mă provoca să îţi fac un S din muşcături, m-a ameninţat, părând extrem de serios şi îl credeam în stare să o facă.

— De fapt, nu ar fi o idee rea, a meditat, afişând un zâmbet malefic.

L-am privit terifiată, cuprinzându-mi gâtul cu palma. A început instantaneu să râdă, prinzându-mi talia şi trăgându-mă după el.

— Treci în maşină! m-a muşcat jucăuş de nas şi s-a depărtat apoi de mine.

L-am privit cum se îndrepta spre uşa enormă de oţel, admirând mişcările apetisante ale fundului său. Niciodată nu am crezut că o să fiu atât de atrasă de fundul unui băiat. Brusc, voiam să muşc chestia aia.

Uşa s-a ridicat automat după ce Harris a tras o manetă pe panoul de pe perete.

Am decis să îl ascult, aşa că mi-am mişcat picioarele desculţe spre portiera maşinii, având în continuare probleme cu desfacerea ei. Deja iubeam maşina asta, mai ales după ce simţisem acum câteva minute pe capota ei, dar se încăpăţâna în continuare să nu mă lase să deschid uşa.

— *Are* dreptate!

L-am privit pe Harris nedumerită, neştiind despre ce vorbea. Încă mă chinuiam să îmi dau seama cum funcţiona mânerul.

— Arăţi mult mai bine pe exteriorul ei, decât în interior! Mi-am dat ochii peste cap în timp ce el mă privea pervers. Da, îmi imaginam cum arătasem pe capota ei, atingând culmile plăceri şi ţipând (gemând) ca o nebună.

— Da, ştiu şi eu că arăt bestial pe tine, dar nu mă urc pe capotă cu nebunul ăsta care conduce cu 200 la oră, aşa că deschide-mi uşa odată! M-am revoltat nervoasă, lovind cu pumnul în geamul gros.

Deodată am auzit un râs isteric care a umplut tot garajul cu un ecou mirific. L-am privit pe Harris aproape înecându-se de râs şi am conştientizat ce tocmai spusesem. Mi-am pus mâinile în sân, bosumflată.

Harris încă se prăpădea de râs mai tare decât l-am văzut vreodată. Fără să vreau, am început şi eu să râd de prostia pe care o spusesem şi priveam uimită la frumuseţea chipului său. Părea mult mai copilăros atunci când râdea, îşi arăta adevărata vârstă. Deşi, puţin din maturitatea aia atrăgătoare şi întunecată încă era acolo, formând combinaţia perfectă pentru năucirea mea.

Încerca să-şi revină, venind spre mine, aproape că avea lacrimi în ochi din cauza râsului.

— Eşti incredibilă! a afirmat încă zâmbind şi prinzând mânerul uşii care s-a deschis apoi imediat.

El a zâmbit triumfător, eu mi-am dat ochii peste cap.

— Ce marca e maşina asta? l-am întrebat, realizând că nu ştiam asta nici până în momentul de faţă. Nu prea recunoşteam mărcile maşinilor şi tunajele pe care le avea aceasta, mă băga de tot în ceaţă.

— E un TuNero!

Am strâmbat din nas, cu o sprânceană ridicată.

— Ferrari! a completat, începând să râdă.

Aşa da, de Ferrari am auzit şi eu. Oh, Doamne, nu îmi venea să cred că am atins culmile plăceri pe capota unui Ferrari.

Experienţa ireală - bifat.

— Ferrari TuNero! am repetat, analizând numele. Nu mai auzisem de el până acum, dar era o maşină extraordinară şi i se potrivea lui Harris din toate punctele de vedere.

— Vă stă bine una lângă alta! Ne-a analizat Harris, privind contrastul dintre noi două. Mai ales la felul cum eram eu îmbrăcată, doar în blugii negri şi sutien la fel.

— Da, dar ea e brunetă, iar eu sunt blondă! Am mormăit supărată.

Poate dacă rămâneam la negrul meu natural, nu mai eram comparată cu anumite persoane.

— Şi tu tot o brunetă eşti, a şoptit cu un zâmbet mic, prinzându-mă de talie. L-am privit uimită, de unde ştia el asta?

— Sprâncenele tale sunt mult prea negre ca să fii blondă natural, mi-a explicat cu un zâmbet dulce, trasând cu vârful degetului peste sprânceana mea dreaptă. Am clipit impresionată. Chiar era atent la toate detaliile. Eu nu conştientizasem diferenţa de nuanţă între sprâncene şi părul meu, până acum. Aşa îmi arătase şi azi-dimineaţă care era nuanţa adevărată a părului său.

— Am dreptate?

Am zâmbit şi am aprobat din cap. A rânjit îngâmfat de puterea lui de observaţie şi l-am sărutat rapid, apoi am intrat în maşină, încercând să evit o posibilă discuţie pe acest subiect. Nu voiam să îmi stric buna dispoziţie explicându-i de ce mi-am schimbat nuanţa la păr.

Imediat a traversat şi el prin faţa maşinii, intrând rapid înăuntru, cu un zâmbet nebunesc pe faţă.

Era de-a dreptul uimitor prin felul cum intra în maşină şi pornea motorul, într-o viteză uimitoare. Părea contopit cu automobilul ăsta sau poate deveneam eu prea vrăjită de el. Sunetul motorului era deja muzică pentru urechile mele. Ce se întâmplase mai devreme mă făcuse să ador maşina asta.

A scos-o rapid cu spatele din garaj şi a întors-o fulgerător în mijlocul străzii. Se juca cu ea precum un băieţel cu maşina de jucărie pe podea. Eu încă eram speriată de ce avea să urmeze. Eram în sutien şi desculţă şi nici el nu era prea îmbrăcat, dar nu-l vedeam ducându-mă într-un loc public atât de dezbrăcată.

Maşina rămăsese pe loc, iar el mă privea pervers, cu o mână pe volan, iar cealaltă pe schimbătorul de viteze. Mă aşteptam să plece cu o viteză ameţitoare care să îmi urce stomacul în gât, aşa cum făcea de obicei, dar el doar se uita la mine.

— Hmm, hai să ne amintim o anumită discuţie de luni, a meditat cu nasul pe sus şi eu începeam să mă lipesc de geam.

— Nu! am suspinat terifiată.

A rânjit drăceşte.

— Oh, ba da. Treci aici. Mi-a făcut semn cu degetul arătător spre poala lui.

Am făcut ochii cât cepele.

— Ce?! am suspinat speriată. Cum Dumnezeu să mă pun în poala lui în timp ce el conducea?

Nu a mai spus nimic, doar îmi făcea semn să mă aşez unde mi-a zis. Zâmbetul lui pervers îmi dădea de înţeles cu nu va renunţa la ideea asta.

— Harris, aia a fost o glumă. Am spus-o doar ca să îl enervez pe Jay şi poate puţin pe tine. Am încercat să îmi salvez fundul.

A râs.

— Fundul tău o să aibă altă problemă dacă nu treci aici imediat.

Am oftat exasperată.

— Şi cum se presupune că o să mă aşez eu acolo?

M-a prins de mână, trăgându-mă din scaunul meu. Noroc că maşina nu avea bancheta în spate şi astfel spaţiul din faţă era destul de mare şi convenabil pentru plăcerile lui nebune.

În minte îmi formasem deja un plan: să mă aşez în poala lui pe o parte şi să îmi trec picioarele pe scaunul meu liber. Aşa ar fi văzut

şi el în faţă, cât de cât. Dar el părea să aibă altă idee: mi-a prins coapsa dreaptă, trăgându-mă spre el. Noroc că ştiam să fac spagatul, altfel riscam să rămân spintecată.

Mi-a tras piciorul drept în poala sa, apoi mi-a prins şoldurile şi m-a tras cu totul deasupra lui, încolăcindu-mă în jurul taliei sale.

Capul meu atingea plafonul de sus şi nu puteam să cred că mă aşezase într-un asemenea fel. Picioarele îmi erau îndoite de la genunchi în jurul său, găsindu-şi greu loc pe marginile scaunului.

Şi-a pus mâinile pe fundul meu, cuprinzându-l cu totul.

— Deci, să înţeleg că rămânem în mijlocul străzii? am concluzionat; oricât de priceput era el la şofat, nu avea cum să conducă fără să vadă nimic în faţă. Nu l-aş lăsa eu, ţin la viaţa mea.

Motorul maşinii era încă pornit. Cu un zâmbet obraznic, a apăsat acceleraţia, ambalând maşina, care a scos un răget de ghepard furios.

— Lasă-te mai în jos! m-a instruit, trăgându-mă pe picioarele sale, până când spatele meu a atins volanul.

— Apleacă-ţi capul spre gâtul meu. Continua să îmi dea ordine, aşezându-mă după

bunul său plac. M-am poziţionat aşa cum a vrut el, dar mie nu îmi prea plăcea poziţia.

— Mi se pare mie sau tu mă foloseşti drept jucărie erotică? m-am îmbufnat, realizând că îi îndeplineam brusc, prea multe pofte. Nu câştigase el jocul încă.

— Vrei să treci tu în locul meu? Ţi-l ofer cu plăcere. Tu conduci, străduindu-te să nu faci accident, pentru că aproape nu vezi nimic în faţă, iar eu mă aşez în poala ta şi fac ce vreau cu tine.

Am chicotit. Imaginea cu mine conducând şi el aşezat în poala mea mă făcea să izbucnesc în râs, probabil pe mine m-ar fi strivit şi el ar fi trecut cu capul prin plafon. Deşi eu eram aşezată în poala sa, capul meu era doar cu puţin mai sus faţă de al lui.

— Tot ce vreau? am repetat cu un zâmbet şiret.

El mi-a zâmbit pervers.

— Tot ce vrei. A ridicat mâinile, demonstrându-mi că era tot al meu. Mă încânta ideea periculos de mult.

— De fapt, hai să jucăm un mic joc. Şi-a îngustat ochii, concepând planul care îi trecuse prin cap.

Am oftat exasperată, alt joc?

— Ştii că şoferul trebuie să fie una cu maşina lui, nu? L-am privit cu o sprânceană ridicată, neînţelegând unde voia să ajungă. Ea o să îmi exprime mie sentimentele acum, să vezi mai bine ce mă faci să simt. A terminat cu un zâmbet obraznic, ambalând din nou maşina care vibra cu noi sub puterea motorului.

M-am prins de jocul lui şi, chiar dacă mă speria puţin, nu puteam spune că nu mă încânta ideea. Plus că aveam o încredere aproape tâmpită în el când eram în maşină şi chiar dacă era un maniac, şi un om normal nu ar fi putut să conducă într-o asemenea situaţie, ştiam că el putea. Sărisem peste un tren în mişcare, asta ar trebui să fie floare la ureche pentru el.

— OK, Demonule, să ne jucăm! am rânjit, aplecându-mă din nou spre gâtul său.

Imediat ce respiraţia mea i-a atins pielea gâtului, motorul a mârâit sub mine. Am zâmbit amuzată, dar voiam să văd de ce era în stare, sau mai bine zis; de ce eram eu în stare.

Mi-am lipit buzele de gâtul său, plasând un sărut tandru şi fin pe pielea sa fierbinte. El mi-a prins fundul, apropiindu-mă mai mult de el. Îmi simţeam mâinile nefolositoare, aşa că le-am înfipt în părul său, strângându-i buclele în

pumni şi trăgându-l mai aproape de mine. Maşina a huruit şi mai tare, ca un animal în cuşcă. I-am prins pielea între buzele mele, sugând-o uşor, apoi limba mea a început să i se plimbe lasciv pe gât, trasând o linie umedă pe linia pulsului său, ajungând sub maxilar. Deja nu mai ambala maşina. Piciorul său rămăsese blocat pe acceleraţie, motorul urla la propriu. Am văzut fumul care ieşea de sub ea şi m-am speriat, crezând că a luat foc. Dar el făcea asta.

Mi-a prins fundul, trăgându-mă în sus, am fost nevoită să îmi îndoi capul, pentru că plafonul nu îmi mai oferea spaţiu deloc. Ajunsă mai aproape de abdomenul său, i-am simţit întăritura dintre picioare. I-am privit faţa; era excitat la maximum, părea să mă mănânce din priviri. Se controla să nu îmi rupă şi restul hainelor, era, sigură de asta.

Voiam să îl rog să îşi ia piciorul de pe acceleraţie. Maşina se zguduia puternic cu noi, ca o bestie în lanţ. Fumul devenea din ce în ce mai dens în jurul ei şi îmi era teamă că motorul o să ia foc din cauza presiunii.

Am început să râd, privindu-i faţa nebună. Îmi trecea prin cap să îi mângâi abdomenul, dar ţineam la maşina asta şi nu voiam să explodez odată cu ea.

M-a tras în jos, lipindu-se disperat de buzele mele, ca un om asfixiat. În secunda următoare, şi-a strâns puternic braţele în jurul meu şi am simţit cum mă lipesc la propriu de el, când maşina a accelerat, plecând de pe loc ca un glonţ. Am făcut ochii mari, strivită de buzele lui. Îi simţeam ambele mâini în jurul meu, făcând treaba centurii de siguranţă, dar atunci volanul cine îl ţinea?

— Harris! am expirat speriată, simţind viteza nebună a maşinii, care parcă se răzbuna pentru ce îi făcusem mai devreme.

— Ai încredere în mine! a şoptit serios, uitându-se în ochi mei. Am înghiţit în sec. Probabil că am luat-o razna, pentru că, de fapt, chiar aveam încredere în el. În situaţia asta nebună şi periculoasă, când riscam să zbor proiectată prin parbriz, mie nu îmi era teamă. Oricum, braţele sale erau mai puternice şi protective în jurul meu decât orice centură de siguranţă.

Am aprobat din cap, privindu-l cu o expresie care îi demonstra că aveam încredere în el. A zâmbit, o mână zburându-i rapid pe schimbătorul de viteze, învârtindu-l fulgerător şi revenind pe spatele meu. Deocamdată drumul era drept, iar fundul meu proptit în volan îl

menţinea fix. Dar ce o să facă când vor veni curbele?

Am decis să las totul în seama lui, pentru că poate era nebun, dar nu ar fi riscat să moară într-un fel atât de prostesc dacă nu era sigur că era stăpân pe situaţie.

Drumul părea să devină mai complicat. Am hotărât să îl ajut, aşa că mi-am lipit abdomenul de al său, proptindu-mi coatele de pieptul său şi cuprinzându-i capul în palme, la ceafă. Mi-am aplecat capul într-o parte, sărutându-i maxilarul şi coborând spre gât, astfel oferindu-i şi lui vizibilitate în faţă.

A gemut lent sub buzele mele, mărind viteza maşinii şi plimbându-şi mâna liberă pe spatele meu, strecurând-o pe sub cureaua sutienului.

Eu mă simţeam foarte bine în blugi. Întotdeauna am fost pudică şi simţeam că puteam să îl satisfac chiar mai bine dacă eram îmbrăcată, dar el părea că nu gândea la fel. Materialul strâmt îi era cel mai mare duşman, oprindu-l să îşi exprime extazul.

A tras tare de cureaua din spate a sutienului meu şi, învârtindu-şi mâna pe închizătoarea ei, a reuşit să o desfacă imediat. L-am văzut zâmbit pervers în întunericul pătruns cu greu de

luminile venite de pe bord, care îi făceau chipul să sclipească într-un verde-neon superb.

Încă aveam sutienul pe mine, bretelele erau în continuare la locul lor. A mârâit supărat, prinzând partea din faţă cu dinţii şi începând să tragă de el. Am început să râd, privindu-l cum nu reuşea să îmi tragă sutienul de pe mine. Îşi agita capul, muşcând cu putere din buretele cupei, dar nu îi ieşea, iar eu nu aveam de gând să îl ajut cu nimic.

Aproape că uitase de drum în concentrarea lui de a mă dezbrăca şi am ţipat când şi-a ridicat capul brusc, întorcând maşina într-o curbă nebunească, cu frânele scârţâind.

A expirat uşurat şi şi-a întors atenţia spre bucata de material care îl enerva. A început să înjure pe sub barbă şi a luat mâna de pe volan, prinzându-mi bretele de pe umeri şi trăgându-le în jos, aruncând apoi supărat sutienul undeva prin maşină.

Am scos un icnet când sânii mi-au rămas goi chiar în faţa lui. În schimb, el a zâmbit, păstrând bineînţeles expresia perversă.

— Ochii la drum! l-am certat supărată, încercând să îmi acopăr sânii cu braţele.

— Nici nu mă gândesc. A protestat serios, atenţia fiindu-i în totalitate la pieptul meu gol, nu la drum.

Şi-a aplecat capul, afundându-l între sânii mei şi sugând uşor pielea dintre ei.

— Parcă eu eram cea care face ce vrea cu tine şi tu eşti atent la drum! m-am plâns, supărată şi din ce în ce mai speriată, întorcându-mi deseori capul în faţă. Am realizat că nu recunoşteam drumul pe care ne aflam. Mă aşteptam să intrăm în agitaţia oraşului, dar era din ce în ce mai linişte în jurul nostru; autostrada devenea mai largă şi dreaptă, iar casele dispăreau cu totul din peisaj.

Buzele sale au devenit obraznice peste sânii mei, plimbându-se acum pe cel drept, până au ajuns la sfârcul acestuia şi au început să îl sugă senzual. Am suspinat, apoi am gemut de plăcere, lăsându-mi capul pe spate şi înfigându-mi mai tare mâinile în părul lui.

— Adică nu îţi place asta? Vrei să fiu atent doar la drum? a vorbit, devenind inert peste sânii mei şi asta m-a supărat.

Fir-ar!

— Bine, atunci? S-a resemnat, ridicându-şi capul şi am scâncit frustrată.

— Nu, la naiba, continuă ce făceai. I-am prins capul şi l-am împins spre pieptul meu. A Râs îngâmfat şi mi-a înşfăcat iar sânul între dinţi.

A scos un geamăt de plăcere, plimbându-şi limba peste sânul meu, trasând cercuri umede în jurul sfârcului întărit. Şi-a înfipt degetele în spatele meu, şi a coborât uşor cu ele în jos, lăsându-mi linii de plăcere pe spate.

— Iubito, unde e bebeluşul nostru?

Am izbucnit în râs, aducându-mi aminte de păpuşa aia enervantă. Oare ce a crezut tata când a găsit-o urlând în camera mea? Nu voiam să mă gândesc la pedeapsa ce avea să urmeze după noaptea asta.

— E cu bunicul, i-am răspuns şi el a început să râdă.

Am tresărit speriată în braţele lui când un tunet puternic a pătruns liniştea din maşină, acompaniată doar de mârâitul lin al motorului.

Am privit pe fereastră şi am observat picăturile mici care se lipeau deja de geam. Afară era destul de frig şi chiar dacă nu reuşeam să disting bine din cauza întunericului, cerul părea extrem de înnorat. Simţisem furtuna asta încă de aseară.

O altă lumină puternică a făcut cerul să strălucească deasupra noastră, oferind o atmosferă sinistră şi, în acelaşi timp, superbă în maşină. Harris mi-a părăsit sânul, urcând spre gâtul meu, unde a plasat săruturi umede pe pielea mea transpirată.

În interiorul maşinii era cald, dar afară nu părea la fel. Mi-am lipit capul de al său, având buzele în dreptul urechii sale în timp ce el îmi desfăta plăcerea pe gât, sărutându-mi pasional pielea, parcă antrenat de atmosfera de afară.

Mi-am lipit sânii de pieptul său, simţind vibraţiile când alt tunet a tăiat liniştea dintre noi. Adoram ploaia şi tunetele, iar acum păream cu adevărat în altă lume alături de Harris, cu ajutorul lor.

Mi-am întors uşor capul în faţă. Ploaia începuse să lovească violent parbrizul maşinii, picături mari prelingându-se pe geamul gros al acestuia. Farurile tăiau cu greutate ceaţa provocată de ploaie. Mâna lui Harris s-a mişcat în jurul meu, pornind ştergătoarele. Am realizat că deşi faţa îi era *îngropată* în gâtul meu, ochii priveau atenţi în faţă, peste umărul meu. Numai el putea să fie atât de concentrat în două locuri în acelaşi timp.

Simţeam că urcăm, ipoteza mi-a fost aprobată când am privit pe geam şi am observat că ne aflam pe un fel de deal, în jos observându-se vag luminile oraşului.

După puţin timp, Harris s-a depărtat de pe gâtul meu, concentrându-şi complet privirea în faţă, şi cu mâinile pe volan, în cele din urmă am simţit maşina oprindu-se. Îmi era destul de greu să îmi dau seama unde eram. Nu vedeam nimic clar în jurul nostru, dar voiam cu orice preţ să ies afară în ploaie, alături de el.

Harris părea să gândească la fel ca mine. Ne-am privit zâmbind câteva clipe apoi el a luat sutienul, de unde nu ştiam, şi mi l-a băgat pe braţe, ridicându-mi-l pe umeri şi încheindu-l priceput la spate, nu înainte să plaseze alt sărut între sânii mei.

Nu puteam să cobor în felul ăsta din maşină, aşa că am preferat să mă reaşez pe scaunul meu mai întâi şi să ies în mod normal.

Imediat ce l-am eliberat, el a deschis portiera şi a ieşit din maşină.

L-am privit fascinată câteva secunde, cum picăturile de ploaie i se prelingeau pe piele. Şi-a dat capul pe spate, ridicându-şi mâinile la baza umerilor şi lăsându-se acaparat de minunea umedă a naturii. Un fulger puternic a brăzdat

cerul, luminându-i trupul complet şi făcându-l să arate ca un înger. Am rămas paralizată privindu-l. Nu îmi puteam lua ochii de la el.

A traversat zâmbind prin faţa maşinii, venind spre mine. Mi-a deschis portiera, intrând după mine şi prinzându-mi şoldurile pentru a mă trage afară. Picăturile de ploaie deja i se prelingeau pe şuviţele întunecate, lipindu-i-le de frunte şi de gât. Arăta incredibil. Mi-am muşcat buza, fascinată.

I-am simţit abdomenul ud şi rece lipit de al meu când m-a tras din maşină şi am inspirat aerul printre dinţi când pielea mea încinsă a făcut contact cu picăturile reci de ploaie. Cu siguranţă ne aştepta o răceală zdravănă după noaptea asta, dar merita.

M-am lăsat cuprinsă de braţele lui, picioarele mele goale atingând pământul ce părea acoperit cu iarba umedă şi rece. Mi-am dat şi eu capul pe spate, imitând reacţia lui de mai devreme şi simţind minunăţia naturii învăluindu-mi trupul. Am închis ochii sub picăturile reci ce îmi loveau faţa şi mi-am muşcat buzele în extaz. Ar fi trebuit să îmi fie frig, dar nu îmi era.

Mi-am întors privirea spre el, în jurul nostru era întuneric, tăiat doar de farurile încă aprinse

ale maşinii şi de fulgerele care luminau constant cerul. Era o atmosferă de vis. Ireală.

Îmi zâmbea în cel mai minunat fel, făcându-mă şi pe mine să îi copiez gestul fără să îmi dau seama.

Şi-a lipit tandru buzele de ale mele, simţeam picăturile de ploaie intrându-mi în gură de pe buzele sale ude. Părul meu era deja îmbibat de apă şi mi se lipea de spate. Blugii căpătau şi ei rapid umezeală şi se strângeau pe mine.

Eram sigură că era frig, dar eu nu simțeam asta. Ardeam în braţele lui, întrebându-mă constant dacă visam sau era adevărat ce mi se întâmpla.

Nu aş fi crezut niciodată că voi ajunge să trăiesc aşa ceva în braţele lui, mai ales că nu mai de mult de azi-dimineaţă, eram hotărâtă să nu mă mai apropii niciodată de el.

Ne-am depărtat din sărut, zâmbind, iar el m-a tras de mână prin faţa maşinii, îndreptându-ne spre ceva care părea marginea unei prăpăstii. Am îngheţat când am văzut înălţimea la care ne aflam, drumul în jos părea foarte abrupt. Am observat luminile oraşului strălucind ca nişte steluţe micuţe la baza dealului pe care ne aflam. Puteam să văd şi Space Needle de aici. Strălucea

ca o navă extraterestră şi oferea lumii mele ireale un amănunt în plus.

— Ăsta e locul meu preferat! a şoptit Harris în urechea mea, lipindu-şi abdomenul de spatele meu şi cuprinzându-mi talia cu braţele. Mi-am ridicat şi eu mâinile, aşezând una peste braţele sale şi pe cealaltă peste obrazul său, capul fiindu-i sprijinit în bărbie de umărul meu. Mi-am întors capul spre el, sărutându-l uşor pe celălalt obraz. El s-a întors spre mine, zâmbindu-mi tandru şi l-am simţit complet deschis în faţa mea. Nu mai rămăsese nimic în el din demonul dur şi serios pe care îl afişa în permanenţă.

Harris era cu adevărat un băiat superb, nu doar la exterior, ci şi în interior. Cu greu îşi afişa adevăratul paradis pe care îl deţinea înăuntrul său, dar atunci când o făcea, nu puteai să nu rămâi fascinată de el.

Nu mai puteam nega că mă îndrăgosteam nebuneşte de el şi ştiam că dacă el m-ar dezamăgi acum, aşa cum au făcut toţi cei pe care îi iubeam, aş fi fost distrusă complet. Cu el totul se schimba, devine uşor oxigenul meu şi lucrurile nu mai păreau atât de complicate atunci când el era lângă mine.

Poate că nu eram atât de dură precum mă credeam, până la urmă.

Încă erau atât de multe afirmaţii privind comportamentul lui şi în continuare îmi era frică că voi fi aruncată în curând *la gunoi* cum fusese Amber. Nu aş suporta aşa ceva. Nu din nou.

Niciodată nu am avut încredere în oameni, mă ţineam departe de ei, fără sentimente şi legături, deci, fără durere şi despărţiri. Dar nu mai puteam controla asta cu Harris, şi îl cunosc doar de câteva zile.

Apariţia lui în viaţa mea putea fi o minune sau un blestem. Rămânea de văzut.

Parcă încercând să îmi blocheze amalgamul de gânduri, şi-a lipit buzele de ale mele, strângându-mă mai tare la pieptul său, sub urgia din jurul nostru care devenea din ce în ce mai puternică.

Mi-am mişcat picioarele pe iarba umedă, simţind un tremurat scurt în tot corpul. Totuşi, nu mi-am putut abţine zâmbetul de fericire. Adoram ploaia şi trecuse mult timp de când nu m-am mai bucurat aşa de ea. Eram udă leoarcă. Apa mi se scurgea şiroaie pe corp şi faţă, aproape blocându-mi vederea. Buzele îmi erau umede şi deseori apa îmi intra în gură atunci când o deschideam.

Harris era chiar în spatele meu, privindu-mă fascinat. El era de-a dreptul superb, picăturile de apă se scurgeau ca un râu al paradisului pe abdomenul său, coborând de pe gât, unde şuviţele de păr erau lipite într-un mod fermecător. Corpul îi era luminat de farurile maşinii, făcându-l să pară o fantasmă ireală. Blugii îi erau lipiţi de piele, oferind din nou acea alură strâmtă şi făcându-l pe el să arate ca un adevărat Adonis. Am spus asta despre el de mai multe ori decât ar fi normal.

Am fugit fericită în braţele lui, aruncându-mă ca un copil mic la pieptul său. Mi-a cuprins spatele, râzând, şi m-a ridicat, începând să mă învârtească prin ploaie.

Eu mi-am ridicat braţele la baza umerilor, scoţând un ţipăt plin de fericire care a pătruns întunericul pustietăţii. Picăturile mi-au intrat în ochi şi mi-am coborât faţa spre a sa, lipindu-mi buzele de ale lui şi sărutându-l apăsat.

Nu îmi păsa ce se va întâmpla în viitor. Care era adevăratul plan al lui Harris. Momentul ăsta de fericire era cel care conta, ceva ce nu am mai simţit demult şi pe care nu mi-l putea lua nimeni. Nici măcar el. Indiferent că se prefăcea sau nu.

Am coborât din braţele lui, începând să alerg de nebună prin ploaie, simţind o fericire neobişnuită, dar plăcută. Nici când mă drogam şi cădeam în prada euforiei nu eram atât de fericită.

El a început să râdă amuzat de reacţia mea de copil mic şi a fugit după mine, alergându-mă în jurul maşinii. Am încercat să scap de el, ţipând cu picioarele pleoscăind prin iarba udă, care se transforma uşor într-o mocirlă. Am ţipat când m-a prins din urmă, picioarele sale mari înconjurând imediat spaţiul dintre noi. M-a tras spre el cu o viteză ameţitoare, lipindu-mă de abdomenul său ca apoi să îmi prindă din nou coapsele şi să mă ridice pe capota maşinii. Acum era şi ea udă şi mult mai alunecoasă.

Mi-am încolăcit din nou picioarele în jurul taliei sale, înfigându-mi degetele în părul său ud. L-am tras mai tare când el s-a aplecat peste mine, lăsându-mă pe spate, pe capota udă. Şi-a lipit buzele de gâtul meu, sugând picăturile de apă care se prelingeau pe pielea mea.

Furtuna devenea mai puternică. Am tremurat uşor în braţele sale când alt tunet a tăiat cerul.

Mi-am plimbat mâinile pe spatele său, simţind plăcerea de a-i mângâia pielea fină şi udă. El îşi plimba mâna dreaptă pe piciorul meu,

trăgând de materialul dur al blugilor, încercând parcă să îi rupă pe mine.

Începeam inconştientă să tremur, l-am tras mai aproape de mine şi m-am lipit de pieptul său pentru a mă încălzi. El mi-a simţit disconfortul şi probabil clănţănitul dinţilor, deoarece imediat m-a ridicat de pe capotă şi a mers cu mine în braţe spre uşa pasagerului.

A deschis-o încă ţinându-mă în braţe şi m-a băgat înăuntru ca pe un copil mic. Mi-am scos rapid picioarele afară, lăsându-le câteva secunde în ploaie pentru a curăţa noroiul care se adunase pe ele. Le-am spălat cu mâinile, apoi am intrat din nou în maşină. Imediat el a închis portiera în urma mea, traversând rapid spaţiul din faţa maşinii. L-am privit cu dinţii clănţănind, încă imaginându-mi acel zeu coborât pe fulger pentru mine.

Şi-a trecut mâinile prin părul ud, trăgându-şi-l pe spate şi lăsând fruntea descoperită. A deschis portiera şi a intrat repede în maşină, executând şi el ritualul meu de spălare pe picioare.

A tras uşa după el şi s-a aşezat în scaunul de piele, cu abdomenul leoarcă şi tremurând uşor din cauza schimbării bruşte de temperatură.

Eu încă îmi simţeam apa curgându-mi şiroaie pe spate şi m-am căit că nu îmi storsesem părul de apă. Acum se revărsa ca o adevărată cascadă rece pe pielea mea. În maşină nu era atât de cald cum îmi aminteam, ori eram eu prea îngheţată.

Harris a pornit motorul, care a mârâit lent şi a menţinut un sunet constant şi plăcut de data asta. A aprins din nou aparaturile de pe bord, luminile verzi au pătruns între noi şi imediat am simţit o adiere fierbinte, pesemne că a pornit radiatorul.

A lăsat motorul pornit şi şi-a trecut din nou mâinile prin păr, tremurând iarăşi scurt. Nu avea rost să îl întreb dacă avea ceva care ne-ar putea usca pielea, nu cred că umbla cu şerveţele în torpedo.

— Vino la mine! mi-a indicat, prinzându-mă de mână şi trăgându-mi trupul în poziţia pe care o avusesem mai devreme. Încă mă minunam cum putea să încapă în maşina asta la dimensiunea lui.

M-am încolăcit dornică în jurul lui, de data asta fiindu-mi mai uşor să ajung în poziţia finală, pentru că ştiam deja cum trebuia să mă aşez.

Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său, coatele atingându-mi spătarul scaunului. Aveam fruntea puţin mai sus decât a lui, aşa că m-am aplecat pentru a mi-o lipi de a sa. Respiram rapid, cu buzele tremurându-mi. Îmi simţeam pantalonii gheaţă pe mine.

— Poate ar trebui să îi scoţi! mi-a sugerat, privind şi el tot spre materialul rece.

Am dezaprobat din cap cu un zâmbet scurt, mijindu-mi ochii la el. Caută mereu o cale să mă dezbrace, plus că nici el nu e mai uscat.

A zâmbit amuzat, clătinând uşor din cap. Probabil încerca să mă facă să renunţ la puditatea mea. La el clar nu exista aşa ceva.

Şi-a încolăcit braţele în jurul meu, mângâindu-mi tandru spatele, încercând să mă încălzească. Masivitatea lor era mană cerească. Respiraţia lui caldă mi se lipea de gât şi chiar dacă eram udă leoarcă, am putut simţi fiorii calzi intrându-mi uşor în piele din căldura care se aşternea în maşină.

Mârâitul constant al motorului abia se auzea în urgia furtunii de afară. Simţeam doar vibraţiile produse de sistemul puternic.

Şi-a băgat degetele lungi în părul meu, trecându-le uşor printre firele ude, apoi mi-a

plasat un sărut dulce pe gât, care mi-a electrizat instantaneu tot corpul.

S-a întins cu mine, deschizând torpedoul maşinii şi scoţând o cutie dreptunghiulară care îmi semăna cu un pachet de ţigări.

Ipoteza mi-a fost confirmată când degetele sale au scos ceva lungueţ şi subţire din pachet, care părea verde în lumina bordului.

Micuţa flacără produsă de bricheta lui a creat o lumină puternică între noi şi l-am privit fascinată cum îşi aprindea ţigara, îndesând-o uşor între buzele sale încă umede şi trăgând pofticios din ea. Fumul a ieşit imediat dens din gura de care eram deja dependentă.

Mirosul de tutun m-a izbit imediat, învăluindu-mi simţurile. Trecuse ceva timp de când nu mai fumasem, dar era ceva diferit la mirosul ăsta. Nu era tutun pur şi am zâmbit automat când am realizat că mai conţinea şi altceva.

A zâmbit şi el, observându-mi descoperirea şi a întins ţigara spre buzele mele. Am băgat-o uşor între buze, trăgând fumul puternic care m-a izbit în gât, usturându-mă pe căile respiratorii. Dar era extrem de plăcut. Am degustat amestecul afrodiziac şi amar, apoi mi-am dat

capul pe spate, eliberând uşor fumul printre buze, spre plafonul maşinii.

El mă privea admirativ, cu un mic zâmbet în colţul gurii, care mă făcea automat să îmi doresc să îl sărut.

A tras din nou puternic din ţigară, scrumul din celălalt capăt aprinzându-se şi arzând rapid sub plămânii lacomi.

S-a apropiat de mine, ţinând gura închisă. Mi-a prins bărbia, trăgând uşor de ea şi obligându-mă să îmi despart buzele. Imediat fumul toxic i-a părăsit gura, pătrunzând într-a mea şi creând un nor de ceaţă densă în jurul nostru. L-am primit euforică, apropiindu-mă de buzele sale şi imediat el şi le-a lipit de ale mele, într-un sărut cu adevărat afrodiziac.

I-am luat pachetul din mână, aducându-mi aminte de ceva ce obişnuiam să fac înainte.

Am scos patru ţigări, făcându-le pe toate chită şi introducându-mi-le în gură. El m-a privit nedumerit cum aprind teancul de ţigări, dar imediat a început să zâmbească, recunoscând probabil trucul.

Cantitatea fumului era mult mai mare şi l-am simţit urcându-mi-se până în creier, oferindu-mi deja o stare de sevraj. Am scos ţigările din gură, ţinându-le greu între degete şi înainte să eliberez

fumul, el mi-a prins ceafa, trăgându-mă spre buzele sale şi forţându-mă să eliberez gazul otrăvitor chiar înăuntrul său.

Fumul ne-a ieşit printre colţurile buzelor în sărutul pasional.

Când ne-am despărţit din sărut, am eliberat şi restul de fum, o mare cantitate intrase oricum în plămânii mei.

El mi-a luat ţigările, unindu-le cu cea din mâna sa. Am făcut ochii mari când le-a scos şi pe celelalte din pachet, formând o chită enormă pe care abia o putea ţine în mână.

Şi le-a îndesat cu greu în gură, căpătând o figură comică, dar doar îşi lipise buzele de marginile teancului. Chiar şi aşa, gura aia mare îmi aducea fanteziile înapoi.

A mărit flacăra brichetei, aprinzându-le pe toate ca pe un ghemotoc de hârtie.

Scrumul aprins mi-a luminat faţa, lăsându-mă fără aer când l-am văzut umplându-şi plămânii cu fumul toxic.

Le-a scos din gură, având obrajii rotunzi. Şi-a ţuguiat buzele, dându-şi capul pe spate şi începând să scoată fumul ca un nor deasupra noastră, ieşindu-i dens din gură, părând că nu se mai termină.

În maşină atmosfera era deja ceţoasă şi euforia toxinei din ţigări ne cuprindea pe amândoi. Eram curioasă, într-un fel macabru, să îl văd cum se comporta când era drogat.

Şi-a lipit din nou buzele de ale mele, mai înfometat decât înainte, ridicându-şi mâna liberă pe abdomenul meu şi prinzându-mi sânul drept, începând să îl maseze tandru peste sutienul ud.

Am gemut uşor, mişcându-mi trupul în poala sa. A gemut şi el odată cu mine, mârâind uşor printre dinţi şi întinzându-şi buzele spre gâtul meu. Mi-a muşcat pielea apoi a supt-o timid, înaintând spre pasional.

O mână îi era ocupată cu teancul de ţigări, aşa că am hotărât să îl ajut, luându-le şi lăsându-i palmele libere.

Imediat s-a întins din nou spre panoul bordului şi am tresărit iar când zgomotul furtunii şi al motorului au fost acoperite complet de muzica puternică aşternută în maşină.

Am recunoscut melodia "Skin", a Rihannei, vibrând în întregul automobil şi aruncându-ne imediat în altă lume. Ştiam că asculta melodii mai hard de obicei, dar special o alesese pe aceasta acum şi era uimitor ce stare putea să îţi dea un simplu cântec.

— Ai auzit? a şoptit, adulmecându-mi pielea gâtului. Vreau *doar piele*. A mârâit sadic, prinzându-mi brusc cureaua de la sutien şi desfăcând-o într-o fracţiune de secundă. Am rămas din nou cu pieptul descoperit în faţa lui şi poate era din cauza drogurilor, dar nu îmi mai era atât de jenă. Mă simţeam chiar bine că scăpasem de sutienul ud şi inconfortabil.

L-a aruncat pe scaunul din dreapta, cuprinzându-mi spatele cu braţele sale lungi şi lipindu-mi sâni de pieptul său. Chiar îmi plăcea senzaţia asta şi poate era încurajarea Rihannei care ne bubuia prin boxe să rămânem în pielea goală, dar acum chiar voiam să fiu goală şi lipită de el. Sânii mei s-au presat de aripile uliului şi mi-am muşcat buza.

Ţineam teancul de ţigări în mâna stângă, încercând să nu le apropii de nimic căruia îi puteam da foc. Aproape se stinseseră, aşa că mi le-am băgat din nou în gură, înecându-mă instantaneu când cantitatea enormă de fum a pătruns în mine. Îmi era şi aşa destul de greu să trag din toate, mai ales cu Harris care mă privea, devorându-mă din priviri.

I-am prins şi eu bărbia, trăgându-l spre mine şi suflându-i fumul toxic printre buze. El le-a deschis pe ale lui, permiţând aerului otrăvitor

să-i intre în plămâni, apropiindu-se la doi centimetri de buzele mele.

M-a sărutat apăsat, prinzându-mi fundul în mâinile sale şi ridicându-mă uşor, cât mi-a permis plafonul maşinii, însă tot mi-am îndoit gâtul, permiţându-i lui să îşi pună plăcerile în aplicare. Acum probabil regreta că nu alesese o maşină cu banchetă în spate, dar el părea să se descurce destul de bine şi aşa. Eu eram cea care îşi rupea gâtul, mai ales că maşina era extrem de joasă. Norocul lui, sau al meu, că eram flexibilă.

Mi-a prins mâna, indicându-mi să îi duc ţigările la gură. A tras pofticios din ele şi deja scrumul începea să cadă pe jos, dar lui nu părea să-i pese că husele din piele neagră riscau să fie găurite.

S-a depărtat de teancul de ţigări, îndreptându-şi buzele spre sânii mei, sărutându-i şi suflându-mi fumul cald peste întregul piept. O senzaţie copleşitoare m-a cuprins şi am gemut puternic, prinzându-i părul ud şi înfigându-mi unghiile în scalpul său.

— Oh, Doamne! Fă asta din nou! l-am implorat în alt geamăt cu gâtul îndoit spre tavan. Chicotul lui s-a imprimat pe pielea mea rece şi mi-a tras mâna cu ţigările spre gura lui. Am simţit din nou aerul fierbinte intrându-mi în pori

şi am scrâşnit din dinţi, strângând părul lui Harris în pumn.

În maşină era deja un fum gros care îmi făcea ochii să lăcrimeze. Am bâjbâit după deschizătorul ferestrei.

Aerul rece s-a izbit imediat de noi şi el a început să mormăie, băgându-şi capul cu totul între sânii mei.

— Da, cred şi eu că e cald acolo! am bodogănit, scoţând mâna pe geam şi scuturând scrumul des, încercând să nu sting ţigările sub picăturile de ploaie. Vocea mea abia se auzea peste başii muzicii, dar tot i-am simţit chicotul, gâdilându-mi pielea. Într-adevăr deveneam excitată când făcea asta.

Am închis geamul rapid, tremurând scurt şi trăgând repede din ţigări, asigurându-mă că nu se stinsese vreuna, deşi câteva picături le udaseră.

Începeam să mă obişnuiesc cu marea cantitate de fum şi chiar să îmi placă, deşi îmi oferea o euforie periculoasă.

M-am lăsat mai jos în poala sa, simţindu-mi deja picioarele amorţite. El stătea foarte confortabil, de fapt, părea în al nouălea cer. Acum nu mai avea şofatul care să îl distragă.

A tras alt fum din teancul de ţigări şi am auzit melodia schimbându-se, “Roc Me Out”. OK, deci îi plăcea Rihanna, sau mai bine zis; melodiile ei perverse. Alt lucru pe care îl aveam în comun. Versurile acestui cântec îl stârneau şi mai tare.

Mi-a strâns fundul în palmele sale, era incredibil cum reuşea să îl cuprindă cu totul şi ştiam că nu aveam cel mai mic fund din lume, spre disperarea mea, deşi eram sigură că Harris avea altă părere în legătură cu asta. M-a ridicat din nou şi mi-a desfăcut fermoarul blugilor.

Am tremurat uşor când i-am simţit degetele reci, de data asta intrându-mi în pantaloni şi ajungând rapid în punctul meu sensibil. Blugii reci şi uzi erau un disconfort pentru mine, chiar dacă restul pielii se uscase şi doar din păr se mai scurgeau picături de apă.

Am tresărit când degetul său mijlociu m-a pătruns din nou, mult mai hotărât de data asta. Îl înţelegeam într-un fel, aproape tremura sub mine şi masculinitatea lui era ca un bolovan între picioarele mele. Se abţinea enorm. Nu ştiam de ce făcea asta. Putea să mă aibă dacă voia, nu credeam că i-aş putea rezista, dar mă bucuram că el se abţinea. Îmi acorda mai multă încredere în el. Şi aveam nevoie de asta.

A gemut în locul meu, începând să îşi mişte degetul în interiorul meu, afundându-l în mine şi ridicându-mi uşor bazinul. Am scrâşnit puţin din dinţi. Era o plăcere de nedescris, dar senzaţia de disconfort era încă prezentă, mai ales că acum era mai dur decât prima dată, mişcându-l mai brutal în interiorul meu. Mi-am înfipt unghiile în umerii săi, aproape ţipând când şi-a introdus şi ce-l de-al doilea deget.

Mi-am îndoit spatele, gemând asurzitor când el şi-a lipit buzele de sânul meu, făcând ceea ce ştia deja cu buzele sale. Sfârcurile mele erau foarte întărite şi nu frigul era de vină.

Degetele sale nu erau atât de groase, dar erau revoltător de lungi, cufundându-se în mine, parcă le simțeam până în pântece şi aproape puteam face anatomia oaselor sale metacarpiene în interiorul meu. Şi dacă tot vorbim în astfel de termeni: falangele băiatului ăsta erau unelte care mă aruncau pe culmile extazului într-o fracţiune de secundă.

Melodia s-a schimbat din nou, şi era la fel – "One Night Stand" a lui Chris Brown. Probabil avea un playlist special cu melodii de genul ăsta pentru momente de... genul ăsta. Demon şmecher.

Totuşi, starea pe care mi-o introduceau melodiile era euforică, mă făceau să simt plăcerea înzecit.

Mi-am înfipt degetele în părul său, trăgându-l mai aproape de mine şi începând să mă mişc uşor după degetele sale cufundate în mineşi după melodia lascivă. Acum nu mai avea lenjeria care să îl

incomodeze, dar nici blugii nu îi ofereau prea multă libertate. Nici lui şi nici mie.

Am înnebunit când am auzit başii melodiei "Sex 101".

L-am simţit cum îşi învârte şi ce-l de-al treilea deget pe clitorisul meu, dar nu a făcut nimic *citindu-mă* pe mine ezitantă şi speriată de idee. Era şi aşa destulă presiune acolo, însă vreau mai mult. Ştiu că vreau, dar sunt lasă.

Zâmbi privindu-mi expresia. Se apropie de mine, lipindu-şi buzele de ale mele şi sărutându-mă brusc şi pasional. Degetele sale se mişcau încontinuu în interiorul meu, mai lent, dar intrând şi mai adânc. Mi-am îndoit din nou spatele şi am gemut puternic, simţind din nou acea umezeală eliberându-se din interiorul meu. Îmi provocase deja al doilea orgasm. Să stau în jurul lui devenea periculos pentru sănătatea mea, şi prin asta, mă refeream la cea mintală.

Am realizat că el îl avusese pe al său demult, dar blugii deja uzi m-au împiedicat să îmi dau seama.

Am încercat să îmi relaxez pelvisul amorţit şi încins şi m-am mişcat în spate pe picioarele sale, rezemându-mă de volan. L-am privit savurându-şi din nou propriile degete şi brusc am devenit şi eu interesată de partea lui intimă, care era ţinută prizonieră ca un animal în lanţuri de către pantalonii săi.

Am început să îmi plimb degetul peste materialul umed, simţindu-l dur sub întăritura excitată. El a gâfâit brusc, nerealizând până acum ce voiam să fac.

A făcut ochii mari, privindu-mă uimit.

Eu am continuat să îmi plimb degetul pe suprafaţa blugilor, folosindu-mi apoi toată mâna şi masând zona, tandru şi puţin temător.

M-am speriat când l-am auzit gemând puternic, îndoindu-şi capul pe spate.

Cealaltă mână a mea era ocupată cu ţigările demult stinse, aşa că le-am aruncat pe undeva prin maşină şi mi-am pus mâna pe bazinul său, plasându-mi uşor degetele îngheţate pe pielea sa. A gemut din nou, înghiţind în sec.

I-am prins bărbăţia în mână, căpătând curaj, antrenată de plăcerea lui. L-am strâns uşor,

fiindu-mi totuşi destul de greu peste materialul blugilor. Îmi puteam da seama că dimensiunea lui era impresionantă. Auzisem undeva că mărimea penisului bărbaţilor era echivalent egală cu talpa lor. Numai aducându-mi aminte imaginea picioarelor enorme ale lui Harris, intram în sperieţi. Mâna mea s-a oprit absent la acest gând, am devenit brusc gânditoare, într-un mod pervers.

— Nu te opri! a gâfâit Harris, mişcându-şi mâinile pe fundul meu. L-am privit cum îşi muşca buzele, aflându-se pe culmile extazului şi privindu-mă cu o dorinţă demonică.

Melodia lui Jay Sean m-a motivat să continui. Voiam să îl fac şi eu pe el să simtă măcar jumătate din ce am simţit eu.

Mi-am întors palma, introducându-mi degetele între picioarele sale şi strângându-l mai tare, începând apoi să masez zona în mâna mea, ce părea mică acolo. A gemut din nou, muşcându-şi cu putere buza de jos şi îndoindu-şi capul pe spate, ridicându-mă în sus şi strângându-mi fundul cu forţă.

Am continuat să prind curaj, aşa că i-am prins fermoarul blugilor, trăgând uşor de el cu mâinile totuşi tremurânde. Mi-am muşcat buza de jos, pentru că nu vedeam mare lucru, dar am

tresărit când mâna lui s-a aşezat peste a mea, oprind-o.

— Nu atât de departe! a chicotit cu un zâmbet dulce, ridicându-mi mâna de pe pantaloni săi şi ducând-o la buzele sale, plasând un sărut apăsat pe pielea mea.

— Ce te opreşte? l-am întrebat, simţindu-mi parcă o urmă de iritare în voce.

A chicotit din nou amuzat. Eram drogaţi în mod egal, dar el se putea abţine mult mai bine decât mine. În situaţia în care el era prădătorul aici.

— Pentru că vreau să savurez încet fiecare moment. Şi ţi-am spus deja că o să îţi dovedesc diferenţa dintre tine şi restul. A şoptit suav pe pielea gâtului meu, mângâindu-mi firele ude de păr. Am înghiţit în sec, uimită de răspunsul lui.

— Jocul a trecut la următorul nivel, Katherine, şi acum noi doi suntem de aceeaşi parte, iar tu trebuie să ai încredere în mine, pentru că nu mai suntem singurii care îl jucăm. I-am ascultat puţin speriată cuvintele pline de seriozitate, ştiind că vorbea cu două înţelesuri. Fără să vreau, mi-am adus aminte iar de vorbele lui V, de faptul că Harris era un tip periculos şi probabil pericolul din jurul său nu era redat doar de personalitatea sa.

11. LOVITURI

Maşina se deplasa uşor pe strada pustie. Motorul crea un sunet domol, moderat şi plăcut.

Mă cufundasem cu totul în braţele lui Harris, de data asta într-o poziţie mai confortabilă. Încă eram în poala sa, dar spatele îmi era lipit de geamul portierei sale, iar picioarele mi se odihneau pe scaunul din dreapta.

Nu îmi era cu adevărat somn, dar respiraţia lină şi ritmată a lui Harris mă arunca într-o stare de visare.

M-am aplecat, lăsându-mi capul să alunece pe pieptul său gol şi lipindu-mi urechea de inima care îi bătea în piept, într-un ritm calm.

Mâinile au început să mi se plimbe pe pieptul său, pe aripile negre şi perfect conturate ale uliului. Apoi am coborât mai jos, acolo unde erau cei doi pui de lup a căror semnificaţie nu o aflasem încă.

— Ce reprezintă? am întrebat absent, punându-mi degetul peste lăbuţa întinsă a celui de pe dreapta, pe care îl vedeam mai bine.

Harris şi-a coborât privirea spre mine, observându-mi atenţia. Avea ambele mâini pe volan. Unul dintre braţele sale era aşezat în poala mea, iar celălalt îl ţinea înconjurat după spatele meu.

— E greu de explicat, a declarat, încruntându-se uşor.

L-am privit nedumerită, până acum nu avusese nicio reţinere să îmi spună ce reprezentau tatuajele lui.

— Fiecare tatuaj are o anumită semnificaţie pentru tine? mi-am muşcat buza, încercând să nu îl supăr. Era clar că nu voia să vorbească despre asta şi eu cunoşteam mai bine decât oricine disconfortul de a explica lucruri de care nu îţi făcea plăcere să îţi aminteşti. Şi exact asta vedeam acum pe chipul lui Harris când deschisesem subiectul acestor tatuaje.

— Aproape, a răspuns sec, încruntându-se din nou cu privirea spre drum.

Mi-am muşcat buza, sărutându-i uşor obrazul. Nu aveam de gând să îl stresez, dacă va vrea, îmi va spune. Deşi mă speria faptul că până acum a fost deschis referitor la tatuajele

lui. Am ştiut încă de la început că aceşti pui de lup, ce păreau aproape să sufere, încercând parcă să ajungă unul la altul – aveau o semnificaţie importantă pentru Harris.

A parcat maşina în faţa garajului. Nu îmi permiteam să mă întorc acasă desculţă şi în sutien după tot ce făcusem, măcar să am decenţa să intru îmbrăcată pe uşă.

— Promit că îţi voi spune într-o zi, dar acum nu pot. Este o poveste mult prea lungă în spate.

Am dat afirmativ din cap, zâmbind. Mi-a copiat şi el reacţia, fericit probabil că nu făceam vreo scenă de copil supărăcios. Apoi şi-a lipit buzele peste ale mele, într-unul din acele gesturi care nu se potrivea deloc cu porecla lui.

M-a ajutat să mă ridic din poala sa şi să mă aşez înapoi în scaunul meu, în care nu stăteam prea des în ultimul timp.

Am deschis portiera, ieşind din maşină şi simţind o uşoară ameţeală cum mă cuprindea. Nu mai ploua, dar era extrem de frig. Nu ştiam cât stătusem cu Harris în maşină, pierdusem noţiunea timpului, amândoi pe acel scaun, explorându-ne trupurile – mai mult el pe al meu –, dar cert era că părea deja ora dimineţii. În jur se aşeza o lumină vagă care ar fi trebuit să fie mult mai puternică datorită răsăritului, dar din

cauza norilor groşi care erau încă prezenţi pe cer, soarele era total absent.

M-am înfiorat la gândul că trebuia să merg din nou la şcoală, amintindu-mi totuşi că astăzi era vineri şi un weekend relaxant şi bine meritat se întrevedea la orizont.

Harris a venit imediat la mine, prinzându-mi coapsele cu un braţ, celălalt aşezându-se în jurul spatelui meu şi ridicându-mă în sus ca pe o mireasă.

— Ce faci? am icnit speriată şi puţin ameţită de mişcarea bruscă.

— E ud pe jos! a afirmat de parcă să mă ducă în braţe era deja ceva destul de normal. Am zâmbit timid, prinzându-mă de gâtul său pentru a mă susţine mai bine.

Am privit spre pământ şi am observat băltoacele mari care se formaseră prin asfaltul găurit. Probabil picioarele mele erau prea reci să mai simtă contactul cu cimentul îngheţat când am coborât din maşină.

Deja îmi simţeam nasul înfundat şi începeam inconştientă să respir pe gură. O răceală era tot ce îmi mai lipsea.

Mă întrebam de ce nu îşi parcase maşina direct în garaj, cum făcea de obicei. Dar probabil plănuia să mă ducă acasă imediat după

ce îmi luam hainele. Conştientiza şi el că intrasem în belele prea mari pentru o noapte.

M-am fâţâit în braţele sale când am intrat în garaj, dar nu m-a pus jos până nu am ajuns în camera sa. I-am observat în treacăt pe restul prietenilor noştri încă întinşi pe jos în sufragerie. Jay sforăia ca o locomotivă, cu faţa în sus şi cu V pe care o sugruma în braţele sale. Habar nu aveau ce făcusem noi în tot acest timp şi asta era perfect.

Harris a închis uşa în urma sa, lăsându-mă jos. Nu am apucat să fac doi paşi căci un strănut incontrolabil mi-a ieşit puternic, umplând camera goală cu un zgomot ascuţit şi făcându-mă să îmi duc mâna instantaneu la gură.

— La dracu'! am înjurat în barbă, frecându-mi nasul şi încercând să îl desfund. Vocea mea începea deja să se schimbe.

Harris a zâmbit, venind spre mine şi mângâindu-mi părul uscat, dar groaznic de rece.

— Dacă te mai şi îmbolnăveşti din vina mea, tatăl tău o să mă omoare.

Am început să râd, simţind alt strănut care ameninţa să iasă vulcanic.

Şi-a pus mâinile peste blugii mei, aproape nu îmi mai simţeam pielea din cauza frigului care pătrundea în mine prin materialul încă ud.

— Haide să faci un duş fierbinte. Îţi caut eu nişte haine de schimb la V.

Părea un ordin din cauza seriozităţii lui permanente, dar ăsta era stilul său de a vorbi şi trebuia să mă obişnuiesc cu el. Să nu mai spun că mă excita al naibii de tare tonul ăla gros şi uşor răguşit.

M-a tras de mâna după el, ieşind din nou pe hol şi indicându-mi o uşă care se afla în fund, aceea fiind baia.

M-am împleticit pe holul strâmt, o durere de cap se învârtea în jurul tâmplelor mele şi părea că avea să mă lovească zdravăn în orice secundă. Drogurile şi răceala nu făceau casa prea bună.

Am intrat în încăperea micuţă. Gresia şi faianţa erau albe, umplând baia cu o lumină primitoare.

Nu era prea îngrijită, dar mă îndoiam că o fată putea face faţă singură împotriva a trei băieţi. Şi nici V nu părea tocmai genul de fată care să stea cu mătura şi mopul în mână.

Am lăsat baltă criticile privind curăţenia, amintindu-mi că nici eu nu eram mai brează la capitolul ăsta.

Mi-am scos blugi rânceziţi de pe mine, pielea mi se zbârcise din cauza umezeli. În

treacăt, am observat o pată neagră pe fundul meu. Era probabil tatuajul lui Harris, ce mai rămăsese din el. Am zâmbit amuzată, încercând să îmi şterg mâzgăleala de pe fesă. Fundul meu îmi aparţinea din nou.

Am scăpat şi de sutien, apoi am intrat sub duş, încercând apa cât de fierbinte mi-a permis pielea. Am strâmbat din nas, aburul ce se instala în jurul meu parcă îl înfunda şi mai tare.

Nu ştiam exact ce gel de duş să folosesc, l-aş fi vrut pe al lui Harris, dar cu alţi doi băieţi în casă nu puteam şti sigur care era al său, deşi aveam o vagă bănuială privind mirosul.

L-am ales pe cel cu recipientul negru, pe care scria AXE, şi imediat ce i-am deschis capacul, mirosul său m-a pătruns, aducându-mi aminte imediat de *el.* De fiecare dată când îi adulmecam pielea, iar buzele mele îi savurau gustul, simţurile îmi erau acaparate de mireasma asta uimitoare.

Erau multe sticluţe de şampon aşezate îngrămădit pe micuţul raft de sub oglindă. Cele pentru bărbaţi erau toate aproape la fel, poate că era Jay un nebun colorat cu atitudine de copil râzgâiat, dar tot bărbat rămânea, deci probabil nu se spăla cu Dalin. Însă ceva îmi spunea sigur că acesta era al lui Harris. Mai era şi al lui V,

care ieşea în evidenţă dintre toate, prin culoarea ei specifică. Mă speria fata asta cu obsesia ei pentru purpuriu.

Am turnat gelul în palmă şi mi-am masat uşor corpul, lăsându-mi simţurile să ameţească sub mireasma puternică oferită de gelul său de baie. Am închis ochii sub jetul de apă, amintindu-mi de atingerile sale, explorându-mi corpul precum un arheolog, o nouă descoperire fantastică.

Am realizat că mă mângâiam singură, şi chiar îmi ieşea destul de bine. Mi-am dat capul pe spate încă euforică până când mi-am dat seama că nu mâinile mele invocau atingerile care îmi ameţeau mintea.

Am deschis ochii brusc când două braţe s-au încolăcit puternic în jurul meu, lipindu-mi spatele de un abdomen masiv.

Am clipit des, simţind apa cum îmi intra în ochi şi m-am întors spre Harris, care mi-a lipit trupul de al lui.

— Ce faci? l-am întrebat încă încercând să îmi revin din şoc şi din faptul că el era gol lângă mine, sub duş.

— Nu e bine să irosim apa, a vorbit aproape tachinându-mă şi mişcându-şi uşor palmele

ample pe şoldurile mele. Aşa că de ce să nu îl facem împreună?

Îmi plăcea periculos de mult ideea.

— Mai ales că mă laşi fără gel de duş. Am zâmbit şiret, deci aveam dreptate în privinţa gelului.

— Închide ochii, a şoptit suav, aplecându-şi faţa spre a mea. Ochii lui îmi cauzau un atac cerebral.

Nu ştiam ce avea în plan, dar m-am supus, ascultându-l şi închizând ochii sub jetul puternic de apă.

Am tremurat uşor când mâinile sale au început să urce pe spatele meu, mângâindu-mi delicat pielea sub apa care se scurgea rapid pe trupul meu.

Palmele i-au urcat până la baza cefei, traversându-mi apoi de o parte şi de alta a gâtului, coborând tandru spre sâni. Am înghiţit în sec, simţindu-i degetele cum coboară în jos, spre abdomenul meu.

Am început să respir din ce în ce mai repede, aplecându-mi capul pe spate, cu ochii încă închişi. Voiam să profit de ocazia că îl aveam gol lângă mine şi să îl admir aşa cum îmi doream, deoarece până acum nu văzusem tot ce ascundea sub materialul strâmt al boxerilor săi.

Dar am decis să las jocul în seama lui, mâinile sale pe trupul meu deja mă aruncau în altă lume.

I-am simţit buzele pe gâtul meu, sugând uşor pielea udă şi urcând spre maxilar. Am gemut scurt când buzele ni s-au unit iar braţele sale m-au lipit de trupul său. Aveam încă ochii închişi şi aş fi vrut să îi deschid, însă nu voiam să ies din acest paradis. Un paradis în care eram posedată de un demon. Un demon care îmi fura minţile, îmi înnebunea simţurile şi mă învăţa din nou să iubesc. Sau mă învăţa pentru prima dată să iubesc cu adevărat.

Degetele lui Harris mi-au mângâiat obrazul, trasând apoi conturul buzelor mele umede. Am plasat un sărut scurt pe buricul degetului său, el strângându-mă automat mai tare în braţe cu cealaltă mână.

Era imposibil să îi nu simt bărbăţia între picioarele mele, deşi nu în felul în care îşi dorea *ea*. Îl simţeam atât de tare încât aproape îmi era mie greu să mă controlez, dar ghidându-mă după alegerile lui, chiar părea să savureze fiecare clipă. Era o senzaţie necunoscută şi de-a dreptul înnebunitoare, şi am început involuntar să mă mişc mai aproape de el şi *pe el*, acţiune ce l-a făcut să geamă monstruos.

Mâinile sale mi-au părăsit corpul. Am rămas nemişcată auzind scurtul trosnet al capacului gelului de duş. Am inspirat adânc când palmele sale s-au aşezat din nou pe pielea mea, mângâindu-mi pieptul şi răspândind mireasma înnebunitoare peste corpul meu.

Mi-a masat pielea cu palmele sale mari şi gentile, cuprinzându-mă apoi în braţe şi masându-mi spatele.

Nu m-am mai putut abţine şi am deschis ochii, îmi doream atât de mult să îl văd. Proastă mişcare – pentru că în secunda următoare mi s-au înmuiat picioarele ca ciocolata la soare.

Era atât de frumos; apa aluneca pe chipul său creând o imagine feroce şi incredibil de sexy. Ochii lui, ca două cristale de onix, mă priveau cu atâta pasiune şi dorinţă, încât respiraţia normală părea cel mai greu lucru pentru mine în momentul ăsta. Buzele sale rozalii şi întredeschise îmi semănau cu două bucăţi de căpşună pe care îmi doream să le savurez la infinit.

I-am cuprins temătoare gâtul cu braţele, ridicându-mă pe vârfuri şi fiindu-mi parcă teamă că, în orice secundă, o să dispară, iar eu mă voi trezi în patul meu gol şi rece.

Părea prea ireal în braţele mele, prea frumos, prea protector, prea blând, prea... perfect. Un rău *bun*. O durere ce mă menţinea în viaţă.

Nimic nu părea să mai conteze în braţele lui, nici măcar ameţeala pe care o simţisem înainte. Totul dispărea când el era în jurul meu, întreaga mea fiinţă era concentrată doar asupra lui.

Am luat gelul de pe suport şi mi-am scurs în palmă lichidul cleios şi transparent. Mi-am lipit podul palmei de pieptul său, mângâindu-l uşor şi întinzând gelul. L-am observat zâmbind, privindu-mă cum îi mângâiam pieptul dur, simţindu-i muşchii cum se contractă sub degetele mele.

Harris mi-a prins umerii, întorcându-mă cu spatele spre el. Mi-a prins părul ud, trecându-l uşor peste umărul meu şi cuprinzându-mi abdomenul cu braţul său drept. I-am simţit buzele lipindu-se uşor de ceafa mea, degetele sale coborând tandru pe pielea mea, răspândind senzaţia de electricitate.

— Eşti adevărată? i-am auzit şoapta. Sau eşti doar fantezia mea?

Pielea mi s-a zbârlit, deci şi el gândea la fel în privinţa mea; mă credea la fel de ireală precum îl credeam eu pe el. Gândul ăsta mi-a afişat un mic zâmbet pe buze.

M-am întors spre el, privindu-l fix în ochi. El se uita la mine de parcă încerca să îşi dea seama cum funcţionam. Încruntătura lui analizatoare era extrem de amuzantă şi dulce în acelaşi timp.

M-am ridicat spre buzele sale, lipindu-le într-un sărut pasional de ale mele.

— Tu ce crezi? am zâmbit, încă presându-mi buzele de ale lui.

— Nu contează ce cred eu, dar să nu îndrăzneşti vreodată să dispari de lângă mine, pentru că o să vin după tine până în Lumea de Dincolo.

Am început să râd, antrenată mai ales de seriozitatea prin care spusese aceste cuvinte.

— Eşti tu sigur că acolo dispar fanteziile? am continuat tachinarea, privindu-l pervers pe sub gene.

— La fanteziile pe care le am eu cu tine... a lăsat fraza neterminată, afişând şi el un zâmbet pervers care continua propoziţia.

— Păi, nu o să mă contrazic cu demonul privind graniţele Lumii de Dincolo, am declarat, preluând o expresie serioasă, dar totuşi comică.

A chicotit, apa strecurându-i-se uşor printre buze.

— Aşa să faci... îngeraşule, m-a muşcat de nas, iar eu m-am bosumflat instantaneu.

— Îngerul meu sălbatic, s-a corectat rapid cu un zâmbet amuzat, mângâindu-mi cu degetele baza spatelui, unde se afla tatuajul cu acelaşi nume.

Am scos limba la el şi a început imediat să râdă, lipindu-şi buzele de ale mele şi frământându-mi corpul în mâinile sale. Un demon şi un înger... un înger cam nebun, ce era drept, dar asta mă ducea cu gândul la o iubire eternă, dar şi periculoasă.

Duşul a mai durat câteva minute bune, timp în care ne-am spălat corpul şi părul reciproc, şi în toate aceste atingeri, când eram practic goi şi lipiţi unul de altul, Harris nu mi-a dat voie să văd sau să ating acea parte din el care ştiam cât de mult *tânjea* după mine. *Mă aude cineva strigând "NU E CORECT!"?*

Harris mi-a dat câteva haine uscate de la V, refuzând complet să mă lase să mă îmbrac cu pantalonii mei uzi. Era puţin mai scundă decât mine, dar mărimea ei îmi venea bine.

Mi-am tras pantalonii negri de blugi pe mine şi tricoul meu, pe care Harris îl aruncase noaptea trecută pe jos, în cameră. Acesta scăpase nevătămat. Nu aveam lenjerie pentru că era

franjuri şi aruncată prin garaj, bine că mi-am adus aminte la timp şi am fugit să o iau până nu o găseau ceilalţi.

Mi-a dat câteva pastile care nu ştiam sigur pentru ce erau, dar sigur erau medicamente. Nasul meu se înfunda din ce în ce mai tare şi strănutam încontinuu. Iar partea enervantă: el nu avea nimic, de parcă nu stătusem amândoi în ploaie şi nu îngheţasem în acelaşi fel. Demonii nu se îmbolnăveau aşa repede, din câte se părea.

Era trecut de ora cinci dimineaţa, ceilalţi încă dormeau fără griji şi mai erau două ore până începeau orele. Gândul ăsta îmi dădea fiori.

Am strănutat din nou puternic când am intrat în maşină, înfofolindu-mă mai bine în geaca lui V. Am început să dârdâi, Harris chicotea pe sub mustaţă de fiecare dată când se uita la mine.

El era îmbrăcat doar în tricou şi nici măcar nu îşi uscase părul, aşa cum mă obligase pe mine să fac cu claia mea galbenă care acum stătea umflată precum o căpiţă de fân. Şuviţele lui erau aranjate în cel mai mic detaliu, umede erau mai ondulate, date pe spate, într-o frizură care îi lumina chipul.

M-a prins, trăgându-mă din nou în braţele sale şi urcându-mă în poala sa. Mi-am dat seama

că îi era mai uşor să conducă aşa decât să îmi ţină talia înconjurată cu un braţ. În felul acesta putea ţine ambele mâini pe volan.

Eu m-am cufundat la pieptul său ca un pui de găină, neştiind cum să mă încălzesc mai bine. I-am strâns tricoul în pumni, lipindu-mi faţa de baza gâtului său şi încercând să opresc orice alt strănut care urma să vină. Ceva mă incomoda şi când i-am scormonit pe sub tricou am dat de un medalion pe care îl observasem până acum mereu la gâtul său.

L-am prins între degete şi l-am învârtit în mână, încruntându-mi sprâncenele în timp ce îi analizam forma rotundă. Un şarpe care îşi muşca coada. Alt şarpe. Părea prins pe un fel de monedă, marginile fiind trupul şarpelui.

În mijloc, era scrijelită o literă, un H ce nu părea parte din medalion, ci făcut de mâna cuiva, cu un obiect ascuţit. Venea probabil de la Harris şi tot el îl făcuse. L-am întors pe cealaltă parte şi am fost surprinsă să găsesc un scris minuscul inscripţionat acolo.

Mi-am mijit ochii, încercând să citesc cuvintele.

"Totul are un început şi un sfârşit"

M-am gândit câteva secunde şi mi-am dat seama că asta era de fapt semnificaţia şarpelui ce îşi muşca coadă: cercul vieţii. Începutul şi sfârşitul.

Mi-am ronţăit buza, acaparată deja de alte zeci de întrebări, dar mi-am ridicat privirea spre Harris şi l-am văzut privind concentrat în faţă, părând parcă să îmi ceară tăcut să nu îi pun întrebări despre lănţişor. Eram sigură că avea o semnificaţie importantă pentru el, sau poate era doar o bijuterie obişnuită, însă lucrurile obişnuite păreau să nu existe la Harris.

L-am simţit agitat, aşa că am eliberat medalionul, lăsându-l să îi cadă pe materialul negru al tricoului. Şi-a strâns braţul stâng în jurul meu, lipindu-mă mai bine de el şi suflându-mi din când în când un aer fierbinte în creştetul capului. Iubeam senzaţia asta.

Mi-am adus aminte că aşa mi-a făcut atunci când m-a luat de la şcoală şi m-a adus la el acasă ca să mă drogheze. Trecuseră doar câteva zile, dar se schimbaseră atât de multe, întreaga mea viaţă se schimbase.

Am simţit maşina oprindu-se şi mi-am ridicat capul de pe pieptul său, observând că ne aflam în faţa casei mele. Am oftat, gândindu-mă la ce avea să urmeze. Puteam să rămân la Harris

şi să plec la şcoală direct de la el, dar nu voiam să îl îmbolnăvesc pe tata de îngrijorare mai rău decât era deja. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să dau ochii cu el.

— Vrei să vin cu tine? a vorbit Harris, văzând că nu aveam nici o tragere de inimă să mă ridic din poala sa.

Am făcut ochii mari, speriată.

— Ai înnebunit?! O să te linşeze.

Şi-a dat ochii peste cap.

— O să îi spun că sunt iubitul tău, că ai fost cu mine şi nu ţi s-a întâmplat nimic. O să îmi cer scuze că te-am luat aşa, şi în felul ăsta îl cunosc şi eu pe tatăl tău.

Era nebun sau boala mea îmi afecta mintea? Lui chiar nu îi era teamă să intre cu mine pe uşă, în faţa tatei, după tot ce se întâmplase? În felul ăsta ar fi luat toată vina asupra lui şi ăsta clar nu era planul meu de a-i împrieteni. În plus, cuvântul "iubit" rostit de buzele sale îmi electriza corpul.

— S-o lăsăm pe altă dată, iubire, când nu va exista pericolul ca pompierul de tata să ia foc.

A chicotit, dând uşor din cap.

— Nu mai face asta, l-am certat. S-a încruntat nedumerit.

— Ce?!

— Ştii tu, chicotitul... mi-am muşcat buza şi chicotul său s-a transformat într-un hohot de râs. Am rânjit obraznic.

— Spune-mi că eşti umedă acum şi o să leşin direct.

— S-ar putea să fiu, am ridicat din sprânceană.

A făcut ochii mari şi şi-a muşcat buza ca un dement. A clipit de câteva ori.

— Lasă-mă să văd. S-a repezit spre pantalonii mei.

Am râs şi l-am oprit înainte să îmi deschidă fermoarul.

— O să vezi mai târziu, i-am făcut cu ochiul şi figura lui s-a transformat într-una de căţeluş. Eram umedă, oricum.

A expirat adânc, încercând să se calmeze şi a bolborosit câteva cuvinte pentru el, pe care nu le-am înţeles, dar mi s-a părut că a spus ceva de o explozie în pantaloni. Oh, da, *amicul* de jos era treaz şi înfometat.

— OK, vin peste două ore să te iau, m-a întrerupse Harris din gândurile perverse.

— Hmm, mai bine ne întâlnim direct la şcoală, după toate astea sunt sigură că tata va vrea să mă ducă el.

A aprobat înţelegător din cap şi mi-a sărutat uşor gâtul, apoi obrazul, ajutându-mă să mă reaşez în scaunul meu.

— OK, sună-mă în caz contrar şi o fiu aici imediat. Spuse şi am zâmbit, aprobând din cap.

Am tras o gură mare de aer, pregătindu-mă să cobor, când mi-am simţit încheietura prinsă uşor şi m-a întors spre el.

Şi-a lipit tandru buzele de ale mele, urcându-şi cealaltă mână spre obrazul meu, unde îmi mângâia pielea cu vârful degetelor.

Mi-am muşcat uşor buza când a întrerupt sărutul, rămânând încă aproape de faţa mea.

— Spune-i adevărul, a murmurat, privindu-mă în ochi.

Am aprobat din cap, nerealizând ce făceam şi m-am depărtat încă ameţită de el, ieşind din maşină.

Am închis portiera în urma mea, imaginea lui a dispărut în spatele geamurilor fumurii.

Abia când aerul rece m-a izbit, mi-am dat seama ce voia el să zică: să îi spun tatei adevărul despre noi. Sigur, care parte? Cea în care am

sărit amândoi cu maşina peste un tren în mişcare, sau în care el m-a satisfăcut oral pe capota ei, sau cea în care ne-am drogat amândoi în interiorul ei? Oricare parte din adevărul din noaptea asta i-aş spune-o, riscam să nu mai ies din casă pentru restul vieţii.

Mi-am scuturat capul, începând să merg pe aleea casei. Maşina era încă în spatele meu.

Am tras o altă gură mare de aer când am deschis uşa de la intrare, normal că tata o lăsase descuiată, aşteptându-şi fiica rătăcitoare să se întoarcă acasă.

Când am închis uşa în urma mea, am auzit motorul pornind, cu un mârâit lent, şi am observat maşina dispărând prin micuţul geam de sticlă de pe uşă.

Acum eram oficial pe cont propriu şi exact cum gândisem înainte, frica se instala imediat în mine atunci când el nu mai era în preajma mea. Oare cum de am devenit aşa repede dependentă de el, când toată viaţa am fost pe cont propriu?!

Am făcut paşi mici pe parchet, nereuşind să opresc zgomotul produs de bocancii mei. Mă gândeam să mă descalţ, dar nu mai avea rost. Am tresărit când l-am văzut pe tata aşezat pe canapeaua din sufragerie, având telefonul în mână şi dormind neliniştit. Încruntătura de pe

fruntea sa dovedea că nu adormise în condiţii prea bune.

M-am fâţâit pe loc, nefiind sigură dacă era bine să îl trezesc acum sau mai târziu. Sigur adormise destul de târziu, plin de griji care îl epuizaseră.

Brusc, o idee mi-a venit în minte.

M-am descălţat uşor de bocanci, aşezându-i lângă uşă, mi-am dat geaca jos şi am mers spre bucătărie.

Plănuiam să pregătesc micul dejun şi o cafea, apoi să îl mințeam că venisem mult mai devreme acasă, dar am preferat să nu îl trezesc. Tot minciuna era mai bună să te scoată din probleme.

Sau nu.

Agitaţia mea prin bucătărie mi-a stricat planurile. Imediat am auzit un strigăt speriat care îmi rostea numele.

— Sunt aici, tată, am strâns din ochi, gândindu-mă că ar fi fost o idee bună să mă schimb în pijamale. Îmbrăcată aşa nu scoteam mai mult de o oră din întoarcerea mea.

Ca o tornadă, tata a apărut în bucătărie, venind spre mine şi analizându-mă, parcă asigurându-se dacă mai eram întreagă.

— Unde ai fost? mi-a ţipat în faţă, plin de exasperare.

— Îmi pare rău, tată, am fost cu nişte prieteni, am pierdut noţiunea timpului, telefonul mi s-a descărcat şi…

Nu am apucat să continui, pentru că tata m-a oprit, ridicând palmele. Într-un fel eram fericită că o făcuse, oricum nu mai ştiam ce să zic.

— M-am săturat de asta, Katherine, a rostit cu o seriozitate care mă speria. Dar ştii ceva? Eşti majoră, poţi să faci ce vrei... vrei să îţi schimbi viaţa, să ţi-o distrugi, este treaba ta.

— Tată, nu îmi distrug viaţa. De fapt, după noaptea asta pot spune că este prima dată când fac un pas care nu duce la distrugerea mea. I-am răspuns ofensată de concepţia lui.

— Fie cum spui tu. Eu sunt pregătit să îţi accept deciziile dacă şi tu o să le accepţi pe ale mele.

M-am încruntat, neînţelegând încotro se îndrepta discuţia. Mai ales că tata devenea calm.

— Ce vrei să spui? am întrebat sceptică.

El a inspirat adânc şi ştiam deja că asta nu poate fi de bine.

— O să discutăm după ce te întorci de la şcoală. Bătea în retragere, dar nu aveam de gând să las lucrurile aşa.

— Nu, tată, o să discutăm acum. De multă vreme îmi ascunzi ceva şi vreau să ştiu exact despre ce este vorba.

Şi-a muşcat buza, neştiind ce să spună. Lucrurile decurgeau într-un fel în care nu m-aş fi aşteptat. Eu trebuia să fiu cea interogată şi pusă într-o postură dificilă, dar situaţia era complet invers.

— OK, s-a resemnat. Dar va trebui să vii cu mine.

Am clipit des, încruntându-mă.

— Unde să vin cu tine? Tată, ce se întâmplă?

Situaţia devenea deja ciudată.

— Dacă ţi-ai găsit pe altcineva, doar spune-mi, am vorbit puţin mai tare decât ar fi trebuit. Eram sigură că asta era şi, brusc, am realizat că dacă tata avea pe cineva, nu va avea dreptul să îmi interzică şi mie asta… cred.

— Da, Katherine, mi-am găsit pe altcineva, dar nu aşa cum crezi tu. M-am încruntat din nou, simţindu-mi capul vâjâind. De ce un lucru atât

de simplu trebuia explicat într-un fel atât de complicat?

— Ce Dumnezeu tot spui acolo? Cum adică nu aşa cum cred eu?

Tata a respirat adânc, frecându-şi fruntea cu vârful degetelor. Începeam să mă speri deja. Doar nu se împăcase cu mama?

— Vino cu mine! m-a prins de mână, trăgându-mă după el afară din casă. Ne-am îndreptat spre garaj unde mi-a făcut semn să intru în maşină.

— Tată, mă sperii, ce vrea să însemne asta? Unde mă duci? m-am plâns când am intrat în maşină, iar el a ieşit rapid de pe alee.

— Doar aşteaptă şi, Katherine, orice ar fi, promite-mi că vei încerca să asculţi.

M-am fâţâit în scaunul meu, sceptică pe atitudinea şi comportamentul lui. Nu înţelegeam unde mă putea duce dis-de-dimineaţă ca să îmi explice despre noua sa relaţie. Bucătăria noastră nu era un spaţiu bun pentru destăinuirea trăirilor sufleteşti?

Era aproape şase dimineaţa şi mă întrebam dacă voi mai ajunge la timp la şcoală. Nu mă deranja nici dacă nu mă mai duceam deloc, încă aveam nasul înfundat şi mă simţeam ca un vulcan care fierbea şi se pregătea de explozie. O

explozie în mai multe privinţe. Voiam să mă întorc acasă, să îl chem pe Harris şi să zac în pat alături de el.

Aproape aţipisem când tata a oprit maşina. Am privit rapid în jur, analizând cartierul asemănător cu al nostru, doar că aici casele păreau mai mari.

Am coborât din Opelul lui argintiu, simţind fiorul vântului cum îmi zbârlea pielea. Încă era extrem de frig şi ploaia ameninţa să înceapă din nou în curând.

Mi-am frecat braţele peste materialul din piele al gecii lui V, aducându-mi aminte că încă îi purtam hainele.

Tata a venit lângă mine. Părea că avea nevoie de o hiper ventilaţie serioasă.

I-am făcut semn din sprâncene să facă odată ce avea de gând, pentru că deja îngheţam rău.

Am intrat pe aleea unei case cu o structură de tip vechi, dar totuşi frumos recondiționată, cu exteriorul vopsit într-un alb-gălbui.

Afară era încă semiîntuneric. Om nebun, să trezească biata femeie la ora asta pentru a i-o prezenta pe fiica lui nu tocmai prietenoasă.

Tata a ciocănit de două ori, apoi s-a oprit. Am aşteptat, fâţâindu-mi genunchiul şi

frecându-mi braţele încontinuu. Însă am încetat orice mişcare când am observat uşa deschizându-se uşor. Prea uşor. Haide, cucoană, ştiu că te-am trezit din somn, dar pune mai mult suflet.

Eram cât pe ce să strănut, dar am rămas fără suflare când am văzut cine a apărut din spatele uşii.

— Christopher! a expirat femeia blondă, speriată, privindu-l pe tata, apoi pe mine.

— Bună, Roberta. Am simţit cum mi se înmoaie picioarele când tata s-a aplecat să o sărute pe această femeie, s-a aplecat extrem de mult, având în vedere că ea era în scaun cu rotile.

Femeia l-a privit speriată, îndreptându-şi rapid privirea spre mine, care rămăsesem perplexă în dreptul uşii.

Tata s-a ridicat, uitându-se la mine şi parcă rugându-se să nu explodez înainte de vreme.

Era acelaşi sentiment scârbos pe care îl aveam atunci când o vedeam pe mama sărutându-l pe noul ei soţ.

Mi-am scuturat capul şi am intrat, la invitaţia femeii, după ce s-a dat cu greu înapoi în scaunul cu rotile.

Serios, tată?! Viaţa ta nu era destul de complicată? Nu excludeam faptul că blonda cu ochi albaştri, de vreo treizeci şi opt de ani, era foarte frumoasă, dar totuşi...

Spre surpriza mea, nu eram atât de nervoasă pe situaţie. Tata rămăsese singur, îşi ocupa timpul cu sechestratul şi controlul meu permanent. O nouă femeie în viaţa lui era chiar un lucru bun pentru mine. Nu o vedeam ca pe viitoarea mea mamă şi nici nu aveam de gând să îi spun aşa, dar atât timp cât îl va ţine ocupat pe tata şi pe mine mă va lăsa în pace, poate că nu voi fi aşa scorpie cu ea, cum plănuisem la început.

Am urmat-o până în sufragerie, strălucirea pereţilor albi îmi dubla durerea de cap.

Femeia s-a oprit în scaun, lângă canapea, însă tata a rămas în picioare, fiind în permanenţă aproape de mine şi analizându-mi reacţiile atent.

— Katherine, probabil ai înţeles deja că Roberta este…

— Da, da! Este iubita ta, m-am prins. Ei bine, casă de piatră, fără prea multe scări. Mi-am muşcat repede buza, gură spartă ce eram. Se putea să nu fac eu vreo remarcă sarcastică la adresa ei?

Adu-ţi aminte, Katherine: fii cuminte şi lasă-l pe tati în pace, altfel o să afle ce ai făcut noaptea trecută şi o să participi la nunta lui încuiată într-un dulap.

Tata mi-a aruncat o privire furioasă.

— Scuze, am murmurat repede.

— Este în regulă, aud asta destul de des şi oricum, ai dreptate, urăsc scările. Noua iubita – care se dorea viitoare mamă vitregă – mi-a zâmbit cald. O credeam că era nebună după tata, dar înţelegea că el venea la pachet cu o adolescentă cam spurcată la gură.

— Da, suntem împreună, a confirmat tata, încercând să reînceapă discuţia. Dar noi ne cunoaştem de multă vreme.

M-am încruntat uşor, încercând să îmi aduc aminte dacă o mai văzusem pe femeia asta vreodată, încât tata să spună asta.

— Roberta a fost prima mea soţie.

Au urmat câteva secunde de linişte în care respiraţia mea s-a oprit şi l-am privit pe tata, aşteptând să îmi spună că glumea. Dar nu o făcea.

Am pufnit amuzată.

— Glumeşti, nu?

Tata era serios, femeia era serioasă. Nimeni nu glumea.

— Ce?! De dată aceasta vocea mea a crescut în tonalitate, realizând ce tocmai mi-a spus, şi am simţit cum mi se înmuiau picioarele, şi nu a fost doar un sentiment pentru că imediat genunchii mi s-au îndoit.

Am încercat să îmi restabilesc echilibrul înainte ca tata să mă prindă. *Aşteaptă explicaţia*, m-am calmat în mintea mea, deşi explozia forfotea în mine.

— Prima ta soţie?! am repetat, cu o privire care se simţea criminală chiar dacă nu mi-o puteam vedea.

— Katherine, te rog, ascultă-ne….

— Tu să taci! m-am dezlănţuit şi i-am strigat femeii de lângă noi. Fusese prea frumos să cred că o asemenea experienţă se putea termina cu bine.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? am ţipat din nou, nereuşind să mă mai stăpânesc şi imediat am auzit paşi în spatele meu, iar cineva ni s-a alăturat în living.

— Mamă, ce se întâmplă aici?

Am paralizat.

Nu mă puteam întoarce să văd chipul acelei voci, dar ştiam deja atât de bine cui îi aparţinea. Zgomotul ăla ca o zgârietură pe creier nu voia să îmi dea pace.

Imediat a venit mai aproape de noi şi mi-am simţit părul ridicându-se în cap când am văzut-o pe Amber lângă mine, ciufulită după somn şi îmbrăcată în pijamale.

Trezirea, prinţesă, avem probleme.

— Mamă, ce caută ăştia aici? a ţipat furioasă, privindu-l pe tata cu aceeaşi furie ca şi pe mine. Deci îl cunoaşte deja.

Toate lucrurile mi s-au aliniat în minte, făcându-mi capul să explodeze. Amber Wrise... prima soţie... nu, nu se putea ca ea să fie...

— Tată, te rog spune-mi că asta nu e sora mea! am mârâit printre dinţi, respirând greu şi încercând să mă ţin pe picioare. Imediat ce mi-a auzit cuvintele, Amber a afişat o faţă disperată.

— Ba da, Katherine. Tu şi Amber sunteţi surori vitrege şi amândouă sunteţi fetele mele.

— Ce?! Ea este fiica ta? a ţipat Amber asurzitor. Evident ştia mai multe decât mine în privinţa trecutului tatălui meu.

Ştiam că disperarea noii veşti îmi cauza reacţii exagerate, dar nu le puteam controla. M-

am prins cu mâinile de păr, dorindu-mi să urlu de furie. Cum putea să mi se întâmple tocmai mie aşa ceva?

— Vă rog, lăsaţi-mă să vă explic…

— Să explici ce? Că m-ai abandonat înainte să mă nasc? Că ai abandonat-o pe mama şi ai fugit cu o târâtură?

Am explodat auzind cuvintele lui Amber. Fără să îmi dau seama, mi-am ridicat palma şi am plesnit-o peste faţă. Nu era ca şi cum ar fi prima dată când făceam asta. Poate că era cum era, dar nu o să permiteam nimănui să vorbească aşa despre mama, în faţa mea.

— Dacă mai spui vreodată aşa ceva despre mama mea, o să împarţi acelaşi scaun cu a ta, am mârâit printre dinţi, aplecându-mă spre ea. Diferenţa de înălţime era în favoarea mea.

Plus că ea nu avea atâta experienţă ca mine în a-şi exprima furia, şi eu acum fierbeam. Îmi pulsa creierul. Îl vedeam pe tata cum încerca să mă calmeze, dar nu îndrăznea să se atingă de mine. Ştia că aşa va complica lucrurile şi mai tare. Roberta era îngrozită, dar nu spunea nimic.

— Oh, serios? s-a îndreptat Amber rapid, plină de superioritate. Atunci spune-mi tu ce e? Cum numeşti o femeie care lucrează într-un club de noapte ca dansatoare la bară, suceşte minţile

bărbaţilor, le mănâncă banii, apoi îi schimbă ca pe nişte şosete murdare?

Mi-a plesnit o venă în cap, mai ales că nimeni nu protesta la amalgamul de prostii pe care Amber îl scotea pe gură.

Am încercat din nou să o lovesc, dar tata m-a prins rapid de încheietură şi m-a tras spre el.

— Kath, încetează. Ştiu că doare să auzi asta, dar... Amber spune adevărul.

M-am întors spre tatăl meu cu o mască de şoc.

— Îmi pare rău că trebuie să afli asta tocmai acum, dar înainte şi chiar în momentul în care am cunoscut-o pe Amanda, era o stripteuză.

M-am smuls furioasă din mâinile sale, cu tâmplele pompându-mi de nervi şi lacrimile ieşindu-mi din ochi ca un şiroi de durere.

— Voi încercaţi să mă omorâţi? Aţi plănuit să mă distrugeţi de tot? am ţipat spre ei cu pumnii strânşi în firele de păr.

Nu mai puteam. Nu puteam accepta atâtea lovituri. Era prea mult.

— Nu, Katherine, scumpo, tata a venit repede spre mine.

— Nu te apropia de mine! am ţipat spre el, simţindu-mi respiraţia ieşindu-mi din ce în ce mai greu.

— Katherine, doar lasă-ne să îţi spunem totul de la început, apoi poţi să ne judeci în ce fel vrei tu. M-a implorat femeia blondă pe care deja o uram din tot sufletul.

— Ce adevăr? Acum vă găsiţi voi să îmi spuneţi adevărul? După ce m-aţi minţit o viaţă? am respirat nervoasă, aruncându-mi geaca de pe mine. Deja îmi era îngrozitor de cald. Clocoteam la propriu şi răceala nu ajuta.

— Şi, ia spune, tată, ai trăit cu două neveste în acelaşi timp? Cu doi copii? Ne schimbai ca să nu te plictiseşti? L-am batjocorit în ură, aruncându-i un zâmbet sadic. Amber a tăcut, şi pentru prima dată părea că era de partea mea.

— Katherine, nu e aşa…

— De asta ai vrut tu să ne mutăm aici, nu? Aveai planurile făcute de mult. Am conştientizat, fiecare amănunt aşezându-se acum în mintea mea şi prinzând sens.

— Katherine, ascultă-mă! De data asta a ţipat el, asta mă enerva şi mai rău.

— Nu am trăit cu amândouă în acelaşi timp. Roberta a fost prima mea soţie, dar părinţii ei nu m-au acceptat niciodată. O iubeam, aşa că ne-

am căsătorit pe ascuns, astfel ea a luat numele meu. Dar când părinţii ei au aflat, au luat-o, mi-au interzis să o mai văd. Eram un biet adolescent pârlit, ieşit de pe băncile liceului şi fără un ban în buzunar.

Tata respira greu, amintirile parcă aducându-i durere. Şi normal că îi aduceau.

— Rămăsesem singur, o aşteptam să se întoarcă, dar asta nu s-a mai întâmplat. Într-o seară, mi-am pierdut cumpătul şi voiam să uit de tot, aşa că am plecat într-un club alături de mai mulţi prieteni, unde m-am îmbătat şi atunci am cunoscut-o pe mama ta. Era dansatoare în acel club şi mi-a furat minţile imediat. A făcut o pauză, privindu-mă atent. În noaptea aia m-am culcat cu ea.

Inerţia a pus stăpânire pe mine.

Mama mea fusese o stripteuză şi îl cunoscuse pe tata în cel mai josnic mod posibil.

M-am dat câţiva paşi înapoi, nefiind sigură dacă voiam să mai aud şi restul. Tata s-a apropiat de mine, dar totuşi nu m-a atins.

— După asta am continuat să ne vedem, iar după câteva săptămâni am aflat că rămăsese însărcinată.

— Deci asta sunt eu? O întâmplare neprevăzută? O consecinţă după o noapte de

beţie în care ai vrut să uiţi de toate? Vorbele mi-au ieşit cu sughiţuri, deja nu îl mai vedeam bine din cauza lacrimilor care îmi curgeau şiroaie pe faţă.

— Nu, scumpo, nu e aşa! a adăugat tata disperat, încercând să mă ia în braţe. M-am ferit scârbită de el.

— Nici măcar nu o cunoşteai, erai beat! Cum poţi spune că nu e aşa? M-am născut în urma unui viol. Am strigat plină de repulsie şi scârbă pentru propria-mi persoană.

— Katherine, încetează! m-a zgâlţâit puternic, prinzându-mă de umeri. Chiar dacă nu o cunoşteam pe mama ta atunci, m-am îndrăgostit de ea din prima clipă. Şi nu a fost un viol. Amândoi am fost de acord, nu am plătit-o pentru asta. Am continuat să o văd chiar şi înainte să aflu că e însărcinată. Tu ai fost o surpriză neaşteptată, dar totuşi extrem de frumoasă pentru noi. Eram orbit de mama ta atunci şi ştiu sigur că şi ea era de mine. A renunţat la slujba aia, ne-am mutat în New York. Am fugit de trecutul meu şi am lăsat totul în urmă doar pentru tine, Katherine. Ea avea un trecut mai întunecat decât al meu, lucra acolo din nevoie, nu plăcere. Tu ai devenit scopul

nostru în viaţă, iar eu şi mama ta te-am iubit din prima clipă în care am aflat că vei veni pe lume.

— Da, am răspuns cu un zâmbet amar. Se vede cât de mult m-aţi iubit. Atunci ea cum a apărut? am spus, arătând spre Amber ca spre cel mai dezgustător lucru din lume. Ea părea deja că ştia povestea şi era doar nervoasă pe vorbele mele.

— După ce părinţii mei mi-au interzis să îl mai văd pe Christopher, m-au obligat să mă mut. De data asta femeia din scaunul cu rotile a preluat cuvântul. Aveau multe proprietăţi la ţară, tatăl meu se ocupa cu vânzarea de terenuri şi astfel am fost izolată la sute de kilometri de Christopher. Îmi era imposibil să iau legătura cu el şi, după un timp, am aflat că sunt însărcinată. Norocul meu că părinţii mei nu au fost atât de cruzi pe cât aş fi crezut şi m-au lăsat să păstrez copilul, ba chiar le-a înmuiat sufletul. După un timp şi după multe rugăminţi, am reuşit să îi conving să îi mai acorde o şansă. M-am întors în Seattle după şase luni, sarcina era deja destul de avansată şi de-abia aşteptam să îl văd din nou pe Cristopher. Dar nu l-am mai găsit. O mască de durere s-a aşternut pe chipul ei, lăsându-şi faţa în jos. Am observat durerea aşternută şi pe chipul tatălui meu.

— Am aflat că se mutase în New York şi se căsătorise deja cu altă femeie care îi aştepta copilul, la fel ca mine. Eram distrusă, nu ştiam ce să mai fac. Nu mă puteam duce peste el, deja îşi formase o nouă familie şi o luase de la capăt. Să reapar în viaţa lui ar fi fost ca şi cum i-aş înfige un cuţit într-o rană vindecată. Nu ştiu sigur cum am avut accidentul, eram orbită de durere şi îmi aduc aminte că goneam pe străzi fără o destinaţie anume, căutând ceva care să îmi oprească suferinţa. Şi am găsit. M-am ciocnit de o altă maşină în depăşire şi de atunci viaţa mea s-a distrus complet. Am fost la un pas să pierd sarcina şi, cu greu am reuşit să o menţin chiar şi după asta. Accidentul îmi afectase coloana vertebrală, iar din cauza pântecului care apăsa greu pe abdomenul meu, mi-a fost imposibil să o îndrept sau să mă mai vindec la timp. Am fost captivă la pat pe tot parcursul sarcinii, care după accident a fost una plină de probleme. Dar am reuşit, am născut o fetiţă frumoasă care mi-a luminat viaţa.

A terminat cu un zâmbet cald pe chip, dar care nu a reuşit să mă îmbuneze. Recunoşteam că avusese o viaţă destul de urâtă, dovada că după tata nu s-a mai măritat şi chiar îi păstrase numele. Eu am fost greşeala care a distrus

destinele a două persoane şi chiar mai mult decât atât.

— După ce m-a născut, mama nu a mai putut niciodată să se ridice în picioare. În tot acest timp, te-a aşteptat pe tine. Uram să o văd plângând, să ştiu că tu eşti fericit undeva alături de târfa ta, şi mama te aşteaptă. Cuvintele lui Amber au ieşit cu o ură de care nu o credeam capabilă. Niciodată nu mi-am dorit să te întorci. Te-am urât întotdeauna pentru toată suferinţa pe care i-ai adus-o mamei. Şi tocmai acum vii înapoi cu progenitura ta să îmi luaţi tot ce mai aveam.

Am simţit printre lacrimile lui Amber apropoul bătut spre Harris.

— Măcar tu nu ai trăit într-o minciună. Ai avut un singur părinte, dar care te-a iubit şi nu ţi-a ascuns adevărul despre cine eşti. Ce rost a avut pentru mine să îi am pe amândoi? Ca să aflu acum că tot ce a reprezentat familia mea a fost o greşeală? Că eu am fost o greşeală! Că mama mea este mai perfidă decât am crezut, iar tata un mincinos. Măcar tu ai fost născută din iubire, dintr-o relaţie serioasă, nu dintr-o aventură de o noapte.

Am ţipat spre ea, simţind că nu mă mai puteam controla, tata nu avea curaj să protesteze în faţa cuvintelor mele.

Simţeam cum mi se face groaznic de rău şi mi-am frecat fruntea, strângând din dinţi. Cedam fizic şi psihic.

— Ştiţi ceva, rămâneţi împreună. Fiţi o familie fericită aşa cum nu aţi avut ocazia din cauza mea. Am spus cu o voce amară şi m-am întors să ies din casă.

Tata a fugit după mine şi m-a prins de umăr.

— Lasă-mă în pace, nu vreau să te mai văd niciodată! i-am strigat în faţă, plină de furie şi m-am smuls din strânsoarea lui, alergând afară din casă.

— Katherine, opreşte-te! a strigat după mine în momentul în care am intrat în maşina sa şi am accelerat, îndepărtându-mă de casa asta blestemată.

Am deschis geamul, lăsând aerul rece să mă lovească în faţă şi rugându-mă să îmi spele amintirea acestei dimineţi din memorie. Începuse atât de frumos şi totul era perfect, iar acum s-a transformat într-un dezastru mai mare decât orice pedeapsă pe care ar fi putut să mi-o dea tata.

Mi-am zărit reflexia în oglinda retrovizoare şi am strâns din dinţi, observând părul galben care mi se agita peste faţă.

Furioasă, am oprit în faţa unui supermarket şi am coborât din maşină. Oamenii mă priveau speriaţi, observând probabil halul în care arătam şi lacrimile care îmi curgeau şiroaie pe faţă. Le ştergeam nervoasă cu dosul palmei, însă fără să le pot opri.

M-am oprit în faţa standului cu vopsele de păr şi am înhăţat trei cutii cu cea mai închisă nuanţă de negru. Puteam să iau decolorant, dar nu ştiam sigur cum să folosesc chestia aia şi clar nu aveam dispoziţia să mă documentez.

Am plătit vopseaua după ce m-am întors în maşină şi am căutat bani prin torpedoul tatei. Vânzătoarea se uita la mine ca la o persoană bolnavă mintal. Şi sigur aşa arătam.

Am ajuns acasă, menţinând cu greu echilibrul cu propriile picioare. Riscam ca tata să se întoarcă, dar eram sigură că în momentul ăsta nu ar face-o. Mă cunoştea şi ştia foarte bine că într-o situaţie ca asta, cel mai bine era să mă lase singură să mă liniştesc.

Dar nu aveam de gând să mă liniştesc, nu ştiam un loc mai bun unde să mă vopsesc şi nu voiam să par mai nebună decât eram şi să merg

acasă peste Kristen sau Candice să le împrumut baia. Puteam merge la Harris, dar chiar nu voiam să mă vadă în starea asta. Nu ştiam dacă mai târziu voi arăta mai bine şi chiar dacă în momentul ăsta aveam nevoie de el mai mult decât de orice, nu puteam suporta să mă vadă într-o situaţie atât de deplorabilă.

Am intrat direct în baie şi am scotocit în dulap după un recipient de plastic în care să îmi pregătesc vopseaua.

Eram agitată şi plină de nervi, iar asta era cu adevărat o reacţie exagerată, dar nu mai suportam. Nu *mă mai suportam*. M-am schimbat încercând să nu mai semăn cu mama, dar am ajuns să semăn cu altcineva.

Cum putea viaţa mea liniştită şi absolut normală să se schimbe atât de mult în mai puţin de un an de zile? Cât adevăr îmi fusese ascuns…

Îmi aminteam povestea părinţilor mei, cum că ei s-ar fi cunoscut într-un parc de distracţii. Într-adevăr, fusese o distracţie pentru ei noaptea aia, dar a avut o consecinţă dezastruoasă.

Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe faţă şi încercam să nu îmi bag vopseaua toxică în ochi, pentru că deja eram mânjită pe toată faţa, pe gât şi chiar şi pe tricou, aducându-mi brusc aminte că geaca lui V rămăsese la nenorocita aia acasă.

Mirosul toxic al vopselei mă ustura pe nas, dar am continuat să aplic crema peste tot părul, smulgând câteva fire din cauza furiei. Nuanţa de un negru intens prelua deja controlul.

Nu îmi venea să cred că mama mea fusese o desfrânată. Eu vedeam în ea femeia perfectă, modelul perfect. Acum înţelegeam de unde moştenisem dragostea pentru dans, doar că ea practicase alt gen de dans. S-a culcat cu tata în prima noapte în care l-a întâlnit. Cu un client beat şi necunoscut care a uitat să se protejeze şi a lăsat-o cu o sarcină nedorită.

Dumnezeule!

Am lovit cu pumnul în oglindă, ţipând de furie, realizând cum fusesem eu de fapt, creată. De ce nu m-a avortat? De ce m-a lăsat să trăiesc dacă oricum nu mă voia? Şi dovada că cineva chiar îşi bătea joc de mine; mai era şi Amber. De ce ea? Dintre atâtea fete de pe lumea asta, de ce trebuia să fie tocmai ea sora mea vitregă?

Voiam să plec, să dispar. Să nu mai văd pe nimeni. Toţi oamenii în care aveam încredere şi îi iubeam, îmi distrugeau viaţa. Tata era ultimul în care mai credeam pe lumea asta şi acum aflam că el m-a minţit chiar mai mult decât mama.

Am ieşit de sub jetul de apă şi m-am privit în oglinda murdară de vopsea, la fel ca tot restul băii. Negrul îmi rămăsese imprimat pe pielea de pe faţă şi am început să frec nervoasă cu un prosop, înroşindu-mi porţiunea pătată şi provocând o usturime supărătoare. Nuanţa asta era mult mai dificilă decât blondul de data trecută.

Am privit fără expresie, chipul palid şi fără suflet din oglindă. Eram din nou aceeaşi eu de acum câteva luni care se droga şi nu vedea niciun sens în viaţă.

Părul negru îmi schimba chipul complet, oferindu-mi o expresie mult mai matură. Îmi plăcea asta. Era mult mai închis decât nuanţa mea naturală, mult mai închis şi diferit faţă de şatenul ciocolatiu al mamei. Cu toate astea, nu oprea asemănarea dintre noi două, readusă la viaţă prin nuanţa asta închisă. Dar măcar eram eu, adevărata eu şi nu o să mai schimb nimic la mine ca să nu semăn cu altcineva.

Am ieşit din baie, lăsându-mi părul umed să picure pe trupul meu şi pe jos. Apa neagră îmi păta pielea şi covorul.

Am intrat în camera mea cu gândul să mă schimb şi apoi să plec din casa asta, unde nu aveam de gând să mă mai întorc. M-am oprit

surprinsă când am găsit o cutie mare de carton aşezată lângă pat.

M-am apropiat de ea şi am ridicat plicul aşezat pe aceasta. Am înghiţit în sec şi mi-am simţit din nou tâmplele explodând când am realizat că era de la mama.

Am rupt furioasă plicul, fiind curioasă să văd ce avea de spus.

Dar nu mă pregătisem pentru o asemenea surpriză şi aerul meu a dispărut din nou când am scos hârtia cartonată şi colorată, care era nimic altceva decât o invitaţie la nuntă.

Asta nu putea fi real. Nu putea să îmi fi trimis mie aşa ceva.

Am încercat să respir normal şi am desfăcut-o, începând să citesc lungul şir de cuvinte din interiorul acesteia.

Scumpa mea Katy,

Ştiu că mă urăşti şi ai renunţat să mă mai consideri mama ta. Astea sunt lucrurile care îmi sfâşie sufletul şi mi-aş fi dorit să îmi acorzi măcar câteva minute şi să mă asculţi. Dar m-ai respins şi nu te pot învinui pentru nimic. Nu pot da timpul

înapoi şi fiecare secundă trăită înainte, mă dărâmă din cauza urii pe care mi-o porţi tu.

Poate crezi că eu nu te-am iubit niciodată, dar ştii că nu este aşa. Katherine, tu ai fost, eşti şi o să fii pentru totdeauna cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Îmi pare rău pentru decizia pe care am luat-o. Am crezut până în ultimul moment că te voi lua cu mine, că tu vei alege să vii cu mine. Ştii cât de apropiate eram una de cealaltă şi aş da orice să te am acum lângă mine. Nu te-aş fi părăsit niciodată, Katherine.

Eu şi tatăl tău nu mai aveam un viitor împreună. Eu am început o altă viaţă şi probabil şi el la fel.

Dar tu încă ne legi, scumpo, şi mi-aş dori din toată inima, chiar dacă nu vrei să rămâi cu mine, măcar să îmi vorbeşti.

Ştiu că îl urăşti pe Hugh, dar nu mai pot schimba decizia asta. O să mă mărit cu el. Vreau să vii şi tu la nunta mea, Kath, am nevoie de tine, scumpo. Am nevoie să mă ierţi şi măcar să mă suporţi dacă nu mă mai poţi iubi.

Tu eşti şi vei rămâne sufletul meu şi nu pot să fac pasul ăsta fără tine. Sper să nu mă urăşti şi

mai tare pentru asta. Poate într-o zi, o să înţelegi de ce am făcut asta.

Te iubesc, fetiţa mea!"

Am strâns hârtia în mână, oprindu-mi sughiţurile şi lacrimile. Am căzut în genunchi, înghiţind dureros în sec şi întinzându-mă pe podea, ca un animal chinuit. *De ce îmi făcea asta?*

M-am ridicat nervoasă spre cutie, nu îmi păsa ce se afla în interiorul ei. Am luat-o în braţe, simţind-o grea, şi am aruncat-o direct pe balcon, scoţând alt ţipăt de furie care să îmi exprime suferinţa şi să mă elibereze.

Cum îndrăznea să mă invite la nunta ei? Cum se putea gândi măcar la una ca asta? Normal că nu se putea mărita cu nenorocitul acela; nu-l iubea. O făcea pentru banii lui, dar se simţea constrânsă şi chinuită că m-a pierdut pe mine. Într-un fel, mă simţeam bine, măcar asta îmi demonstra că m-a iubit cât de cât.

Eram copilul ei. Şi o bestie îşi iubea puiul, dar mama mea nu m-a iubit suficient, multe lucruri au fost pe primul plan pentru ea, înaintea mea.

M-am dezbrăcat de hainele ude şi murdare, realizând că îi datoram lui V o pereche nouă de blugi şi probabil o geacă.

Mi-am luat din dulap o pereche de blugi negri şi un tricou la fel, încercând să copiez imaginea lui Harris. El era tot ce mi-a mai rămas şi de-abia l-am primit cu adevărat noaptea trecută, dacă îl pierdeam şi pe el, urma să înnebunesc complet. Nu puteam să mai car durerea altei pierderi.

Mi-am căutat telefonul în pantalonii de pe jos. Aş mai fi plâns, dar nu mai aveam lacrimi să o fac.

Am constatat speriată că era stins, aducându-mi aminte că făcusem asta seară trecută pentru a scăpa de apelurile lui tata.

M-am uita la ceas şi mi-am pus mâna la gură când am văzut că era trecut de opt dimineaţa. Îl lăsasem complet baltă pe Harris, la fel şi şcoala.

Am căutat numărul lui, evitând să citesc zecile de mesaje pe care le aveam. Unele erau probabil de la el.

Mă gândeam că poate fi în oră şi nu o să îmi răspundă, dar am tresărit când, după primul apel, a răspuns imediat cu o voce aproape disperată.

— Katherine, unde eşti?

Am clipit repede, uimită de reacţia lui.

— Su-sunt acasă! m-am bâlbâit eu.

— Ce cauţi acasă? De ce nu îmi răspunzi la telefon? îl simţeam extrem de agitat şi de data asta supărat. În jurul său părеau să fie mai multe persoane la fel de agitate, care puneau întrebări.

L-am oprit din proteste, simţind cum nu îmi mai pot stăpâni lacrimile care au început din nou să curgă.

— Harris... am nevoie de tine! am rostit, lacrimile dându-mi de gol suferinţa.

El a tăcut brusc.

— Katherine, eşti bine? I-am simţit din nou teama din voce şi părea că fuge. Sunetul motorului maşinii a răsunat în telefon.

— Nu! am expirat, începând să plâng şi mai tare.

— Katherine, iubito, mă sperii, spune-mi ce ai păţit? Eşti rănită?

Rănită? Da, în suflet, deşi el părea să se gândească în cu totul altă direcţie. Simţeam viteza pe care o avea şi claxoanele maşinilor pe lângă care trecea ca un glonţ.

— Nu. Vreau să vii la mine. Am suspinat din nou deşi ştiam că făcea asta deja.

— Ajung la tine imediat, iubito, a spus rapid şi eu mi-am mascat suspinul.

— OK. M-am chinuit să rostesc şi am închis telefonul. Voiam să îmi adun calmul înainte ca el să ajungă aici. Avea oricum să mă vadă într-o stare demnă de milă.

M-am aşezat pe pat, încă surprinsă de reacţia lui. Părul îmi uda tricoul şi îmi crea o senzaţie de disconfort.

Am vrut să merg la baie să îmi iau un prosop, dar m-am oprit din drum când am auzit motorul cunoscut, de afară. M-am îndreptat spre fereastră şi am respirat uimită când l-am văzut pe Harris coborând din maşina sa şi venind rapid spre casa mea.

Am auzit uşa de la intrare deschizându-se zgomotos şi paşii rapizi care au urcat pe scări.

— Katherine?! a strigat, cu picioarele tropăind pe trepte.

— Aici! am rostit cu vocea mult prea tremurândă şi mi-am şters repede lacrimile de la ochi.

M-am întors imediat când am auzit uşa camerei mele deschizându-se rapid şi Harris a apărut speriat din spatele ei.

— Katherine! a respirat uşurat, venind cu paşi mari spre mine şi m-a prins în braţele sale ca pe un copil mic.

L-am ascultat calmându-şi respiraţia în creştetul meu în timp ce îmi mângâia părul ud.

— Unde ai fost? Mi-am făcut o mie griji. Credeam că ţi s-a întâmplat ceva. Te-am căutat până şi la Zac acasă.

Eu am clipit încă pierdută. L-am observat analizându-mă atent, parcă tocmai acum observase că eram schimbată.

— Ce ai făcut?! am expirat şocată. Ce Dumnezeu aş fi căutat la Zac acasă?

— Katherine, să nu îmi mai faci niciodată asta. Am crezut că cineva a aflat de tine şi... s-a oprit brusc, strângându-şi ochi. Probabil avea legătură cu ce îmi spusese noaptea trecută. Dar acum eram prea răvăşită ca să încerc să înţeleg şi asta.

— Ce s-a întâmplat? încerca să se calmeze şi îmi mângâia părul negru şi ud.

L-am prins de mână, aşezându-mă cu el pe pat.

I-am povestit tot ce mi s-a întâmplat în ultimele două ore. Uimirea lui era evidentă, dar o parte din el părea că ştia deja ceva din

adevărul complet. Nu m-am putut abţine să nu plâng. I-am spus tot. Despre mama mea, despre trecutul părinţilor mei şi despre Amber, sora mea vitregă şi fosta lui iubită care încă îl voia înapoi, şi acum probabil plănuia prin orice mijloc să mă distrugă.

— Uită-te la mine! aproape că mi-a ordonat, prinzându-mi bărbia şi trăgându-mi faţa aproape de a sa.

Mi-am ridicat privirea, ştergându-mi lacrimile cu dosul palmei. Îmi părea rău că îl chemasem aici, nu voiam să mă vadă aşa, deşi prezenţa lui era o adevărată alinare.

— Katherine, nu eşti singură, a murmurat uşor, apropiindu-se mai mult de mine, agitându-şi corpul pe cearşafurile patului meu pentru a mă trage mai aproape de el. Eu sunt aici.

Am înghiţit în sec.

— Pentru cât timp? nu mi-am putut abţine oftatul de durere care a ieşit precum un sughiţ, alături de alt val de lacrimi care mi-au acoperit obrajii. După ce se întâmplase, nu mai aveam încredere în nimeni. Toate persoanele pe care le iubeam continuau să mă trădeze.

— Pentru cât timp mă vei dori lângă tine!

Mi-a prins bărbia, trăgându-mă aproape de faţa sa până i-am simţit respiraţia pe chip. Am

înghiţit în sec în faţa cuvintelor rostite cu seriozitate.

Şi-a lipit buzele de ale mele.

Voiam să îl cred. Aveam nevoie să îl cred.

S-a desprins uşor, apoi mi-a prins corpul, *îngropându-l* în braţele sale. Era atât de bine la pieptul său cald, nimic nu mai părea să conteze când el era lângă mine.

— Ia-mă de aici! Du-mă oriunde, vreau să plec din locul ăsta.

Am rostit, ridicându-mi ochii spre el. Mi-a mângâiat părul şi m-a sărutat pe frunte, gânditor.

— Unde vrei să mergem, iubito?

— Nu contează! am expirat la pieptul său.

M-a privit câteva secunde şi şi-a muşcat uşor buza. Îl simţeam indecis în ce voia să spună.

— Ai vrea să îmi cunoşti mama?

12. LACRIMILE DEMONULUI

Mi-am ridicat privirea spre chipul său, căutând gluma în ochii lui. Însă expresia îi era extrem de serioasă, analizându-mi atent reacţia.

— Mama ta?! am repetat surprinsă, el a aprobat uşor din cap.

Am clipit buimacă. Mă aşteptam la orice, numai la asta nu. Mi-a ascultat opinia despre mama mea, dar el clar avea una diferită privind figura sa maternă. Mai ales că spusese doar *mama*, nu părinţii sau familia.

M-am trezit brusc într-o mare dilemă. Până acum, o parte din mine credea că el nu se înţelegea cu părinţii săi. Nu ştiam la ce să mă aştept de la această întâlnire, şi dintr-o dată, mi s-a făcut frică.

Mi-am muşcat buza, temătoare, deja făcându-mi mii de scenarii în cap. El mă privea serios şi uşor încruntat, aşteptându-mi răspunsul.

Am tras o gură de aer înainte să îl privesc, şi am aprobat uşor din cap.

— Mi-ar plăcea! am zâmbit, înghiţind uşor în sec, deja imaginându-mi sutele de defecte pe care le va găsi mama lui la mine. Trebuia să existe un motiv pentru care locuia cu prietenii săi, şi urma să îl aflu în curând.

El a zâmbit, însă am observat forţa din spatele acestui zâmbet. Nu era unul plin în totalitate de bucurie. S-a ridicat de lângă mine, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă din pat.

— Să mergem, până nu începe ploaia din nou, a spus sec, privind spre fereastră.

— Stai puţin, nu pot să merg aşa! am expirat speriată. Trebuie să mă schimb, m-am agitat, înfigându-mă direct în dulapul cu haine.

Nu mai cunoscusem niciodată mama vreunuia dintre iubiţii mei, asta pentru că nu mai avusesem niciodată un iubit, până acum. La naiba! Habar nu aveam la ce trebuia să mă aştept. Cu ce trebuia să mă îmbrac. El a venit chicotind spre mine, prinzându-mi talia şi încercând să mă liniştească, sărutându-mi uşor obrazul.

— Eşti perfectă aşa cum eşti, a zâmbit în părul meu, trăgându-mă în braţele sale.

— Ba nu! m-am agitat în continuare, căutând cu privirea prin dulapul meu după o ţinută potrivită pentru un asemenea moment. Dar clar nu aveam aşa ceva. Pantalonii tăiaţi, tricourile cu imprimeuri rock şi gecile cu ţinte nu intrau în garderoba cu scopul de a o impresiona pe mama iubitului tău, nu?

— Te va iubi exact aşa cum eşti, a şoptit Harris, trăgându-mă de lângă dulap şi mângâindu-mi obrazul cu vârful degetelor sale. Am respirat uşor, încercând să mă calmez. Mă luase total prin surprindere. Harris făcea asta pentru a mă determina pe mine să uit de problemele mele şi îi eram datoare pentru lucrul ăsta. Nu mă simţeam tocmai confortabil să mă regăsesc din nou într-o familie, ştiind că eu *nu mai aveam* una, dar venind vorba de părinţii lui Harris, chiar eram curioasă, şi normal, extrem de speriată să îi cunosc.

Am privit contrastul dintre noi doi şi am observat că încercarea mea de a arăta ca el îmi reuşise. Blugii mei negri şi tricoul la fel se asemănau cu ale sale, dar bineînţeles pe el arăta mult mai bine. Putea să poarte numai negru fără să arate ca în doliu, ba din contră; era revoltător de sexy. Şi acum, aveam *şi părul*.

— OK! m-am predat, chinuindu-mă să zâmbesc, mai mult antrenată de faptul că eram îmbrăcată ca el şi oricum nu aveam altceva mai potrivit în dulap.

A zâmbit satisfăcut de răspunsul meu şi de faptul că nu mai comentam la tot ceea ce spunea el, cum făceam de obicei.

— Dar usucă-ţi părul! a spus, trecându-şi degetele printre firele negre din care încă se mai scurgeau picături de apă.

M-am conformat, scoţându-mi uscătorul şi începând să îmi usuc imensa *cascada* neagră. Aerul cald şi puternic îl răvăşea peste toată faţa mea. Devenea mult mai voluminos. De asta nu îmi plăcea să îl usuc aşa. Încă aşteptam ca Harris să spună ceva de noua culoare, dar părea nesigur dacă să abordeze subiectul sau nu. Perspicace cum era, normal că intuise că schimbarea culorii avea o legătură brutală cu ce *aflasem* mai devreme, aşa că nu voia să redeschidă subiectul. Îl iubeam pentru asta, dar totuşi eram extrem de curioasă să îi aflu părerea strict de cum arătam aşa, excluzând motivele din discuţie.

Când am terminat, am încercat să îl aranjez puţin, trecând cu peria prin el şi asigurându-mă că nu îmi mai rămăsese nici o pată de vopsea pe faţă. Am renunţat să mă mai machiez, faptul că

purtam haine negre era de ajuns, nu voiam să îi creez mamei sale o impresie proastă chiar înainte să apuc să vorbesc.

El stătea liniştit, neobişnuit de liniştit, aşezat pe patul meu, aşteptându-mă să termin. Expresia îi era destul de gânditoare, mă făcea să cred că regreta propunerea de a-mi prezenta familia lui.

— Harris, eşti sigur că vrei asta? l-am întrebat, atrăgându-i atenţia.

M-a privit surprins, ieşind din gândurile sale. Mă întreb la ce se gândea.

— Da! a răspuns repede, ridicându-se în picioare şi înşfăcându-mi geaca de pe umeraşul din dulap.

Am strâmbat din nas când mi-a aşezat-o pe umeri. Asta îmi strica oglinda privind ţinuta sa. Brusc, mi-am amintit că uitasem ceva; nu purtam sutien, iar prin tricoul strâmt, sânii mei nu arătau tocmai demn de o asemenea întâlnire. Dovada fiind privirea obraznică a lui Harris care s-a instalat peste pieptul meu, urcând apoi spre ochi, cu un zâmbet pervers.

— Nici să nu îţi treacă prin cap! l-am atenţionat, ridicând degetul arătător spre faţa sa şi întorcându-mă spre dulap de unde mi-am scos unul dintre sutiene. M-am eliberat din braţele

sale şi m-am îndreptat spre uşă pentru a mă schimba.

— Pe bune?! a-a plâns în urma mea. Încă îţi mai simt gustul sânilor pe buze şi tu ieşi afară să te schimbi?

Mi-am simţit obrajii luând foc şi m-am oprit în loc, aducându-mi imediat aminte ce îmi făcuse noaptea trecută. A venit hotărât după mine, trăgându-mă înapoi în cameră şi dându-mi geaca jos. A prins colţul tricoului meu, dar i-am prins mâna la timp ca să îl opresc.

— Am devenit cam obraznici, nu crezi? l-am tachinat, ţinându-i mâna în loc şi asigurându-mă că tricoul rămânea la locul său.

Chiar şi după noaptea trecută, tot aveam o reţinere să rămân goală în faţa lui. Lucru care nu părea să fie valabil şi la el.

Şi-a dat ochii peste cap, exasperat, şi m-a întors cu spatele la el dintr-o smucitură. Am scos un icnet scurt când mâinile sale le-au înfrânt pe ale mele şi mi-a tras repede tricoul peste cap. Am făcut ochii mari şi am încercat să mă acopăr până nu mă întorcea iar cu faţa spre el, ceea ce era ridicol, având în vedere că noaptea trecută sânii mei s-au plimbat prin gura lui. Mi-am strâns buzele deranjată de propriile

stupizenii şi am realizat că Harris rămăsese nemişcat în spatele meu.

Şi-a aşezat degetele pe spatele meu, mângâindu-mi pielea, şi buzele sale au coborât pe umărul meu, unde au plasat un sărut tandru.

Mi-a îndepărtat uşor părul, aşezându-l peste umărul meu şi eu am profitat de asta pentru a-mi acoperi sânul stâng cu acesta.

— Aş da orice să te văd goală în permanenţă, a şoptit cu o tentă de obrăznicie, buzele urcându-i spre gâtul meu. Mi-am dat ochii peste cap, ridicând braţele şi acoperindu-mi ambii sâni.

— Dar pentru asta ar trebui să omor oricare alt bărbat de pe planetă. Nimeni nu trebuie să poftească la corpul tău, în afară de mine. Mi-am muşcat buza, încercând să nu râd la afirmaţia lui nebună, rostită totuşi cu seriozitate.

— Să nu uităm de lesbiene, mi-am întors capul către el, încercând să par serioasă, deşi cu greu mă abţineam să nu izbucnesc în râs.

— Mmm, am eu grijă de alea! Le fac eu să se întoarcă la dorinţa pentru bărbaţi, dar oricum nu o să mai aibă niciunul după ce o să îi extermin pe toţi. A mârâit pe pielea mea şi de data asta chiar am început să râd.

— Atunci o să alerge după tine, m-am îmbufnat. A chicotit amuzat şi mulţumit de reacţia mea.

— Eu o să fiu ocupat cu tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Îmi pui sutienul ăla *azi*? l-am mustrat, începând să bat din picior în timp ce el îmi explora spatele şi o parte din mine se udă iar.

— Dacă îmi mai întrerupi fanteziile, s-ar putea să rămâi goală de tot! a mormăit, prinzându-mi talia cu braţele şi trăgându-mi mâinile în jos de pe sâni. M-am opus, dar nu avea rost, nici eu nu eram convinsă că voiam să lupt împotriva lui. Respiraţia i-a devenit mai accelerată pe gâtul meu, la fel şi a mea când palma sa mi-a cuprins sânul drept, începând să îl maseze lent.

— Eşti umedă? şoapta sa mi s-a imprimat pe piele.

— Mhm, am murmurat fără să îmi dau seama şi am tresărit pentru că nu voiam să spun asta. Harris a chicotit din nou şi mi-a supt pielea, mi-am strâns buzele.

— Nu mă ajuţi, am bodogănit.

— Nu sunt prea obişnuit cu chicotelile, dar promit că o să iau lecţii având în vedere ce îţi provoacă ţie sunetul ăla.

Am râs.

— Pe tine ce te excită la mine? am întrebat, jenată, dar şi curioasă.

— Nu prea multe, a răspuns simplu. Mi-am întors capul spre el. Doar tot! a continuat, într-un rânjet pervers, şi mi-am mijit ochii.

— Mă excită până şi respiraţia ta, având în vedere felul cum mi se izbea de piele noaptea trecută. Ţi-am spus eu că o să mă înnebuneşti.

Am râs din nou.

Avea încă sutienul în mână. Mi l-a prins uşor, eliberându-mi sânul şi aşezând cele două cupe uniform peste sânii mei.

Mi-a aranjat bretelele pe umeri. Se mişca atât de încet încât aproape nu îi simţeam atingerile. Mâinile lui pricepute mi-au prins capsele la spate, mângâindu-mi încă odată pielea până la baza acestuia, după care m-a întors către el, privindu-mă fix în ochi.

— Niciodată să nu-ţi mai fie jenă de mine!

Am înghiţit uşor. Ochii ăia pofticioşi mă mâncau la propriu. Mi-a sărutat buzele, masându-mi pielea gâtului cu vârful degetelor,

apoi prinzându-mi câteva şuviţe de păr şi mângâindu-le uşor.

— Deci, ce crezi? Era mai bine blondă? Am ridicat din sprâncene, fără să mă mai pot abţine, mai ales că ştiam care erau preferinţele lui. A chicotit, apoi mi-a sărutat creştetul. Adoram când face asta.

— Tu eşti superbă în orice fel!

Am râs, scuturându-mi capul.

— Şi dacă mâine hotărăsc să mă tund la zero? Mi-am ridicat privirea spre el, cu o ironie ascunsă.

A zâmbit din nou, privindu-mă cu acei ochi care mă topeau la propriu.

— Poţi să te schimbi în orice fel vrei tu. Dar să nu crezi că poţi face ceva ca să nu mai fi atrăgătoare pentru mine.

Toată ironia mea anterioară a dispărut.

Am înghiţit în sec, neştiind ce să spun. Pur şi simplu i-am sărutat buzele, mulţumindu-i astfel pentru că era lângă mine.

— Deşi aş minţi dacă aş spune că brunetul ăsta nu te prinde al dracului de bine şi mă exciţi în ultimul hal. Am început să râd şi l-am sărutat din nou. Ei bine, asta aşteptam de fapt.

Mi-am luat tricoul şi geaca pe mine, plus perechea mea obişnuită de tenişi, aruncând o ultimă privire în oglindă, şi chiar dacă ochii îmi erau îngrozitori de roşii din cauza plânsului, arătam cât de cât normal şi decent.

Bănuiam că părinţii săi îl cunoşteau şi nu se aşteaptau să le aducă acasă o fată în rochiţă roz şi strugurel pe buze. Asta m-a făcut brusc să mă gândesc dacă mai dusese vreodată pe cineva acasă. Pe Amber... mi-am scuturat capul şi am izgonit gândul.

Am coborât la parter, ţinându-l pe Harris de mână, dar înainte să ieşim pe uşă, am zărit pe canapeaua din sufragerie, aşa-zisul nostru copil. Mi-am lipit o palmă peste frunte şi am fugit spre păpuşa care părea moartă. Nu scotea niciun sunet. Oare cum o oprise tata? Harris a venit şi el lângă mine, privind *bebeluşul* adormit.

— Suntem nişte părinţi groaznici! a concluzionat cu un chicot amuzat.

— Suntem nişte părinţi repetenţi! l-am corectat eu bosumflată, învârtind păpuşa pe toate părţile, încercând să o trezesc la viaţă.

Probabil îi muriseră bateriile de la cât plânsese.

— Nu trebuia să predăm proiectul azi? l-am întrebat când el mi-a luat păpuşa din mână, făcând acelaşi lucru ca mine.

— Ba da, a oftat, muşcându-şi buza.

— Apropo, tu ai chiulit azi?

Mi-am adus aminte de rapiditatea cu care ajunsese la mine. M-a privit supărat, de parcă răspunsul ar fi trebuit să fie evident.

— Tu nu erai de găsit, crezi că îmi ardea mie de şcoală? s-a încruntat cu seriozitate. Ah, deci nici el nu se dusese.

Mi-am muşcat buza însă nu am mai comentat pe acest subiect. Încă îi catalogam reacţia ca şi exagerată. Harris se temea de ceva, altfel nu l-ar fi îngrijorat atât de tare dispariţia mea.

— O să i-o dau lui Ty. Îi face el ceva. Şi la a lui i-a schimbat funcţiile. A hotărât, zgâlţâind iar păpuşa.

Cunoscusem deja o parte din geniul nebun al roşcatului şi, având în vedere că jucăria asta era legată de un computer, bănuiam că Harris ştia despre ce vorbea.

Am aprobat simplu din cap, lăsând baltă şi subiectul ăsta. Ziua asta m-a stors complet de

energie şi mă temeam că nu puteam face faţă întâlnirii ce mă aştepta.

M-a prins din nou de mână şi am ieşit afară din casă. Atmosfera era din ce în ce mai rece. Vântul bătea foarte uşor, dar îmi îngheţa pielea imediat, iar norii negri acoperiseră cerul, semn că nu mai aveau mult până se vor revărsa din nou peste oraş.

Nu era un cadru tocmai plăcut să cunoşti pe cineva, părea mai degrabă un semn rău a ceea ce urma să se întâmple. Mi-am blocat gândurile rele, aducându-mi aminte că nu credeam în asemenea superstiţii prosteşti. Harris era doar în tricou, iar aerul rece nu părea să îi mai fie atât de indiferent acum.

Am intrat oftând în maşină, mulţumind Domnului că tata nu se întorsese acasă. Acum probabil recupera timpul pierdut alături de familia lui. Ei bine, nu avea decât să fie fericit.

Harris şi-a frecat rapid braţele înainte să pună păpuşa în spatele scaunelor, unde era plin cu dispozitive ciudate şi butelii pe care scria mare şi roşu: AZOT. Mă gândeam deja să o ascund altundeva. Ce va crede mama lui dacă o va vedea acolo? Dar aveam alte lucruri de care să îmi fac griji acum.

A pornit motorul iar maşina s-a mişcat, prinzând o viteză normală, nespecifică lui. Îl simţeam neliniştit, îşi tot muşca buza, încruntându-se spre drum.

— Locuieşte departe? nu ştiam dacă să mă exprim prin *mama*, sau *părinţii*. Harris m-a privit scurt şi serios.

— Nu! a răspuns repede, dezaprobând din cap. L-am lăsat în pace, întorcându-mi atenţia spre drum. Mă întreb de ce reacţiona aşa. Dar răspunsul era destul de logic. Harris locuia cu prietenii săi, asta fusese probabil alegerea lui şi chiar dacă îşi iubea mama, această distanţă dintre ei nu îi oferea prea multă comoditate când venea vorba să i-o prezinte pe iubita lui. Începeam să îmi fac scenarii, imaginându-mi un tată sobru, un om de afaceri poate, serios şi rece, pe care Harris să nu îl tolereze şi de la care nu a primit prea multă iubire. Şi o femeie plăpândă, prinsă în ura celor doi şi subjugată de soţul ei. Era deja clar că toată iubirea lui Harris se ducea doar spre unul dintre părinţi.

Mă tot gândeam oare cum arăta. Cu care dintre ei semăna Harris? Mai avea fraţi sau surori?

Mi-am scuturat uşor capul, ieşind dintre sutele de întrebări şi încercând să las lucrurile să

decurgă de la sine. De data asta stăteam cuminte în scaunul meu şi tensiunea lui Harris îmi dovedea că nu era momentul pentru asemenea dulcegării între noi. Am observat că nu cunoşteam drumul pe care ne aflam. Devenea din ce în ce mai pustiu, cartierul în care ne aflam acum era tot mai gol şi părea că ne apropiem de o zonă de pădure. Unde locuia mama sa?

M-am mişcat în scaun, încercând să îmi dau seama unde eram. Am vrut să îl întreb, dar seriozitatea lui m-a oprit din nou. Mi-am lipit spatele de scaun, devenind din ce în ce mai speriată de pustietatea care se instala în jurul nostru. Viteza maşinii s-a diminuat considerabil, dându-mi de înţeles că am ajuns la destinaţie. Dar ce destinaţie?

Am analizat zona şi buzele mi s-au desprins de spaimă când am zărit în faţa noastră imensele porţi cu gratii din fier, care ofereau o privelişte sinistră locului, mai ales din cauza vremii de afară. El a rămas nemişcat după ce a oprit motorul, privind în fix în faţa noastră.

Îmi doream ca Harris să fi făcut o glumă prin faptul că mă adusese aici, nici măcar nu puteam pronunţa în minte numele acestui loc fără să mă cutremur, doar privind la sutele de plăci funerare

din spatele porţilor de fier, mi se zbârlea pielea instantaneu.

— Harris, ce căutăm aici? l-am întrebat cu un glas bâlbâit, rugându-mă să înceapă să râdă şi să îmi spună că a făcut o glumă. Dar expresia lui nu s-a schimbat deloc – o încruntătură adâncă, plină de durere instalându-i-se pe frunte.

— Aici locuieşte mama mea, a declarat sec cu un glas plin de durere, făcându-mi buzele să tremure. Mi-am întors privirea spre imensele porţi de fier în spatele cărora se afla cimitirul din Seattle. Toate teoriile mele despre familia lui s-au spulberat într-o secundă, lăsându-mi un fior rece pe şira spinării. Era mai rău decât un tată dur şi o mamă abuzată.

Harris s-a întors, luându-şi o geacă de piele din spatele scaunului pe care nici nu o văzusem până acum. A coborât din maşină, vântul de afară risipindu-i instantaneu părul peste faţă.

Am coborât şi eu împleticită, simţindu-mi picioarele tremurânde. Am mers uşor către el, privindu-l precaută cum îşi îmbrăca geaca, lăsându-şi fermoarul desfăcut. Şi-a prins şuviţele negre şi le-a aruncat pe spate. Nici nu mă puteam bucura de faptul că eram din nou îmbrăcaţi la fel, conştientizând că îl vedeam pentru prima dată într-o geacă de piele, arătând

neomenesc, cum mă obişnuisem deja. Dar tristeţea din ochii săi îmi bloca orice gând referitor la acest subiect.

Mâinile i-au rămas prinse în păr, ridicându-şi uşor capul şi închizând ochii. Am simţit cum îmi dau lacrimile, privindu-l cum îşi strângea pleoapele şi încerca să îşi controleze emoţiile.

— Să mergem, spuse încet, eliberându-şi părul şi prinzându-mă de mână. Am păşit temătoare pe imensa poartă, simţind imediat fiorul produs de acest loc. Nu îmi era teamă de cimitire sau de morţi, dar scopul pentru care eram cu el aici mă înspăimânta. Încă mă rugam ca mama lui să aibă o casă în spatele acestui loc, iar *locuinţa* ei să nu fie un cavou. Dar privirea lui Harris îmi spunea clar răspunsul.

Am mers uşor printre pietrele de mormânt, lăsându-mă condusă de el. Vântul nu era foarte agitat, dar tot îmi învăluia părul, lipindu-mi-l de faţă. Intram din ce în ce mai adânc în spaţiul mortuar, care părea că nu se mai termina. Deja nu mai vedeam maşina şi nici gardul care împrejmuia cimitirul. Dar nu era un moment bun să îl întreb dacă mai avem mult de mers.

Treceam printre statui de îngeri, cripte fastuoase sau simple pietre funerare. Îl priveam cu atenţie pe Harris; încerca să îşi blocheze

durerea, afişând o expresie extrem de serioasă şi chiar dură, care m-ar fi speriat dacă nu ştiam cu adevărat ce ascundea în spatele ei. L-am simţit păşind din ce în ce mai uşor şi mi-am rotit privirea prin jur, căutând acel ceva de care nu voiam să dau. Dar mi-am simţit lacrimile năvălindu-mi în ochi când am zărit în faţa noastră o placă albă de mormânt, înconjurată de trandafiri albi, pe care scria "*Samantha Stone* ". Acel nume mi-a zgâriat inima.

I-am eliberat mâna când am ajuns în faţa mormântului, în viaţa mea nu fusesem mai nesigură pe ce ar trebui să spun. Eram pur şi simplu stupefiată.

Mama lui Harris era moartă.

S-a aplecat uşor în fata mormântului, îndoindu-şi genunchii pe vine şi sprijinindu-şi antebraţele de aceştia.

— Bună, mamă, a şoptit încet, plin de suferinţă, mângâind placa albă care inscripţiona numele mamei sale, sub care scria *1976 – 2009*. Asta înseamnă că mama lui murise la 33 de ani. Extrem de tânără, prea tânără.

M-am aplecat precaută lângă el, fiind totuşi în spatele său şi prinzându-i umerii, încercând să îl liniştesc. L-am observat cum se calmează uşor, figura sa deşi tristă, şi-a forţat un mic

zâmbet dureros. Tunete înfundate răsunau deasupra noastră.

— Vreau să îţi prezint pe cineva, mamă. Ea e Katherine. Mi-am simţit lacrimile scurgându-mi-se pe obraji şi mi-am lipit obrazul de umărul său.

— Katherine, *ea e mama mea*. Se întoarse spre mine şi pentru prima dată am văzut lacrimi formându-se în ochii săi. Am simţit un fior înspăimântător când acele picături de cristal s-au strecurat în colţul ochilor săi. Nu ştiam ce să spun, formula mea de salut pe care o tot repetasem în cap, picase lamentabil.

Mi-am strâns uşor buzele, neîncercând să îmi mai stăpânesc lacrimile. Era mai dureros decât aş fi crezut îl văd aşa, să îmi dau seama cum era viaţa lui cu adevărat. Mi-a prins mâna de pe umărul său şi a tras-o spre buzele sale, sărutându-mi degetele cu ochii încă fixaţi spre mormânt.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat cu glasul tremurat, nefiind sigură dacă fusese o idee bună. Nu voiam să îl fac şi mai tare să sufere.

Harris a tras o gură mare de aer, strângându-şi uşor ochii, căutându-şi cuvintele…

— Acum şapte ani a fost diagnosticată cu leucemie. Mi-am strâns ochii la auzul cuvintelor sale rostite cu amărăciune.

— Îmi pare rău, am murmurat neştiind ce aş putea spune mai mult.

— Nu mi-a spus. A preferat să îmi ascundă asta până când a cedat. Continuă şi mă întrebam de ce vorbea doar la persoana lui. Unde era tatăl?

— Mama mea era o femeie plină de lumină şi bunătate. Chiar şi atunci când boala a pus stăpânire pe ea şi a fost forţată să îmi spună, a făcut-o zâmbind. M-a asigurat că va fi mereu lângă mine şi mă va iubi pentru totdeauna.

A suspinat amar, nereuşind să îşi mai stăpânească lacrimile care s-au scurs şiroaie pe obrajii săi, făcându-l să arate ca un înger rănit. L-am strâns mai tare de mână, dorindu-mi să ştiu ce l-ar calma.

— După doi ani de luptă cu boala, m-a părăsit! a suspinat, căutându-şi controlul vocii, apoi şi-a ridicat capul şi a oftat adânc. Nu am fost întotdeauna aşa, Katherine. Obişnuiam să fiu un copil cuminte, îmi plăceau arta şi muzică, o moşteneam pe ea. Făceam orice ca să îmi văd mama fericită, ea era raza mea de soare şi

motivul meu să trăiesc într-o lume în care nimeni nu mă iubea.

Îşi strânse dinţii, schimonosindu-şi faţa de durere şi respirând greu din cauza amintirilor dureroase. M-am încruntat, neînţelegând sensul cuvintelor sale.

— Şi tatăl tău? l-am întrebat, nereuşind să mă abţin.

S-a întors spre mine cu o expresie de durere care s-a transformat în ură.

— Eu nu am tată! a declarat cu dinţii încleştaţi, făcându-mă să tremur din cauza tonului său dur. Mi-am muşcat buza, privindu-l în continuare şi aşteptând să clarifice această afirmaţie. Trebuia să aibă un tată, întrebarea era: ce se întâmplase cu el? Şi-a întors privirea, lăsându-şi capul în jos şi expirând greu.

— Când *avea* şaptesprezece ani, mama mea a fost violată! spuse cu o voce grea, ridicându-şi privirea spre piatra ei de mormânt. Mi-am simţit aerul ramând în gât şi i-am strâns instinctiv mâna mai tare.

— A rămas însărcinată, dar părinţii ei nu au vrut s-o lase să păstreze sarcina. Tatăl ei era procuror pe atunci, şi a obligat-o să avorteze bastardul pe care îl purta în pântece. Îi era şi aşa destul de ruşine că fiica sa fusese violată. Să mai

şi nască fiul unui nenorocit, nu putea fi permis. Însă ea a refuzat să mă avorteze, chiar a fugit de acasă. Să nu mă omoare pe mine. Un blestem creat din ură şi batjocoră. Îşi strânse ochii, vărsând alte lacrimi pline de durere.

Şi-a pus palmele la tâmple.

— Harris, nu vorbi aşa. Am încercat să îl calmez, ştergându-i lacrimile fierbinţi de pe obraji. Dar sincer, chiar nu ştiam ce altceva să spun. Ce puteai spune într-un asemenea moment?

Pentru prima dată, uram faptul că nu mă mai pricepeam deloc să comunic cu oamenii, poate m-ar fi ajutat mai mult acum să îl consolez.

Vântul se potolise în jurul nostru, dar mici picături de ploaie începeau să cadă din cer. Nu mai reuşea să îşi controleze emoţiile, durerea şi suferinţa se revărsau asupra lui. Nu credeam vreodată că o să îl văd aşa. Atât de slab şi vulnerabil. Atât de îndurerat. Credeam că viaţa mea era distrusă, dar cea a lui Harris mă făcea să îmi schimb părerea despre suferinţa mea.

— Nu mi-a ascuns niciodată adevărul, ştia că mai devreme sau mai târziu voi afla. Dar, cu toate astea, niciodată nu mi-a vorbit despre distrugerea ei cu durere. Uneori aveam impresia că îl iubea pe nenorocitul ăla. Însă mereu îmi

spunea că nu regretă acea noapte pentru că aşa m-a primit pe mine. Îmi repeta mereu că sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat, şi oricât mă străduiam, nu reuşeam să găsesc minciuna din cuvintele ei. Până şi eu mă uram pentru ceea ce sunt, pentru faptul că mama mea a trebuit să plece de lângă părinţii ei şi să îşi ia viaţa în mâini de la o vârstă la care alte fete nu văd altceva în afară de băieţi, distracţie şi popularitate. A trebuit să îşi crească singură blestemul pentru că părinţii ei nu voiau decât să scape de mine. Mai ales tatăl ei, care la început a reuşit să mă ia de lângă ea şi să mă închidă într-un orfelinat. Ea trebuia să meargă la facultate, nu putea rămâne singură să îşi crească puiul de lup. Aşa cum îmi spunea Jonathan, bunicul meu. Şi îl înţelegeam. Eram un blestem, o nenorocire asupra vieţii ei. Trebuia să îşi formeze un viitor, nu să rămână blocată în viaţă să mă crească pe mine.

Mi-am închis ochi, simţind cunoscuta senzaţie în care inima se rupea în mine. Picăturile de ploaie se lipeau de pielea sa, îmbinându-se cu lacrimile lui şi transformându-i chipul torturat într-o cascadă de durere. Mi-am strâns braţele în jurul pieptului său, lipindu-mi obrazul de gâtul său şi încercând să îl calmez.

— Harris, să nu mai spui niciodată asta. Tu ai fost o binecuvântare, nu un blestem. Şi mama ta a ştiut asta.

A pufnit amar.

— Niciodată nu a vrut să îmi vorbească despre acea noapte. Dar Jonathan încerca prin orice mijloace să mă distrugă şi într-o zi mi-a dat să citesc declaraţia mamei de după viol. Şi-a schimonosit faţa în altă mască de durere.

— De fiecare dată când închid ochii, îi văd cuvintele. Scrise rapid, cu mâna tremurândă pe acea foaie albă. Pe hârtia aia era toată viaţa ei distrusă. Harris a suspinat uşor, apoi m-a privit pentru o secundă şi şi-a ridicat mâneca stângă. Nu am înţeles ce făcea până când nu mi-a arătat interiorul antebraţului. Văzusem tatuajul ăsta, dar nu îmi atrăsese atenţia, pentru că erau mai multe rânduri de cuvinte, din care însă abia înţelegeam ceva. Era un scris anapoda, mai mult mâzgălit, parcă făcut de o mână tremurândă. Acum m-am concentrat mai mult asupra acelor rânduri şi mi-am mijit ochii ca să pot citi pe pielea lui Harris...

Au fost patru în total... m-au prins pe o alee întunecată între blocuri, o luasem pe scurtătura fabricii de cherestea ca să ajung mai

repede acasă, pentru că se întunecase foarte tare. După şcoală, am ieşit cu prietenele mele în oraş şi am pierdut noţiunea timpului. Nu ştiu de cât timp mă urmăreau, dar m-au acostat pe acea alee şi mi-au pus un material peste ochi şi unul la gură. Nu am reuşit să îi văd pe niciunul, doar m-am simţit ridicată şi aruncată în portbagajul unei maşini...

Nu am rezistat să citesc mai mult, mi-am ridicat privirea stupefiată spre Harris.

— Asta e declaraţia ei după viol? am întrebat, deşi ştiam foarte bine asta şi îmi simţeam inima pompând nebuneşte din cauza şocului. Harris a aprobat din cap, privind cuvintele cu o durere care nu putea fi descrisă prin cuvinte.

— Am păstrat o copie după ce mi-a dat-o Jonathan. Mama fusese foarte zguduită când a dat-o, nu a reuşit să scrie prea multe fraze coerente, probabil Jonathan a obligat-o să o facă. Eu am extras părţile cele mai importante şi mi le-am tatuat.

— De ce? am întrebat, cu respiraţia ce părea să iasă printre mărăcini din gâtul meu. El a ridicat uşor din umeri înainte să răspundă.

— Să nu uit cine sunt. Cum am fost creat! Să nu uit care mi-e scopul. Am tremurat din nou, auzindu-i glasul care suna ca o ameninţare ucigaşă. Nu am rezistat şi mi-am coborât din nou privirea, continuând să citesc cuvintele ce se întindeau pe mai multe rânduri de la încheietura antebraţului până la cea a palmei. Harris nu m-a oprit şi şi-a întins braţul mai mult spre mine. Pumnul lui era strâns şi toată mâna încordată, deformând şi mai mult cuvintele mici şi înghesuite. Venele îi erau anormal de umflate, lucru cauzat de obicei de exerciţiile fizice dure, practicate cu regularitate.

M-au scos din maşină şi m-au dus într-o încăpere. Auzeam muzica puternică, dar nu am reuşit să îmi dau seama dacă sunt într-o casă, la o petrecere, sau într-un club. Când m-au dezlegat la ochi, eram într-o cameră întunecată în care nu puteam să văd aproape nimic, decât siluetele vagi a trei bărbaţi. Eram întinsă pe o canapea, şi după câteva minute a mai apărut unul. El m-a violat. Ceilalţi nu m-au atins, doar au asistat, dar doar unul şi-a bătut joc de mine. Era beat, dar nu am reuşit să îi văd nimic din trăsăturile feţei, dar era un

bărbat ~~bătrân~~—masiv. Nu mi-a spus nimic, doar râdea în timp ce...

Mirosea a alcool. Respiraţia lui izbită de faţa mea m-a făcut să mi se facă şi mai rău. Mă ameţea, şi durerea provocată de brutalitatea lui mă lăsa inconştientă. Greaţa şi scârba m-au făcut să vreau să vomit, dar m-am abţinut. La un moment dat mi-a dat şi mie să beau, mi-a întins sticla la gură, dar am refuzat şi mi-a vărsat-o pe toată pe faţă şi pe piept.

Nu ştiu cât a durat, câte minute sau ore m-a strivit sub el, dar nu s-a oprit la o singură dată. Mi-am pierdut cunoştinţa la un moment dat, de spaimă şi durere. I-am auzit discutând ceva când el a terminat, dar nu am reuşit să mai aud nimic. Tot trupul

mă durea şi aveam impresia că o să mor. ~~Credeam~~—voiam să mă omoare... Nu îmi mai amintesc nimic după asta, decât că m-am trezit dimineaţa pe aceeaşi alee de unde mă răpiseră cu o noapte înainte.

Când am terminat de citit, tremuram de parcă ieşisem eu însămi din ghearele unui viol. Nu puteam să cred că Harris şi-a tatuat asta pe

piele; să o poată citi mereu. Nu mă îndoiesc că o ştia pe de rost. Şi-a tras mâneca când eu mi-am ridicat privirea spre chipul lui, era imposibil să găsesc ceva potrivit de spus în momentul ăsta şi mă îndoiesc că puteam articula vreo silabă. Unele cuvinte erau înghesuite, mâzgălite, tăiate şi rescrise. Cu talentul lui Harris, nu mă îndoiesc că şi-a tatuat pe piele o copie exactă a declaraţiei mamei lui. Nu voiam să îmi imaginez tăria pe care a avut-o să facă un asemenea tatuaj, durerea care l-a împins până aici. Scrisul era foarte mic, astfel încât să nu atragă atenţia, nimeni nu ar fi atras să îl citească şi nu ar putea decât dacă Harris i-ar arăta braţul foarte aproape. Era un tatuaj făcut în aşa fel încât el să îl poată vedea tot timpul, dar nimeni altcineva. Nu ieşea în evidenţă pentru că erau altele mult mai fastuoase în jurul lui.

— A fost mai mult de atât. Asta e partea pe care am sustras-o eu. Au fost mai multe detalii, despre el... despre ceilalţi. Nu erau nişte adolescenţi beţi care căutau distracţie pentru o noapte. Erau bărbaţi maturi, cel puţin *el*. A spus că purta un costum, nu s-a dezbrăcat, mirosea a parfum scump amestecat cu cel de alcool.

Am înghiţit un nod mare din gât. Asta mi-a adus aminte de seara trecută, când îl văzusem pe

Harris consumând orice altceva în afară de băutură. Probabil de asta nu consuma alcool; pentru că mama sa fusese violată de un beţiv şi chinuită cu asta. Mi-am amintit de partea în care spunea că sticla de coniac i-a fost vărsată pe faţă şi pe piept.

— El e... în închisoare acum? am întrebat, regretând imediat fiecare cuvânt din cauza nesiguranţei pe care o aveam când venea vorba de consolări.

— Nu. Nu l-au prins nici până la ora actuală. Nu am aflat cine a fost. A răspuns Harris sec şi mi-am strâns buzele.

— Mereu am crezut că se ascund mai multe în spatele acestei poveşti. A fost prea mare ura prin care a batjocorit-o, a chinuit-o o noapte întreagă, nu a fost un viol normal. Dinţii lui Harris a scrâşnit. Iar tatăl ei, fiind procuror, avea mulţi duşmani. Mai ales că nu era tocmai un om bun. De multe ori m-am gândit că de asta mă ura atât de mult, sunt fiul unuia dintre duşmanii săi, care s-a răzbunat pe fiica lui şi i-a distrus viaţa. Dar el nu mi-a aprobat niciodată asta, continua să îmi scuipe în faţă că mă urăşte pentru că eu i-am distrus viaţa fiicei lui. Când aveam zece ani, mama a hotărât să ne mutăm. Nu puteam scăpa de ura părinţilor ei, aşa că am venit în Seattle.

Lucrurile începuseră să decurgă mai bine şi devenisem aproape fericiţi, faptul că îmi repeta mereu cât de mult mă iubeşte, mă făcea să uit de felul în care am fost creat. Dar fericirea mea nu a durat mult. Când aveam doisprezece ani, ea s-a îmbolnăvit şi doi ani mai târziu, am pierdut-o de tot. De atunci viaţa mi s-a schimbat complet. Am avut multe schimbări de comportament, acum sunt potolit pe lângă ce eram atunci, mai ales după ce am intrat în gaşca lui Carter.

M-am cutremurat, privindu-l atent. Cine era Carter? Şi un *demon* mai sălbatic decât era acum chiar nu îmi puteam imagina.

A zâmbit uşor, amintirile revenind în mintea sa. Unele nu atât de dureroase, din câte se părea.

— Aveam doar paisprezece ani, dar eram foarte înalt. Mama îmi spunea mereu că semăn cu ea, şi aşa era. Asta era unul dintre singurele lucruri bune pe o listă lungă de amărăciune. De fiecare dată mă vedeam pe mine când îi priveam ochii verzi, mult mai superbi ca ai mei, dar cu aceeaşi formă. Felul cum îşi aşeza mereu părul negru, des şi puţin ondulat peste umeri şi purta o rochie de vară chiar şi atunci când era frig afară.

L-am privit fascinată cum zâmbea, privind în faţa sa, mama lui parcă arătându-i-se chiar în acest moment.

— Iubea florile şi animalele, de multe ori aducea pui abandonaţi de pisică sau căţel acasă. Sau păsări, multe păsări. A chicotit şi eu am zâmbit alături de el.

— Îi plăceau şi le invidia pentru că ele pot zbura. Mama a fost o persoană foarte nostalgică. Uneori, când eram trist, mă punea să închid ochii şi să îmi imaginez că zbor, că sunt liber, nimeni nu poate ajunge la mine şi nimic nu mai contează. Îmi spunea: "Nu uita că eşti un Harris Hawk, te înalţi asupra celor răi, nu te laşi doborât de ei." Continuă să zâmbească, repetând şi el nostalgic cuvintele mamei sale. I-am strâns braţul între ale mele.

Felul cum vorbea despre mama sa îmi dovedea din nou că Dumnezeu nu era drept. Întotdeauna lua fiinţele blânde, şi scursurile le lăsa pe pământ. Dar avea dreptate să nu îşi dorească suflete împuţite în jurul Lui.

— Ea împrăştia fericire peste tot, toţi cei din jurul ei credeau probabil că este cea mai împlinită femeie, niciodată nu a lăsat la iveală adevărata tragedie din inima ei. Începuse să predea la liceul nostru. Era profesoară de arte. Avea o voce superbă şi era apropiată de elevii ei ca o mamă adevărată.

Am realizat că Harris avea dreptate prin faptul că semăna perfect cu mama lui. Nu ştiam cum arăta, dar talentele lui erau proba. Îmi aminteam perfect noaptea în care Harris a rămas la mine şi mi-a cântat înainte să adorm, cu acea voce care nu părea ieşită dintr-un om ca el. Un demon cu voce de înger. Iar talentul său în arta tatuajelor intra în aceeaşi categorie. Până la urmă, care era diferenţa dintre pictatul pe pânză şi pictatul pe piele? Exista una: cel pe piele era mult mai greu.

Am zâmbit odată cu el, bucurându-mă că soarta fusese totuşi blândă cu el şi îl asemănase cu părintele care îl iubea. Mă întrebam totuşi dacă avea ceva şi de la tatăl său.

— Nu voia niciodată să îmi vorbească despre el, despre ce s-a întâmplat. Suferinţa la care am fost supus încă de mic mi-a dezvoltat o personalitate extrem de dură şi răzbunătoare. Dar ea îmi interzicea mereu asta, de fiecare dată când pomeneam de el, îmi punea degetul peste buze şi mă implora să nu îl mai urăsc. Cum mă putea ruga asta?

A scrâşnit printre dinţi, prinzându-şi mâinile în păr şi strângându-şi buclele pe spate. M-am străduit neajutorată să îl calmez.

— Înainte să moară, m-a pus să jur că nu o să îl caut niciodată. Că o să îmi văd de viaţa mea şi o să fiu un om bun. De parcă asta mai putea fi posibil pentru mine!

A pufnit.

— Am încercat, dar când te vezi singur, plin de durere şi înconjurat de persoane care te urăsc... cedezi. Aveam doar paisprezece ani atunci, eram minor şi cum nu aveam pe nimeni altcineva care să aibă grijă de mine, am fost trimis la orfelinat. Bunicii mei normal că nu m-au vrut, el, mai ales. Dar am fugit de acolo, locul ăla era un iad. Preferam să stau pe străzi şi să caut mâncare în tomberoane. Am trăit ca un aurolac o perioadă, nu îmi plăcea să cerşesc şi m-am apucat de furat. Aveam nevoie de orice ca să mă desprind de coşmarul în care trăiam. Întotdeauna m-au atras maşinile, şi când am descoperit pista lui Carter, acolo îmi petreceam fiecare zi. Privind cursele, dorindu-mi atât de tare să fac şi eu parte dintre ei. Dar eram un puşti sărman şi nespălat. Foarte înalt şi extrem de bine dezvoltat, în ciuda vârstei şi a subnutriţiei, dar tot un puşti. Nu mă băgau în seamă, mă goneau mereu şi într-o zi m-am enervat şi le-am furat o maşină.

A zâmbit scurt, aducându-şi aminte acel moment.

Eu l-am ascultat în continuare tăcută, bucurându-mă că măcar nu mai plângea.

Mi-am şters apa de pe faţă, înconjurându-i braţul mare cu ale mele şi lipindu-mă mai mult de el în poziţia care îmi amorţea deja picioarele.

Am realizat că tremuram rău şi îmi era extrem de frig din cauza ploii uşoare, dar reci, care îmi lipea hainele de piele, însă nici nu mă gândeam să îl întrerup acum.

— Ghinionul sau norocul meu a fost că am furat tocmai una dintre maşinile lui Carter. El e şeful grupului nostru. El ne organizează cursele, ne aduce maşinile şi ne scapă de poliţie de fiecare dată când o dăm în bară. Nu mai condusesem în viaţa mea, şi să experimentezi asta pentru prima dată într-o maşină cu sute de cai putere nu e o idee prea bună – zâmbi amuzat –, dar atunci am simţit din nou că trăiesc, simţeam viteza pulsând în mine şi făcându-mi inima să bată. Atunci am ştiut că maşinile şi cursele vor deveni viaţa mea.

Mi-am strâns mâinile în jurul braţului său, zâmbind uşor, imaginându-mi-l pe Harris, un puşti de paisprezece ani, pentru prima dată la volanul unei maşini.

— Am gonit ca nebunul prin tot oraşul până mi s-a terminat combustibilul şi m-au prins. Chicoti. Credeam că sunt mort, dar Carter *a văzut ceva* în mine. Eu voiam cu disperare să intru în grupul lui şi mi-a promis că dacă câştig o cursă, sunt bine venit şi pot să îi păstrez maşina. Mă trata ca pe fiul lui atunci, a zâmbit uşor, amintirea şefului său aducându-i evident fericire.

— Normal că am pierdut cursa, eram agitat, speriat şi habar nu aveam ce trebuie să fac. Am intrat într-un parapet după primii treizeci de metri.

De data asta a râs plin de poftă, molipsindu-mă şi pe mine.

— I-am distrus maşina, dar în loc să îmi rupă gâtul, mi-a promis că mă învaţă tot ce trebuie să ştiu ca să devin cel mai bun. Eram nevoit să le spăl tuturor maşinile ca să mă lase să exersez cu ele. Carter îmi promisese că mă învaţă, dar trebuia să mă descurc singur cu maşina pe care primeam lecţii. Uşor, am devenit o parte din acea gaşcă, o parte importantă şi mâna dreaptă a lui Carter. Începuse deja să mă privească ca pe fratele său mai mic, nu ca pe fiul său, mai ales din cauza fizicului meu care s-a dezvoltat destul de repede. Deşi îmi plăcea să

cred că am un tată exact aşa cum mi-aş fi dorit. Când am câştigat prima cursă, mi-a oferit propria mea maşină. Eram ambiţios şi pasionat de viteză, aşa că am devenit repede unul dintre cei mai buni de pe pistă şi mi-am luat porecla de "Demon al străzii" atunci când am sărit pentru prima dată peste un tren. Obişnuiam să trecem doar peste calea ferată, prin faţa trenului. Dar într-o seară, sincronizarea a fost proastă şi trenul ne-a luat-o înainte. Nu suportam să pierd, şi la cât de nebun devenisem atunci, m-am suit cu maşina pe podul de deasupra căii ferate şi am sărit peste tren pe partea cealaltă. Aşa a apărut săritura pe deasupra trenului. A declarat mândru. Mai târziu, au adăugat rampa şi au numit-o Săritura Demonului, după mine!

L-am privit perplexă, deci el inventase nebunia prin care trecusem şi eu noaptea trecută, când eram sigură că m-am scăpat pe mine de frică.

— După asta, desfrânarea s-a amplificat. Creşteam, într-un fel care ameţea fetele şi mie îmi oferea o încredere nebunească. Am început să mă droghez şi am renunţat la şcoală o perioadă. Eram un adevărat demon atunci. Am prins pasiune pentru tatuaje şi am început să îmi

pictez singur corpul. Apoi l-am întâlnit pe Jay care era un *wet* pe atunci.

M-am cutremurat auzind acel cuvânt. Ştiam exact ce însemna: Wet li se spunea celor care consumau PCP – eu eram un wet.

— L-am ajutat să îşi diminueze dependenţa şi să treacă pe droguri mai uşoare. Şi el era bătut de soartă, la fel ca mine. Nu îşi cunoştea părinţii şi a crescut toată viaţa într-un orfelinat. Mai târziu ni s-au alăturat V şi Ty. Pe V a adus-o Jay, ei crescuseră amândoi la casa de copii, iar Ty era un copil ca mine, care voia să scape de lume şi să îşi verse viaţa în altceva. Mama îi murise de când era mic iar tatăl său îl bătea încontinuu. Era un beţiv notoriu care îşi folosea fiul drept sac de box. Ty a fost şi este extrem de deştept, dar tatălui său nu îi plăcea asta. Locul acestui băiat ar fi trebuit să fie la MIT acum, nu într-un garaj, instalând programe de viteză pe maşini de curse ilegale.

Am expirat adânc, realizând că fericirea acestor copii nu era nici pe departe atât de mare pe cât se părea. Ei fugeau de lume, se aveau unul pe altul, iar cursele şi fărădelegile îi menţineau în viaţă.

Ştiam şi eu destul de bine cât ajuta genul ăsta de libertate interzisă când voiai să uiţi de toate şi să devii altcineva.

— Ne-am luat garajul şi ne-am mutat toţi împreună, dar eu începusem să profit prea mult de noua mea viaţă. Mă bucur că nu m-ai cunoscut în perioada aia.

M-am încruntat uşor, fiind total împotriva vorbelor lui. Mi-aş fi dorit să îl cunosc pe Harris încă din copilărie, să fiu lângă el şi să îl consolez aşa cum nimeni nu o făcea. Şi la rândul său, el să mă consoleze pe mine.

Bănuiam că perioada lui de nebunie coincidea cât de cât cu a mea, când am luat-o şi eu razna şi mi-am schimbat stilul de viaţă. Mă întreb oare cum ar fi decurs relaţia noastră dacă ne-am fi întâlnit atunci.

Puteam să pariez pe ceva cu scântei.

— Dar ceva m-a trezit la viaţă! am tresărit când tonul său a devenit brusc serios. Şi-a dus mâna la gât, scoţând de sub tricou, lănţişorul pe care îl purta în permanenţă la gât, frecând între degete medalionul rotund pe marginile căruia se întindea şarpele.

— Ăsta a fost al mamei mele, a şoptit, privindu-l amar. Obişnuia să îmi spună că totul are un început şi un sfârşit. Întotdeauna trebuie

să fii conştient de asta. Când treci printr-o perioadă grea, trebuie să aştepţi şi să speri că va lua sfârşit şi vei fi fericit într-o zi. La fel şi invers, când eşti fericit şi împlinit, nu uita că asta se va termina într-un sfârşit. Trebuie să ştii să aştepţi, să îţi trăieşti viaţa şi să ştii să te opreşti atunci când ajungi prea departe. Niciodată nu i-am înţeles cuvintele şi nu le-am acordat atenţie, până când eu am ajuns prea departe, la sfârşitul a tot ce am fost odată. Uitasem cine sunt, ce sunt şi care este scopul meu. Viaţa mea era pe pista aia. Mă vărsam în mizerie ca să îmi curăţ sufletul plin de suferinţă. Mă transformasem atât de mult, încât atunci când mă priveam în oglindă, nu o mai vedeam pe *ea*, vedeam nenorocitul care şi-a bătut joc de ea. Păcatul e plăcut şi afrodiziac, te face să uiţi de tot, dar odată ce se termină, durerea rămâne agonizantă în urma lui. Nu mi-am bătut niciodată joc de o fată. Atunci când mi se punea pata pe una şi ştiam că va fi a mea, preferam să o fac pe ea să vină la mine. Obsesia mea cu tatuajul e într-un fel şi o protecţie pentru ele. De asta îl fac, ca toţi nenorociţii să ştie că este a mea şi să le fie teamă să se apropie de ea. Dar lumea a înţeles greşit asta, ei cred că este felul meu de a-mi marca posesia. Nu, este felul meu

de a-mi proteja iubita să nu treacă prin ce a trecut mama mea. Chiar dacă nu am reuşit să ţin la vreuna atât de mult pe cât ar fi trebuit, voiam să le protejez. Poate că era şi posesivitate în asta, mă poţi desluşi ca pe un mascul teritorial, dar înaintea acestor lucruri, era asigurarea că sunt protejate. S-ul vine cu multe: gelozie, posesivitate, dar mai ales protecţie.

Am clipit şocată. Şi eu credeam acelaşi lucru despre acel tatuaj până acum. Toată lumea crede asta. Dar se pare că drama copilăriei sale se revărsa asupra lui în cele mai dureroase şi exagerate moduri. Privind noul sens al acelui tatuaj, nu mi se mai părea atât de obsesiv.

— Mi-am creat un nume nu numai din felul de a şofa, ci şi din comportamentul sălbatic şi impulsiv. În special după... s-a oprit brusc, muşcându-şi buza şi strângând din ochi, părând că spusese ceva de care nu voia să aducă vorba.

— După ce? am repetat curioasă. A oftat adânc.

— După ce l-am omorât pe cel care şi-a bătut joc de V.

Braţele mi-au paralizat şi gura mi s-a deschis automat.

El m-a privit, analizându-mă cu o expresie rănită. Am încercat să mă calmez şi să nu fac

vreo scenă care l-ar putea răni şi mai tare, lăsându-l să continue.

A omorât un om.

Până acum, asta era doar un mod de a explica comportamentul lui. Am auzit deseori asta, dar nu credeam că o făcuse cu adevărat.

— Ea era nouă printre noi, tânără şi frumoasă. Mulţi au devenit interesaţi de ea, şi într-o noapte unul dintre ei a violat-o. A strâns din ochi, acel cuvânt părea să fie cel mai oribil pentru el.

— Ea îmi devenise ca o soră, dar era iubita lui Jay aşa că nu aveam niciun drept asupra ei. Cel puţin aşa a crezut nenorocitul ăla.

A scrâşnit din dinţi, lăsându-şi capul în jos.

— Îmi amintesc că nu mă puteam opri, pumnii mei continuau să îl lovească până l-au desfigurat şi l-au lăsat fără viaţă. Am pierdut controlul cu mine şi am lăsat furia să mă domine. Şi nu regret asta. Aş face asta cu fiecare violator nenorocit de pe pământ.

M-a privit serios, reacţia mea după aceste vorbe părând să fie decisivă pentru el.

Am respirat uşor şi mi-am pus palma peste obrazul său, menţinându-mi calmul. Nu era uşor să afli că iubitul tău omorâse un om – sau poate

chiar mai mulţi. Dar motivul pentru care o făcuse îi oferea tot dreptul. Imaginea lui V mi-a apărut în minte, întristându-mă când am realizat prin câte trecuse fata cu păr purpuriu ce părea să aibă mereu un motiv să glumească şi să fie fericită.

A închis ochii sub atingerea mea, liniştit de reacţia mea calmă.

— Ai avut toate drepturile să faci asta, am şoptit, apa mi-a intrat printre buze şi mi-am trecut limba peste ele.

Harris a zâmbit uşor şi şi-a proptit capul în palma mea, trăgându-mă mai aproape de el.

— Cel puţin de atunci nimeni nu a mai îndrăznit să se apropie de o fată în acel fel pe pistă. Oamenii veneau şi plecau, era populată din ce în ce mai mult de adolescenţi ca şi mine. Eu am rămas de bază alături de Carter şi alţi câţiva oameni din grupul său.

Fără să vreau, în minte mi-a apărut imaginea lui Joshua. Acum înţeleg reacţia lui Harris când nemernicul aproape m-a răpit de la şcoală, ştiind foarte clar ce avea de gând să îmi facă.

Încă avea lănţişorul în mână şi îl strângea între degetele sale. L-a privit din nou, dându-mi de înţeles că povestea despre acel obiect nu se terminase.

— Niciodată nu l-a purtat. Doar o singură dată, însă la mână. Obişnuia să îl ţină într-o cutie neagră de catifea şi îl privea ore în şir, parcă îi era teamă să îl pună la gât. Nici pe mine nu mă lăsa să îl port şi niciodată nu mi-a spus motivul. Dar era extrem de important pentru ea, şi când m-am întors la vechea mea casă, l-am găsit sub perna ei, în patul în care murise. Niciodată nu am putut să vând casa aia, este plină de amintiri dureroase, dar totodată şi de cele mai frumoase. Locul ăla e singurul care îi păstrează prezenţa.

Am zâmbit şi mi-am îndesat capul în umărul lui, amintindu-mi că în cele câteva dăţi când vorbise despre mama sa, nu pomenise de ea la trecut, semn că ea era încă vie în inima lui şi voia să rămână aşa.

— De atunci nu îl mai dau jos, nu ştiu ce a reprezentat pentru ea, dar acest medalion m-a ajutat să îmi reamintesc cine sunt şi care este scopul meu în viaţă. I-am promis mamei că nu îl voi căuta niciodată pe nenorocitul care a distrus-o, dar ştiu că mai devreme sau mai târziu, drumurile noastre se vor intersecta. Va veni *sfârşitul*. Niciunul dintre noi nu merităm să trăim pe acest pământ. El este un diavol, iar eu sunt demonul care a ieşit din el. Nici nu vreau să

îmi imaginez că acum e undeva prin lume, liber, distrugând alte fete exact aşa cum a făcut cu mama mea. O să moară din mâna mea chiar dacă ştiu că voi muri şi eu odată cu el... asta e tot ce îmi doresc.

Mi-am strâns speriată braţele în jurul său, tremurând din cauza cuvintelor pline de ură.

— Harris, încetează să te judeci din cauza trecutului. Nu e vina ta. Mama ta te-a iubit şi sunt sigură că încă te iubeşte de unde este. Ea şi-a dorit să fii un om bun. Răzbunându-te acum nu o să te mai ajute cu nimic.

I-am vorbit puţin cam dur, încercând să îl conving că vedea lucrurile total greşit. Şi-a întors chipul spre mine, chiar dacă faţa îi era umedă din cauza ploii, lacrimile din ochii săi erau evidente şi pline de durere.

— Tu vorbeşti?! Te simţi dezgustată pentru că părinţii tăi te-au creat într-o aventură de-o noapte. O noapte în care s-a creat o iubire la prima privire şi amândoi au fugit împreună să îşi creeze o familie în care să te crească pe tine. *Nu vezi*, Katherine! Nu vrei să vezi adevărul.

A declarat amar, făcându-mi inima să se zvârcolească de vină, pentru că avea dreptate.

— Eşti umbrită de duşmănie şi crezi că ai pierdut totul, că nu ai avut niciodată nimic. Că ai

fost o greşeală. Nu, Katherine. Eu sunt o greşeală. Un blestem. Eu nu mai am absolut nimic în afară de trei prieteni cu aceeaşi situaţie ca şi mine, un garaj vechi şi un motor care îmi menţine inima vie. Tu încă ai doi părinţi care chiar şi despărţiţi, se luptă să te ţină lângă ei şi să îţi dovedească cât de mult te iubesc. Nu aştepta să pierzi cu adevărat totul ca să realizezi cât de dură şi rece poate fi viaţa cu adevărat. Poate că nu ai totul, dar încă mai ai multe.

Mi-am strâns ochii, nereuşind să protestez în faţa cuvintelor sale, mi-aş fi dorit să o fac, dar nu puteam. Nu pentru că îi dădeam în totalitate dreptate, ci pentru că mă simţeam josnic ca eu să spun că nu mai am nimic când el tocmai îmi povestise adevărul despre viaţa sa.

— Te am pe tine, am şoptit, lipindu-mi fruntea de a sa.

— Nu! Eu te am pe tine. Tu mai ai doi părinţi care te iubesc.

Mi-a prins mâinile, ajutându-mă să mă ridic în picioare. Mii de înţepături îmi traversau coapsele în urma poziţiei nemişcate şi cu greu am reuşit să mă menţin dreaptă. I-am privit chipul umed şi plin de durere.

— Eu sunt singur. Mi-a prins mâna, ducând-o spre inima sa.

Mii de fiori îmi traversează corpul atunci când făcea asta. Îl simțeam atât de fragil acum, atât vulnerabil, şi mă bucuram că îşi deschisese inima în faţa mea în acest fel, lăsându-mă să îi cunosc adevărata viaţă. Plină de prea multă suferinţă, din păcate.

— Inima asta nu a mai bătut de mult cu un scop. De când a murit mama, am fost o umbră pe pământ. Fără un scop anume, doar să se distrugă pe sine şi pe alţii. Fără să simtă sau să mai iubească. Până la tine.

Propria inimă mi s-a urcat în gât când a spus asta. Nu ştiam dacă tocmai spusese ce credeam eu sau era doar o percepţie greşită din partea mea.

M-a strâns în braţele lui, aşezându-şi vârful degetelor pe obrajii mei. Electricitatea mi-a urcat până în tâmple. Am paralizat în faţa intensităţii cu care mă privea, buzele îmi tremurau uşor şi nu ştiam ce ar trebui să spun.

Acest loc era extrem de important pentru el, e mormântul mamei sale. El era numit demon, dar acest loc părea singurul în care acest demon îşi putea vărsa lacrimile.

Să îşi destăinuie sentimentele pentru mine aici, nu era ceva căruia să îi pot face faţă cu uşurinţă. Mi-a mângâiat în continuare obrazul,

privindu-mă cu tandreţe îmbibată cu durere, ţinându-mi palma lipită la pieptul său, simţindu-i inima bătând cu putere.

— M-am îndrăgostit de tine, Katherine.

Timpul s-a oprit imediat în loc. Pentru câteva secunde, dar care păreau ore pentru mine. Rostise clar, însă chiar şi aşa, nu eram sigură că ce am auzit era adevărat. Buzele mi s-au deschis uşor.

— Nu am nevoie de nimic mai mult decât să te privesc şi să ştiu asta. Sunt un suflet întunecat şi rece, dar asta nu înseamnă că nu îmi doresc o lumină care să mă încălzească. Întotdeauna te-am aşteptat, am aşteptat ziua în care inima mea să bată iar cu un scop. Şi a venit atunci când te-am văzut prima dată. Degetele sale au trecut uşor printre firele mele de păr, privindu-mă în ochi cu aceeaşi blândeţe.

Mi-a zâmbit tandru.

— Te iubesc!

Am paralizat!

Gura mi s-a deschis de uimire, picăturile de ploaie intrându-mi printre buze. Aceste două cuvinte mi s-au imprimat în memorie precum o mantră, afectându-mi coerenţa.

Mi-a observat şocul şi nu a mai aşteptat să spun altceva. Pur şi simplu m-a tras blând spre buzele sale, presându-le tandru peste ale lui.

Tocmai mi-a spus că mă iubeşte.

Aici.

După toate cele pe care mi le-a mai spus. Inima îmi bubuia în piept. Îmi simţeam mâna tremurând peste pieptul său, bătăile agitate ale inimi sale îmi pompau în palmă. S-a despărţit uşor de buzele mele şi am observat că ţinea ochii închişi. Apoi i-a deschis şi m-a privit la fel de calm, de parcă îşi luase o piatră grea de pe inimă. Acum aveam eu una care mă trăgea cu forţă spre pământ.

— M-mă... iubeşti? m-am bâlbâit, privindu-l încă şocată şi făcându-l să chicotească.

— Da, a răspuns simplu, dar în toată ameţeala mea, eram în stare să îmi dau seama că nu mințea. Mi-am scuturat capul, bulversată.

— De ce? m-am bâlbâit eu în continuare năucită, punând cea mai ridicolă întrebare într-o asemenea situaţie. Reacţionam exagerat, dar venind de la Harris, nu mă aşteptam niciodată să aud asta. Şi atât de repede. Eu îndrăzneam să îmi doresc doar să mă placă, în niciun caz să mă iubească. El a râs de stupefierea mea, mângâindu-mi apoi obrazul.

— Tu de ce respiri? întrebarea lui m-a lăsat surprinsă. Mi-am încruntat sprâncenele. Nu asta întrebasem eu. Ce analogie încearcă să facă cu mine? Eram prea bulversata să gândesc logic deocamdată. Harris redevenise serios, pierzându-şi amuzamentul, iar eu am înghiţit în sec.

— Ca să trăiesc, am răspuns primul lucru logic care îmi venea în minte. El s-a aplecat spre mine, lipindu-şi buzele de ale mele şi şoptind:

— Tot de asta m-am îndrăgostit şi eu de tine. Ca să trăiesc din nou.

Am înghiţit iar în sec înainte să mă sărute. Blând şi uşor, buzele lui abia mângâindu-le pe ale mele şi masându-mi părul la ceafă. S-a desprins în cele din urmă şi mi-a prins mâna ce fusese pe pieptul lui în tot acest timp.

— Să mergem. O să te îmbolnăveşti. Vocea serioasă şi îndurerată era din nou prezentă.

Ce?! Nu acum. Nu aşa. Nu putea să îmi spună că mă iubeşte şi apoi să plecăm pur şi simplu. Întotdeauna mi-am imaginat că eu îi voi spune prima asta. Mi-a frecat umărul, încercând parcă să mă încălzească şi a *aruncat* o ultimă privire spre mormântul mamei sale, *plin de durere*, luându-şi un adio tăcut de la ea.

Am făcut la fel, simţind o durere interioară că nu am avut ocazia să o cunosc pe această femeie aşa cum ar fi trebuit. Să îi mulţumesc că născuse şi protejase îngerul care mi-a salvat viaţa. Pentru că aşa mă simt acum lângă Harris: salvată.

Realizam că situaţia mea, deşi complicată, nu era atât de tragică precum credeam eu. Harris îmi *deschisese* acum ochii şi mă trezise la realitate.

A început să meargă, trăgându-mă după el prin picăturile din ce în ce mai dese care se transformau într-o furtună serioasă. Un tunet puternic m-a făcut să tresar. Acum era de-a dreptul înspăimântător.

Am intrat în maşină, păstrând în continuare tăcerea între noi. Harris şi-a dat geaca jos, la fel am făcut şi eu, deşi eram udă leoarcă şi acum simţeam cu adevărat frigul. Nasul îmi era înfundat şi începea să mă doară capul. Pastila de azi-dimineaţă nu putea face faţă singură. Mi-am frecat braţele, încercând să îmi calmez tremuratul.

Harris a privit complet pierdut în faţa sa, inspirând adânc şi încercând parcă să îşi revină. Să îşi expună sentimentele şi trecutul într-un asemenea fel nu pare un lucru obişnuit pentru el.

Încă eram şocată că îmi spusese atâtea, eram ferm convinsă că nu multă lume ştia adevărul despre viaţa lui. Asta, sau era nesigur pe declaraţia pe care mi-a făcut-o.

Aproape că aşteptam să îşi ceară scuze şi să retragă acel "te iubesc" şocant, şi am tresărit când i-am auzit telefonul sunând şi vibrând în buzunar. L-a scos, privind rapid ecranul şi încruntându-se scurt. L-a dus la ureche, afişând o expresie mai serioasă:

— Da!... Nu!... La ce oră?... Câte? a expirat adânc, frecându-şi fruntea cu buricele degetelor... Ai neapărată nevoie de mine?... Cu oamenii lui Reynolds? a tresărit dintr-o dată surprins... Bine, vin imediat! a închis repede, făcându-mă să ameţesc.

Mă simţeam ca într-un joc de cuvinte. Oare se rezumase la aşa puţine răspunsuri pentru că eu eram lângă el?

A expirat zgomotos pe gură, punându-şi mâinile peste faţă. La naiba! Acum chiar era momentul să deschid gura şi să spun ceva. Dar habar nu aveam ce.

eram un PMI (prea multă informaţie) gata să explodeze, cum obişnuia Nicky să spună atunci când gura mea vorbea prea mult. Dar

acum nu găseam nimic de spus, deşi aveam capul *plin*.

Şi-a întors privirea către mine, încercând să revină la normal. Acum chiar îl voiam pe demonul pervers înapoi. Aveam nevoie de el. Imaginea acestui înger torturat era mai chinuitoare decât orice replică acidă şi răutăcioasă mi-ar putea da. Chiar mai dureroasă ca o palmă peste faţă. Întotdeauna am preferat durerea fizică în locul celei sufleteşti.

— Eşti bine? vocea îi suna normal. Se pare că rugăciunea mi-a fost ascultată.

— Da, am răspuns simţind o usturime în gât. Tu eşti? Nu m-am putut abţine să nu îl întreb, deşi întrebarea lui se referea la starea mea fizică, având în vedere că ajunsesem din nou udă şi îngheţată în maşina lui. A aprobat din cap.

— Uite, Katherine... a inspirat din nou adânc. Şi acolo era. Ştiam că voia să retragă acele cuvinte. Am încercat să înghit, dar nodul mi s-a blocat în gât.

— Nu am mai povestit nimănui atât de repede adevărul despre trecutul meu. Doar Carter şi prietenii mei îl cunosc. Nici măcar Amber nu îl ştie pe tot. Nu mi-a plăcut şi nu îmi place să îmi deschid sufletul în faţa nimănui. Dar deja ţi-am spus ce simt în legătură cu tine,

aşa că am decis să îţi spun toate astea. Dar te-aş ruga să nu mai povesteşti nimănui ce ai auzit astăzi de la mine.

Cuvintele lui m-au surprins, dar m-au şi durut! Doar nu credea că îmi voi suna prietenii să le povestesc trauma din copilărie a Demonului. Ofensarea m-a făcut să mă încrunt.

— Harris, normal că nu voi spune nimănui! Tu ai secretele mele şi eu le am pe ale tale.

Un mic zâmbet s-a aşternut în colţul buzelor sale.

S-a mişcat rapid, apropiindu-se de mine şi prinzându-mi bărbia între degetele sale.

— Dacă ai ştii cât de provocator arăţi aşa udă.

Sprâncenele mi s-au ridicat surprinse de schimbarea din tonul său. Şi demonul pervers s-a întors. Cât de dor îmi era de zâmbetul ăsta.

— Hai să plecăm de aici, chiar nu vreau să păcătuiesc lângă cimitir. Poate mi te fură vreun mort.

Buzele încă îmi tremurau, dar nu am putut să nu râd la gluma lui macabră. Mi-a plasat un sărut scurt peste buzele tremurânde şi ude, pornind apoi maşina şi îndepărtându-ne de acest loc plin de durere unde îl cunoscusem pe

adevăratul Harris Stone şi mă îndrăgostisem şi mai mult de el. Dar mai mult decât atât; aflasem că şi el s-a îndrăgostit de mine.

Imaginea vorbelor sale mi s-a aşternut în minte fără să vreau: Eu alergând prin cimitir cu un mort scheletic după mine şi cu un demon nervos pe urmele lui, dezmembrându-i oasele.

Se pare că răceala mă afecta deja grav, aveam nevoie de un pumn serios de pastile. Strănutul puternic mi-a confirmat asta, la fel cele care au urmat, acompaniind tot drumul şi dându-i lui Harris o stare de nelinişte.

Normal era să râdă de mine, eram de-a dreptul caraghioasă, strănutând ca apucata şi tremurând din toate încheieturile cu dinţii clănţănindu-mi în gură. Arătam ca un personaj din desenele animate după ce a căzut accidental într-o piscină îngheţată. Dar el părea de-a dreptul îngrijorat.

M-a tras la pieptul său, strângându-mă în braţe aşa cum făcuse prima dată când m-a dus acasă să mă drogheze. Nu pot să cred că asta s-a întâmplat doar acum câteva zile.

Mi-am strâns braţele în jurul său, afundându-mi faţa pe pieptul lui şi calmându-mă instantaneu când respiraţia lui caldă mi s-a lipit de creştet.

A parcat în faţa casei mele şi imediat am realizat că nu mai rămânea cu mine. În apelul telefonic spusese că *vine imediat*. Chestia asta m-a lovit cu o durere de cap. Nu voiam să plece. Aveam nevoie de el acum.

— Să iei nişte Benylin după ce faci un duş fierbinte, şi te bagi în pat. Mi-a impus strict, făcându-mi programul şi pregătindu-mă pentru despărţire.

— Să mănânci ceva înainte. Sigur azi nu ai mâncat nimic, a continuat.

Aveam de gând să fac toate astea, dar cu el lângă mine. Să facem duş împreună, să mâncăm împreună apoi să ne încălzim amândoi sub pătura mea.

Am realizat cât de obsesivă devenise dependenţa mea pentru Harris. După noaptea trecută chiar îl voiam lângă mine non-stop.

Am inspirat adânc, aprobând din cap la pieptul său, nefiind sigură dacă am în casă medicamentul pe care mi l-a recomandat el.

— Rămâi, am şoptit, lipindu-mă mai tare de el. L-am simţit oftând.

— Nu pot. Părea serios şi într-un fel supărat pentru răspunsul lui. Ce avea atât de important de făcut? Ploua afară, nu aveau cum să organizeze o cursă acum. Sau au?

Am hotărât să nu fac pe copilul supărăcios şi să fiu matură, aşa cum e şi el. Mi-am înghiţit rugăminţile, ridicându-mi uşor privirea spre el.

— Când pot să te văd din nou?

— O să vin eu la tine. Simţeam nesiguranţa în vorbele lui, nici el nu ştia cât avea să dureze aşa-zisa problemă pe care o avea de rezolvat şi asta nu-mi place. Dar m-am conformat, aprobând scurt din cap.

I-am strâns tricoul în pumni, pregătindu-mă sufleteşte pentru ce urma să spun mai departe. Privirea lui era coborâtă spre mine.

— Harris, am respirat uşor, simţindu-mi inima în gât. Şi eu m-am îndrăgostit de tine. Cuvintele au ieşit ca o uşurare plăcută, dar care aduceau altă presiune odată rostite.

Ochii lui s-au mărit, plini de o uimire neaşteptată. Mi-am lipit uşor buzele de ale sale pentru că nu voiam ca momentul să fie stricat de alte cuvinte, aşa cum făcusem eu când el îmi spusese asta. Mi-a mângâiat obrazul când m-am depărtat de buzele sale.

— Nu spui asta pentru că am eu nevoie să aud, nu?

Mi-am încruntat puţin sprâncenele. Avea nevoie să audă?

Mi-am scuturat capul.

— Nu. O spun pentru că asta simt. Am şoptit, împiedicată în propriile cuvinte. Era prima dată când îmi exprimam sentimentele în faţa unui băiat şi asta includea mai multă tensiune de cât m-aş fi aşteptat.

— La început eram orgolioasă, tu erai aşa de impunător şi aveam impresia că te urăsc din cauza asta, dar cred că m-am îndrăgostit de tine din clipa în care era să dai cu maşina peste mine. Am glumit eu, deşi vorbeam serios. El a râs şi şi-a lipit din nou buzele de ale mele.

— Of, Doamne, chiar te iubesc! aproape că a râs de el, şi îmi va face plăcere să mă obişnuiesc cu asta.

— Şi mie. I-am zâmbit înapoi. S-a întins să mă sărute.

Dacă mai continua aşa, nu aveam să îl mai las să plece.

— Ne vedem mai târziu. Ai grijă de tine. Am spus în cele din urmă, îndepărtându-mă din braţele lui.

Trebuia să ies acum din maşină, pentru că simţeam lacrimile cum îşi fac loc în ochii mei. Chiar nu voiam să plece, zidul care stătea să cadă pe mine era susţinut cu tărie atunci când el

era în prezenţa mea, dar aveam să fiu strivită dacă el pleca.

— Sarcina mea e să am grijă de tine. Încearcă te rog să nu mi-o îngreunezi. S-a aplecat spre mine, prinzându-mi bărbia între degete.

Am înghiţit în sec, gândindu-mă imediat la disperarea lui de azi-dimineaţă. Când plecasem alături de tatăl meu pentru a-i afla trecutul tumultos şi plin de consecinţe neplăcute, dintre care fac parte şi eu.

Încă nu îmi puteam schimba părerea despre faptul că am fost o greşeală.

Am aprobat buimacă din cap, plănuind ca de acum încolo să îmi ţin în permanenţă telefonul după mine. Ceea ce nu făceam de obicei, eram complet paralelă comunicării telefonice. S-a întors spre bord şi am tresărit când din interiorul maşinii a ieşit un claxon puternic.

— Fii atentă! a zâmbit, făcându-mi cu ochiul. M-am încruntat nedumerită, blocând un alt strănut care urma să se ne strice momentul. Harris a claxonat din nou, de data asta mai ciudat.

Zgomotul a ieşit format din două claxoane scurte, apoi unul mai lung urmat de alte două

scurte la fel ca primele. A repetat sunetul de mai multe ori.

Am zâmbit amuzată, era un fel de melodie ciudată, dar surprinzător de plăcută, asemănându-se puţin cu bătăile unei inimi.

— Când auzi asta, să ştii că *vin la tine*. Am zâmbit mai tare, antrenată de ideea lui nebunească şi romantică.

— Semnalul nostru, a spus zâmbind. Radiam la propriu când Harris mă săruta cu zâmbetul pe buze. Era un lucru pe care o inimă normală nu avea puterea să îl suporte.

I-am văzut ochii fugind rapid spre ceasul de pe bord. Am înţeles că se grăbeşte, aşa că i-am zâmbit înţelegător, profitând încă o dată de dulceaţa moale a buzelor sale, apoi am deschis portiera şi am ieşit din maşină fără nici o vlagă. Încă plouă nebuneşte, aşa că mi-am folosit geaca, punându-mi-o deasupra capului pe post de umbrelă şi am fugit prin ploaie, intrând rapid în casă. Am lăsat uşa deschisă, privind din prag maşina care rămăsese nemişcată pe aleea din faţa casei mele.

Am zâmbit, lipindu-mi un sărut pe degete în palmă şi trimiţându-l spre el. Ca răspuns, a claxonat din nou, maşina scoţând acel sunet melodic pe care îl adoram deja.

Am început să râd, dar ştiam că nu avea să plece până nu intram în casă. I-am făcut cu mâna, zâmbind, şi apoi am închis uşa în urma mea. Nu am auzit motorul pornind, probabil din cauza zgomotului puternic produs de furtună, dar două secunde mai târziu am văzut maşina plecând din faţa casei mele într-o viteză specifică lui. Viteza pe care nu o folosise astăzi şi de care am fost surprinsă să realizez că îmi era dor.

Mi-am menţinut zâmbetul pe buze în faţa uşii închise, clătinând uşor din cap, nevenindu-mi să cred ce schimbare radicală luase viaţa mea în ultimele 24 de ore.

Aerul mi-a rămas în gât când m-am întors şi l-am văzut pe tata în spatele meu, cu braţele împreunate la piept şi o privire deloc prietenoasă. Am înghiţit în sec, simţind nervozitatea cum se instala din nou.

— Unde ai fost, Katherine?

— Nu e treaba ta, am mârâit printre dinţi, trecând pe lângă el. M-a prins de braţ, întorcându-mă spre el.

— Cine te-a adus acasă? Se pare că mârâiala lui avea aceeaşi tonalitate cu a mea. Uitase totul şi normal că acum se concentra pe cea mai mare problemă: Cu cine iese fiica lui majoră.

— Iubitul meu! cuvintele îmi erau mai hotărâte decât am crezut. Dar îmi plăcea al naibii de mult cum suna.

Oare ce a crezut tata când a văzut Ferrari-ul tunat din faţa casei lui?

— Iubitul tău?! a repetat cuvintele de parcă nu ar mai fi auzit de ele până acum. Nu mi-ai spus că ai un iubit.

— Nici tu nu mi-ai spus că ai două soţii! tonul meu nu ceda nimic, am realizat că jocul dominaţiei se mutase între mine şi tata. Îşi scutură capul, exasperat, eliberându-mi braţul.

— Katherine, nu am două soţii; ce trebuie să fac ca să înţelegi asta?

— O să înţeleg atunci când o anumită persoană nu o să mai aibă acelaşi nume ca al meu. Am scuipat printre dinţi, am chef de o ceartă serioasă cu el şi era nevoie de una, dar durerea de cap şi nasul înfundat nu erau de partea mea.

Tata a oftat, observându-mă pentru prima dată mai atent. Eram udă leoarcă.

— Te-ai vopsit din nou? întrebarea lui m-a luat prin surprindere, uitasem de culoarea reiniţializată din capul meu.

— E evident, nu? eram sarcastică, deci încă mai puteam să îi fac faţă. Într-un gest exasperat şi-a frecat fruntea cu vârful degetelor, închizând ochii.

— Katherine, trebuie să vorbim, a spus pe un ton serios. Oh, nu, nu am dispoziţia pentru discuţii şi alte secrete din trecut. Dacă nu primesc ceartă, nu mai vreau nimic.

— Trebuie să asculţi şi opinia mea, să discutăm, poate găsim o cale de mijloc.

— O cale de mijloc? am repetat, încruntându-mă.

— Da! O idee care ne facă pe amândoi să ne acomodăm cu noua viaţă.

— Tu ai propriile tale idei, tată, şi oricare ar fi alea, sunt sigură că nu vor fi pe placul meu. De acum încolo tu ai viaţa ta iar eu o am pe a mea.

— Katherine, încetează să mai vorbeşti aşa! se răsti la mine nervos. Dacă... şi-a trecut mâinile prin păr într-un gest de exasperare. Dacă ne-am muta toţi împreună? M-a privit nesigur, aşteptând parcă să explodez. Mi-a luat ceva să îmi dau seama la ce se referă. Am izbucnit într-un râs isteric.

— Prima idee bună, tată, am şi eu una. Dacă tot vrei să fim aşa apropiaţi, îi luăm şi pe mama

şi pe bărbatu-său şi ne mutăm toţi în vila lui cu 10 etaje, ca o mare familie fericită. Ce zici? Sarcasmul pulsa în mine, dar nu simţeam cu adevărat amuzamentul. Altă idee genială mai ai? am continuat, aţintindu-l serioasă cu mâinile în sân.

— Vreau doar să vorbim că doi oameni normali, îţi cer prea mult? părea terminat psihic.

— Poţi să vorbeşti cu cine vrei tu, eu n-am chef să te mai ascult. Întoarce-te la soţia ta iubită şi interzisă şi la fiica ta ascunsă şi trăieşte fericit aşa cum nu ai avut ocazia din cauza mea. Mie nu-mi mai pasă, tată, am suferit prea mult pentru persoane care mă privesc ca pe o îndatorire, nu ca pe un copil. Tu şi mama puteţi să fiţi fericiţi cu cine vreţi de acum înainte, eu am terminat-o cu voi.

Abia când am terminat de vorbit, am realizat că lacrimile îmi curgeau şiroaie pe faţă şi sughiţam după fiecare cuvânt. Tata mă privea cu o expresie îndurerată, încercând să mă ia în braţe, dar m-am smuls din îmbrăţişarea lui şi am luat-o la fugă pe scări, încuindu-mă în camera mea.

M-am lăsat să cad uşor pe podea, frecându-mi spatele de uşă şi luându-mi faţa în palme. Tata era de cealaltă parte, bătând în uşă şi

implorându-mă să îi deschid şi să vorbesc cu el. Îl auzeam plângând. Nu voiam să îl mai ascult. Tot ce spunea nu făcea decât să mă rănească şi mai tare.

Am pierdut noţiunea timpului pe podea, lângă uşă, strângându-mi genunchii în braţe şi încercând din răsputeri să nu mă mai gândesc la nimic. Îmi amintesc că obişnuiam să fac asta înainte, după ce a plecat mama. Ghemuindu-mă într-un loc întunecat şi blocându-mi mintea complet, privind în gol ore în şir şi simţind că totul era mult mai uşor când viaţa părea goală.

Tata a plecat în cele din urmă, văzând că nu am nici cea mai mică intenţie să îi dau drumul sau să vorbesc cu el. Amorţită şi înfrigurată, m-am ridicat în cele din urmă de jos. Hainele erau încă ude pe mine şi îmi transformaseră corpul într-un jeleu îngheţat.

Mi-am adus aminte de sfaturile lui Harris şi am hotărât să le urmez, oricum mintea mea nu putea gândi nimic logic care să mă ajute acum. Am dezbrăcat hainele scorojite, căutând în dulap altele mai groase înainte să merg la duş. Chiar dacă în cameră era destul de cald, eu tremuram din toate încheieturile şi acum rămăsesem şi goală.

Cotrobăind prin dulap, mi-am auzit telefonul vibrând pe undeva prin cameră. Am întors capul derutată şi l-am observat pe noptiera patului, ceea ce însemna că nici nu îl luasem cu mine când am fost cu Harris la mormântul mamei sale.

Trebuia să mă obişnuiesc să ţin telefonul după mine, deşi acum îmi prinsese bine; tata sigur ne-ar fi deranjat cu apelurile lui. Am ridicat telefonul de pe noptieră, cu dinţi clănţănindu-mi în gură şi în potopul de mesaje şi apeluri de la tata, am remarcat imediat mesajul de la Harris. L-am deschis cu un mic zâmbet în colţul gurii tremurânde.

***Harris**: Sper că ai mâncat şi ţi-ai luat pastila. Nu vreau să te sărut cu mucii la nas.*

P.S.: Mi-e deja al dracu' de dor de tine.

Am început să râd, mesajul său făcându-mă imediat să mă simt mai bine. Deşi stilul său dominant nu se dădea bătut deloc.

***Me**: Ei bine, atunci va trebui să rămâi nesărutat. Eu şi tata am avut un brainstorming care nu s-a terminat fără traume.*

P.S.: Şi mie îmi e dor de tine, vino mai repede.

I-am trimis mesajul cu un zâmbet surprinzător de larg pe buze, deşi încă eram goală şi tremuram serios, dar înainte să mă întorc la dulapul meu, telefonul mi-a bâzâit din nou în mână.

***Harris**: Vorbeşti în termeni economici cu mine, domnişoară Wrise? Şi care dintre voi şi-a susţinut ideea mai bine?*

N-o să mă vezi din nou dacă nu îţi iei pastila. Nu pot să câştig cursele dacă sunt ocupat să îmi şterg nasul.

Domnişoară Wrise?! De ce nu îmi place cum suna asta? A, da, pentru că mai era cineva numită aşa.

***Me**: Adică maşina ta demonică şi mega tunată, capabilă să sară peste o navetă extraterestră, nu are dotări de ştergere a nasului? Nu pot să cred!!!*

Nimeni nu a câştigat, fiecare cu ideea şi opinia lui. Şi nu pot să îmi iau pastila sau să fac

tot ce mi-a ordonat demonia dumneavoastră pentru că nu mă laşi în pace. În momentul ăsta sunt goală în mijlocul camerei, încercând să îmi caut haine călduroase şi uscate, dar tu mă ţii ocupată, deci să nu dai vina pe mine dacă îţi dau răceală.

Mesajul de răspuns a venit într-o secundă. Doamne, băiatul ăsta e rapid în toate privinţele.

***Harris**: GOALĂ???*

Mi-am dat ochii peste cap apoi am început să râd, normal că asta i-a atras lui atenţia din tot mesajul meu.

***Me**: Goală. (fără caractere mari).*

***Harris**: Pe toţi dracii, sunt la volan şi habar nu ai unde mi-a fugit mintea în momentul ăsta. Dacă o să fac accident, va fi din vina ta.*

P.S.: Sper că ai draperiile trase, nu vreau să îţi omor toţi vecinii pentru că se bucură de ce e al meu.

***Me**: Al tău?! S-a şters tatuajul, Demonule, sunt din nou propria mea proprietate, şi mă gândeam la un striptease pe balcon... în ploaie... ce zici?*

***Harris**: Ce îţi place să te joci cu focul, deci nu îţi iubeşti prea mult vecinii de îi vrei morţi, nu? Şi, da, AL MEU. Doar AL MEU. I-aţi pastilele şi îmbracă-te, iubito, o să stai destul dezbrăcată când vin la tine.*

***Me**: Ador să mă joc cu focul. Lasă-mi vecinii în pace, se bucură şi ei de un spectacol gratuit şi de calitate. Nici nu vreau să mă gândesc de ce aş sta dezbrăcată când vii la mine.*

***Harris**: E spectacolul MEU şi o să vreau o reprezentaţie mai încolo. Am planuri mari cu tine. I-aţi pastila şi bagă-te în pat, nu mă face să vin eu să te bag pentru că o să intru cu tine şi o să te încălzesc mai rău decât ai nevoie acum.*

Te iubesc!

***Me**: S-a înţeles, demonia dumneavoastră. Nu vreau să iau foc în propriul meu pat.*

Reprezentaţie?! Ne pare rău, domnule, s-au terminat biletele, spectacolul va începe în două minute iar dumneavoastră nu aveţi timp să ajungeţi.

Şi eu te iubesc!

***Harris**: Îmi pui cumva la îndoială calităţile de şofer? Sunt în faţa casei tale într-un minut, cu bilet în primul rând, plus acces în culise. Clar o să fac accident gândindu-mă că tu eşti goală acum şi vorbeşti cu mine prin mesaje.*

Dacă mă iubeşti, I-AŢI PASTILA!

Mi-am dat ochii peste cap, amuzată. A fost cel mai lung schimb de mesaje de până acum şi unul în care nu ne ciondăneam... prea mult. Şi brusc începea să îmi placă telefonul, deşi îl preferam aici lângă mine, chiar şi dezbrăcată, aveam nevoie de el mai mult decât de orice.

Am realizat că mă întinsesem din nou pe jos, rezemată de pat şi bineînţeles, goală puşcă. Am aruncat o privire rapidă spre fereastră şi slava Domnului că draperiile erau trase. Nu voiam să fiu vinovată pentru disecarea unui întreg cartier de către iubitul meu demon posesiv şi, se pare, extrem de gelos. Am tresărit când alt ciocănit în uşă a spart liniştea din camera mea.

— Katherine, scumpo, trebuie să merg la serviciu, dar vreau să discutăm diseară. Trebuie să înţelegi cum stau lucrurile. Tu eşti fetiţa mea, Katy, ai fost şi vei rămâne întotdeauna preferata mea, trebuie să mă înţelegi şi pe mine, nici măcar nu ştiam de existenţa lui Amber până acum câteva luni. Mi-e destul de greu să mă obişnuiesc cu toate astea şi vreau să vorbesc mai multe cu tine. Încă eşti tot ce am şi nu vreau să te pierd, scumpo. Te iubesc, Katherine, eşti copilul meu şi te rog încetează să te mai gândeşti că am regretat măcar o secundă că te-am făcut.

Vorbele lui mi-au adus alte lacrimi în ochi, mi-am muşcat buza, încercând să la opresc fără să îi răspund. M-am ridicat de jos, luându-mi pantalonii de trening din dulap şi o bluză, iar după ce am auzit uşa de la intrare închizându-se în urma lui, am ieşit din cameră cu scopul de a-mi face un duş fierbinte şi relaxant. Deşi schimbul erotic de mesaje cu Harris mă încălzise puţin. Era uimitor ce îmi putea face băiatul ăsta doar prin câteva cuvinte pe ecranul unui telefon.

După un duş mai scurt decât mi-aş fi dorit, am ajuns în sfârşit în patul meu cald, dar brusc,

deranjant de gol. Nu îmi era foame deşi nu mai mâncasem de ieri după-amiază.

Am luat câteva pastile pentru gripă şi răceală din sertarul tatei şi m-am înfofolit în pătura mea veche, aducându-mi aminte de acum două nopţi când Harris a dormit în acest pat cu mine. Părea să fi trecut atât de mult timp de atunci. Să nu mai vorbim de noaptea trecută.

Acum, lucidă, realizam ce *am făcut* noi doi. Am fost pentru prima dată complet goală în faţa unui băiat şi am atins un nou nivel de satisfacţie. Momentul de pe capota maşinii sale mi se derula în minte, făcându-mi obraji şi trupul să ia foc din nou. Lui Harris îi plăcea să se joace cu stările mele termice.

Nu îmi venea să cred că m-a satisfăcut oral, noroc că eram beată şi puţin drogată, aşa că m-am bucurat din plin de moment, îmi amintesc că voiam chiar mai mult, mult mai mult. Dar el părea să fie mai conştient şi matur decât mine, de aceea îl iubeam. Asta e, am spus-o şi nu am de gând să mai dau înapoi. Îl iubeam pe acest băiat, transformat prea rapid şi crud într-un bărbat. Îl iubeam din tot sufletul şi felul lui de a mă înnebuni îmi menţinea inima vie şi zâmbetul pe buze. Era tot ce aveam nevoie. *Răul bun*.

Mai erau şi toate celelalte lucruri pe care le aflasem. Încă nu puteam să cred că mama mea a fost o stripteuză. M-a minţit atâta timp, am crezut că era femeia perfectă, îmi doream să fiu ca ea, dar când-acolo, ea a fost o dansatoare desfrânată într-un club de noapte.

Cum puteam să trăiesc cu toate astea? Cu noua, sau mai bine zis prima soţie a tatălui meu, cu sora mea vitregă care îmi era totodată cel mai mare duşman şi fosta prietenă a iubitului meu?

M-am răscolit în pat, inundându-mă în contradicţii şi încercând să pun lucrurile cap la cap şi să iau o decizie.

Am fost întreruptă de câteva ori de apelurile prietenilor mei care îşi făceau griji din pricina chiulului meu neanunţat de astăzi. Mai ales că nici Harris nu venise – motiv în plus de panică.

Se pare că doamna Ghelager era foarte supărată pe noi, dar încă mai aveam timp până luni să ducem proiectul. Speram că Ty ne poate repara *bebeluşul*. Discuţiile au fost scurte, fără alte detalii, deoarece nu aveam dispoziţia acum pentru ele.

Îmi era extrem de dor de Harris şi trecuseră doar două ore de când îl văzusem ultima dată.

Era posibil să devii dependent de o persoană într-un timp atât de scurt?

Am recitit mesajele lui, căutând vreun indiciu în ele care să îmi spună unde era acum.

Mi-am amintit de Carter. A spus că era mâna lui dreaptă, dar brusc asta nu prea avea sens. Harris participa la curse ca toţi ceilalţi şi mă întreb ce era atât complicat în organizarea unei curse de stradă încât să ai nevoie de o mână dreaptă care să vină la comanda ta în orice moment al zilei. Ceva nu se lega şi am devenit curioasă să îl cunosc pe acest Carter. Şi mai pomenise un nume în conversaţia telefonică, care l-a făcut să tresară pe moment, dar nu mi-l mai aminteam.

Gripa îmi moleşea corpul şi mintea, încă tremuram puternic, şi orice aş fi făcut, nu reuşeam să mă încălzesc. Lipsa somnului din noaptea trecută se revărsa acum peste mine cu o oboseală cruntă şi o durere paralizantă în tot corpul din cauza răcelii. În cele din urmă m-am scufundat într-un somn neliniştit...

Eram conştientă că visez... sau era altceva care îmi reda sentimentul ăsta? Era îngrozitor de frig în jurul meu şi strânsorile dure mă ţineau imobilizată. Nu puteam distinge nimic clar în jurul meu, mintea nu îmi era deloc lucidă şi imaginile din faţa mea se schimbau constant, la fel şi starea mea psihică. Doamne, ce se

întâmpla cu mine? Cunoşteam sentimentul ăsta într-o anume măsură, dar acum era mult prea puternic.

Am început să ţip, simţindu-mi gâtul arzând şi zvârcolindu-mă în strânsorile reci şi puternice. De ce sunt legată?

În faţa mea am desluşit pentru prima dată o uşă. O lumină puternică mi-a ars ochii atunci când aceasta s-a deschis şi un zâmbet sadic m-a întâmpinat în sclipirea orbitoare. Corpul mi-a paralizat complet în faţa bărbatului cunoscut, dar pe chipul căruia se citea răutate şi plăcerea de a mă vedea aşa.

Am înghiţit în sec, simţindu-mi dintr-o dată gura uscată. E el... nu, nu putea fi el.

— Harris?! am bâiguit cu buzele tremurânde, înghiţind în sec. Zâmbetul i s-a întins mai mult şi în cele din urmă a izbucnit într-un râs isteric.

— O să mă distrez cu tine! s-a apropiat de mine, cu privirea diavolească şi întunecată, care chiar dacă era mascata din nou de ochii negri de la început, nu părea să fie a lui. Am început să ţip din nou, cu adevărat speriată de bărbatul pe care nu îl mai recunoşteam.

Mă zbăteam în lanţurile puternice, încercând să mă îndepărtez de mâinile sale care mă mângâiau într-un mod scârbos.

— Lasă-mă! am ţipat puternic, simţind frica cum îmi făcea inima să bubuie în piept.

De ce îmi era atât de frică de el?

— Katherine... Katherine, iubito, trezeşte-te. A început dintr-o dată să ţipe la mine şi să mă zgâlţâie puternic...

Am deschis brusc ochii, respirând rapid de parcă aş fi ieşit deasupra apei după ore în care m-am zbătut după aer.

— Katherine?... m-am întors dintr-o smucitură, observându-i chipul lângă mine. Corpul îmi era transpirat şi firele de păr mi se lipiseră de faţă şi de obraji.

Ochii lui fixaţi într-ai mei m-au adus din nou în pragul isteriei.

— Nu! Pleacă de lângă mine! am ţipat, ridicându-mă în şezut şi smulgându-mă din braţele lui.

13. SECȚIUNEA SECRETELOR

Ochii lui s-au mărit înspăimântaţi spre mine, refuzând să îmi dea drumul din braţe.

Respiraţia mea a accelerat în timp ce mă luptam cu braţele ce mă ţineau captivă pe sub pătură.

— Katherine, iubito, sunt eu. Ce ai visat? m-a întrebat speriat.

Am privit spre expresia lui în timp ce aproape îmi dădea drumul din braţe din cauza agitaţiei mele disperate.

M-am oprit şi mi-am scuturat zdravăn capul.

Am încercat să îmi revin, închizând ochii şi masându-mi tâmplele cu vârful degetelor. L-am privit din nou lângă mine şi am fost surprinsă să realizez că nu era cel din visul meu. Era atât de ciudat, arăta la fel, dar într-un fel, ceva îl oprea să fie identic aceluia. Şi acel lucru nu era expresia macabră pe care o avea cel din vis.

Probabil răceala şi veştile tumultoase de astăzi se revărsau peste mine într-un mod cât mai ciudat. Am respirat încă odată adânc şi l-am privit cu o privire blândă de data asta.

— Îmi pare rău, în ultima perioadă visez cam mult, m-am scuzat, încruntându-mă. De la apariţia lui Harris, coşmarul meu obişnuit a dispărut, dar era înlocuit de altele mult mai ciudate.

S-a liniştit vizibil, expirând uşurat, încolăcindu-şi din nou braţele în jurul taliei mele şi trăgându-mă lângă el. Fără să îmi dau seama, mi-am amintit de visul de acum câteva nopţi. Cu uliul. Acela se adeverise şi... Oh, Doamne!

Am inspirat brusc. Uitasem cealaltă parte a visului meu. În care tata pleca alături de altă femeie şi de fiica ei pe care o strângea în braţe şi o săruta exact cum făcea cu mine. Acelea trebuiau să fie Roberta şi Amber.

Am început să tremur înspăimântată, realizând cât de mult se adeverise visul acela, apoi şi mai înspăimântată de cel de acum. Dacă acesta se adeverea, aş fi distrusă. Nu aş supravieţui unui Harris care vrea să îmi facă rău. Inima mea a suportat destule.

— Şhh... Harris încercă să mă calmeze, mângâindu-mi spatele şi lipindu-mă de pieptul

său. I-am strâns tricoul în pumni, afundându-mi faţa pe scobitura gâtului său.

— Iubito, ce ai visat? vocea lui caldă mă liniştea, nu semăna deloc cu cea sadică şi *plină de venin* a celui din visul meu.

Am clătinat din cap, încercând să uit şi să nu îl sperii şi pe el cu visele mele tâmpite, chiar dacă o mică parte din mine încă tremura la atingerea lui.

La dracu'! Nu voiam să-mi fie frică de el. Toate astea se datorau probabil sutelor de lucruri pe care le-am auzit despre el şi despre comportamentul lui. Dar eu ştiam cum era cu adevărat, îmi arătase astăzi.

Am încercat să revin la realitate, acea realitate în care Harris era în camera mea, în patul meu, ţinându-mă în braţe.

— Cum ai intrat aici? l-am întrebat, ridicându-mi privirea spre el.

— Nu-ţi încui uşa. A răspuns încruntându-se, parcă deranjat de lucrul ăsta. Am ridicat din umeri.

— Tata a ieşit ultimul din casă.

— De acum încolo vreau să o ţii încuiată în permanenţă, da? mi-a prins bărbia, rostind cuvintele ca pe o rugăminte, sau un ordin. Nu

îmi puteam da seama. Tonul lui era destul de complicat uneori.

— De ce? am bâiguit, simţindu-mi brusc gâtul uscat, am nevoie de un pahar de apă.

— Pentru liniştea mea, spuse, uitându-se fix în ochii mei.

Am încuviinţat din cap, neavând chef de un nou interogatoriu. Mi se părea exagerat, dar nu aveam forţa să scot cuvintele de la el în momentul ăsta.

— Eşti de mult timp aici? am întrebat, încercând să schimb subiectul.

— De vreo oră. Tremurai când am venit aici, dar nu am vrut să te trezesc. Eşti adorabilă când dormi, pari mult mai cuminte şi ascultătoare. A zâmbit şiret, mângâindu-mi obrazul, am simţit cum mă roşesc. Am realizat că nu îmi mai era frig deloc, corpul lui emana o căldură dumnezeiască lipit de al meu. Şi slava Domnului că nasul meu nu emana nicio secreţie deranjantă încă.

— Şi acum... cum rămâne cu spectacolul ăla? a ridicat pervers din sprânceană, făcându-mă să chicotesc.

— Ne pare rău, domnule, spectacolul s-a terminat cu mult timp în urmă. Am spus, încercând să imit o voce cordială şi serioasă.

Ăştia eram noi. De la suferinţă la perversitate într-o secundă.

Şi-a mijit ochii nemulţumit, am încercat să îmi înăbuş zâmbetul, muşcându-mi limba.

— Hmm, având în vedere că o cunosc pe artistă, nu pot obţine un nou spectacol în privat? zâmbetul ăla mă înnebunea, dar trebuia să rămân serioasă.

— Ne pare rău, domnule, artista noastră nu oferă reprezentaţii în privat. Aveam un aer profesional şi mă simţeam ca asistenta unui superstar.

— Mmm... mârâi, mijindu-şi din nou ochii la mine şi ţuguiindu-şi buzele ofticat.

Mi-am muşcat din nou limba, încercând să devin serioasă, deşi cu siguranţă un zâmbet *se juca* în colţul gurii mele şi ochii mă dădeau de gol că mai aveam puţin şi izbucneam în râs.

— Foarte încăpăţânată artista asta a voastră, a rostit cu un aer al naibii de serios, deşi clar îi venea şi lui să râdă, se abţinea mai bine decât mine.

Mi-am trecut limba peste buze, mascându-mi chicotitul.

— Celebritatea, domnule.

— Aha! îngână, trecându-şi şi el limba peste buza de jos. Doamne, cât adoram când face asta.

Deodată şi-a fixat ochii pe ai mei, arzându-mă cu o privire demonică, dar totuşi amuzată, care nu prevestea lucruri bune. M-am ridicat rapid cu ochii mari, dar înainte să apuc măcar să respir, s-a năpustit asupra mea ca un tigru, înşfăcându-mi talia şi azvârlindu-se peste mine în patul care a scârţâit supărat din cauza agitaţiei noastre.

Am ţipat amuzată, încercând să scap de sub el. Dar era deasupra mea precum un bloc de ciment, imposibil de clintit.

— Atunci să îi dăm puţină educaţie artistei ăsteia, să fie mai politicoasă cu fanii de acum încolo. A mârâit pe pielea gâtului meu, frământându-mi frenetic şoldul în palma stângă iar cu cea dreaptă mă ţinea imobilizată sub el.

Mi-a desfăcut dintr-o mişcare fermoarul bluzei de trening, lăsându-mă în maioul puţin cam decoltat.

— Fanii?! am repetat, ridicând obraznic din sprâncene, încercând să rămân conştientă.

— Aham!

— Ne pare rău, dar…

— Of, mai taci! a spus exasperat într-un mod comic, lipindu-şi dintr-o dată buzele de ale mele. Doamne, aveam să mă obişnuiesc vreodată cu gestul ăsta fără ca inima să îmi stea în loc?

A zâmbit, continuând să mă sărute apăsat, limba sa invadându-mi gura, iar mâna lui a început să mi se plimbe senzual pe coapsă.

— Hmm, ador pantalonii de trening, a mârâit, încă presat peste buzele mele.

Eu adoram mârâitul lui. Vocea aia răguşită şi joasă ce era în stare să mă hipnotizeze.

— Huh? m-am încruntat, cu siguranţă eram orice, numai sexy nu, în vechii mei pantaloni de un albastru închis şi şters, mult mai largi acum decât anul trecut.

— Sunt mai... accesibili, zâmbi pervers peste buzele mele, mână zburându-i deasupra beteliei şi făcându-şi obraznic loc în pantalonii mei. Am tresărit simţind un fior cum îmi traversează tot corpul când mâna sa caldă a coborât pe pielea coapsei mele.

— Ah...ăăă... domnule, nu cred că artista noastră este de acord cu genul acesta de educaţie. O cam înnebuneşte şi preferă să rămână lucidă pentru următorul spectacol, dacă

nu vă supăraţi. Am gâfâit şi m-am mişcat după atingerile lui.

A început să râdă. Oh, la dracu', eram leoarcă deja.

— Dar mi-a spus să vă transmit că va adoră zâmbetul, s-a îndrăgostit de el. Am continuat eu, încercând să par serioasă şi neajutorată, deşi mâna sa îmi intra printre picioare, mângâind acum interiorul coapsei şi urcând spre un loc periculos pentru sănătatea minţii şi a inimii mele.

— Doar de zâmbetul meu s-a îndrăgostit? a întrebat, imitând un aer dezamăgit, însă păstrându-şi expresia perversă. Doamne, cum făcea asta?

— Şi de ochii dumneavoastră şi de buzele revoltător de senzuale şi de mâinile neastâmpărate care o fac să îşi piardă minţile în momentul ăsta şi de părul superb şi negru în care şi-ar înfige mâinile acum. Şi chicotul. Să nu uităm de chicot.

— Doar atât? continuă tortura, fierbându-mă la foc mic. Până acum îmi era frică de mâna aia, dar acum mă stârnea atât de tare încât simţeam că explodez. Vreau să mă atingă cum o făcuse noaptea trecută.

— Pentru că mie îmi plac mult mai multe lucruri la ea, şopti, coborând pe gâtul meu şi plimbându-şi uşor vârful limbii pe pielea mea transpirată. Am gemut incontrolabil fără să îmi dau seama.

— Serios?! Ce vă place la ea? l-am întrebat, îndoindu-mi corpul sub el, încercând să îi duc mâna acolo unde îmi doream. Dar continua să se mişte înnebunitor pe interiorul coapsei mele. Mi-am strâns picioarele, prinzându-i palma între ele.

— Totul! a rostit hotărât printre dinţi, mâna sa prinzând imediat *viaţă* între picioarele strânse şi dintr-o mişcare era acolo unde îmi doream să fie.

Am gemut, corpul tremurându-mi puternic iar buzele sale s-au lipit din nou sălbatic de ale mele.

Era o senzaţie mult mai intensă acum. Răceală nu îmi dăduse pace complet, dar mă simţeam mult mai bine şi nici o altă otravă anafrodiziacă nu îmi tulbura mintea. Eram lucidă şi complet conştientă de ce îmi făcea.

Am gemut în gura lui când degetul său a urcat uşor pe materialul chiloţilor mei, pătrunzând în interiorul acestora. Am înghiţit în sec, prinzându-mi mâinile în părul său şi

strângându-l în pumn. Mi-am ridicat bazinul, lipindu-mi pelvisul de abdomenul lui.

Eram atât de mică sub el, neajutorată şi în flăcări. Pentru prima dată, adoram să mă simt aşa. Limba sa mi-a inundat gura, împletindu-se frenetic cu a mea.

Am tresărit ca în urma unui electroşoc când degetul său mi-a atins feminitatea, începând să îl mângâie de sus în jos. A gemut când l-am tras mai tare de păr, lipindu-l de mine. Iubeam sunetul ăsta. Atât de gutural şi puternic, semn al plăcerii pe care i-o provoc eu.

— Ador să văd cum îmi răspunde corpul tău. La cea mai mică atingere... a şoptit ultima parte, făcând doar o mică mişcare cu degetul său, dar suficient să mă arcuiască sub el, pentru că ştia exact unde să mă atingă. A gemut din nou întărâtat de reacţia mea imediată.

Devenea din ce în ce mai excitat, joaca noastră şi ciondăneala se terminaseră.

I-am simţit erecţia pe partea din faţă a coapsei mele. Genunchiul său era între picioarele mele, depărtându-le şi permiţându-i mai mult spaţiu pentru mâna lui obraznică.

— Atât de pură... a şoptit, presărându-mi un sărut pe maxilar. Atât de senzuală... a continuat,

coborându-şi buzele pe gâtul meu. Atât de frumoasă.

Am gemut puternic, simţind că înnebunesc, corpul mi s-a îndoit de plăcere când degetul său a pătruns în mine, explodându-mi fiecare simţ. Nu mai durea ca noaptea trecută, era atât de intens şi de plăcut, era ca un foc care ardea oferindu-mi totodată plăcere maximă.

Am ţipat, strângându-i mai tare părul în pumni când şi-a introdus alt deget în interiorul meu. La dracu'! Doare din nou, cea mai plăcută durere pe care am simţit-o în viaţa mea. A gemut din nou, simţindu-mi plăcerea şi trupul care se zvârcolea sub el, continua să îmi sărute frenetic gâtul.

Degetele au început să se mişte în interiorul meu, mângâindu-mi pereţii interiori apoi ieşind uşor şi intrând la loc. Într-un joc ameţitor de du-te-vino care îmi înteţea respiraţia şi îmi inunda trupul în transpiraţie. La dracu', voiam să scap de hainele de pe mine, simt că iau foc.

— Hai, iubito, simte-mă! a respirat adânc pe gâtul meu, plin de dorinţă, şi corpul mi-a explodat din nou, îndoindu-se într-un orgasm care m-a sleit de puteri.

Imediat a urmat geamătul puternic a lui Harris, lipindu-şi puternic trupul de al meu,

simţindu-l cum se afundă şi el în plăcerea orgasmului. Am rămas nemişcată pe saltea, mâinile căzându-mi din părul său şi alunecând în jos pe umerii lui.

Era al treilea orgasm pe care mi-l provoca, dar de ce acesta mă obosise atât de rău? Probabil noaptea trecută aveam mult mai multă energie din cauza alcoolului şi a drogurilor din organism. Acum eram posedată de slăbiciunea gripei şi îmi simţeam corpul neputincios şi paralizat. Cea mai dulce şi plăcută paralizie pe care am simţit-o în viaţa mea. Radiam sub el.

— Doamne, cât mă înnebuneşti! a gâfâit Harris pe pielea gâtului meu, stând încă deasupra mea însă susţinându-şi cu dificultate greutatea, să nu cadă pe mine. Tremura, iar membrul său încă erect se înfigea puternic în abdomenul meu, prin materialul blugilor săi.

Cât de mult se abţinea? Şi eu îl voiam, deşi eram deja obosită, voiam atât de mult să îl simt cu totul în mine.

— De ce te-ai oprit? l-am întrebat, realizând că îmi tremură vocea.

— Toate la timpul lor, iubito. Respiră apăsat pe pieptul meu, sărutând tandru porţiunea de sâni neacoperită de materialul maioului.

— Te iubesc! a şoptit, ridicându-şi privirea spre mine şi mi-am deschis buzele, dar el a pus degetul peste ele.

— Nu, nu spune că şi tu mă iubeşti. A zis şi m-am încruntat confuză. Voiam să spun asta.

— Când îţi spun că te iubesc, vreau doar să asculţi cuvintele astea şi te bucuri de sentiment. Să îmi simţi iubirea fără datoria să îmi spui şi tu imediat că mă iubeşti. O să îţi spun asta de fiecare dată când simt nevoia şi tu vreau doar să o auzi şi să simţi. La fel şi tu, spune-mi că mă iubeşti când simţi nevoia şi eu o să mă droghez cu declaraţia ta.

Am înghiţit uşor în sec, nu ştiam prea multe despre menţinerea unei relaţii, dar ce ştiam oricum nu se aplica la Harris. El avea propriile reguli. Mă privea încă atent aşa că am zâmbit şi am aprobat din cap, îmi plăcea ideea lui.

A zâmbit şi el şi s-a aplecat peste buzele mele.

— Te iubesc, a spus din nou, atingându-le uşor şi privind în ochii mei. I-am închis şi i-am savurat cuvintele, realizând că avea dreptate, spunând repede "te iubesc" înapoi, nici nu aveai timp să te bucuri de această declaraţie venind spre tine prima dată.

Harris m-a sărutat zâmbind, semn că era mulţumit de reacţia mea, deşi în momentul ăsta simţeam o nevoie a naiba de mare să îi spun că şi eu îl iubesc, dar eram destul de sigură că ştia asta oricum.

Mi-am tras sufletul şi am deschis ochii. Privirea lui era de nepreţuit. Plăcere, satisfacţie, fericire, admiraţie şi... iubire. Voiam să văd asta în fiecare zi, în permanenţă. Ştiam asta acum şi nu îmi mai păsa de nimic. Nu îmi păsa de restul persoanelor din jurul meu, de amarul care *se născuse* în familia mea. Nu îmi păsa de visele ciudate sau de renumele lui Harris. Nu îmi păsa de obsesia lui protectivă şi dominantă. Nu îmi păsa de restul lucrurilor pe care mi le ascundea, sau dacă eram în pericol din cauza asta. Tot ce îmi păsa acum, era el. El şi cu mine.

Am căutat toată ziua o soluţie la problemele mele, încercând să iau o decizie cât mai bună. Însă decizia era chiar în faţa mea, privindu-mă blând şi mângâindu-mi chipul transpirat şi corpul încă tremurând din cauza plăcerii pe care mi-o oferise. Am tras adânc aer în piept, uitându-mă fix în ochii lui.

— Harris, vreau să mă mut cu tine.

Trupul i s-a încordat dintr-o dată, expresia i s-a schimbat într-una de panică şi aproape frică.

— Ce?! a expirat, încruntându-se deasupra mea.

— Vreau să mă mut cu tine, am repetat, încercând să nu îmi pierd hotărârea în faţa lui. A clătinat uşor din cap, închizând ochii şi scoţându-şi mâna din interiorul pantalonilor mei.

Am roşit realizând că încă o mai avea acolo. Mi-a aranjat betelia treningului peste şolduri şi am fost fericită că în situaţia de faţă nu mai era tentat să îşi sugă degetele cum a făcut noaptea trecută.

S-a ridicat uşor de pe mine, ajutându-mă şi pe mine să mă ridic în şezut lângă el.

— Nu! a spus repede, dar totuşi calm, încât mi-a luat câteva secunde să înţeleg ce voia să spună.

— Nu?! am repetat derutată.

Nu mă aşteptam să sară în sus bucuros şi să mă ducă la el acasă, dar nu credeam că îmi va arunca în faţă un refuz direct. Trebuia să îmi amintesc că Harris era un tip direct, fără ocolişuri, şi oricât de dulce a părut în ultimul timp, încă era un tip dur.

— De ce? am întrebat, încercând să rămân calmă, văzând că el nu avea de gând să îmi răspundă la întrebarea anterioară. Şi-a muşcat

buza, expirând într-un gest exasperat. Şi-a pus mâinile în păr, strângându-l în pumni. La dracu'! Nu trebuia să îi propun asta.

Reacţia lui mă dezarma. Nu aveam de gând să mă rog de el să mă primească în casa sa, dar tot mă simţeam extrem de prost din cauza răspunsului său. Doamne, la ce m-am gândit? Ne cunoaştem de o săptămână…

— Pentru că e mai bine aşa. Iubito... şi-a muşcat din nou buzele, parcă cuvintele îl ardeau pe gât şi nu le putea scoate afară. Doar ai încredere în mine, bine? În curând o să înţelegi mai multe, dar acum, vreau să ai încredere în mine.

Trebuia să rămân tare în faţa puterii de convingere a ochilor săi care mă ardeau acum în timp ce mâna sa îmi mângâia obrazul. Am vrut să ripostez, dar brusc în minte mi-a revenit o anumită conversaţie de seara trecută: V mi-a spus că Harris îmi va cere anumite lucruri, că mi se vor părea ciudate, dar orice ar fi, trebuie să am încredere în el.

Realitatea m-a lovit dureros; Harris îmi spusese adevărul despre trecutul său, dar nu ştiam nimic despre prezent.

“Cursele sunt doar o distracţie pentru ei”. Toate cuvintele prietenilor mei mă plesneau peste faţă.

— Este vorba de familia mea, sau de lucrurile pe care continui să mi le ascunzi? am întrebat, încercând să par cât mai serioasă şi neafectată. Întrebarea şi reacţia mea l-au prins cu garda jos.

— De amândouă! mi-a confirmat, continuând să mă privească serios în ochi, aşteptând parcă, în orice secundă, să îl dau afară pe uşă.

— Atunci… m-am încruntat, conformându-mă situaţiei. De familia mea – ce a mai rămas din ea – am nevoie să mă distanţez o perioadă, să pun lucrurile în ordine şi nu pot să fac asta atâta timp cât tata are planuri să mă mute în casă cu noua mea soră şi fosta ta iubită. Cât despre secretele tale, nu o să mă bosumflu, e clar că nu ai suficientă încredere în mine, dar e de înţeles, mă cunoşti de o săptămână.

S-a încruntat uimit, nevenindu-i să creadă ce îmi ieşea pe gură, nici mie nu îmi venea să cred cât de calmă eram, exact cum plănuisem. Şi brusc, cireaşa de pe tortul planului meu mi-a năzărit în minte.

M-am ridicat nepăsătoare din pat, dezbrăcându-mi bluza de trening şi aruncând-o pe jos.

— Cred că o să mă întorc în New York weekendul ăsta. Nu mi-am mai văzut prietenii de o veşnicie şi atât timp cât secretele tale au de gând să mă ţină închisă în camera mea, am nevoie de o evadare.

Eram cu spatele la el, căutând fără atenţie haine prin dulap. Dar îi puteam simţiţi stupefierea în aer.

— Unde să pleci? l-am simţit ridicându-se deodată din pat, în tonul vocii sale se citea nervozitatea, exact ce voiam.

Nu m-am întors spre el, prefăcându-mă neimpresionată de reacţia lui. Mi-am dat pantalonii de trening jos. Aveam nevoie de toate armele ca să îi fac faţă. Şi orgasmul de mai devreme era scuza perfectă ca să mă dezbrac acum fără să dau ceva de bănuit. Trebuia să nu mai fiu pudică în momentul ăsta şi să câştig măcar odată.

Mi-am luat o pereche de boxeri negri din dantelă şi m-am întors spre el fără nicio expresie. Mă absorbea din priviri şi puteam să pariez că a înghiţit în sec, dar încerca să rămână serios.

— În New York! Am avut o viaţă înainte de a veni aici, Harris. Dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar îmi e extrem de dor de vechii mei prieteni. Am spus, prefăcându-mă că meditez şi frecându-mi gânditoare bărbia. O să-l sun pe Adam. Am concluzionat, trecând pe lângă el şi luându-mi telefonul de pe noptieră şi aşteptând explozia.

Fierbea! La propriu. Ochii îi erau atât de măriţi încât sigur îl usturau. Reuşisem să îl scot din minţi, asta era clar, şi nici nu m-am străduit prea mult. La naiba, era mai gelos decât am crezut.

— Cine dracu' e Adam?! am tresărit la tonul vocii sale demonice, oh, da, acum în faţa mea era adevăratul demon. Unde era băiatul cu lacrimi în ochi de azi-dimineaţă? Acesta de acum mai avea puţin şi mă diseca din priviri. *Fii tare, Wrise!* m-am încurajat în mintea mea.

— Un vechi prieten din New York! i-am zis anormal de calmă, ducându-mi telefonul la ureche, deşi nu apelasem pe nimeni.

Pumnii i s-au strâns puternic, albindu-i încheieturile oaselor din palmă. A venit ca uraganul lângă mine, luându-mi telefonul de la ureche şi azvârlindu-l în pat, prea tare pentru că a aterizat pe partea cealaltă.

— Nu te duci nicăieri! mi-a ordonat înfricoşător de serios. Cât mi-aş fi dorit să am acum tocuri în picioare, să îl privesc direct în ochi şi să nu mai fiu nevoită să îmi ridic privirea spre el ca un copil mic. Era enervant de înalt şi furios în momentul ăsta.

— Cum o să mă opreşti? am întrebat, continuând să rămân calmă şi trecând pe lângă el pentru a-mi recupera telefonul de jos, neimpresionată de reacţia lui.

— Katherine, mi-a rostit numele ca o ameninţare. Nu te juca cu mine.

— Oh, când o să mă joc cu tine va fi mult mai rău. Acum fac ce mi-ai spus tu; am încredere în tine. Am zâmbit cu un aer de avocat profesionist.

Îmi câştigam cazul.

— Dar asta nu înseamnă că îmi voi petrece week-end-ul închisă în casa asta, am nevoie de o cură de detoxifiere sentimentală şi New York e locul perfect pentru asta.

— Detoxifiere, huh? Şi ce faceţi voi acolo, mă rog? Vă jucaţi de-a Adam şi Eva?

Mi-am muşcat limba ca să nu izbucnesc în râs. El clar nu era amuzat deloc, deja se gândea probabil cum să mă lege de pat.

— Mhm, vrei să ştii cum împărţim mărul? am ridicat din sprâncene cu un zâmbet pervers.

Până aici mi-a fost. A deschis gura de uimire, muşcându-şi apoi buza inferioară ca să nu ţipe la mine de furie.

— Ştiu ce faci! zâmbetul lui m-a dezarmat complet. La dracu'!

— Ce fac? am încercat cea mai nevinovată faţă, prefăcându-mă că scriam un mesaj pe telefon.

— Încerci să mă scoţi din minţi, s-a apropiat cu paşi lenţi de mine. Şi îţi iese.

Şi-a trecut mâna prin păr, muşcându-şi buza iar. Deci asta făcea când era scos din minţi. Bine de ştiut. Mi-a luat din nou telefonul din mână, de data asta îndesându-l în buzunarul său.

— Ai nevoie de detoxificare? Bine, îţi dau eu detoxificare.

Am înghiţit în sec, uitându-mă la el, aducându-mi aminte de noaptea trecută când îmi spusese exact acelaşi lucru despre distracţie şi asta s-a terminat cu o săritură peste un tren în mişcare. La dracu', în ce m-am băgat iar?

Am ridicat din sprâncene, aşteptându-i răspunsul. Nu ştiam ce cuvinte aş fi putut să scot pe gură acum.

— Ce mai aştepţi? Fă-ţi bagajele. L-am privit cu ochii mari, acum el se juca cu mine.

— C-Ce? m-am bâlbâit complet năucită.

— Mergem în New York. Mi-a zâmbit, făcându-mi cu ochiul şi imediat mi s-au înmuiat genunchii.

Sfinte Sisoie, în ce m-am băgat? Nici nu mă gândesc ca Harris să îmi cunoască vechea gaşcă, având în vedere că toţi îşi petrec timpul pe străzi, drogându-se şi jefuind orice le cade în mână, să nu mai vorbim de vizitele regulate la poliţie. Şi cei de aici sunt huligani, dar cu alt grad, porecliţi şi "vedete", în timp ce ai mei se mulţumesc cu "aurolaci". Iar acum tocmai l-am făcut pe Harris să îl urască pe Adam înainte să îl cunoască. Am înghiţit în sec, încercând să găsesc o cale de scăpare.

— Dar, nu eşti... ocupat cu treburile tale? Mâna dreaptă a lui Carter părea să aibă foarte mult de lucru.

A zâmbit din nou.

— O să îmi iau câteva zile liber.

La dracu'!

— Hai, fă-ţi bagajele, ce mai aştepţi? Ştiu cum să facem rost de un zbor mai rapid şi de-

abia aştept să îl cunosc pe Adam ăla, să mă joc cu el de-a mărul otrăvit.

Aş fi râs dacă nu eram într-o mare belea. Cum de nu mi-a trecut prin cap că o să vrea să vină cu mine? Am început să bombăn nervoasă, realizând că mă strâmbam atunci când Harris a izbucnit în râs.

— Deci?! a ridicat obraznic din sprâncene. Nu îţi mai iei nici un bagaj? Şi ai de când să mergi îmbrăcată aşa? îmi prinse marginea maioului, trăgându-mă mai aproape de el, mi-am amintit că jos aveam doar lenjeria intimă.

Şi-a poziţionat mâinile pe fundul meu, în acel fel care îmi electriza fiecare nerv. Palmele i-au coborât pe coapsele mele, prinzându-mă strâns şi ridicându-mă dintr-o dată în braţele lui, încolăcindu-mi picioarele în jurul său. Mă manevra ca pe o păpuşă. Mi-am prins mâinile în părul său în timp ce gura sa cobora spre gâtul meu.

— Chiar vrei să mergi în New York, Sau te laşi pe mâna mea? S-ar putea să am nişte planuri mult mai interesante pentru week-end-ul ăsta.

O supraîncărcare a programului de stăpânire de sine. Asta se întâmpla cu mine atunci când buzele lui îmi atingeau gâtul. Chiar dacă asta

însemna că el câştiga, din nou, am fost fericită să scap de plecatul cu el la New York.

— Sunt deschisă la propuneri. Am încercat să egalez scorul, muşcându-i lobul urechii. A zâmbit pe gâtul meu.

— Week-end-ul ăsta o să stai la mine, după asta s-ar putea să nu mai fiu nevoit să te conving să rămâi cu tatăl tău. Ştiu oricum că vrei asta doar pentru că eşti supărată pe el, dar o să îţi treacă. I-am citit urma de amuzament din glas.

— Crezi că nu pot face faţă anturajului tău? l-am întrebat îmbufnată, evitând a doua parte în care el îşi dăduse seama că voiam să mă mut la el ca să îl evit pe tata.

— Da! zâmbi, sărutându-mi nasul.

M-am ofticat, ţuguiindu-mi buzele cu o expresie serioasă care l-a făcut din nou să râdă.

— OK! şi dacă o să fac faţă, o să rămân cu tine *de tot*, dacă nu, n-o să îţi mai propun asta niciodată.

A zâmbit, mijindu-şi ochii la mine. Eu am rămas serioasă, cântărind în minte consecinţele acestei provocări. Expresia i-a devenit serioasă şi rezervată.

— Bine! a fost de acord în cele din urmă şi zâmbetul meu de victorie s-a întins instantaneu pe toată faţa.

— Pregăteşte-te de nopţi albe, Demonule, să ştii că nu dorm prea frumos. L-am ameninţat, continuând să zâmbesc, aducându-mi aminte de dimineţile în care mă trezeam la celălalt capăt al patului. Asta nu fusese o problemă până acum, dar în momentul ăsta un anumit demon adormit risca să primească pe neaşteptate un picior în gură.

Harris a râs.

— Oh, iubito, dar cine a zis că o să dormi? Mârâitul lui era şi mai diabolic decât al meu. Păi dacă nu o să dorm, asta îmi rezolva problema.

Mi-am strâns buzele rapid, de ce aveam impresia că deja îşi făcuse un plan să mă înnebunească week-end-ul ăsta şi să vin singură înapoi acasă? Iubeam somnul, dar am trecut eu prin mai rele.

— Perfect! Provocare acceptată. Am aprobat, zâmbind din nou, preluând avantajul jocului. Încă ne mai jucam de-a dominaţia. A râs uşor, dând din cap şi eliberându-mă din braţele lui.

— I-aţi câteva haine, spuse ciupindu-mă de fund şi îndreptându-mă spre dulapul meu.

Am icnit, frecându-mi fundul supărată. Slipul umed devenea deja extrem de incomod. Harris s-a pus în patul meu, aşezându-şi mâinile sub cap cu un zâmbet diabolic.

— Şi acum, să vedem spectacolul ăla pe care mi l-ai promis.

M-am întors uimită spre el, se simţea atât de bine în patul meu, încă îmbrăcat şi cu erecţia vizibil ridicată prin pantalonii şi boxerii probabil la fel de uzi ca ai mei.

— Oh, nu…

Însă mi-a întrerupt protestul, punându-şi degetul arătător peste buze şi făcându-mi apoi semn să îmi văd de treaba mea. Îmi doream atât de mult să îmi trag o pereche de pantaloni pe mine, dar uram lenjeria udă şi trebuia neapărat să mă schimb.

În cele din urmă, am strâmbat din nas nepăsătoare, încercând să mă prefac că el nu era în camera mea, dacă tot făceam asta, măcar să mă joc şi eu cu el şi să nu îi dau satisfacţie... prea multă. M-am întors cu spatele la el, trăgând o gură mare de aer şi mi-am tras maioul peste cap.

Am auzit foşnetul cearşafurilor mele.

— OK, Demonule, vrei spectacol, îţi dau eu spectacol. Am zâmbit cu spatele la el, încercând să îi imit tonul.

— *Dă-mi*, iubito! avea dinţi încleştaţi de extaz, era rândul meu să mă joc.

Am prins betelia boxerilor albaştri şi i-am tras uşor peste coapse, lăsându-i să cadă de pe mine. M-am întors spre el şi am prins chiloţii cu vârful degetelor de la picioare, ridicându-i uşor şi aruncându-i direct spre el. I-a prins ca un ghepard, strângându-i în mână, apoi ducându-i la nas şi adulmecându-i ca pe o pradă. Trebuia să mă obişnuiesc odată cu genul ăsta de reacţii din partea lui, experienţele şi jocurile sexuale erau mult prea avansate pentru el, iar eu aveam o diplomă de *experimentată* de dobândit.

S-a ridicat pe tăblia patului meu, continuând să îmi adulmece lenjeria în timp ce *mă mânca* din priviri. Eram goală în faţa lui şi trebuie să scap de pietrificarea care pusese stăpânire pe mine. Mi-am muşcat buza, întorcându-mă spre dulapul meu.

Mi-am luat din nou perechea de boxeri negri din dantelă, pe care nu o purtam niciodată pentru că era era prea sexy. Avea şi un sutien din acelaşi material şi culoare, perfect pentru momentul ăsta.

Voiam să mă joc cu el, aşa că am scos altă pereche de boxeri roşi şi m-am întors spre el, ridicându-le şi dându-i voie să aleagă. Mâna în care încă îmi ţinea ceilalţi boxeri s-a îndreptat imediat spre perechea neagră din mâna mea dreaptă. Era normal să aleagă negrul, nici nu mă aşteptam la altceva.

Am zâmbit seducător, aruncându-i pe cei roşi înapoi în sertarul dulapului. Dar înainte să mă îmbrac, altă idee trăsnită mi-a venit în cap. Mi-am muşcat buza, aruncându-mi boxerii pe pat şi făcând paşi spre computerul meu. Doamne, dacă ar veni tata acasă şi ar vedea ce am eu de gând să fac, m-ar lega fedeleş şi de mâini şi de picioare şi m-ar arunca într-un dulap cu trei lacăte.

L-am pornit, nefiind sigură dacă mai funcţionează. Dar plasma neagră a pornit iar unitatea a început să huruie trezită din morţi. Cât timp îşi instala programele şi îşi dezmorţea circuitele după o perioadă lungă de somn, m-am întors la dulap, căutând şi restul de haine pe care urma să le îmbrac mai târziu. Mă bucuram că aveam multe tricouri negre şi blugi la fel, nici eu nu mă îmbrăcam prea colorat, alternam între alb, negru şi gri. Mi-am întors rapid privirea spre el, mă analiza cu atâta intensitate şi dorinţă, încât

mai avea puţin şi sărea din pat direct pe mine. Îmi strângea boxerii în mână, frecându-i de bărbie.

Katherine, calmează-te, tu trebuie să îl exciţi pe el, nu el pe tine. M-am întors la computer, alergând rapid cu mouse-ul prin programe şi intrând în folderul cu muzică. Vechitura se mişca extrem de greu şi huruia îngrozitor.

— Ştii... eşti prea sexy pentru binele tău. Vorbele lui mi-au vibrat pe şira spinării, mi-am muşcat buza, simţind o dorinţă nebună în interiorul meu.

— Mi s-a mai spus asta. Am declarat, zâmbind pervers, fiind conştientă că eram cu spatele la el, aplecată spre monitorul computerului, complet dezbrăcată. Nu găseam melodiile pe care le-a pus el în maşină şi uitasem unde le salvasem pe cele care îmi plăceau. Am cotrobăit printre albume până un nume mi-a atras atenţia şi mi-a întins un zâmbet enorm şi obraznic. Jur că eram o fată cuminţică înainte, dar faptul că The Weeknd era cântăreţul meu preferat, nu se punea. Am ales o melodie din lista enormă şi "The Zone" a umplut imediat camera cu un sunet electrizant.

Am auzit mârâitul apreciativ al lui Harris. Am simţit vibraţiile şi euforia muzicii

pătrunzându-mi în trup. M-am întors spre el, privindu-l senzual.

— De ce melodia asta? a întrebat cu o sprânceană ridicată şi un zâmbet senzual, dar nedumerit.

Am ridicat din umeri.

— Îmi place linia melodică, vrei spectacolul ăla sau nu?

Părea ţeapăn în patul meu, cu ochii măriţi de uimire şi excitare. Am făcut paşi mici până în faţa patului, încercând să îmi stăpânesc zâmbetul la vederea excitării lui. Înghiţea în sec din două în două secunde, fâţâindu-se în pat ca un animal înlănţuit.

— Oh, Doamne! Spune-mi că nu ai de gând să faci ce cred eu.

Stupefierea din vocea lui m-a făcut să chicotesc. Cred că asta aveam de gând să fac.

L-am privit cu un zâmbet obraznic şi mi-am muşcat din nou buza, a lui era deja însângerată.

— La dracu', iubito! s-a agitat din nou, parcă îl chinuia ce avea să urmeze, dar ştiam că problema venea în stăpânirea lui de a sta cuminte în pat. Am zâmbit în continuare drăceşte.

Mi-am aşezat palmele pe şolduri, căutând ritmul muzicii şi începând să mă mişc uşor şi senzual în faţa lui. Nu am mai dansat niciodată goală în faţa unui băiat, şi acum simţeam cum ceva în mine ia foc. Voiam să îl satisfac. Îmi pierdeam minţile. Mâinile mi-au urcat pe pântece şi pe abdomen, ajungându-mi pe sâni pe care i-au strâns uşor continuând să mă mişc lasciv pe muzică. Versurile nu se potriveau, dar le-am ignorat şi m-am agăţat doar de melodia care mă înnebunea la propriu.

Mi-am masat gâtul cu mâinile, închizând uşor ochii şi dându-mi capul pe spate. Limba mi-a mângâiat buza de sus, muşcând-o apoi cu dinţii pe cea de jos. Ceva se lupta în interiorul meu, ceva care nu îmi plăcea şi când mi-am amintit că mama a fost o stripteuză, totul a prins sens.

M-am oprit pietrificată, făcându-l pe Harris să tresară la reacţia mea. Mi-am scuturat repede capul, încercând să alung gândul. Ce făceam eu acum nu se compara cu ce făcea ea. Eu aveam doar un singur spectator, un spectator pe care îl iubeam şi pentru care aş fi făcut orice. Însă nu mai voaim să dansez în felul ăsta. Cu o mişcare rapidă, m-am urcat în pat, ridicându-mă în picioare în faţa lui. Acum mă privea în sus şi

probabil nici o invazie extraterestră care ar da buzna peste noi în momentul ăsta, nu l-ar face să îşi ia ochii de pe mine. Avea picioarele întinse între ale mele, am făcut paşi mici, încercând să îmi menţin echilibrul pe saltea, dar să rămân senzuală.

S-a lăsat din nou să alunece pe spătarul patului, printre picioarele mele, întinzându-se pe spate cu mâinile pe lângă corp într-o poziţie care îmi confirma că pot să fac ce vreau cu el. M-am aşezat uşor pe abdomenul său, încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui. Încă era complet îmbrăcat, dar am decis să las lucrurile aşa. Am început să mă mişc uşor peste el, urcându-mi mâinile pe abdomenul său. Mâinile lui mi-au prins coapsele, mângâindu-le uşor apoi strângându-le puternic în palme.

Am gemut, dându-mi capul pe spate. M-am aplecat din nou spre el, atingându-i buzele. Aproape a tremurat încercând să mă sărute sălbatic, dar m-am ridicat repede cu un zâmbet obraznic, lăsându-l cu buzele în aer. Şi-a mijit ochii supărat, dar totuşi amuzat. Doamne, cât de frumos putea fi. Era legală frumuseţea asta?

Melodia s-a schimbat: "Make Me Remember You". Sprânceana lui Harris s-a ridicat din nou.

— Ăsta e momentul nostru de prostii nesentimentale pe The Weeknd?

Am chicotit uşor ruşinată.

— Cred că da.

Zâmbetul lui s-a lărgit într-unul pervers.

— Bine, dar tu ai vrut-o.

Fir-ar!

Mi-a prins şoldurile şi m-a tras în jos spre el.

— Vreau să văd cum te satisfaci, a şoptit la urechea mea şi corpul mi-a paralizat. Să mă satisfac? Adică singură? La naiba, nu am mai făcut asta niciodată.

M-am ridicat uşor, iar el mi-a prins mâna dreaptă, trăgând-o spre buzele lui şi îndesându-şi degetul meu arătător în gură. A început să îl sugă lasciv, învârtindu-şi limba în jurul lui şi lubrifiindu-l. După ce l-a scos din gură, mi-a sărutat uşor podul palmei şi mi-a eliberat mâna.

Am înghiţit în sec, mulţumind cerului că totuşi am muzica asta şi nu rămân fără stimulentul meu principal. Degetul mi se usca, iar Harris mă mustra cu privirea să încep odată. Am inspirat puternic, închizând ochii şi ridicându-mă uşor pe abdomenul lui. Mi-am mângâiat pântecele coborând spre punctul fierbinte. În momentul în care m-am atins, l-am

simţit pe Harris tresărind sub mine, urcându-şi mâinile pe spatele meu şi privindu-mă cu atâta intensitate încât mai aveam puţin şi luam foc.

Am tras aerul printre dinţi, imitând acţiunile lui când făcea asta. Spatele mi s-a încordat simţind uşor degetul în interiorul meu. Nu era aceeaşi plăcere pe care mi-o oferea el atunci când face asta, dar plăcerea venea privindu-l pe Harris. Nu erau cuvinte să descrie expresia de pe faţa lui, erecţia îi devenea din ce în ce mai proeminentă, iar mâinile îmi strângeau fesele puternic. M-am ridicat mai mult, închizând din nou ochii şi simţindu-mi degetul cum intra mai adânc în mine, dar era mâna lui Harris cea care o împingea pe a mea.

Am deschis ochii, aplecându-mă spre el şi cu mâna liberă i-am prins tricoul, strângându-l în pumn. Harris îmi manevra mâna, scoţându-mi degetul apoi băgându-l la loc. I-am simţit geamătul gutural sub mine. Mi-a scos degetul cu totul şi mi-a luat din nou mâna, ducând-o spre buzele sale. "Wicked Games" umplea camera acum şi asta îmi oferea o senzaţie stranie. M-am strâmbat când am făcut legătura: Amber era iubita lăsată acasă şi eu eram satisfacţia păcătoasă. Ba nu, eu eram iubita lui acum.

Am gemut, îndoindu-mi spatele şi ieşind din gândurile enervante când a început să îmi sugă degetul, muşcându-l uşor. Dintr-o dată, mâinile sale mi-au prins şoldurile, azvârlindu-mă pe cearşafurile patului şi ridicându-se deasupra mea.

— Ador să te am goală sub mine, a şoptit la urechea mea, plimbându-şi nasul prin părul meu în timp ce mâinile lui îmi devorau sălbatice tot trupul.

Am scos un sunet de supărare, eu eram goală iar el era complet îmbrăcat. Dar am realizat că îi plăcea asta, mă avea la mâna lui şi ceva din imaginea asta mă ducea cu gândul la o sclavă şi stăpânul ei. Voiam să mă joc asta cu el.

Mi-a prins coapsa stângă, forţându-mi genunchiul să se ridice. A intrat mai bine între picioarele mele şi toată raţiunea din mine s-a spulberat într-o secundă.

Harris s-a strâmbat şi a privit spre calculator, cred că versurile melodiei nu îl prea încântau. S-a ridicat de pe mine într-o secundă şi a fost lângă biroul meu, analizându-mi melodiile.

S-a întors spre mine cu altă sprânceană ridicată când a observat câte melodii vulgare aveam. Am rânjit vinovată, dar imaginea fundului său aplecat spre calculator mă ameţea

iar. Şi nici măcar nu era dezbrăcat. Mi-am muşcat buza şi după câteva secunde de linişte, Harris a ales o altă melodie. El era mai bun la melodiile perverse decât mine. "Rescue You" răsuna acum în cameră şi se potrivea de data asta cât de cât. Dovadă: zâmbetul lui Harris când s-a întors spre mine.

— Totuşi, să ştii că ţi se potrivesc melodiile lui The Weeknd. Am spus în timp ce se întorcea înapoi spre mine şi s-a aruncat din nou peste trupul meu.

— Mi se potriveau! m-a corectat aproape frustrat, coborându-şi gura spre gâtul meu. Am chicotit, dar am închis subiectul personalităţii şi obiceiurilor lui.

— Vrei să fii super eroul meu? am şoptit cu un zâmbet răsfăţat, ascultând versurile.

Zâmbetul lui Harris s-a imprimat pe gâtul meu.

— Mhm!

— Şi de cine se presupune că mă salvezi acum?

— De Adam!

Am izbucnit în râs mai ales din cauza seriozităţii sale frustrate.

— Harris, Adam e doar un prieten. Am spus, încercând să îl calmez mai ales că supărarea lui se revărsa în muşcături pe gâtul meu.

— Atunci cine nu a fost *doar un prieten*?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Tu! Restul au fost şi sunt doar prieteni.

S-a ridicat deodată de pe gâtul meu şi m-a privit cu o expresie uimită.

— Vrei să spui că nu ai mai avut niciodată un iubit până acum? Adică, ştiu că eşti virgină, dar… deloc… şocul din vocea lui era amuzant şi jenant în egală măsură. Mi-am muşcat buza şi am clătinat simplu din cap. Eram încă goală sub el şi discuţia noastră îşi schimbase subiectul.

Şocul lui Harris se transpunea uşor într-un zâmbet.

— Vorbeşti serios?

Mi-am dat iar ochii peste cap.

— Da, Harris, vorbesc serios. Acum putem să schimbăm subiectul? E deranjantă lipsa mea de relaţii în faţa Oscarului tău pentru aşa ceva. Am adăugat ţâfnoasă, lărgindu-i zâmbetul.

A coborât uşor spre buzele mele, fără să mai spună vreun cuvânt şi eram recunoscătoare pentru asta. Totuşi, se simţea bucuria lui interioară pentru vestea că nu mai avusesem pe

cineva înaintea lui. Asta m-a făcut să îmi dau iar ochii peste cap.

Sărutul său s-a amplificat, devenind din ce în ce mai pasional şi furându-mi iar minţile. Buzele i-au urcat spre urechea mea şi le-am lins pe ale mele. Respiraţia lui mi se lipea de piele şi am înghiţit în sec simţindu-i nasul plimbându-se pe obrazul meu. "Appointment" îmi electriza acum pielea însă Harris nu părea să mai bage melodiile în seamă.

Am respirat parcă sufocată, presiunea dintre picioarele mele creştea şi nu puteam descrie asta în alt fel (oricât de ridicol ar suna) decât prin faptul că inima părea să îmi bată acum acolo. Nu am mai fost niciodată atât de excitată şi nu am mai simţit pulsaţiile astea la o asemenea amploare. Era deja atât de bine şi nu făceam încă nimic. Dorinţa creştea, şi voiam ca Harris să facă ce făcuse şi noaptea trecută acolo, dar ce nu apucase înainte să fie deranjat de Jay. Amintirea poziţiei ăleia m-a făcut să îmi muşc buza.

— Harris, vreau... m-am oprit, trecându-mi limba peste buze şi ridicându-mi pieptul în altă respiraţie adâncă.

— Ce, iubito? Ce vrei? a şoptit senzual, aducându-şi buzele peste ale mele. M-am foit

stânjenită şi îngrozitor de excitată. Luasem foc de-a binelea, dar nu îmi găseam tupeul să îi spun că vreau să îmi facă sex oral pe la spate. Nici măcar nu ştiu dacă aşa se descrie chestia aia.

— Spune-mi, iubito! Ce vrei? O să fac orice! continua să şoptească, zâmbind peste buzele mele, bucurându-se ca un şarlatan de jena mea. Mi-am muşcat iar buza şi am gemut în loc să vorbesc atunci când mâna lui s-a mişcat între picioarele mele.

— Spune-mi! a insistat, fără amuzament de data asta, dar rugămintea lui pasională era şi mai rea. Harris şi-a ridicat puţin capul şi a privit în ochii mei, dându-mi curaj să vorbesc. Am înghiţit zgomotos şi mi-am lins iar buzele ce se tot uscau.

— Ce ai făcut noaptea trecută când... m-am oprit, înghiţind şi arcuindu-mă sub el. Harris încerca să îşi dea seama.

— Ce, mai exact, iubito? Sex oral? am aprobat din cap, muşcându-mi buza. El a zâmbit, dar l-am oprit înainte să coboare jos spre acel punct care fierbea acum.

— Dar nu cum mi-ai făcut pe capota maşinii. Am clarificat, neştiind dacă feminitatea sau obrajii îmi ard mai tare. La dracu', era iubitul meu, până la urmă.

— Dar cum? s-a oprit Harris nedumerit.

Am renunţat la explicaţii, de vreme ce nu prea eram în stare să vorbesc, şi mi-am tras picioarele din jurul lui, ridicându-mă şi întorcându-mă cu spatele. M-am pus în genunchi şi în palme, în patru labe, mai pe scurt, întorcându-mi apoi capul spre el. Zâmbetul lui era suficient să mă facă să îmi dau drumul din nou. S-a ridicat şi el în genunchi în spatele meu, iar eu am gemut doar din cauza extazului pe care mi-l provoca poziţia asta.

— Deci îţi place pe la spate, huh, fată rea ce eşti?! a rânjit, punându-şi o mână pe şoldul meu şi pe cealaltă am simţit-o chiar *acolo*. Am gemut, dându-mi capul pe spate când degetul său mare a început să se plimbe pe mănunchiul de electricitate de acolo.

— Vrei să te sărut aici, jos, în poziţia asta, iubito?! Continua tortura, ştiind foarte bine că asta voiam, dar obligându-mă să o spun. Mi-am muşcat buza, îndoindu-mi spatele de plăcere.

— Huh?! a insistat, iar palma lui m-a lovit imediat peste fund, făcându-mă să tresar de parcă fusesem curentată cu o infuzie de hormoni. Convulsiile au devenit şi mai puternice.

— Da! La dracu', da! am expirat deja epuizată. Toată lipsa de experienţe sexuale de până acum se revărsa în momentul ăsta asupra mea ca o posedare demonică. Harris a eliberat bestia sexuală din mine.

Nu mi-am întors capul spre el, dar ştiam că rânjea. Palma lui continua să îmi mângâie fesa, într-un mod care îmi făcea până şi părul să se excite.

— Orice vrei tu, iubito! a rostit, dar nu se apleca încă. A rămas în genunchi în spatele meu şi îi simţeam masculinitatea întărindu-se şi împungând chiar în acel loc care clocotea în mine. Am gemut din nou, se simţea uimitor. Mi-am depărtat picioarele mai mult, ca să îl simt mai bine şi m-am împins în el. Gâfâia şi a gemut în acelaşi timp.

— La dracu, iubito, nu mai face asta sau o să intre altceva acolo, nu gura mea! a gâfâit din nou, încercând să se tragă înapoi, dar eu am rânjit şi m-am împins din nou, arcuindu-mi spatele.

— Nu, nu, nu! Te rog, opreşte-te! La dracu' dacă te mai văd odată în poziţia asta şi împingându-te în mine nu o să mă mai pot stăpâni. M-a avertizat, dar exact asta voiam şi eu. Însă înainte să îl pot stârni din nou, s-a

aplecat în spatele meu. I-am simţit imediat buzele acolo, înfigându-se sălbatice, ca urmare a excitării pe care i-o provocasem. Degetul lui m-a pătruns imediat şi am gemut ca o dementă, îndoindu-mi spatele. La dracu', asta se simţea uimitor.

Degetul lui mare intra cu totul în mine, în timp ce pe celelalte le înfigea în carnea fesei mele. Limba lui se plimba lasciv în sus şi în jos, plesnindu-mă apoi cu vârful, făcându-mi genunchii să tremure. Mi-am strâns pumnii şi mi-am aplecat capul, dar mi-am arcuit spatele în sus. Nu ştiam cum să îmi exprim plăcerea ce se simţea prin poziţia asta. Era cam acelaşi lucru pe care mi l-a făcut pe capota maşinii, dar poziţia asta mă excita mult mai mult. M-am arcuit din nou in jos.

— Drace, iubito, chiar îţi place poziţia asta, huh?! a gemut Harris, citindu-mi gândurile. Doar am aprobat din cap, îndoindu-mi iar spatele şi depărtându-mi picioarele mai mult, unduindu-mi şoldurile şi făcându-l pe Harris să geamă din nou, de parcă eu eram cea care îi provocam lui plăcere, nu invers.

— La dracu'! Nu mai pot să continui aşa! a gâfâit, ridicându-şi capul, dar degetul lui era încă în mine, rotindu-se nebuneşte. L-a scos pe

cel mare şi le-a introdus dintr-o dată pe cel arătător şi mijlociu. Presiunea bruscă m-a făcut să îmi îndoi spatele şi mai mult şi să icnesc.

Nu mi-am dat seama ce voise Harris să spună mai devreme, dar când mi-am întors capul spre el şi am văzut ce făcea, m-am excitat şi mai mult – dacă asta mai era posibil. Îşi desfăcuse fermoarul la pantaloni şi mâna lui era acum acolo, strângând şi masând ceva masiv ce se ascundea înăuntru. Să îl văd pe el făcând asta era aproape la fel de excitant ca ce îmi făcea el mie. La dracu', era atât de sexy satisfăcându-se singur şi pe mine în acelaşi timp. Mi-am muşcat buza şi am încercat să văd mai bine, Harris m-a prins urmărindu-l şi a rânjit, apoi şi-a împins degetele mai adânc în mine, determinându-mă să întorc capul. Era atât de stresant, pentru că nu mă lăsa să îl văd. Aş fi vrut să fac eu ce făcea el acum, să fie mâna mea în pantalonii lui, sau poate chiar... gura, dar înainte să mă gândesc măcar mai bine la asta, gura lui a coborât din nou pe mine, degetele s-au mişcat mai adânc, iar eu mi-am pierdut minţile din nou. Şi cum toate astea nu erau de ajuns, The Weeknd ajuta şi el cu melodiile lui create doar pentru a stârni apetitul sexual. "Live For" mă înnebunea acum, alături de ce îmi făcea Harris, scoţându-mi toată

plăcerea prin gemete şi unduiri lascive. Trupul meu parcă se transformase în plastilină, eram fluidă şi maleabilă în mâinile lui Harris.

— La dracu', iubito! Arăţi ca o zeiţă păgână când te îndoi aşa. Lua-m-ar dracu', cât aş vrea să fiu acum în tine. Continua să înjure, să vorbească vulgar şi să geamă în acelaşi timp. O combinaţie mai periculoasă decât orice pe lume, ieşită din gura lui. Am gemut şi eu şi m-am îndoit exact aşa cum se pare că îl înnebunea pe el.

— Atunci, fă-o! am rostit, strângându-mi pumnii pe perne şi degetele de la picioare. Harris nu răspundea, abţinându-se să o facă, dar devenind mai agitat cu mâna din pantalonii lui şi cea care mă satisfăcea pe mine. Era extrem de hotărât când îşi punea ceva în cap.

Nu voia să facă sex cu mine.

Mi-am dat din nou drumul, simţind deja cum eram secată de energie. Nu am apucat să îmi trag nici sufletul înainte ca Harris să îmi prindă şoldurile şi să mă întoarcă înapoi pe spate. A fost deasupra mea în următoarea secundă, buzele lui s-au strivit de ale mele. Nu ştiam dacă îşi dăduse drumul sau nu, dar când şi-a făcut loc între picioarele mele, întăritura era încă

persistentă. Harris s-a oprit şi expirat de parcă cineva îl strângea de gât.

— La dracu'! a înghiţit în sec şi şi-a presat fruntea de a mea, respirând mai greu ca mine.

— Am făcut ceva greşit? am întrebat temătoare, puţin speriată de reacţia lui, deşi ştiam că nu era asta cauza. Harris a expirat amuzat.

— Greşit? Glumeşti?! Iubito, ar fi trebuit să te vezi mai devreme şi ai fi înţeles de ce mai am puţin şi îmi pierd minţile. Am zâmbit şi mi-am urcat mâinile în părul lui.

— Ce vrei?! am întrebat, aşa cum făcuse şi el cu mine, dintr-o dată excitată să îl aud spunându-mi lucruri perverse pe care voia să i le fac.

— Vreau să fac dragoste cu tine! a răspuns serios, deloc aşa cum mă aşteptam eu. Nu era nimic pervers în asta.

Inima mi-a luat-o din nou la goană, dar nu era el singurul care voia asta acum. Oricât de multe experienţe am avut astăzi, niciunul nu o să ne săturăm până când actul adevărat nu o să se întâmple. Celelalte experienţe o să rămână întotdeauna doar tachinări. Preludiu fără pasul final.

— Sunt a ta, i-am şoptit, prinzându-i părul în pumni. Harris a tremurat deasupra mea.

— Spune-o din nou. Respiraţia i-a coborât pe gâtul meu.

— Sunt a ta. Mi-a sărutat maxilarul.

— Din nou! am tremurat uşor, trecându-mi limba peste buze.

— Sunt toată a ta, doar a ta. Imediat buzele lui s-au strivit din nou de ale mele, lăsându-mă fără aer. Se adunase atâta dorinţă în el, iar stăpânirea de sine îi cedase. În sfârşit. Simţeam durerea din carne atunci când mâinile lui îmi strângeau părţi ale trupului, frecându-se de mine şi sărutându-mă cu atâta pasiune încât puteam jura că patul meu luase foc. Exact cum spusese el.

I-am prins tricoul, trăgând neîndemânatică de el, neştiind cum să i-l dau mai repede jos. El m-a ajutat în disperarea mea şi s-a ridicat rapid, trăgându-şi-l peste cap dintr-o mişcare. S-a aplecat din nou peste mine, împletindu-şi gura şi limba cu a mea, în timp ce mâinile noastre ne explorau corpurile unul altuia. Mâinile mi-au coborât spre fermoarul pantalonilor săi, dar imediat muzica s-a oprit iar calculatorul a scos un sunet înfiorător, stingându-se complet. Eram ca Las Vegasul într-o pană de curent. Toată

magia şi sclipirea au dispărut dintr-o dată. Am început să bombăn furioasă.

— Vechitură inutilă, am înjurat, încruntându-mă spre computerul stins. Harris a chicotit, întorcându-se din nou spre mine.

— Nu contează, oricum mă enervau versurile, a şoptit, lipindu-şi din nou buzele de ale mele. Acum eram din nou în lumea reală, voaim înapoi magia produsă de muzică. Chiar şi muzica nepotrivită. Când eram din nou aproape să ajungem la acea magie, telefonul lui a început să vibreze în buzunar, transmiţând vibraţiile pe coapsa mea.

— Arghhh, serios?! am expirat exasperată, dezlipindu-mă de buzele lui şi izbindu-mi capul de pernă. Nici el nu părea mai fericit, şi-a scos telefonul din buzunar, mârâind, fiind aproape să îl arunce pe jos fără să se uite la apelant. Dar ceva l-a oprit rapid, făcându-l să se încrunte.

— Acum ce-o mai vrea? a mârâit vizibil enervant.

— Cine e? am întrebat, ridicând din sprâncene. A îndreptat ecranul telefonului către mine şi m-am zbârlit imediat ca o pisică nervoasă.

— Amber?! Ce vrea? Ai spus că ai terminat-o cu ea. Nervozitatea mea creştea instantaneu.

— Am terminat-o, crede-mă, dar se pare că ei îi e mai greu să înţeleagă asta.

— Da, sigur... am bombănit, punându-mi mâinile în sân şi uitându-mă în altă parte. Harris a oftat exasperat, închizând telefonul şi aruncându-l pe pat. Mi-a prins bărbia, întorcându-mi faţa spre el.

— Iubito, îţi jur, am terminat-o cu ea.

Doar am deschis gura, că imediat telefonul a sunat din nou, făcându-mă să scot abur pe urechi. Harris a înjurat ceva indescifrabil apoi mi-a întins mie telefonul.

— Vorbeşte tu cu ea. M-am încruntat nedumerită. De ce să vorbesc eu cu ea? Ca să o înjur puţin mai tare şi să îi urlu în difuzor că Harris era iubitul meu acum, sau pur şi simplu pentru că era sora mea?

Am luat telefonul şi am răspuns rapid, activând difuzorul. Eram curioasă ce avea de spus. I-am făcut semn lui Harris să spună ceva.

— Ce vrei, Amber? în tonul lui se citeau: nervozitatea, exasperarea şi plictiseala.

— Harris, am tresărit amândoi când i-am auzit suspinul. Harris, am nevoie de tine, a spus printre sughiţuri. Ne-am privit unul pe altul nedumeriţi.

— Ai păţit ceva? a întrebat-o Harris, îndreptându-şi capul spre telefonul din mâna mea.

— Da, nu o să îţi vină să crezi, nenorocita aia, a sughiţat din nou parcă înecându-se cu lacrimile. Harris, nenorocita aia e sora mea.

Am început să tremur de furie, dorindu-mi atât de tare să îi adresez câteva înjurături *de soră*.

— Ştiu, Amber, şi nu înţeleg de ce ai nevoie de mine. Nenorocita aia... a prelungit adjectivul într-un ton nervos, e iubita mea şi credeam că ne-am înţeles în legătură cu asta. A încercat să îşi păstreze calmul, dar vorbele îi ieşeau printre dinţii încleştaţi.

— Harris, te rog, nu poţi să mă părăseşti aşa pentru ea. E exact ca mama ei, o să vezi că în curând te va părăsi şi pe tine şi o să te întorci la mine. Harris, ea nu te poate iubi cum te iubesc eu şi tu ştii asta.

Mi-am muşcat buza, abţinându-mă să nu ţip injurii diavoleşti spre ea, mai ales că vorbele ei mă şi răneau într-o anumită măsură. Reacţia lui Harris m-a surprins, şi-a strâns ochii, dar nu de nervozitate... părea îndurerat.

— Ştiu, Amber! aerul mi-a rămas în gât şi puteam simţi deja lacrimile din ochii mei. Îl

priveam pe Harris cu o expresie de uimire. A făcut ceva neaşteptat, uitându-se la mine blând şi iubitor, apoi mângâindu-mi tandru obrazul.

— Ştiu că ea nu mă poate iubi ca tine, a continuat să vorbească cu Amber, dar mi se adresa mie. Ea mă iubeşte în alt mod. Modul în care îmi doresc să fiu iubit. Zâmbetul lui Harris şi felul în care a spus asta m-a transformat în gelatină sub el.

S-a aplecat uşor şi mi-a plasat un sărut pe buze.

— Harris, ce tot spui acolo? Ţi-a luat minţile, nu vezi?! Tu nu gândeai aşa, tu *nu eşti* aşa.

— N-am avut pentru cine să fiu aşa până acum.

— Asta înseamnă că tu nu m-ai iubit niciodată, nu-i aşa?

— Ştiai că aşa sunt, ai spus-o chiar tu. Şi nici tu nu m-ai iubit. Harris mi-a luat nervos telefonul din mână, ducându-l la ureche chiar dacă era pe difuzor. Ai vrut să fii cu mine pentru popularitate, ţi-am spus că mai târziu popularitatea asta o să te coste şi ai acceptat. Asumă-ţi consecinţele, nu eşti potrivită pentru mine, Amber, şi de acum încolo n-o să te mai atingi de Katherine nici cu o privire. Am

încercat să închei totul pe cale amiabilă, dar dacă te ambiţionezi să faci cum vrei tu, s-ar putea să cunoşti o altă parte din acel Harris pe care îl ştii tu.

A închis telefonul fără să mai aştepte un răspuns. Eu eram paralizată sub el. Paralizată, dar în extaz. Asta era tot ce voiam să aud şi, chiar dacă mă speria puţin ideea de un alt Harris decât cel pe care îl cunoșteam eu, nu mă interesa acum.

Şi-a frecat fruntea cu vârful degetelor, respirând greu. Doamne, chiar se enerva repede.

— Harris, aşa o fiu şi eu peste o vreme? mi-am strâns buzele, uimită de ce am putut scoate pe gură. De unde a venit asta?

Harris m-a privit cu o expresie înspăimântată. S-a ridicat repede de pe mine, trăgându-mă şi pe mine şi luându-mă într-o îmbrăţişare strânsă şi disperată.

— Oh, Doamne, iubito, nu! mi-a luat faţa în palme, uitându-se speriat în ochii mei.

— Katherine, între mine şi Amber nu a fost tocmai iubire. Mie îmi plăcea de ea pentru... că arată bine şi atunci ăsta era singurul aspect care mă interesa. Iar ei îi plăcea popularitatea care i-o oferea o relaţie cu mine. Dar cu tine... m-a privit din nou de parcă nu înţelegea cum funcţionam,

apoi a oftat. Nu am nici cea mai mică idee, nici acum nu mi-am dat seama, pentru că e al dracu' de ciudat pentru mine să *simt* asta. Până acum râdeam de expresia asta, dar în momentul ăsta am un stol de fluturi în stomac care se agită ca nebunii. Dar sunt sigur de un lucru: Te iubesc. Pe tine te iubesc şi nu te-aş fi lăsat să îmi scapi nici dacă te mutai din nou. Altă chestie ciudată, pentru că eu nu alerg după fete.

Am bufnit amuzată. Mi-a mângâiat obrazul, privindu-mă tandru în ochi.

— Iubesc să te iubesc, se simte atât de bine sentimentul ăsta. Chiar dacă am în permanenţă o grămadă de înaripaţi în stomac care îmi dau dureri, mai ales când te văd goală. Să nu mai spun de experienţa pe care am avut-o mai devreme şi ce mi-a provocat să te văd îndoindu-te aşa. Spuse, înghiţind imediat în sec şi scuturându-şi apoi capul. Am râs.

— Ai un uliu, am spus jucăuşă, atingând pasărea tatuată pe pieptul lui.

— Ăsta e şeful de la exterior, armata e în interior. Am izbucnit în râs şi m-a tras imediat spre buzele lui, sărutându-mă, chiar dacă amândoi râdeam.

— Şi dacă apare altă fată, de care te îndrăgosteşti mai mult decât de mine?

Nu am nicio idee de unde veneau întrebările astea, dar mă bucuram într-un fel după ce le puneam. Harris m-a privit din nou dulce în ochi, m-am bucurat că nu s-a mai speriat de întrebarea mea.

— Te-am aşteptat pe tine atât timp. Nici nu credeam că există. Că eu sunt capabil de *aşa ceva*. Tot golul din inima mea s-a umplut când ai apărut tu. Nu mai e loc pentru alta şi este imposibil să mă îndrăgostesc mai tare decât sunt deja. Inima mea nu suportă atâta presiune şi nici în stomac nu mai am loc pentru alt stol.

Am încercat să nu râd, dar nu m-am putut abţine. M-a tras mai aproape, râzând şi el.

— Sunt tot al tău acum, Katherine, crede-mă. Sunt alte lucruri de care va trebui să îţi fie frică în relaţia noastră, iar infidelitatea mea nu e unul dintre ele.

— Alte lucruri?! am repetat puţin speriată, dar apoi mi-am dat seama. Asta făcea parte din secţiunea secretelor, nu? a confirmat, dând din cap.

— OK! m-am conformat, fără să mai comentez, dar asta nu însemna că nu mă deranjau secretele lui faţă de mine. Ce făcea băiatul ăsta pe la spatele curselor de maşini?

Mi-am scuturat capul, hotărând că puteam să îi mai acord puţin timp să îmi spună adevărul. Relaţia noastră avansa şi aşa extrem de repede. Deja mi-a spus că mă iubeşte astăzi şi era destulă tensiune pentru moment.

I-am prins ceafa şi l-am tras spre mine, lăsându-mă să cad înapoi pe pat şi încercând să revin la ce făceam mai devreme. Harris a chicotit când l-am sărutat şi i-am muşcat buza. Mi-am desfăcut picioarele în jurul lui, dar m-a oprit, înghiţind în sec.

— Tu mă faci să îmi pierd raţiunea. Am promis că o vom lua uşor şi îţi voi dovedi că nu vreau doar plăcerea fizică din tine.

M-am încruntat, nelăsându-l să se ridice.

— Mi-ai dovedit deja, am vorbit repede, trăgându-l iar spre mine. Hm, nu credeam că vom ajunge în ipostaza asta. Unde eu eram cea care vrea sex şi el refuza.

Harris a chicotit din nou. Sunetul ăla chinuitor.

— Nu acum, iubito. M-a oprit şi am oftat exasperată.

A chicotit iar şi i-am aruncat o privire exasperată.

— Atunci măcar nu mai fă asta, l-am certat.

M-a privit nedumerit câteva secunde, dar apoi a rânjit, dându-şi seama.

— Aş vrea să verific cât de umedă şi excitată eşti, dar nu cred că m-aş mai putea controla după asta.

— Atunci nu te controla, am atacat repede.

S-a zis cu rezistenţa mea.

A zâmbit, dar fără să mai chicotească. Şi-a scuturat capul şi s-a ridicat imediat de pe mine.

— Haide, se face târziu şi nu cred că ăsta e momentul potrivit să îl cunosc pe tatăl tău, având în vedere că îi răpesc fata pentru un weekend întreg.

— Sau pentru mai multe week-end-uri. Am rânjit, lăsându-mă trasă de el din pat. Şi-a dat ochii peste cap, am început să râd şi imediat un strănut m-a luat prin surprindere, dezechilibrându-mă. Aş fi căzut din pat dacă nu mă prindea el.

Am început să bolborosesc, prinzându-mă de el pentru a mă ridica, dar am rămas înţepenită când am găsit ceva tare pe baza spatelui său. Am început să pipăi nedumerită obiectul straniu, iar Harris a îngheţat cu mine în braţe. M-am ridicat în picioare, prinzând curaj şi scoţând acel lucru din cureaua pantalonilor lui.

Am paralizat când am văzut ce ţineam în mână.

Un pistol.

Am făcut ochii mari şi Harris mi l-a luat imediat din mână, dar poziţia mea a rămas la fel, cu braţul suspendat în aer. Mi-a tras mâinile în jos, uitându-se la mine speriat.

— Harris, de ce ai un pistol? am întrebat dintr-o suflare cu vocea aproape şoptită. Şi-a muşcat buza, încruntându-se atât de tare încât sprâncenele i s-au unit pe frunte. Am închis ochii, strângându-i puternic.

— Secţiunea secretelor?! am întrebat calmă, ţinând în continuare ochii închişi.

— Da! mi-a confirmat serios. Am aprobat din cap, trecând pe lângă el şi îndreptându-mă spre dulapul meu.

— Katherine... simţeam durerea din vocea lui când s-a întors spre mine.

— Harris, accept asta deocamdată, pentru că suntem împreună de... o zi. Dar în curând va trebui să îmi spui ce ascunzi sau s-ar putea să îmi imaginez lucruri mai rele decât realitatea. A aprobat, dând din cap şi m-a prins de mână, trăgându-mă din nou în braţele lui.

— Ai încredere în mine. Nu era o întrebare, ci o rugăminte.

— Am! i-am confirmat şi m-a sărutat uşor înainte să îmi dea din nou drumul.

M-am îndreptat ameţită spre dulapul meu. Mii de întrebări îmi zbârnăiau prin cap. De ce purta un pistol? A ucis vreun om cu el? Pe cel care a violat-o pe V. Deşi eram sigură că mi-a spus că pe acela l-a lăsat fără suflare prin lovituri. Dar oare el era singurul? Ştiam deja că nu îi era frică să ucidă, mi-a dovedit asta când era la un pas să omoare un om chiar în faţa mea.

Mi-am scuturat capul, încercând să îmi limpezesc mintea. Aveam încredere în el, mi-am repetat în cap încercând să mă calmez.

Aveam încredere în el.

Când m-am întors, Harris avea deja tricoul pe el, acoperind arma la spate, aducându-mi brusc aminte că am simţit chestia aia acum câteva zile, când m-a adus acasă cu motocicleta. Am simţit-o strivindu-se de abdomenul meu din spatele lui, dar gândul că era un revolver, era ultimul care mi-ar fi trecut prin cap. Oare îl avea şi la şcoală cu el? Nu exista un detector de metale la intrarea în liceu.

L-am privit câteva secunde în timp ce se încălţa cu bocancii negri. Analiza mea mi-a

confirmat pericolul ce plutea în jurul lui. El era periculos, cu adevărat periculos. Uşor de enervat, greu de calmat, dur, puternic, *întunecat*, nemilos... periculos. Doar fizicul lui mă ducea imediat cu gândul la asta. Pachetele de muşchi de pe corpul său nu erau pentru imagine şi cu siguranţă nu crescuseră pentru asta, ca ale multor stereotipuri de băieţi duri de astăzi, care îşi dădeau sufletul în sală doar pentru a cuceri fetele cu ce le creştea pe abdomen.

Am tresărit când s-a îndreptat de spate, înălţimea lui te băga în sperieţi înainte să apuci să îl cunoşti. Un băiat pe care nu îţi doreşti să îl superi. Cu toată astea, nu părea nici exagerat de înalt, avea în jur de 1.90, dar avea o proporţionare perfectă a corpului, transformându-l fără îndoială într-o capcană fatală pentru femei, o capcană în care am căzut şi eu şi din care nu mai puteam ieşi, dar oricum, nici nu îmi doream să mai ies vreodată.

M-am întors din nou spre dulap înainte să observe că mă uitam la el. Mi-am tras repede lenjeria neagră pe mine şi nu mi-a scăpat că acum se uita el la mine. A venit în spatele meu, prinzându-mi bretelele sutienului pe care mă chinuiam să le închid. Le-a închis imediat,

încolăcindu-şi mâinile în jurul pântecului meu şi lipindu-mi spatele de abdomenul lui.

Am închis ochii, lăsându-mi capul să cadă pe umărul lui. Oare inima mea se va obişnui vreodată cu atingerile lui fără să o ia la goană ca nebuna?

— Eşti supărată pe mine? i-am simţit respiraţia pe gât.

— Nu, am răspuns uşor.

Eram nedumerită şi plină de întrebări..., dar nu supărată. M-am bucurat să realizez asta. Zâmbetul lui s-a imprimat pe gâtul meu şi mi-a sărutat pielea, numai cum el ştia să o facă.

— Ador lenjeria asta, a şoptit, plimbându-şi mâinile pe betelia slipului meu.

— Şi eu, am confirmat zâmbind.

— Dar tot goală te prefer. Mi-am dat ochii peste cap şi el a mârâit jucăuş, trăgând de dantela boxerilor. M-am întors repede spre el.

— Cred că s-au agitat destul fluturaşii pentru o zi. Mi-am pus mâna pe abdomenul său, zâmbind ironic.

A râs imediat.

— Se agită în permanenţă când eşti prin preajmă. De data asta am râs eu, sărutându-l repede şi apăsat pe buze apoi trăgându-mă din

braţele lui şi lăsându-l nesatisfăcut. L-am auzit mormăind în timp ce îmbrăcam şi restul hainelor, apoi mi-am scos un rucsac din dulap unde să îmi bag câteva haine. Harris şi-a făcut de lucru, aşezându-se la computerul meu, încercând să îl *trezească* la viaţă. Nu l-am luat în seamă când m-a întrebat unde sunt CD-urile cu programele de instalare ale computerului.

L-am pus să caute printre sertarele biroului, deşi habar nu am ce voia să facă. Am îndesat câteva tricouri, maiouri şi perechi de pantaloni în rucsac. Plus o pereche de pantaloni scurţi pentru că vremea era cam nehotărâtă în ultimul timp. Erau cam multe haine, dar cu Harris în preajmă ajungeam mereu leoarcă deci trebuie să am de schimb.

Mi-am luat portfardul, periuţa de dinţi, gelul de duş şi şamponul, chiar dacă îmi plăcea extrem de mult gelul lui Harris şi probabil tot pe ăla o să îl folosesc. În afară de miros, nu era nici o diferenţă. Am profitat de ocupaţia lui şi am fugit la baie să îmi spăl lenjeria pe care o tot adulmecase până acum.

Am închis rucsacul şi mi-am îndreptat atenţia spre Harris care acum am observat că vorbea la telefon şi era foarte concentrat la computerul meu.

— Nu. Porneşte, dar are nevoie serioasă de reinstalare şi nu am programele necesare... încerc şi asta, dar nu va rezista mult… bine, cum zici tu. S-a aplecat spre unitatea mea, tastând nişte numere care erau scrise pe un abţibild lipit de ea. Îl avea acolo din fabrică, dar nu l-am băgat niciodată în seamă...

— Gata.

A luat unul din CD-urile pe care mi le ceruse mai devreme şi l-a băgat în unitate. Mi-am dat seama că vorbea cu Ty, în domeniul ăsta roşcatul e scăparea. Am aplaudat apreciativ când calculatorul s-a aprins şi Harris s-a întors repede spre mine, era atât de concentrat încât nici nu mă observase.

Am zâmbit şi m-am aplecat pe spatele scaunului său, punându-mi mâinile pe umerii lui. Harris a continuat să instaleze programe, iar eu mi-am lipit buzele de gâtul lui. Vorbăria lui Harris devenea bâlbâială din cauza excitaţiei pe care i-o provocam eu. Se fâţâia în scaun şi am izbucnit în râs când a spus în telefon: Am ceva în gât. Probabil Ty îl întrebase de ce tot înghițea în sec.

— Sau pe gât, am şoptit, muşcându-i pielea. A mârâit uşor şi m-a prins cu mâna liberă, trăgându-mă brutal în poala lui. Mă enerva forţa

lui, dar tot am râs. A ridicat degetul arătător spre mine, amenințându-mă să fiu cuminte, dar nu am de gând să îl ascult. Cu o mână tasta la computer, iar cu cealaltă ținea telefonul. Cale liberă pentru mine. A mârâit iar supărat, și-a luat telefonul de la ureche, l-a dat pe difuzor și l-a pus pe birou. Oh, nu, asta însemna o mână liberă. Mi-a prins repede talia, strângându-mă cu forță, apoi a coborât spre fundul meu. Orice mișcare din partea mea însemna o ciupitură puternică.

M-am apropiat de gâtul lui și am tresărit când degetele lui mi-au strâns fesa. Am început să bombăn ca un copil mic, punându-mi mâinile în sân și ascultând bolboroseala codată a lui Ty. Eu voiam să mă joc cu gâtul *lui*. Harris a zâmbit, privindu-mi reacția iar mâna lui a urcat din nou spre talia mea, m-a tras spre el, lipindu-mi capul de umărul lui și oferindu-mi cale liberă să mă joc. Am rânjit ca o pisică și l-am sărutat pe buze.

— Iubito, de gură chiar am nevoie. Am chicotit, lăsându-l să vorbească în continuare cu Ty și eu m-am concentrat pe preferatul meu: gâtul lui fierbinte. Venele astea mă scoteau din minți. Deveneau atât de proeminente când era excitat și se încorda. Harris mai scotea câte un

geamăt înfundat şi înghiţea în permanenţă în sec în timp ce eu îi sărutam fiecare centimetru de piele. Ty întreba mereu ce se întâmplă, dar noi nu îl băgam în seamă. Schimba mereu CD-urile, ascultând indicaţiile lui Ty şi încercând să rămână concentrat. Sarcină dificilă pentru că mie nu îmi păsa deloc de vechitura asta, aveam altă treabă.

— OK, gata! m-am întors spre monitor şi am văzut imaginea desktopului meu. Două aripi negre de înger asemănătoare cu tatuajul meu. Harris a zâmbit când le-a văzut, semănau şi cu cele de pe maşina lui.

— Tot o să aibă nevoie de un Windows nou şi alte programe, dar până atunci mai merge aşa. O să vin eu să îl iau de la *zero*, a spus Ty în difuzorul telefonului.

— OK, frate, mersi, i-a mulţumit Harris, verificând dacă fişierele erau la locul lor. Dispăruse doar ce era pe desktop.

— N-ai pentru ce şi, apropo, Katherine, să nu mai bagi nici un CD *străin* în el până nu îi instalez alt Windows. Trebuie să caut un program care merge la calculatorul tău, e destul de vechi.

Am rămas proastă. Ty ştia că eram aici şi că eu auzeam tot ce zicea el. Harris a început să râdă.

— Mhm! am confirmat, bâlbâindu-mă şi lipindu-mi o palmă peste frunte. Normal că Harris îi spusese la început că computerul meu vrea să îl repare. Amândoi au început să râdă.

— Pa, Kath. I-am citit sarcasmul din voce.

— Pa, Ty. Am bolborosit cu obrajii roşi. Harris a închis telefonul, continuând să râdă apoi m-a prins strâns de talie şi m-a lăsat în jos, capul aproape atingându-mi podeaua.

Am ţipat amuzată.

— Şi acum, răzbunare pentru că m-ai fiert o jumătate de oră. A mârâit drăcesc.

— Dar nu te-am fiert, uite... nu eşti cald deloc, m-am apărat, atingându-i braţul.

— Nu sunt cald. Ard, fierb, clocotesc! a mârâit, aplecându-şi capul spre gâtul meu şi oferindu-mi o porţie din propriul meu tratament.

— Ai grijă să nu te evapori. Am râs, făcându-l să mă muşte şi mai tare.

— Harris, îmi vine sângele în cap, am ţipat, râzând, prinzându-mă de umerii lui şi încercând disperată să mă ridic. Mă lua ameţeala deja. A început să râdă şi m-a ridicat dintr-o smucitură,

aşezându-mă din nou în poala lui şi încolăcindu-mi picioarele în jurul său. Vedeam steluţe verzi.

— Eşti bine? m-a întrebat râzând.

— O să-ţi răspund când nu te mai văd dublu. Mi-am crucit ochii.

A izbucnit în râs, lipindu-şi buzele de ale mele şi ameţindu-mă şi mai rău.

Afară deja se aşternea întunericul când am intrat în garajul lor. Ty, Jay, V şi Ken erau toţi strânşi în jurul unei maşini aproape dezmembrate, făcându-i ce ştiau ei mai bine. Când am coborât din maşină, toţi au făcut ochii mari, holbându-se la mine mai rău decât au făcut-o prima dată când m-au cunoscut. Eu mă uitam nedumerită la ei, nici nu aveam rucsacul pe umăr ca să fie speriaţi că mă mut la ei, era la Harris.

El a venit râzând lângă mine şi mi-a prins o şuviţă de păr, ridicând-o între degete. Am bufnit în râs când am realizat că se holbau la mine pentru că eram brunetă.

— Te-ai vopsit? a sărit Jay în sus de parcă l-ar fi ars ceva la fund.

— Ce, nu-ţi place? am ridicat obraznic din sprâncene. Şi-a mărit ochii şi mai mult. Nu credeam că el se bucura că eram blondă.

— Tu ai avut ceva de-a face cu asta? l-a acuzat pe Harris. Acesta a aprobat din cap că da ca să îl sâcâie pe Jay.

Am început să râd.

— Hai, nu te supăra, ai rămas iar singura blondă din casă. L-am sâcâit, apropiindu-mă de el şi lovindu-l jucăuş în abdomen. A început să mormăie supărat.

— Din casă? întrebă V nedumerită. Harris a ridicat rucsacul meu de pe umăr în semn de răspuns, zâmbind ca un părinte cu un copil mult prea râzgâiat care nu îl ascultă niciodată.

— Te muţi la noi? a sărit V în sus mai uimită decât Jay. Nu a aşteptat să răspund şi a venit imediat la mine, trăgându-mă în braţe.

— Mulţumesc, Doamne, în sfârşit nu mai sunt singura fată din casă. Toţi am început să râdem în timp ce V îşi făcea cruce spre tavan.

— Pentru weekend. Mi-a tăiat Harris tot elanul, clarificând lucrurile.

— Huh?! a exclamat V nedumerită.

— Stă la noi doar week-end-ul ăsta, deocamdată. Ultimul cuvânt l-a rostit uitându-se

la mine şi zâmbind. Da, deci încă mai am o şansă. Oricum nu mă lăsase să ies pe uşă până nu i-am scris un bilet lui tata unde i-am explicat că eram la iubitul meu, eram bine şi aveam nevoie de puţină linişte ca să îmi pun ordine în gânduri. Numai linişte nu aveam să primesc cu Harris, şi oricum, în capul meu nu mai era nimic de clarificat, totul era deja clar.

Lipsa de mâncare din stomacul meu îşi spunea cuvântul. La fel şi dorinţa pentru droguri şi răceala care încă nu îmi dădea pace. Dar eram atât de fericită cu prietenii mei încât nu le-am dat importanţă. Însă riscam să iau o mamă de bătaie când Harris şi-a dat seama că nu mâncasem nimic astăzi. Aşa că în spatele casei s-a aşternut imediat o atmosferă familială cu grătar şi o masă la iarbă verde. Chiar dacă era întuneric, neoanele erau puternice, iar foamea noastă era mare, mai ales a mea.

Eu şi V am făcut o salată în timp ce băieții se ocupau de grătar şi se certau încontinuu. Harris era şeful şi se pare singurul care ştia ce să facă acolo, dar Ty şi Jay se certau pentru că unul voia carnea în sânge şi celălalt bine făcută.

— Aşa e mereu, mi-a confirmat V râzând. Ken a plecat dintre nebuni şi a venit la noi, preferând să taie roşii. E mereu cu ei şi mă

întreb dacă nu se mutase şi el aici. Nu îi cunoşteam încă situaţia familială.

Plin de nervi, Harris i-a gonit de lângă el pe cei doi certăreţi fiind la un pas să îi dea lui Jay cu spatula în cap.

Prima masă fericită din ultima perioadă, unde m-am simţit din nou ca în sânul unei familii. Am mâncat până mi-am simţit stomacul explodând şi mi-am lăudat iubitul pentru priceperea lui de bucătar. Alt plus pe lista de calităţi, de parcă nu avea destule.

După ce am mâncat, ceilalţi erau deja uşor ameţiţi din cauza vinului şi a berii din timpul mesei. Eu am preferat să rămân la suc, urmându-l pe Harris. Acum ştiu de ce nu consumă alcool şi o să mă abţin să beau în preajma lui. Priveam din când în când spre braţul lui, dar era imposibil să citesc dacă nu îmi aducea el mâna foarte aproape – şi mă bucură asta. Încă mă sperie ce scrie acolo, ştiind că aşa a fost violată Samantha şi aşa a apărut Harris. Era îngrozitor, dar sfârşise cu un rezultat minunat. Dacă nu s-ar fi întâmplat, Harris nu s-ar mai fi născut. Deşi nu o să îmi spun părerea asta în preajma lui, ştiu că l-ar supăra. El nu se vede ca un *rezultat minunat*, aşa cum nu mă văd nici eu.

S-au dus toţi în sufragerie, prea ameţiţi să mai ridice masa şi preferând să o lase pentru mâine. Dar eu am rămas cu Harris şi am ridicat-o împreună. În sfârşit singuri.

Spălam amândoi vasele în bucătăria lor mică şi nu prea folosită.

Mi-a cuprins talia, luându-mi o farfurie din mână şi şoptindu-mi la ureche:

— Am o surpriză pentru tine. M-a tras de mână spre garaj.

— Harris, ce facem aici? am întrebat speriată că mă va lua în altă plimbare nebună de-a lui.

— O să cunoşti pe cineva. M-a băgat şi mai tare în ceaţă. Pe cine să cunosc? Nu era nimeni aici în afară de maşini şi motoare.

M-a dus în dreptul singurei maşini acoperite cu o prelată crem. M-am holbat nedumerită la el. Era cineva în maşina asta?

Harris a zâmbit şi a prins marginea prelatei, trăgând-o dintr-o mişcare şi am rămas fără aer când de sub ea a ieşit o maşină uluitoare. Am deschis gura de uimire, era de un roşu sângeriu şi strălucitor şi îi cunoşteam marca: Mustang. Dar ceva mi-a atras atenţia pe partea stângă a maşinii, mi-am pus mâinile la gură când am

văzut aripile şi scrisul din interiorul lor: "Înger Sălbatic".

Semăna perfect cu tatuajul meu, doar că era mult mai bine făcut.

— Ea e Roşcata, a spus Harris cu zâmbetul până la urechi.

L-am privit iar şocată, punând lucrurile cap la cap şi mi-am plesnit o palmă peste frunte, aducându-mi aminte toate discuţiile noastre despre aşa zisa roşcată.

"*Trebuie să pun mâna pe roşcata asta!", "Roşcata nu e ce crezi tu!", "Dă-i lui Ty pentru roşcată!"* atunci când a câştigat cursa.

Eu credeam că era o femeie, dar era o maşină, o maşină de un roşu superb, poreclită Roşcata.

Am izbucnit în râs. El a venit lângă mine la fel de amuzat.

— Îţi place? m-a întrebat, luându-mă în braţe.

— Da! E superbă. Am confirmat, privind minunăţia pe patru roţi. Era cu adevărat cea mai frumoasă maşină pe care am văzut-o vreodată. Arăta chiar mai bine decât la televizor. Harris a zâmbit mulţumit, strângându-mă mai tare în braţe.

— E a ta!

14. DOVADA

Am clipit de câteva ori, încă fascinată de bijuteria rapidă şi sângerie din faţa mea înainte să realizez ce a spus.

— Ce?! A mea?! mi-am întors privirea nedumerită spre el.

— Da, a ta, a clarificat cu un zâmbet satisfăcut pe faţă, satisfacţie provenită probabil din cauza reacţiei mele.

— Ce… m-am încruntat, privind din nou maşina şi desenul de pe aripa stângă care semăna exact cu tatuajul meu. Oh, nu!

— Harris, ai înnebunit? Cum… de unde… mâinile au început să-mi gesticuleze prin aer, neştiind ce să spun exact. Cum Dumnezeu să îmi dea mie o asemenea maşină? Am încercat să mă calmez şi l-am privit cu atenţie, asigurându-mă că nu glumeşte cu mine, lucru care era probabil adevărat.

— Ce? Nu pot să-i ofer iubitei mele un cadou? a spus cu e expresie mai mult decât amuzată şi eu încă luam în considerare ipoteza că glumeşte.

— O maşină?! am expirat complet depăşită de situaţie. Doamne, nu suntem împreună nici de două zile şi deja îmi dă o maşină. De unde Dumnezeu a avut bani pentru o asemenea maşină? Cât câştigă la cursele alea? Săritul peste trenuri pare mai rentabil decât am crezut.

A început să râdă, strângându-şi mai tare braţele în jurul meu.

— Păi, unii băieţi oferă flori, alţii ursuleți de pluş…

— Şi demonii oferă maşini, huh? l-am completat, aruncându-i o privire exasperată, dar care totuşi încerca să se conformeze situaţiei. A râs din nou.

— Exact! a spus cu alt zâmbet şmecher înainte să-mi sărute nasul.

Acum că m-am convins că nu glumea, eram chiar mai năucită decât înainte.

— Harris, nu pot să accept asta, am spus, ridicând mâna spre maşină.

Expresia i s-a schimbat brusc.

— De ce? puteam simţi seriozitatea din vocea lui. Se pare că demonilor nu le plăcea când le erau refuzate cadourile.

— De ce?! am repetat, accentuând faptul că răspunsul ar trebui să fie evident. Harris, e o maşină. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem oficial împreună de noaptea trecută şi tu deja îmi dai o maşină. Eram complet disperată, sau mai bine zis speriată şi iar gesticulam cu mâinile prin aer.

Şi-a muşcat buza inferioară şi mi-am dat seama că se abţine să nu râdă.

— Mhm! a spus simplu cu buzele ţuguiate din cauza zâmbetului ascuns. Doar atât? Asta era tot ce putea să spună? Acum chiar îmi pierdeam minţile.

— Şi ce ar trebui să fac cu ea? l-am întrebat, punându-mi mâinile în sân.

— Păi, nu ştiu, ce faci de obicei cu o maşină? Speli… a, nu, stai că asta face maşina de spălat. Toci carne, aoleu, aia e maşină de tocat. Felul în care se uita în tavan şi se freca gânditor pe bărbie mă scotea din minţi.

— Harris… l-am mustrat, încruntându-mă la el.

Nu aveam chef de glumele lui acum.

A început să râdă.

— Ce poţi să faci cu ea, Katherine, pentru numele lui Dumnezeu? S-o conduci, nu ţi-o dau s-o aşezi ca bibelou în sufragerie.

Nu că ar şi avea loc, am adăugat în mintea mea.

Înainte să spun altceva, şi-a băgat mâna în buzunar de unde a scos o cheie. Oh, nu!

— Harris, încetează, n-o să iau maşina asta, am spus acum serioasă fără nici o urmă de amuzament.

— De ce nu? a întrebat exasperat.

— Pentru că… Doamne, Harris, e o maşină, o maşină al naibii de scumpă, nu e ca şi cum mi-ai da o floare. Nu am nici cea mai mică idee câţi bani ai tu, dar nu vreau să îi cheltuieşti cu mine. Nici acum şi nici mai târziu.

S-a încruntat din cauza răspunsului meu. Cu siguranţă nu se aştepta la asta. Doamne, nu era întreg la mine! Nu eram o femeie întreţinută şi nu aveam nevoie de cadourile lui exagerat de scumpe. Asta chiar mă enerva, eram împreună de seara trecută, mi-a spus că mă iubeşte abia în după-amiaza asta. Ce se întâmpla *cu mine*? Ceasul vieţii mele a luat-o razna. Lucrurile se întâmplau prea repede.

— OK, OK, poate că am luat-o puţin prea rapid. Am destui bani, dar jur că nu am cheltuit un dolar pe maşina asta. O… am de mai multă vreme în garaj, dar nu am prea avut ce face cu ea, nu e stilul meu. Aşa că am aranjat-o puţin şi m-am gândit să ţi-o dau ţie pentru că oricum nu ai o maşină. Serios, iubito, nu e mare chestie, e doar o maşină. Vorbele lui îmi sunau în cap ca un sinonim la "Şi ţi-am dat un pumn în gură, se mai întâmplă!" Chiar nu e mare chestie pentru el. Am expirat exasperată.

— Şi cursa? Când ai câştigat, i-ai dat banii lui Ty pentru roşcată, mie asta îmi sună a cheltuială. Am spus, bosumflându-mă din nou.

Şi-a dat ochii peste cap mai mult decât disperat.

— Da, ţi-am spus, ca s-o aranjez puţin. Abţibildul şi câteva chestii, a spus gesticulând spre aripa maşinii. Ai participat şi tu la cursă şi ai fost norocul meu, deci meriţi o parte din bani. Îmi făcu cu ochiul. Mi-am mijit ochii, strângându-mi buzele; da, merit partea mea de bani pentru ţipat şi faptul că aproape mi-am dat drumul în pantaloni de frică. Şi asta ar însemna că Ty şi restul au muncit azi toată ziua la ea.

— Haide, iubito, e doar o maşină. Dacă nu îţi place asta, poţi să îmi spui, am mai multe şi poate vreuna…

— Ce?! m-am holbat la el, nevenindu-mi să cred ce îi ieşea pe gură. Eu îi urlam că nu voiam o maşină extravagantă şi scumpă pe care nu mi-aş permite-o niciodată în viaţa asta şi el credea că eram pretenţioasă. Ohh, mi-aş dori să îl plesnesc în secunda asta.

— Harris, nu e vorba că nu-mi place, dar mi se pare prea mult. Şi cum adică ai mai multe maşini? m-am încruntat, dar apoi mi-am dat seama că răspunsul era evident. Erau cel puţin zece maşini în garajul ăsta.

— Da, am mai multe, Ferrari-ul e preferata mea, dar mai am şi altele. Spuse, scărpinându-şi scalpul de la ceafă cu o expresie de copil care nu înţelegea ce a făcut aşa rău. Cum de nu mi-am dat seama că mai multe din maşinile astea ar putea fi ale lui? Doamne, câţi bani poţi să câştigi sărind peste un tren? O groază, gândindu-ne la ghemotocul pe care l-a câştigat noaptea trecută. Sau aici intră secţiunea secretelor?

— Uite, iubito, doar ia-o, bine? Ca pe un împrumut până îţi cumperi maşina ta, dar îţi garantez că o să te îndrăgosteşti de ea şi n-o să

mi-o mai dai înapoi. Spuse cu un zâmbet mic, aproape implorându-mă din privire.

Am oftat învinsă.

— Bine, am cedat, luându-i cheia din mână. Zâmbetul i s-a lărgit şi am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Şi oricum avem nevoie de o maşină pentru lecţii.

M-am uitat la el nedumerită.

— Lecţii?! Ce lecţii?

— Vreau să văd cum te descurci la volan, mi-ar plăcea să facem o cursă amândoi. A mârâit obraznic, ridicându-şi colţurile gurii într-un rânjet ameţitor. Ideea asta mă speria şi îmi plăcea în acelaşi timp.

— Hai să aruncăm o privire, m-a tras de mână înainte să pot spune altceva, împingându-mă spre partea şoferului şi obligându-mă să intru la volan.

Am simţit confortul scaunului din piele neagră sub mine şi am început să mă holbez rămânând fără suflare când în faţa mi s-a aşternut imaginea bordului noii mele maşini. Aceleaşi ceasuri ciudate şi cronometre care nu ştiam pentru ce erau mai exact, dar aveam o idee. Aceleaşi monitoare mici, acum stinse şi

mult mai multe butoane decât îi este permis unei maşini obişnuite. Harris a intrat pe partea pasagerului, iar eu m-am lipit de spătarul scaunului, parcă speriată că maşina o va lua la goană cu mine în orice secundă. Imediat mi-am adus aminte de lucrul care m-a făcut noaptea trecută să îmi simt stomacul în gât la propriu. M-am întors rapid în spate şi am răsuflat uşurată când am văzut bancheta din piele neagră, arătând absolut normal, fără nicio butelie cu gaz exploziv sau ce Dumnezeu o fi ăla.

Harris a început să râdă când m-am întors înapoi în scaun.

— Dezamăgită? m-a întrebat, cu siguranţă referindu-se la inexistenţa acelor butelii.

— Nu tocmai, am recunoscut zâmbind. Îmi place viteza şi chiar dacă aproape am murit de spaimă, m-am simţit bine noaptea trecută, dar nu cred că sunt pregătită să produc eu genul ăla de viteză.

— Porneşte-o, mă îndemnă entuziasmat. L-am privit speriată.

— Haide, Katherine, n-o să se întâmple nimic. Şi-a dat ochii peste cap, iar asta m-a îmbufnat, făcându-mă să prind curaj.

În mare, arăta la fel ca o maşină normală, doar schimbătorul era puţin ciudat, dar mă puteam obişnui cu el.

Am apăsat ambreiajul şi am băgat cheia în contact, motorul a pornit la viaţa imediat cu un mârâit sălbatic când abia am atins acceleraţia. M-am asigurat că piciorul îmi era bine poziţionat pe ambreiaj şi nu se mişca de acolo, îl apăsam probabil mai tare decât era cazul, dar s-o iau la goană cu fulgerul ăsta roşu prin tot garajul era ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Harris a zâmbit satisfăcut.

— Deci?! a ridicat din sprânceană. Uşor, uşor, am prins curaj şi am ambalat maşina mai tare, un zâmbet mi se ridica în colţurile buzelor şi aproape mă tenta ideea să iau piciorul de pe ambreiaj. Mi-am plimbat mâinile pe volanul moale din piele neagră şi deja mă visam conducând maşina asta pe autostradă, era genul de maşină care îţi creează dependenţă.

— Este uimitoare, am spus zâmbind, ascultând sunetul puternic al motorului, ambalându-se, devenea o muzică pentru urechile mele.

Harris a râs mândru de răspunsul meu.

— Aşteaptă până mâine. L-am privit ridicând din sprâncene.

— Doar nu crezi că o s-o ţii mereu în garaj şi s-o ambalezi, nu? Trebuie să înveţi s-o conduci.

— Ştiu să conduc, m-am apărat ofensată, ambalând mai tare motorul. Harris a început să râdă, prinzându-se cu mâna de bord.

— Cred că trebuie să port centura de siguranţă în preajma ta chiar dacă nu suntem în mişcare, a continuat râzând iar eu m-am ţuguiat buzele bosumflată.

Piciorul drept se juca cu acceleraţia din ce în ce mai tare şi unei maşini obişnuite nu i-ar fi plăcut asta prea mult, dar îmi aduceam aminte că şi Harris a făcut asta cu maşina lui şi nu s-a întâmplat nimic. Astea nu eram maşini obişnuite. Amintirile de noaptea trecută mi-au năvălit în minte, nu puteam să cred că a trecut doar o zi, am trăit ani în care nu s-au întâmplat atâtea ca în săptămâna asta.

Harris s-a întins spre mine, rotind cheia în contact şi oprindu-mi maşina instantaneu. M-am uitat supărată la el, încruntându-mi sprâncenele.

— Ştiu că îţi place să ambalezi lucrurile, dar mai lasă energie în baterie şi pentru mâine.

— Mâine?! am întrebat repede.

— Ţi-am spus; trebuie să înveţi s-o conduci. Spuse cu un zâmbet şmecher, coborând din maşină.

— Şi eu ţi-am spus că ştiu să conduc. Am coborât şi eu cu o mască ofensată.

— Ştiiiiiiu, a zis exasperat, accentuând cuvântul şi traversând repede spaţiul din faţa maşinii, prinzându-mi faţa în palme. M-a privit în ochi ca pe un copil mic care nu înţelegea ce i se spunea. Şi exact aşa mă simţeam, ca o fetiţă de cinci ani căreia îi se dădea o nouă jucărie, strălucitoare şi prea complicată pentru nivelul ei.

— Iubito, am spus s-o conduci, nu să conduci. A clarificat, privindu-mă în ochi, crezând probabil că am înţeles. Greşit.

M-am încruntat, strâmbând din nas, mintea mea începea deja să caute prin dicţionare la categoria "Demoni", secţiunea "Maşini Complicate".

— O să înţelegi mâine mai bine. O să vezi că nu e aşa uşor să conduci o maşină ce prinde suta la oră în mai puţin de o trei secunde.

Am deschis gura, înspăimântată. Mintea mea a aruncat dicţionarul şi a luat-o la fugă.

— Acum poţi să laşi plângerile şi nemulţumirile şi să îmi mulţumeşti ca o iubită cuminte ce eşti?

Am ridicat o sprânceană, perversitatea luându-i locul fricii.

— Iubită cuminte?! am repetat, abţinându-mă să nu râd. Şi cum mulţumeşte o iubită cuminte? am observat perversitatea crescând şi în ochii lui.

— Păi…a mârâit, prinzându-mi coapsele şi ridicându-mă dintr-o mişcare pe capota maşinii, băgându-şi abdomenul între picioarele mele. Oh, Doamne!

— Pentru început, s-o inaugurăm pe Roşcată cu aceeaşi ceremonie de noaptea trecută. Inima mi-a urcat până în gât, şi-a lipit buzele de maxilarul meu, implantând o dorinţă instantanee în mine. A mârâit uşor, coborând pe gâtul meu şi depărtându-mi mai mult picioarele. Nu pot să cred că făceam asta din nou, cu Roşcata, sau mai bine zis pe Roşcată, noua mea maşină pe care eram geloasă până acum.

— Hei, i-ai arătat-o fără noi!? am tresărit speriată, îndepărtându-l pe Harris de pe gâtul meu când glasul supărat al lui Jay a umplut liniştea garajului. Am privit spre scări, văzându-i pe toţi patru coborând spre noi. Harris s-a îndepărtat, mârâind supărat dintre picioarele mele, ajutându-mă să cobor de pe capota maşinii. Doamne, am uitat că nu eram singuri în casa asta.

— Harris, am căzut de acord să i-o arătăm împreună. L-a certat V bosumflată, punându-şi mâinile în sân, aceeaşi expresie o aveau şi Ty şi Jay, alături de un Harris nesatisfăcut şi mai îmbufnat decât toţi trei la un loc. Doar Ken părea amuzat de situaţie, şi eu, ca de obicei, nu înţelegeam nimic.

— E iubita mea şi am vrut să i-o arăt singur. Eu nu mă bag în relaţiile voastre. S-a apărat brunetul meu supărat, ceva din privirea lui spunea că mai avea puţin şi scotea limba la ei, dar despre Harris vorbeam aici, aşa că s-a mulţumit cu o încruntătură. Într-un final, m-am prins că vorbeau despre maşină.

— În fine, deci, Kath, îţi place? m-a întrebat V cu un zâmbet larg, luându-şi privirea de la Harris şi îndreptând-o entuziasmată spre mine.

— Da, este… fără cuvinte. Mi-am forţat un zâmbet strâmb, spunând adevărul, chiar nu aveam cuvinte să descriu asta. Toţi au început să râdă.

— La început mi s-a părut ciudat că Harris să o vrea atât de mult pentru el, roşu nu e tocmai culoarea lui, dar apoi când ne-a spus că vrea să ţi-o dea ţie, lucrurile au prins sens. Spuse Ty râzând şi Harris s-a albit la faţă.

Eu am făcut ochii mari, întorcându-mi privirea spre Ty.

— Când aţi luat-o? am întrebat serioasă. Toţi au devenit reţinuţi şi Harris a început să se foiască stresat, aruncându-i priviri ucigaşe lui Ty, exact aşa cum făcuse când s-a dat de gol că îmi căutase prin dosarul şcolar.

— Acum două zile, a spus roşcatul nesigur, speriat de expresia lui Harris.

M-am încruntat, simţindu-mi respiraţia ieşind mai fierbinte pe nări. Într-un fel, ştiam asta, cu siguranţă maşina era nouă, dar se pare că era mai nouă decât am crezut eu.

— O ai de ceva vreme şi nu ai ce face cu ea, huh? mi-am îndreptat atenţia spre Harris, repetându-i cuvintele.

— Iubito-

— De ce m-ai minţit? l-am întrerupt furioasă. Ştiu că eram grosolană şi nesimţită, dar pur şi simplu mi se părea prea mult şi prea repede.

-— Ştii ce?! Dă-o dracu' de maşină. Dacă n-o vrei, n-o lua. Tonul lui nervos m-a luat prin surprindere, a plecat de lângă noi, urcând furios scările şi dispărând din garaj. Am rămas nemişcată, negăsindu-mi cuvintele.

Ceilalţi s-au întors spre mine, trişti.

V şi-a aşezat mâna pe braţul meu.

— Kath, i-al puţin mai uşor, OK? Toate chestiile astea sunt ciudate pentru el la fel cum e şi pentru noi să îl vedem aşa. Nu am crezut până acum că Harris se va ataşa atât de mult de o fată, adică să aibă sentimente pentru ea. Mi-am dat seama din tonul lui V că îşi găsea cu greu cuvintele să îl descrie pe Harris ca tipul îndrăgostit. Cu Amber a fost total diferit, la fel şi cu toate celelalte. Niciodată nu le-a făcut cadouri sau lucruri de genul ăsta şi cu maşina asta chiar şi-a pus curul la bătaie ca să pună mâna pe ea. Am rămas puţin nedumerită şi surprinsă de alegerea cuvintelor ei, dar ea a zâmbit, văzându-mi reacţia. Cum adică "şi-a pus curul la bătaie"? Cât de greu era să cumperi o maşină?

— Da, când a zis că vrea să ţi-o facă ţie cadou, am fost aproape de un atac de cord. A râs Jay, nu am putut să nu zâmbesc şi eu alături de ei.

— Câţi bani a cheltuit pe ea? am întrebat, asta fiind amănuntul care mă deranja cu adevărat.

Toţi s-au privit deodată reţinuţi.

— Nu-ţi face griji, Kath, Harris câştigă destule curse ca să nu se plângă de bani. Mi-a răspuns Ty, în tonul său citindu-se rugăciunea să las totul baltă.

Nu asta era problema, am adăugat în mintea mea, dar am decis să las lucrurile aşa cum erau, nu aveam decât să caut singură pe internet. Deşi toată chestia asta cu banii câştigaţi nu îmi dădea prea multă încredere, ceva îmi spunea că era vorba mai degrabă de *secţiunea secretelor*. Imaginea pistolului lui Harris în mână mi-a apărut în minte, dându-mi un tremurat scurt. Mă întreb dacă avea măcar permis de port armă. De ce avea nevoie să îl ţină la el în permanenţă?

Ceilalţi au urcat înapoi la etaj, intrând în sufragerie. Pe plasma din mijloc era pusă pauză la un joc cu maşini şi mai multe console erau aruncate pe canapea. M-au invitat să joc cu ei, dar am refuzat şi m-am întors la bucătărie, pretinzând că nu am terminat de spălat vasele. Normal că nu m-au crezut, dar mă bucur că m-au lăsat în pace, dându-şi seama că aveam nevoie de puţin timp singură.

Harris era probabil în camera lui, regretând cu siguranţă că m-a adus aici şi că mi-a oferit maşina aia. Nu eram împreună nici de 24 de ore şi deja am avut prima ceartă, sau mă rog,

aproape ceartă, dar sigur s-ar fi transformat într-una dacă el nu pleca şi ego-ul meu enorm rămânea activat.

M-am aşezat la masa din bucătărie, luându-mi un pahar de apă şi învârtindu-l pe masă fără să beau din el. Harris care mi s-a arătat mie astăzi nu era cel adevărat. Era cel care se chinuia să fie pentru mine.

Harris cel real era dur, nemilos, probabil capabil să omoare fără resentimente şi deloc romantic. De ce se chinuia atât de mult pentru mine? De ce mi-a spus secretele trecutului său? Chiar mă iubea?

Când a realizat măcar că mă iubeşte? Nu eram cu mult mai sentimentală şi romantică decât el, dar spre deosebire de mine, el se străduia să fie.

Am privit, oftând, tavanul bucătăriei nefamiliare. Cum a putut viaţa mea să se schimbe atât de mult într-o singură săptămână? Ar fi aproape revoltător dacă nu ar fi într-un sens bun. Când am venit aici, am crezut că o să fiu ciudata nouă din liceu, neprietenoasă şi retrasă pe care nimeni nu şi-o doreşte drept prietenă. În schimb, am devenit una dintre *atracţiile* şcolii, majoretă şi iubita celui mai popular, râvnit şi probabil periculos băiat din

şcoală. Să nu mai vorbim de noile ştiri despre sora mea vitregă secretă şi ocupaţia mamei dinainte să mă nasc cât şi felul în care părinţii mei s-au întâlnit.

Cum dracu' s-au întâmplat toate astea?

Simţeam că am dormit într-un cocon optsprezece ani de zile, iar în momentul în care mama a plecat, inima mea a început să bată, iar coconul s-a spart, aruncând în mine toate problemele şi dificultăţile vieţii. Nu-mi aduceam aminte vreo întâmplare notabilă, bună sau rea, înainte ca mama să mă părăsească. Viaţa mea era normală, plictisitor de normală uneori. Studiu, somn, mâncare şi trupa mea de dans care îmi mai colora existenţa, dar tot în stadiul normalităţii rămâneam. Dar acum totul părea să explodeze în jurul meu şi singurul foc care aprindea constant fitilul, era Harris.

Am tresărit, simţind vibraţiile telefonului în buzunarul meu. Speram că poate fi Harris care îmi cerea să mă întorc în camera lui, sau poate în garaj, dar am scos un sâsâit de dezamăgire când am văzut că tata era cel care mă suna, probabil a ajuns acasă şi a citit biletul. I-am respins apelul, închizând apoi telefonul de tot, nu înainte să observ că era trecut de ora 9 seara. Să se mulţumească cu biletul pe care i l-am

lăsat, pe care nu l-aş fi scris dacă nu insista Harris.

Mi-am băgat telefonul în buzunar, neştiind ce să fac. Voiam să mă întorc în camera lui Harris, dar decât să dau ochii cu partea lui furioasă şi supărată, preferam să rămân aici cu paharul meu de apă, mult mai înţelegător decât iubitul meu irascibil. Aşteptam ca partea dură a lui Harris Hawk să plece.

Priveam apa din pahar, fără să o beau, nu aşa mi-am imaginat prima noapte aici. Oare ăsta era planul lui Harris ca să mă facă să mă întorc acasă? Dar oricât m-aş strădui, nu puteam să nu dau vina pe mine pentru ce s-a întâmplat. Poate că trebuia să accept pur şi simplu cadoul lui ridicol de exagerat pentru o relaţie de o zi, să îi sar în braţe şi să îl sărut, aşa cum probabil se aştepta să o fac. Se pare că el plănuise să îmi dea maşina chiar înainte să fim oficial împreună. Harris a ştiut încă de la început ca o să fiu a lui, iar eu am cedat mai repede decât aş fi crezut. Jocul nostru se pare că s-a terminat şi, cum era de aşteptat, el a câştigat, fără măcar să depună prea mult efort. Dar oricât de nervos ar fi trebuit să fie ego-ul meu pe chestia asta, eu nu puteam fi decât fericită că el a câştigat. M-a câştigat pe

mine şi dragostea mea, care la fel ca în cazul lui, nu credeam că i-o voi dărui vreodată cuiva.

Discuţia noastră din după-amiaza asta mi-a revenit în minte. Singurul băiat de care am fost cu adevărat atrasă vreodată a fost coregraful trupei mele de dans. Mai degrabă un bărbat de douăzeci şi doi de ani după care mi s-au aprins călcâiele în prima zi când am intrat în trupă. Eram doar o puştoaică de paisprezece ani, iar el un student la facultatea de dans. Blond, carismatic, talentat şi extrem de bine făcut. Amintirea atracţiei mele pentru Vince m-a făcut să chicotesc, părea să se fi întâmplat cu secole în urmă, unei Katherine total diferite. Chiar dacă el nu m-a băgat niciodată în seamă în felul ăla, acum îmi dau seama că nici eu nu eram cu adevărat îndrăgostită de el. De fapt, ce ştiam eu atunci despre dragoste? Acum aveam optsprezece ani şi încă nu eram pregătită să spun că ştiam prea multe.

Întotdeauna îmi voi aminti cuvintele mamei:

"Când iubeşti pe cineva foarte mult, acea persoană îţi umple viaţa de fericire. Dar când o pierzi, fericirea se transformă în durere. Durerea se transformă în acceptare, acceptarea

în amintire, amintirea în uitare şi, în cele din urmă, uitarea în fericire."

Obişnuia să îmi spună asta cu mult înainte de a mă părăsi şi mă gândeam dacă nu cumva încerca să mă călească încă de mică pentru ce avea să îmi facă când voi creşte. Pentru ea exista o a doua şansă în orice, timpul le rezolva pe toate, iar asta era teribil de asemănător cu ceea ce spunea mama lui Harris despre început şi sfârşit.

Întreaga noastră viaţa era o imensă figură geometrică, cu mii şi mii de cercuri incomplete ce reprezintă începutul şi sfârşitul fiecărui lucru pe care îl facem, de când ne naştem şi până când murim.

Cercuri de fericire, cercuri de tristeţe, cercuri de reuşite, cercuri de eşec... toate au un început şi, la un moment dat, un sfârşit, exact ca şarpele ce îşi muşca coada. Un început porneşte de la sfârşitul altuia.

Asta era mersul vieţii, este corect şi cu toţii îl trăiam. Eu l-am trăit până acum. Chiar şi plecarea mamei, care a fost un cerc de durere care aproape m-a distrus... am reuşit cumva să îi supravieţuiesc şi am găsit un nou început în cercul de iubire alături de Harris.

Dar ceva îmi spunea că acestui cerc nu voi mai reuşi să îi găsesc vreodată sfârşitul. Pentru că întotdeauna exista şi o a doua opţiune: Atunci când un cerc te încolţea asemeni unui şarpe veninos şi te distrugea definitiv. Şi exact aşa mă simțeam eu în *cercul lui Harris* – era sigilat, nu părea să aibă un sfârşit pentru mine. Doar moartea mă mai poate elibera din centrul lui.

Nici măcar teama că poate m-am îndrăgostit de un criminal.

Dragostea nu venea doar cu electricitate şi dureri constante de stomac provocate de stoluri imaginare de fluturi, ci cu riscurile pe care ţi le asumai odată cu acceptarea relaţiei, cum ar fi sacrificiul de a merge mai departe chiar şi atunci când descoperi că poartă în permanenţă un pistol la el. Şi primul şi totodată singurul care mi-a provocat vreodată asta, era Harris.

M-am pierdut mai mult în gânduri, aducându-mi aminte de mărturisirea lui Harris despre fluturii lui şi felul amuzant în care a spus-o. Am chicotit din nou, apoi am tresărit când m-am simţit cuprinsă de două braţe din spatele scaunului. Două braţe puternice pe care le-aş recunoaşte oriunde.

— Ce e aşa amuzant? m-a întrebat Harris cu voce tandră, coborând spre urechea mea.

— Doar o amintire cu stoluri de fluturi. Am spus, zâmbind încet, nefiind sigură cum să abordez discuţia. Poate încă era supărat pe mine. Chicotul lui coborând pe gâtul meu mi-a dovedit că nu aveam dreptate. Mi-a sărutat uşor gâtul în locul lui preferat, ridicându-mă apoi de pe scaun şi aşezându-se în locul meu, trăgându-mă în poala sa, cu braţele încolăcite în jurul taliei mele. Adoram felul în care braţele lui puternice şi tatuate se potriveau perfect în jurul meu.

— Îmi pare rău că am reacţionat aşa, mărturisi trist, scufundându-şi faţa în părul meu. Pentru prima dată am luat o gură de apă, lăsând apoi paharul pe masă şi întorcându-mă cu faţa spre el.

— Nu! Mie îmi pare rău, am fost o nesimţită, doar că… nu sunt tocmai obişnuită cu genul ăsta de lucruri. Singurele cadouri pe care le-am primit în ultima vreme au venit de la mama mea şi sunt practic activată să le arunc pe toate imediat. Cred că am uitat să mă bucur şi să spun mulţumesc atunci când primesc un cadou. Am mărturisit. Asta era o parte de adevăr, în ultimele luni, mama a încercat să se apropie de mine prin cadouri care mai de care mai fastuoase care însă ajungeau distruse de fiecare dată. Încercam să şterg amintirea ei din memoria

mea prin orice mijloace, aşa că să îi accept cadourile nu ar fi fost o idee bună. Aş fi avut o maşină acum dacă acceptam cadoul meu la aniversarea de optsprezece ani, dar oricât mi-aş fi dorit propria maşină, nu am stat prea mult pe gânduri până când acel Audi strălucitor să ajungă scufundat într-un lac. Chiar şi aşa, cadoul lui tot era prea mult şi prea repede, dar clar el nu era de acord cu asta şi mi-a ajuns pentru prima noastră ceartă.

A zâmbit, mângâindu-mi obrazul.

— S-ar putea să nu îmi ajungă un simplu mulţumesc. A rânjit şi am fost mai mult decât fericită să îi aud comentariul obraznic. Am chicotit, clătinând din cap, încolăcindu-mi braţele în jurul gâtului său şi lipindu-mi fruntea de a lui.

— Chiar îmi pare rău, nu vreau… ca tu să mă vezi în felul ăla. A spus din nou serios şi am citit în vocea lui furie pentru propria-i persoană.

— Nu vreau să te schimbi pentru mine, Harris! i-am impus, punându-mi palma pe obrazul lui.

— Dar eu vreau, am aşteptat atâta timp un impuls să o fac şi a venit odată cu tine.

— De ce? era tot ce am putut spune. Un oftat adânc i-a părăsit gâtul.

— Pentru că m-am săturat să fiu un suflet gol, Katherine. Cu nici un sens în viaţă, să am totul, dar totuşi nimic. Am ştiut că tu eşti schimbarea din viaţa mea din prima clipă în care te-am văzut. Nu sunt un bărbat care să apeleze la ocolişuri, Katherine, nu mă învârt în jurul cozii. Întotdeauna am ştiut ce am vrut şi nu m-am contrazis niciodată cu propriile decizii. Dacă vreau ceva, îl am. Nu îmi pasă ce trebuie să fac sau să spun pentru a-l obţine. Nu mi-e frică să spun „te iubesc" dacă ştiu că simt asta, şi întotdeauna ştiu ce simt. Mi-am dat seama că m-am îndrăgostit cu adevărat de tine în noaptea când am dormit prima dată împreună, şi singura până acum, de altfel. Dar a fost de ajuns pentru mine. Te-am privit dormind, pierzând noţiunea timpului, nu făceai nimic, doar ţineai ochii închişi şi stăteai nemişcată în braţele mele. Ceva care mi s-ar fi părut mai mult decât plictisitor înainte, dar în noaptea aia am realizat că nu mă satur să mă uit la tine. Făcând nimic, mi se păreai atât de fascinantă cum nu a fost niciodată vreo altă fată pentru mine, indiferent de ce ar fi făcut. Eu, cel normal, şi-ar fi dorit în momentul ăla să plece de acolo şi să agaţe o fată pe care să o tragă apoi în pat, nu în felul în care stăteam noi, dar singurul lucru pe care mi-l doream era

să te privesc pe tine. Dormind, liniştită şi superbă ca un înger în braţele mele. Sunt un tip direct, Katherine, dur, direct, şi în niciun caz bun pentru tine. Ştiu că ar trebui să stau departe de tine, nu pentru ce simt, ci pentru ce ţi s-ar putea întâmpla din cauza a ceea ce simt. Dar nu mă pot abţine, sunt destul de egoist să te ţin lângă mine deşi ştiu că nu e bine. Nu trebuia să te aduc aici, dar totuşi am făcut-o. Nu trebuia să îţi spun ce simt atât de repede, dar am făcut-o. Am nevoie de tine mai mult decât orice… de fapt, nu mai am nevoie de nimic altceva decât de tine. Mă înnebuneşti, faci întotdeauna ce mă aştept cel mai puţin să faci, îmi întorci fiecare vorbă şi nu asculţi nimic din ceea ce spun, şi cu toate astea, m-am îndrăgostit de tine. Imprevizibilitatea şi rebeliunea ta mi-au pus capac. Iubesc felul în care îţi încrunţi sprâncenele şi îţi ţuguieşti buzele atunci când nu îţi convine ceva, cum îţi muşti din mijloc buza de jos şi o ţii între dinţi minute în şir fără să îţi dai seama că faci asta, iubesc zâmbetul tău şi ochii tăi căprui care devin negri după căderea serii, tenul tău alb şi fiecare pistrui micuţ care ştiu că te deranjează, dar nu face decât să îţi pună în evidenţă frumuseţea. Iubesc modul în care te înroşeşti în obraji atunci când te ating şi

în care îmi pronunţi numele atunci când îţi provoc plăcere. Felul în care îţi agiţi genunchiul atunci când eşti stresată sau nerăbdătoare şi strâmbi din nas ca un copil mic când nu înţelegi ceva şi vrei să ascunzi asta. Ştiu că tu crezi că lucrurile decurg prea repede, şi ai dreptate. Dar nu vreau să pierd nici o secundă tărăgănind şi aşteptând noţiunea normală a timpului. Noi suntem noi, şi o să facem lucrurile în felul nostru. Sunt un tip rapid, iubesc viteza în toate felurile posibile şi chiar dacă e doar un singur lucru pe care îl iau încet cu tine, este pentru că îmi doresc să savurez fiecare moment şi vreau să fii şi tu sigură aşa cum sunt eu.

S-a oprit, trăgând o gură mare de aer de parcă nu respirase deloc până acum, la fel ca mine, dar spre deosebire de el, eu încă nu puteam să respir. Nu puteam să cred tot ce mi-a spus, cât de multe lucruri ştie despre mine, lucruri pe care nici eu nu le ştiu. N-am crezut niciodată că cineva îmi va spune vreodată aşa ceva, şi să aud asta de la el, era… ireal. Încă aşteptam să mă trezesc singură la masă, cu paharul de apă în mână şi să realizez că a fost doar un vis.

— Nu plânge! a tresărit dintr-o dată aproape speriat, nu am realizat că mi-au dat lacrimile.

— Ţi-am spus că nu vreau să te văd plângând, oricare ar fi motivul. A spus serios, dar totuşi tandru, încă nu înţelegeam de ce reacţiona aşa împotriva lacrimilor mele, probabil avea legătură cu trecutul său.

— Lacrimile de fericire sunt un lucru bun, Harris. Am zâmbit, dar totuşi am încercat să îmi şterg obrajii de cele care au căzut deja. Şi nu am mai plâns de fericire de mult timp.

— Ai plâns azi-dimineaţă, mi-a amintit imediat, făcându-mă să chicotesc.

— Da, când ai spus că mă iubeşti. Am clarificat, aşezându-mi palmele pe obrajii lui.

— N-o să plângi de fiecare dată când îţi spun asta, nu? m-a întrebat speriat, făcându-mă să râd instantaneu. Demonul meu neexperimentat în dragoste.

— Nu, dar o să zâmbesc şi o să te sărut.

— Slavă Domnului! a oftat uşurat şi deloc ironic, lucru care m-a făcut să râd mai tare.

A zâmbit şi m-a strâns mai tare în braţe.

— Te iubesc, mi-a şoptit, topindu-mă în braţele lui. Trebuia să mă obişnuiesc cu asta, cu felul în care îmi spunea că mă iubeşte şi îmi electriza fiecare nerv, chiar dacă era prea devreme… nu. Nu era prea devreme, era felul în

care eram noi. Diferiţi de restul lumii, în lumea noastră, cu propriul nostru orar.

Exact aşa cum am promis, i-am zâmbit şi i-am şoptit:

— Şi eu te iubesc, ştiu care ne-a fost înţelegerea, dar chiar simt nevoia să o spun acum, apoi mi-am lipit repede buzele de ale lui, oprindu-i chicotul. Gustul lui dulce de mentă, care îl acoperea pe cel de tutun, gustul meu preferat, de care eram sigură că nu mă voi sătura niciodată. Au trecut doar câteva ore de când l-am sărutat ultima dată, dar îmi era atât de dor de buzele lui încât începea să se formeze o gaură în interiorul meu. O gaură a cărei cauză nu o cunoşteam până nu a fost umplută de gustul sărutului şi a buzelor lui, de data asta un sărut tandru şi lent, ca de împăcare.

— Şi, la ce oră îmi încep lecţiile mâine? am zâmbit, despărţindu-mă din sărut. S-a uitat la mine nedumerit.

— Ce?! a repetat confuz. Mi-am dat ochii peste cap, amuzată.

— Lecţiile de condus, i-am clarificat şi ochii i s-au mărit.

— Adică… accepţi maşina? m-a întrebat confuz. Iubito, nu trebuie s-o iei doar pentru că

am reacţionat eu aşa, am fost un nesimţit, îmi pare rău, dar ai dreptate, dacă nu o vrei…

I-am pus degetul peste buze, oprindu-l din potopul de cuvinte care îi ieşeau din gură.

— O vreau, sincer o ador, doar că m-a speriat puţin. Ţi-am spus; trebuie să mă obişnuiesc să primesc cadouri fără să le arunc.

A zâmbit exact ca un copil mic care îi făcea un cadou mamei sale şi ea se bucura şi îl săruta pe frunte. Ce proastă *eram*, puteam să văd zâmbetul ăsta dinainte şi să evit toate problemele astea, dar să îl aud spunând acele cuvinte aproape că a meritat… cu siguranţă a meritat.

— OK, sper că o să te obişnuieşti curând şi să nu avem o ceartă de fiecare dată când îţi ofer ceva. Urăsc să mă cert cu tine. Am înghiţit în sec, dar mi-am ţinut gura închisă. Nu a fost tocmai o ceartă, dar nu a fost plăcut, oricum, în afară de o maşină nu vedeam ce alt lucru extravagant şi scump mi-ar putea oferi, ştia deja că nu purtam bijuterii scumpe şi nu îl văd mergând într-un magazin de diamante.

— Deci la ce oră trebuie să mă trezesc mâine? Vreau să învăţ să-mi conduc Roşcata, am spus ca o şcolăriţă, schimbând subiectul.

Cuvântul "diamante" îmi făcea pielea să se zbârlească.

— Roşcata ta, a repetat zâmbind, îmi place cum sună, a zâmbit sărutându-mi nasul. Şi, iubito, ţi-am mai zis; cine a spus că o să dormi în noaptea asta? Tonul lui pervers mi-a făcut hormonii să se trezească la viaţă, ţopăind ca nişte copii mici în dimineaţa de Crăciun.

— Nu te gândi la proşti, *mi-a tăiat-o* repede, văzându-mi zâmbetul obraznic. Haide, m-a prins de mână, trăgându-mă de pe scaun şi afară din bucătărie înainte să mai pot spune ceva. În sufragerie, băieţii se jucau în continuare, de data asta fiind întinşi pe jos, complet concentraţi la cursă şi înjurându-se de mama focului când se întreceau unul pe altul. Se pare că Ty era în frunte. V era pe canapea şi îşi făcea unghiile cu violet închis şi mat, nebăgându-i în seamă pe băieţi.

— Când plecăm, V? a întrebat-o Harris, iar ea s-a întors repede spre noi, nu ne văzuse până acum în cameră. A zâmbit când ne-a observat ţinându-ne de mână. Am zâmbit şi eu, făcându-i cu ochiul.

Aproape că uitase de întrebarea lui Harris, s-a întins pe canapea, prinzând mâna lui Jay, fără să o desprindă de consolă şi s-a uitat la ceasul de

pe mâna lui. El era atât de concentrat încât nici nu a observat-o. Am chicotit.

— Păi, e 9 jumătate, petrecerea începe la 10, dar nu vreau să ajungem primii acolo.

— Pe la 11, atunci? a propus Harris, iar ea a aprobat din cap. Toţi am tresărit când Jay a sărit în sus, ţipând ca un nebun că a câştigat.

Harris şi-a dat ochii peste cap şi m-a tras afară din living, am auzit-o pe V ţipând că îi strica unghiile, deci probabil Ţeposul o luase în braţe de fericire.

— Jocuri tâmpite, a bombănit Harris înainte să mă tragă în camera lui. Asta mi-a amintit de noaptea în care am auzit împuşcătura în telefon şi Harris a venit prima dată la mine. Mi-a spus că juca un joc şi devenise foarte implicat, iar zgârietura i-o făcuse Jay ofticat că a pierdut. Dar afirmaţia lui Harris despre jocuri nu se potrivea cu spusele lui; de asemenea, a fost aceeaşi zi când a plecat de la şcoală din cauza Roşcatei. Toate astea se aranjau în mintea mea formând o singură concluzie: Harris nu doar că îmi ascundea lucruri, dar mă şi mințea cu ceea ce-mi spunea. Însă am decis să las subiectul baltă, ajungându-mi o singură ceartă pe seara asta şi concentrându-mă pe subiectul discuţiei dintre Harris şi V.

— Ce petrecere? am întrebat când a închis uşa în urma noastră.

— O petrecere la Mike, a absolvit anul trecut, nu-l cunoşti de la şcoală.

— Face parte din persoanele de pe pistă?

— Bineînţeles! mi-a răspuns ca şi cum asta ar fi trebuit să fie evident. L-am observat umblând prin sertarele biroului. Mi-am muşcat buza, începând să îmi agit genunchiul pe loc, aducându-mi aminte de ce mi-a spus el, nu am realizat că făceam asta până acum.

— Deci, o să fie o cursă? l-am întrebat stând încă nemişcată în mijlocul camerei, privindu-l cum scotea câteva coli albe de hârtie din birou şi un creion. Ce avea de gând?

— Nu. De fapt, depinde cât de rău se îmbată, dar ar trebui să fie o petrecere normală de adolescenţi. Ştii tu, cât de normali pot fi nişte adolescenţi nebuni, plini de hormoni şi alcool. A clarificat zâmbind, îmi surâdea ideea unei petreceri, chiar aveam nevoie de aşa ceva. Totuşi nu am putut să trec cu vederea peste felul în care spusese "se îmbată" şi nu, "ne îmbătăm", deci Harris chiar nu bea absolut deloc, ceea ce însemna că nici eu nu puteam să beau. Of, chiar aveam nevoie de nişte alcool să îmi mai spele belele de pe cap, şi de altceva…

— Harris… am spus, continuând să îmi muşc buza şi întrebându-mă în acelaşi timp ce făcea cu hârtiile alea şi cu alte câteva obiecte pe care le-a scos din sertar.

— Da?! s-a întors spre mine, mi-am atins stânjenită braţul în locul unde trebuia să fie punctuleţul produs de înţepătura seringii. Acum realizam că aveam nevoie disperată de droguri, dar cum Harris era un drog constant în jurul meu, dorinţa pentru el se amesteca cu cea pentru prafuri, devenind chiar mai puternică.

A zâmbit, venind spre mine şi clătinând din cap.

— Maine, spuse şi mi-a luat câteva secunde să îmi dau seama ce voia să spună.

- De ce? Am nevoie, nu am mai luat… m-a oprit, punându-mi degetul peste buze.

- Trebuie să îţi creezi un program, şi încet, încet, să te laşi de tot, nu mai eşti atât de dependentă şi n-o să îţi fie atât de greu. Mâine îţi injectez ceva, dar acum mulţumeşte-te cu asta. A scos din buzunarul de la spate un pachet de ţigări. M-am îmbufnat instantaneu, încruntându-mi sprâncenele. Dar nu avea rost să mă cert cu el, peste o oră urma să fiu la o petrecere unde cu siguranţă găseam un joint la

cineva şi fără ajutorul lui. I-am luat pachetul şi bricheta din mână, scoţând bosumflată o ţigară.

— Ştii că nu ar trebui să fumezi în jurul fiului tău, nu? mi-am ridicat privirea spre el înainte să aprind ţigara. Harris a ridicat de pe scaunul biroului bebeluşul de plastic, aşa-zisul nostru proiect.

— Ty l-a reparat? am întrebat repede, lăsând ţigara jos şi mergând spre el pentru a-i lua păpuşa din mână.

— Da, i-a încărcat bateriile. Se pare că aşa îşi dau seama câtă grijă avem de ei, de ce plâng mai mult, de-aia li se descarcă bateriile mai repede. Cu acumulatorul potrivit nu sunt aşa o mare bătaie de cap. Oricum, Ty l-a lăsat la 95 la sută ca să nu bată la ochi şi l-a blocat pe modulul de dormit, o să-l dezactiveze luni când îl predăm. Mi-a clarificat, întorcându-se din nou la ocupaţia lui.

— Crezi că o să ne pice? l-am întrebat, privind jucăria neobişnuit de tăcută. Avea ochii închişi şi arăta exact ca un bebeluş normal. Bebeluşul meu şi al lui Harris. Gândul ăsta mă încânta, dar mai tare mă speria. Mi-am scuturat capul, alungându-l din minte. Eram mult prea tânără chiar şi pentru a mă gândi la aşa ceva. L-am observat din nou pe Harris, de data asta

scoţând o pereche de mănuşi chirurgicale şi un tub mic ce părea să aibă în interior vopsea neagră.

— Harris, ce faci? l-am întrebat înainte să îmi răspundă la prima întrebare.

— Cum să ne pice?! Bebeluşul nostru nu a plâns practic deloc şi putem spune că ne-am ataşat de el aşa că l-am mai ţinut şi pentru weekend. Râse, evitând cea de-a doua întrebare. Ar trebui să îi punem şi un nume, să părem mai credibili, cred că… Harris Junior. A zâmbit, dar pe mine deja nu mă mai interesa subiectul ăsta.

— Harris, ce faci? l-am întrebat din nou serioasă, dar înainte să îmi răspundă a scos din sertar un dispozitiv care ştiam foarte bine ce era. Stomacul a început să mi se strângă când am văzut maşina de tatuaje din mâna lui Harris. La dracu'!

S-a apropiat de mine zâmbind, ţinând dispozitivul în mână, semăna cu o seringă mare ataşată de un mini pistol. Mult mai mic şi performant decât cel cu care am fost eu tatuată prima dată.

— O să-mi faci tatuajul? am întrebat, simţind cum mă înec cu propriile cuvinte.

— Îl vrei? m-a întrebat la rândul lui, senzual, mângâindu-mi gâtul cu vârful degetelor. Îl

voiam? Nu aveam nici cea mai mică idee, ştiam că se va întâmpla la un moment dat, dar trebuia să mă obişnuiesc deja cu felul lui Harris de a face totul mult prea repede. *O face să te protejeze, aminteşte-ţi ce ţi-a spus la cimitir*, mintea mea mi-a reamintit. Dar chiar şi aşa, voiam să fiu diferită, mi-a spus că eram diferită, că pe mine mă iubea… aşa că nu voiam să ajung marcată la fel ca toate celelalte. Dar voiam să fiu *a lui*.

Am înghiţit în sec, aprobând din cap.

— Serios?! a zâmbit uimit de răspunsul meu.

— Da! am confirmat, uimită de hotărârea din glasul meu.

A chicotit, mângâindu-mi obrazul şi clătinând din cap.

— Treci pe saltea, iubito. A spus încă zâmbind şi chiar dacă mă speria asta şi ştiam că nu avea să urmeze ce voiam eu, mă excitau extrem de mult cuvintele astea ieşite din gura lui.

M-am aşezat pe salteaua joasă, lăsând păpuşa jos şi începând să îmi frec gâtul cu palma. Avea să doară, ştiam că avea să doară.

Mă aşteptam să vină cu maşinăria la mine, dar s-a aşezat pe scaunul din piele neagră, ridicându-şi picioarele pe birou, jumătate întors

spre mine şi cu foile albe în mână. L-aş fi întrebat din nou ce făcea, dar era pentru a treia oară în ultimele cinci minute când îl întrebam asta.

Am înghiţit în sec, privindu-l cum începea să deseneze pe coala de hârtie. Mi-am aprins ţigara, stresată, fumul afrodiziac nu îmi mai oferea senzaţia pe care mi-o doream acum. Am văzut câteva documentare despre tatuaje şi din câte îmi amintesc, orice artist în tatuaje care se respecta, îşi făcea o schiţă mai întâi, nu ca beţivul care m-a tatuat pe mine şi a mi-a greşit trei pene la aripi. Dar oare Harris nu era de ajuns de familiarizat cu tatuajul ăsta? Probabil îl putea face şi cu ochii închişi.

Mi-a întins scrumiera de pe birou.

— La câte fete l-ai mai făcut până acum? am întrebat, înainte măcar să gândesc întrebarea.

El părea destul de concentrat la desenul lui, mana alunecându-i rapid pe foaia de hârtie într-un desen care părea deja prea mare pentru o singură literă, dar nu puteam să văd nimic.

— Paisprezece, a spus repede şi m-am înecat din nou cu propria respiraţie. Mai multe decât aş fi crezut. Deci, asta era, eu urma să fiu a cincisprezecea.

— Ai făcut unul fiecărei fete cu care te-ai culcat?

De unde veneau toate întrebările astea? Nu voiam să ştiu răspunsurile la ele. Şi-a muşcat buza ca să nu izbucnească în râs.

— Nu, iubito, făceam tatuajul celor care se considerau într-o relaţie cu mine.

Bineînţeles. Aş fi vrut eu să se fi culcat doar cu paisprezece fete.

— Şi celelalte? Există un număr?

Şi-a ridicat privirea amuzată din desen.

— Există un număr aproximativ. Dar chiar vrei să îl ştii?

— Nu! am răspuns repede, fiind fericită că pentru prima dată gura vorbea ce gândea creierul.

— Aşa credeam şi eu, a chicotit, întorcându-se la desenul lui. Era atât de nedrept, eu eram atât de… nouă la capitolul ăsta, iar el era probabil deja plictisit. Poate că de asta nici nu voia să se culce cu mine. *Eşti o proastă*, îmi striga subconştientul, făcând mişto de mine. Nu exista un mod posibil prin care un bărbat să fie sătul de sex.

— Iubito?! Harris m-a întrerupt din gândurile mele prosteşti.

— Hm?!

— Nu trebuie să te gândeşti la ce a fost înaintea ta. Ţi-am spus, nu le-am iubit pe niciuna. Cu unele nu am stat nici o lună. A fost doar atracţie sexuală şi cele pe care le tatuam, mi le doream de mai multe ori şi în felul ăsta le… protejam. Cu tine e diferit.

Am aprobat din cap. Da, cu mine era diferit, doar că ajungeam tatuată în acelaşi fel. Totuşi desenul lui mă intriga. Cu siguranţă a făcut mai mult decât o singură literă acolo. Poate că mie avea să îmi facă tatuajul diferit.

— Gata, a spus rapid, ridicând desenul şi admirându-l mulţumit. L-a pus pe birou cu faţa în jos şi normal că nu am văzut nimic din el. Fierbeam de curiozitate.

— Vino aici, şi-a întins braţele spre mine.

M-am ridicat de pe saltea, simţindu-mi picioarele de gelatină şi respiraţia accelerându-se. *Sunt pregătită pentru asta*, îmi tot repetam în minte, încercând să mă conving că aşa era.

M-a aşezat în poala lui, mă privea cu un zâmbet care nu trăda nimic, arzându-mă pe interior.

— Eşti pregătită? m-a întrebat încă zâmbind.

Am aprobat din cap, înghiţind din nou în sec, pentru a suta oară în seara asta. Voiam cu disperare să iau coala de pe birou şi să mă uit la desen, dar sigur nu m-ar fi lăsat.

— Am o tradiţie înainte de asta. A spus, făcându-mi inima să accelereze. De obicei mă… culcam cu fata respectivă înainte. Îi făceam tatuajul dacă îmi plăcea şi apoi o mai voiam.

Era serios vorbind toate chestiile astea?

— A…

A fost tot ce am putut spune. Ştiam ce faţă de tâmpită trebuia să am în momentul ăsta. A început să râdă de reacţia mea. M-am încruntat la el.

— Dar în loc de asta, tu vreau să mă săruţi în locul tău preferat de pe corpul meu, cu excepţia buzelor. Cuvintele lui m-au luat prin surprindere. Demon pervers cu fanteziile tale cu tot, eu sunt cea tatuată şi tot eu trebuie să provoc plăcere.

Locul meu preferat de pe corpul lui, în afara buzelor. Nu trebuia să mă gândesc ca să ştiu că acela era clar gâtul.

Mi-am ridicat mâna, punându-mi degetul pe gâtul său. A zâmbit mulţumit de alegerea mea, de parcă ştia că asta o să aleg.

— Sărută-mă. În locul tău preferat de pe gâtul meu.

Aveam fantezii cu absolut fiecare parte a gâtului său, la fel şi cu restul corpului, dar mi-am coborât uşor capul sărutând partea stângă a gâtului, unde îi puteam simţi puterea pulsului crescând sub buzele mele şi unde gemetele lui răsunau ca nişte tunete de plăcere în urechile mele.

— Marchează-ţi locul, iubito. A respirat adânc, mascându-şi geamătul şi m-am simţit încurajată de plăcerea lui, prinzând pielea între dinţi, sugând-o puternic şi muşcând-o. Măcar să simtă şi el puţină durere, probabil de asta mă punea să îl chinui acum, ca să se revanşeze pentru ce urma să îmi facă după aceea, sau să îl marchez şi eu printr-o muşcătură afurisită când el urma să mă marcheze cu un tatuaj permanent. Geamătul gros a ieşit din gâtul său, făcându-mă să tremur în braţele lui. M-am desprins de gâtul său înainte să îl muşc prea tare.

A gemut din nou, ducându-şi mâna la gât şi zâmbind când a simţit pe degete urma muşcăturii mele. Nu m-am putut abţine să nu îmi ling buzele.

— OK, deci îmi faci tatuajul acum? am întrebat nerăbdătoare, în scurt timp trebuia să

plecăm la petrecere şi nici nu ştiam dacă avea timp să îl facă, plus că să umblu cu un bandaj pe gât pentru restul serii nu mă încânta prea mult.

A zâmbit din nou, prinzându-mi faţa între palme şi sărutându-mă tandru.

— Nu! S-a desprins de buzele mele. O să mi-l fac mie. A zâmbit uşor şi arătându-mi foaia de pe biroul lui. Inima mi s-a oprit în loc, îngheţându-mă în braţele lui când am văzut desenul negru de pe coala albă: două aripi de înger asemănătoare cu cele din tatuajul meu, în interiorul cărora era scris un nume: Katherine.

Blocaj.

Asta se întâmpla cu mine acum. Fiecare nerv şi celulă din corpul meu au paralizat. Desenul mi s-a imprimat în memorie, părând să nu mai existe nimic în jurul meu. Mi-am simţit gura deschizându-se şi ochii mă usturau probabil din cauză că nu mai clipeam, doar mă holbam la minunea de desen, nevenindu-mi să cred. Mă holbam la acel cuvânt, un simplu cuvânt: numele meu.

— H-Ha-Harris, m-am bâlbâit, începând să tremur în braţele lui. El a chicotit, sărutându-mă pe obraz.

— Îţi place? m-a întrebat având un zâmbet dulce pe chip.

Am aprobat din cap, negăsindu-mi cuvintele şi simţind cum ochii mi se umezesc.

— Oh, nu, a tresărit deodată, speriindu-mă. Nici să nu te gândeşti să plângi, m-a certat cu degetul arătător ridicat spre faţa mea. Am început să râd, străduindu-mă să-mi blochez lacrimile.

— De ce? a fost tot ce am putut să spun, referindu-mă la desen şi la faptul că el îşi făcea un tatuaj cu numele meu.

Visam?

Probabil.

— Ţi-am spus. Chipul i s-a calmat devenind blând. Tu eşti diferită, vreau ca toţi să ştie că eşti a mea, dar şi cât de mult însemni pentru mine.

Era imposibil să îmi stăpânesc lacrimile într-un moment ca ăsta. El a oftat adânc, ştergându-mi repede lacrima şi prinzându-mi faţa în palme.

— Te iubesc, Katherine, şi tu nu ai nicio idee ce înseamnă dragostea pentru mine. Gândeşte-te la o floare în mijlocul unei păduri. Înconjurată de frumuseţe şi de tot ce are nevoie ca să trăiască cât mai bine. Dar singură, singură între copaci mari care o admiră, dar nu o înţeleg. Una de-a lor, dar atât de diferită de ei. Toţi cred că are nevoie de altă floare lângă ea, care să îi

ţină companie, să fie la fel ca ea. Dar nu are nevoie de cineva asemănător cu ea, are nevoie de cineva care să o înţeleagă, să o facă să radieze când e în jurul ei, oricât de diferiţi ar fi. Un suflet viu care să îl învie şi pe al ei. Ştii cine face o floare să radieze, Katherine?

Am înghiţit în sec, privindu-i intensitatea din privire. Nu eram în stare acum să gândesc.

— Un fluture, a spus aproape în şoaptă. Şi-a mângâiat nasul de al meu şi am zâmbit amândoi. Tu eşti fluturaşul meu, m-ai adus înapoi la viaţă şi la fericire. Suntem diferiţi, dar împreună strălucim.

Mi-am simţit proprii fluturi agitându-se în stomac precum un roi de albine, dar apoi am înţepenit când mi-am amintit de visul în care Harris a apărut prima dată… fluturele era o parte din vis.

Mi-am clătinat uşor capul, încercând să elimin ciudăţeniile astea şi m-am concentrat pe adevărul din spatele analogiei lui.

— Nu suntem atât de diferiţi, am zâmbit, frecându-mi în continuare nasul de al lui. A chicotit ca un băieţel.

— Ba suntem, iubito, tu eşti un înger, eu sunt un demon.

— Dar nu sunt un înger blând. M-am apărat cu o mutră de copil bosumflat. A început să râdă, sărutându-mi nasul.

— Bun! Pentru că eu vreau unul sălbatic. A mârâit deodată, lipindu-se de buzele mele şi aplecându-mă cu capul în jos. Oh, nu asta din nou.

— Harris, am ţipat amuzată sub buzele lui, prinzându-l de păr. Capul îmi atingea podeaua şi îmi simţeam sângele în creier. A început să râdă ridicându-mă fulgerător înapoi. Oh, îmi era dor de steluţele astea.

— Încetează să mai faci asta, l-am certat, lovindu-l în umăr apoi frecându-mi fruntea şi străduindu-mă să reduc cele trei capete de Harris la unul singur.

A râs, dându-şi capul pe spate şi ciupindu-mă de fund.

— Termină, am sărit supărată, lovindu-l din nou în umăr.

— Nu vreau, e al meu, spuse cu un rânjet diabolic. Mi-am dat ochii peste cap, da fundul meu e al tău, altceva mai e? Mă privea cu ochii mijiţi şi când am crezut că mă lasă în pace, s-a repezit ca un ghepard la gâtul meu, prinzându-mi pielea între dinţi şi muşcând-o. Am sărit în sus ţipând şi lovindu-l cu pumnii în umeri.

— Harris! am urlat, dându-l jos de pe mine. Râdea mai tare decât l-am auzit vreodată.

Am început să bombăn, frecându-mi gâtul şi privindu-l cu o figură criminală.

Băiatul ăsta îşi schimba dispoziţia mult prea repede.

— Nu aveai un tatuaj de făcut? l-am întrebat arţăgoasă. Râdea în continuare.

— Ba da, a spus de data asta sărutându-mă uşor pe buze şi ridicându-se cu mine de pe scaun.

M-a întins înapoi pe saltea, ciupindu-mă încă odată repede de fund şi fugind înainte să apuc să îl lovesc. Îmi plăcea demonul ăsta jucăuş, deşi pielii mele nu părea să îi placă la fel de mult. Harris chiar era o persoană bipolară.

S-a întors înapoi la birou, făcându-mi cu ochiul, apoi devenind concentrat la munca lui.

Şi-a pus mănuşile chirurgicale, materialul negru şi cauciucat mulându-se perfect pe mâinile lui, plesnind într-un sunet ascuţit în contact cu încheietura. A scos un fel de seringă dintr-un ambalaj, dar părea mai degrabă un ac enorm pe care l-a ataşat în capul pistolului. Trebuia să aflu cum se numeau chestiile alea. A ataşat tubul de culoare neagră la ceea ce părea încărcătorul pistolului şi a început să testeze

vopseaua. Arăta atât de profesional, ca un adevărat artist în tatuaje care ştia să îşi facă bine treaba. Nu-mi aminteam ca cel care m-a tatuat pe mine să fi trecut prin atâtea etape de pregătire.

— Prima dată te-ai tatuat pe tine? l-am întrebat în timp ce mai analiza odată desenul, probabil imprimându-şi-l în memorie.

— Da, asta, spuse arătându-mi un scris pe exteriorul antebraţului stâng. Mi-am mijit ochii, încercând să citesc cuvintele şi Harris a ridicat braţul ca să mă ajute să văd mai bine. "*Totul are un început şi un sfârşit*" scria pe pielea lui şi am recunoscut imediat fraza asta.

— Cuvintele inscripţionate pe medalionul tău. Am spus eu şi el a aprobat din cap, lăsându-şi braţul în jos. Mă speria în oarecare măsură acea afirmaţie, îmi aducea constant aminte că orice îşi avea sfârşitul, la fel cum şi eu şi Harris o să avem. Dar ce mă speria cu adevărat era când o să vină acel sfârşit şi în ce fel. Putem sfârşi fericiţi la bătrâneţe, după o viaţă lungă şi plină de iubire, sau peste câteva zile, dacă dragostea lui se va dovedi a fi altceva decât ce părea acum. Ambele erau sfârşituri, dar complet diferite. Mi-am scuturat capul şi am izgonit gândul sâcâitor, tocmai îşi făcea un tatuaj cu

numele meu, iar eu îi puneam la îndoială sentimentele.

Am privit şi restul tatuajelor de pe corpul lui, probabil ne-ar fi prins dimineaţa să îmi spună semnificaţia fiecăruia. Un cap de tigru cu gura deschisă care îi ocupa tot umărul drept era printre cele mari ce ieşeau în evidenţă, multe erau chestii complicate cărora nu le găseam începutul şi capătul. Un scris ce părea chineză pe dosul palmei drepte, întreg braţul drept îi era înconjurat de un lanţ alături de multe altele. Puii de lup din josul abdomenului mă intrigau, dar mi-am ţinut gura închisă. Am remarcat din nou tatuajele de pe braţul lui drept, cele făcute în jurul zilei de naştere a mamei sale. Acum privindu-le cu atenţie am făcut mai bine legăturile între ele. Cei doi trandafiri, unul frumos şi celălalt putred erau probabil mama lui şi bărbatul care a violat-o. La fel şi perechea de aripi în flăcări şi ochii diavoleşti, reprezentând îngerul care a fost distrus din cauza unui diavol.

Am înghiţit în sec, încercând să nu deschid discuţia asta acum. Dar de departe cel mai înfricoşător tatuaj al lui era cel din interiorul antebraţului stâng. Acolo unde cuvintele mamei sale pictau pielea cu felul în care Harris a fost creat. Nu distingeam nici o frază acum de la

distanţă, păreau doar nişte linii, dar chiar dacă citisem doar o singură dată, îmi rămăsese în minte aproape fiecare cuvânt. Mi-am mutat privirea mai sus ca să alung gândurile ce îmi dădeau frisoane pe şira spinării.

Am observat că Harris nu avea tricoul pe el şi nu realizasem când l-a dat jos.

— Nu ţi-e greu să ţi le faci singur? am întrebat, analizându-le pe cele din spatele braţelor. Chiar şi pe abdomen ar trebui să fie dificil să te tatuezi singur. Uliul de pe pieptul lui era de-a dreptul uluitor.

— E mult mai greu decât să fac altcuiva, şi depinde de zona în care îl fac, dar mă descurc. Am zâmbit apreciativ, găsind un adevărat talent în Harris. Pe spate nu avea niciun tatuaj, acolo îi era imposibil să ajungă.

— Unde îţi faci tatuajul? l-am întrebat, încercând să găsesc un loc cât mai potrivit pe abdomenul lui.

— Pe gât, a răspuns de parcă trebuia să fie evident. Am făcut ochii mari.

— Ce?!

Nu îmi venea să cred, după ce că îşi făcea un tatuaj pentru mine, îl mai făcea şi în locul unde de obicei îşi marca *victimele*.

— Nu este ăsta locul tău preferat? a întrebat zâmbind şi atingând urma încă roşie de pe gâtul său, din cauza muşcăturii mele.

M-am ridicat de pe saltea, mergând lângă el.

— Am o groază de locuri preferate pe corpul tău, am rânjit obraznic, punându-mi mâna pe abdomenul lui.

— Hmm, şi care ar mai fi alea? a mârâit, apropiindu-se de mine şi poziţionându-şi mâinile pe fundul meu. OK, era fără tricou şi eu *ardeam*, s-ar putea să nu îşi mai facă tatuajul în noaptea asta.

Mi-am plimbat degetele pe abdomenul lui, atingând linia V de pe şoldurile sale pe care o adoram la propriu, acolo unde lupii îi pictau pielea, apoi urcând spre piept şi coborând pe spate la punctul important. I-am prins fundul în palme, strângându-i puternic fesele şi rânjind exact cum făcea el.

— Asta e în top 10, am mârâit, strângându-i mai tare fundul şi făcându-l să râdă. Oh, era atât de ferm. Nu voiam să ştiu cum arătăm strângându-ne unul pe altul de fund. Sexy, probabil.

— Ăsta e al meu, am mârâit ciupindu-i fesa prin blugi.

— E al tău, şi ăsta e al meu, a mârâit la rândul lui, ciupindu-mă de fund.

Şi-a lipit dintr-o dată buzele de ale mele, lăsându-mă fără aer, puteam simţi dorinţa din el şi bineînţeles din mine.

M-a ridicat în braţe, încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui, adoram când făcea asta. M-am prins de părul lui, coroborându-mi gura pe gâtul său, sărutând pielea unde urma să fie făcut tatuajul meu.

Un geamăt puternic i-a ieşit din gât.

— Iubito, dacă nu te opreşti s-ar putea să te arunc pe salteaua aia şi să stric orarul pentru noaptea asta, a gâfâit printre gemete.

— Dă-l dracu' de orar, am înjurat, prinzând pielea între dinţi, tatuajul putea să şi-l facă şi mâine şi nu mai voiam nicio petrecere. Îl voiam pe el. Era normal să mă simt atât de electrizată când îmi spunea că o să mă arunce pe saltea?

A gemut din nou, dar desprinzându-mă din braţele lui şi aşezându-mă pe birou.

A clipit de câteva ori, parcă încercând să se trezească dintr-un vis. Îl voiam înapoi, dar mi-a făcut semn cu degetul arătător să stau cuminte.

— Arăţi atât de sexy fără tricou şi cu mănuşile astea negre. Am mârâit, muşcându-mi

buza de jos şi încercând să nu ameţesc la imaginea bărbatului din faţa mea: blugi negri, abdomen gol, lucrat şi tatuat, mănuşi negre, păr răvăşit. Trebuia să mă lupt cu fiecare celulă din corpul meu să nu salivez. El a zâmbit, clătinând din cap şi trăgându-şi scaunul aproape de mine.

— În locul tău aş tăcea din gură dacă nu vrei să te iau direct pe biroul ăsta. M-a ameninţat extrem de serios. Aveam braţele larg deschise pentru o asemenea ameninţare.

— Ce mai aştepţi? l-am întărâtat, depărtându-mi picioarele senzual şi ridicându-le pe marginile scaunului său. Doamne, am înnebunit, el mă înnebuneşte. A clătinat din nou din cap, clipind rapid de câteva ori, încerca parcă să se stăpânească instinctului de a-şi da o palmă.

A privit între picioarele mele şi aş fi râs dacă nu clocoteam ca un cazan cu apă.

— Fii cuminte. M-a ameninţat din nou cu degetul ridicat spre faţa mea, făcându-mă să râd. Arghh, asta mă enerva, nu voiam să îi arăt că eram disperată şi să implor sex, dar deja mă scotea din minţi.

La dracu' cu savuratul fiecărui moment, îmi pierdeam minţile şi clar nu trebuia să mai fumez orice o fi fost în ţigările alea.

— Cu ce m-ai drogat până acum? l-am întrebat înainte să îmi dau seama, cu picioarele încă depărtate în faţa lui, mi-aş fi dorit să am fustă pe mine.

— Cu amfetamină, a răspuns, scoţând o oglindă ovală din sertarul biroului, dintre picioarele mele.

— Oh, a fost tot ce am spus. Amfetamină, asta explica surplusul meu nebunesc de energie. Asta iei şi tu?

— Da. Asta, ecstasy, marijuana, cocaină, heroină, canabis, LSD, PCP etc; le-am încercat pe toate, dar încerc să nu devin dependent de un anumit tip. Toate sunt diferite în felul lor şi ţi-e greu să te obişnuieşti cu un gust şi să îi devii *loial* dacă le tot schimbi. Nu le merge tuturor şmecheria asta, dar la mine funcţionează.

— Ai gustat cam tot din moartea albă, huh?

— Da, poţi să spui şi aşa, a chicotit, aranjându-şi ultimele instrumente, a privit iar între picioarele mele şi le-a tras jos, băgându-le între ale lui.

— Păstrează poziţia asta pentru mai târziu, mi-a făcut cu ochiul şi am început să râd.

Scaunul lui era destul de înalt, aşa că nu eram cu mult mai sus decât el. El putea să transforme orice poziţie ciudată într-una

excitantă. Şi-a strâns picioarele în jurul alor mele, apropiindu-se mai mult de mine. Mi-a aşezat oglinda în poală, aranjând-o pe coapsele mele. Oh, Doamne!

— Să nu te mişti, mă atenţionă cu un zâmbet pe buze. Am aprobat cuminte din cap, aplecându-mă totuşi să îl sărut repede pe buze. Şi-a mijit ochii la mine, dar apoi a început să râdă când m-am prefăcut că îmi închid gura cu un fermoar.

Am devenit *stană de piatră*, încercând din răsputeri să stăpânesc intensitatea picioarelor mele între ale lui, tot nu înţelegeam de ce şi-a dat tricoul jos, dar poate îi era mai uşor aşa, sau poate încerca doar să mă înnebunească pe mine. Mi s-a zbârlit pielea când a început să îşi şteargă zona gâtului cu un tampon de vată, curăţând pielea şi dezinfectând-o. Şi-a trecut cu degetul peste piele, analizând-o, încă se mai vedea urma roşie a muşcăturii mele. Speram că asta să nu îl deranjeze acum. Mi-am simţit picioarele tremurând când a luat maşina de tatuaje şi a început să îşi strângă pielea gâtului între degete, parcă încercând să o întindă. Am observat că nu mai avea niciun tatuaj pe gât. Oare durea rău în zona aia?

— Doare rău în zona aia? gura mea iar a vorbit înainte să îi se acorde permisiunea. S-a uitat la mine în sus, aranjându-mi din nou oglinda în poală.

— Nu ştiu, dar din câte am auzit, doare. A rânjit, probabil aducându-şi aminte de fostele lui marcaje. Am rânjit în sinea mea văzând situaţia complet diferită în care mă aflam eu. Într-un fel, eu îl marcam pe el.

— Este mai complicat pentru că pielea e sensibilă şi greu de prins, şi mai e şi pe linia pulsului. Am înghiţit în sec, aprobând pur şi simplu din cap.

— Acum, şhh! a spus, punându-şi degetul pe buze. Nu mai pot să vorbesc. A indicat spre gâtul său, vorbitul însemna mişcarea corzilor vocale deci a pielii gâtului, ceea ce însemna că trebuia să îmi ţin gura de-a binelea.

Am aprobat din cap, luând poziţia unui suport, ceea ce şi sunt.

Bâzâitul maşinii mi-a ridicat părul pe mâini instantaneu.

Parcă am simţit eu durerea înţepăturii când vârful acului ascuţit i-a atins gâtul. A tras uşor aerul printre dinţi şi a continuat. Parcă mă tatua pe mine, corpul meu era complet paralizat şi

simţeam că dacă o să mă mişc, o să îmi explodeze capul.

Încet, s-a obişnuit cu durerea şi nu mai schiţa nimic. Acul îi găurea repetativ pielea, formând deja o pată de culoare neagră pe pigmentul lui alb. Se mişca destul de repede şi folosea aproape după fiecare înţepătură, un tampon de vată ca să şteargă excesul de cerneală şi sângele. Pielea începea să se roşească în jurul desenului şi mă aşteptam ca la început să facă aripile, dar am zâmbit uşor când am reuşit să descifrez urma de *K* de pe gâtul lui. Deci va începe cu numele, apoi va face aripile în jurul lui pentru a nu le amesteca între ele, asta sună logic, sunt sigură că tipul care mi l-a făcut mie a început invers.

Inima începea să îmi bată din ce în ce mai tare când numele meu prindea formă pe gâtul lui. Oare acum două nopţi i-am spus că nu o să îmi facă niciodată tatuajul? Părea o eternitate. Şi el mi-a spus că o să mă facă să mi-l doresc singură. Ei, se pare că lucrurile s-au schimbat şi nu am pierdut chiar tot jocul. Am câştigat un nivel şi unul extrem de important din câte se pare.

Fruntea lui Harris începea să transpire şi chiar dacă îi promisesem să nu mă mişc, mi-am ridicat mâna să îi şterg sudoarea de pe frunte,

trăgându-i pe spate şuviţele rebele care îi coborâseră pe faţă. Mi-a zâmbit în semn de mulţumire. Mă uitam în jos la el şi mă tot dădeam în spate pentru a vedea tatuajul bine, el era aplecat spre poala mea şi ţinea maşina de tatuat ca pe un creion cu un capăt enorm care îi găurea gâtul de sute de ori.

S-a ridicat, expirând adânc şi rezemându-se de spătarul scaunului când a terminat numele. Arăta atât de ireal pe gâtul lui, numele meu, atât de banal, acum stă pe gâtul celui mai atrăgător bărbat din lume. Am înghiţit în sec, uitându-mă cu atenţie la fiecare literă în parte, părea scris într-un stil Rage Italic. Era deja uimitor chiar şi fără aripi. A luat din nou o gură mare de aer şi chiar înainte să se reapuce, gura mea a vorbit din nou fără permisiune.

— De ce nu îmi spui niciodată Kath?

Ţineam asta de ceva vreme, dar nu credeam că va ieşi acum.

Şi-a ridicat privirea spre mine, zâmbind.

— Pentru că îţi ador numele, numele tău întreg. Mi se pare perfect pentru un înger ce e jumătate drăcuşor. A declarat zâmbind, făcându-mă să îmi muşc buza. Acum că stau bine să mă gândesc, habar nu aveam cine mi-a spus prima dată Kath, dar îmi aduc aminte că nu îmi plăcea

la început, îmi suna a mâncare de pisici. Dar toată lumea a continuat să îmi spună aşa, deci m-am obişnuit cu el. Mama şi tata îmi spuneau Katy şi… oh, nu! Vince mi-a spus prima dată Kath. Spunea că am reflexele unei pisici şi în loc de Kat mi-a zis Kath pentru a accentua h-ul de la sfârşit ca un tors de pisică. Oamenii îmi spuneau Kate înainte de asta, dar apoi m-am pricopsit cu Kath şi uşor a început să îmi placă, pentru că felul cum sună h-ul de la sfârşit e oarecum sexy. La naiba, dacă afla Harris că prima mea aşa-zisă iubire mi-a zis în felul ăsta, o să le interzică tuturor să îmi mai spună aşa.

— Vrei să îţi spun Kath? m-a întrebat Harris, trezindu-mă din transa provocată de numele meu.

— Nu, doar că m-am obişnuit ca toată lumea să îmi spună aşa. Sunt numită Katherine doar atunci când intru într-o belea, deci cu tine prin preajmă oricum numai aşa o să mi se spună de acum încolo. Am râs, făcându-l şi pe el să râdă.

— Kath, a mârâit, accentuând h-ul de la sfârşit printre dinţi. Nu credeam că voi fi vreodată excitată auzindu-mi numele rostit din gura altcuiva, dar bineînţeles, de gura lui Harris vorbeam aici.

— Tu eşti beleaua mea, Kath, a rostit apropiindu-se de mine şi strângându-mi mai tare picioarele între ale lui. Am început să râd, aplecându-mă să îl sărut. Buzele lui se simţeau atât de fierbinţi şi delicioase. Dar s-a depărtat înainte ca fantezia mea să înceapă măcar.

— Nu mă mai ispiti atât, am treabă. M-a certat, ridicând maşina de tatuaje şi făcându-mă să râd din nou. M-am cuminţit, luând din nou poziţia de statuie, picioarele îmi înţepeneau deja, erau băgate între ale lui până sub genunchi, dar nu aveam de gând să le mişc, se simţeau atât de bine acolo.

Cu fiecare pană tatuată, bătăile inimii mele creşteau, începusem să transpir eu în locul lui Harris.

Tatuajul era aproape gata şi nu am crezut niciodată că numele meu va arăta atât de sexy pe gâtul cuiva.

Harris a respirat uşurat, lăsând pe masă, maşinăria şi cel de-al treilea tampon murdar. Gâtul lui era roşu, iar pielea era umflată. Harris mi-a luat oglinda din braţe, privindu-şi încă odată cu mândrie munca, apoi scoţându-mi picioarele dintre ale lui şi trăgându-mă în poala sa. Eram paralizată, am început să îmi frec picioarele amorţite, parcă aveam o mie de ace în

piele. Sigur tatuajul durase mai bine de o oră, timp în care nu mă mişcasem absolut deloc. Pot spune că am luat şi eu parte la crearea acestui tatuaj, propta pentru oglinda este un element foarte important, nu?

— Deci? m-a întrebat Harris zâmbind, lăsându-mă să îi văd mai bine tatuajul.

Am zâmbit, ridicându-mi mâna, dar oprindu-mă înainte ca degetele să îi atingă pielea sensibilă.

— Poţi să îl atingi, m-a încurajat zâmbind. Mi-am presat fin vârful degetelor peste pielea pictată, se simţea atât de caldă, aproape fierbinte şi extrem de fină şi sensibilă. M-am aplecat spre gâtul lui, lipindu-mi uşor buzele peste tatuajul meu. Aripile negre de înger se conturau perfect în spatele numelui meu, se întindeau pe un sfert din lăţimea gâtului lui Harris, ocupând partea stângă până la mărul lui Adam şi întinzându-se în cealaltă parte până sub ureche. Era destul de mare şi ieşea foarte bine în evidenţă, mult mai bine decât celebrul lui S. Şi arăta atât de bine pe gâtul lui.

— Mulţumesc, este… uimitor. Am şoptit cu vocea tremurândă, încă nu pot să cred că ai făcut asta pentru mine.

— M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Îl meriţi. A rostit într-un zâmbet şi obrajii mei au devenit fierbinţi.

Mi-a prins faţa între palme şi m-a tras într-un sărut tandru.

— Ăsta e un lucru pe care l-am stabilit de mult *cu mine*. Întotdeauna fetele s-au îndrăgostit de mine, iar eu le-am marcat cu tatuajul meu. Dar mi-am jurat că dacă va apărea vreodată o fată care să mă facă pe mine să mă îndrăgostesc, eu o să fiu cel marcat pentru ea. Ea va fi a mea, dar şi eu voi fi al ei. Era o provocare de sine, dar şi o speranţă, deşi nu credeam că se va întâmpla vreodată. Nu credeam că există o *Katherine Wrise* care să îmi facă minţile bucăţi.

Am râs uşor, trăgându-i obrajii în palmele mele.

— Şi nu credeam nici că e atât de plăcut să ai minţile bucăţi.

A continuat şi eu l-am tras spre buzele mele ca să îl opresc, pentru că o să încep să plâng dacă mai vorbeşte aşa.

Momentul nostru a fost întrerupt de o bătaie în uşă.

— Harris, mai durează mult? E deja 11 fără un sfert. Vocea lui V s-a auzit din spatele uşii.

— Venim imediat, o înştiinţă Harris, înainte să se ridice cu mine de pe scaun. M-am pus pe picioare, simţeam iar furnicături în coapse.

— Nu e prea târziu să mergem acum la petrecere? l-am întrebat, îndoindu-mi genunchii ca să scap de amorţeală.

— Petrecerile bune încep după miezul-nopţii, a spus zâmbind şi făcându-mi cu ochiul.

Şi-a strâns toate ustensilele de pe birou, curăţând şi dezinfectând acul maşinii de tatuat şi aruncând tampoanele murdare într-o punguţă şi băgând restul înapoi în sertar.

— Stai, nu-l bandajezi? l-am oprit înainte să iasă cu punguţa de tampoane pe uşă.

— Ce?

- Gâtul. Trebuie să laşi tatuajul să se vindece.

— Aa. Nu, a spus începând să râdă. Niciodată nu-l bandajez.

— Dar, Harris, poate fi periculos, pielea e rănită şi sensibilă.

— O să fie bine, m-a calmat, privindu-mă ca pe un fetiţă care exagerează. O să mai usture puţin până cade stratul de piele, iar când creşte celălalt, o să se vindece singur, n-am nevoie de niciun bandaj.

Mi-am strâns buzele, fiind de acord cu el, nu toată lumea poartă un bandaj după ce îşi face un tatuaj. "Artistul" ce mi l-a făcut mie mi-a pus unul forţat, probabil să nu îi văd opera eşuată imediat.

— Mă duc să fac un duş, vrei să vii cu mine? m-a întrerupt din gândurile mele, aruncându-mi o privire perversă.

— Duş?! am repetat cuvântul de parcă nu ştiam ce înseamnă, şi apoi am realizat altceva.

— Harris, nu am cu ce să mă îmbrac. Am tresărit speriată.

— Huh?! s-a strâmbat confuz, scoţându-şi o pereche de boxeri negri din dulap. Doamne, Dumnezeule!

— Nu am cu ce să mă îmbrac la petrecere, am adus cu mine doar blugi şi tricouri. Am doar tenişii şi nici măcar placa de păr nu am luat-o. M-am crizat, trecând pe lângă el şi începând să-i scormonesc în dulap, acolo unde îmi pusesem hainele, sperând să găsesc măcar o pereche de pantofi, cu blugi ar fi mers bine. Slabe şanse. Câteva secunde mai târziu, mi-am dat seama că Harris se prăpădea de râs.

— Ce e aşa de amuzant? l-am întrebat îmbufnată, el nu avea cum să înţeleagă chestiile astea.

— Tu eşti amuzantă, arăţi ca o cloşcă care şi-a pierdut penele, a râs de mine în continuare, dându-şi capul pe spate.

— M-ai făcut cumva găină? mi-am mijit ochii furioasă, punându-mi mâinile în sân şi începând să bat din picior. Lucru care l-a făcut să râdă şi mai tare.

— Eu am zis cloşcă, nu găină.

— E tot ăia, am sărit arţăgoasă, dacă nu era pericolul să îi lovesc zona tatuajului, îi plesneam una acum.

— Calmează-te, iubito, am glumit, a spus printre lacrimi, deci el avea voie să plângă, plângea când murea de râs pe seama mea, dar tot aia era. M-am îmbufnat şi mai tare şi am încercat din răsputeri să nu îl bag în seama când a venit la mine şi m-a luat în braţe… cu braţele alea şi abdomenul ăla, era transpirat. Doamne, ajută-mă!

— Poţi să împrumuţi ceva de la V, sunt sigur că o să fie mai mult decât fericită să împartă cu tine, întotdeauna şi-a dorit o altă fată în casă, care să fie genul ei şi voi două vă potriviţi perfect. Îmi stătea pe limbă să-i spun că eu n-am părul mov, dar se referea probabil la comportament.

După mai multe linguşeli din partea lui – în care eu eram încă îmbufnată că m-a făcut găină –, am fost de acord să împrumut o rochie de la V.

Harris a intrat singur la duş, eu făcusem deja două pe ziua de azi, unul când m-am vopsit şi altul când m-am întors cu Harris de la mormântul mamei lui. Să nu mai vorbim de cât m-a udat ploaia şi, surprinzător, răceala mea părea să se dea bătută. Probabil se speriase de Demon.

După aproape o oră în care V s-a învârtit în jurul meu precum o albină în sezonul polenizării, stăteam în faţa oglinzii, incapabilă să mă recunosc.

Purtam o rochie neagră, din piele. Nu avea decolteu absolut deloc, gulerul întinzându-mi-se pe aproape tot gâtul. În schimb, spatele era complet gol, lăsându-mi la vedere tot tatuajul de care V se îndrăgostise deja. Era revoltător de scurtă şi strâmtă, mă simt de parcă am un al doilea strat de piele pe mine. În picioare purtam o pereche de botine din aceeaşi piele neagră, cu platformă şi un toc de aproximativ doisprezece centimetri, având un fel de accesoriu conceput

din ţinte metalice şi ascuţite pe materialul care îmi acoperea glezna. V îmi îndreptase părul şi mi-l prinsese într-o coadă de cal, ridicând o porţiune de-a lungul creştetului, făcându-mi faţa să pară mai lungă. Machiajul era în totalitate format din fard şi tuş negru, făcându-mi ochii să se asemene cu cei ai unei pisici. Ce-i cu mine şi pisicile? Dacă nu eram toată îmbrăcată în negru, care îmi dădea o alură uşor macabră, aş fi fost cu uşurinţă confundată cu o prostituată.

— Oh, Doamne, arăţi uimitor. A ţopăit V fericită, bătând din palme mândră de opera ei de artă.

— Mersi, am zâmbit jenată, şi tu la fel. Am ridicat mâna spre ţinuta ei. Nu era atât de horror ca a mea, rochia ei părea mai degrabă un maiou galben şi lung până la coapse care nu lăsa nimic în voia imaginaţiei din sutienul mov. Avea pe mijloc o curea de aceeaşi culoare, la fel şi cizmele lungi care îi treceau de genunchi. Sunt sigură că o ţinută ca asta ar fi arătat mult mai bine într-o combinaţie de culori mai puţin ţipătoare, dar doar V putea scoate din asta ceva sexy. Pentru că arată într-adevăr bine. Părul violet era îndreptat şi uşor răvăşit iar machiajul era, spre surprinderea mea, negru cu doar o uşoară tentă de violet.

— Harris o să moară când o să te vadă. Zâmbetul ei era aproape diabolic şi m-a făcut să râd. Dar, brusc, mi-a trecut prin mintea ideea că lui Harris s-ar putea să nu-i placă. Eram puţin… mai mult, cam prea vulgară.

— Crezi că o să-i placă? am întrebat puţin nesigură.

— Glumeşti?! Uită-te la tine, mi-e teamă că o să te tragă în camera lui şi nu mai plecăm la nicio petrecere în noaptea asta. A râs, întinzându-mi o brăţară lată şi argintie cu ţinte mici, care îmi acoperea toată încheietura mâinii. Am început şi eu să râd, aranjându-mi încă odată rochia peste coapse. V a început să bălmăjească despre minunea imposibilă numită tatuajul lui Harris pentru mine. Se pare că pentru ei asta era mai uimitor decât pentru mine. Eu mi-am rotit privirea prin jur. Eram în camera lui Jay şi a lui V. Aproape dublă ca mărime faţă de a lui Harris, plină de culoare exact aşa cum mă aşteptam de la ei doi. Doi dintre pereţi erau violet, iar ceilalţi doi de un galben închis. Nu ştiam că e la modă să îţi asortezi pereţii camerei cu părul. Mă rog, ce se vedea din ei de dedesubtul zecilor de postere cu trupe rock şi maşini de curse. Aveau un pat normal, foarte mare şi acoperit cu cearşafuri maronii pe care

erau aruncate tone dintre rochiile probate de noi. Acelaşi birou ca al lui Harris doar că mai mic, pe care se afla doar un televizor, un laptop şi toate machiajele pe care le folosisem. Dulapul era mult mai mare decât al lui Harris, era o altă în camera în care pot să pariez că optzeci la sută din haine erau ale lui V. Avea mai multe haine decât aş putea eu să strâng într-o viaţă. Văzând camera asta, înţelegeam unde se întindea restul spaţiului de deasupra acelui garaj imens.

V a ieşit din dressing, trecându-şi de câteva ori cu mâna prin păr şi aruncându-mi o altă privire mândră. I-am răspuns cu un zâmbet, făcând o scurtă piruetă şi imediat a început să fluiere ca un băiat grosolan. Am început să râd. V era extraordinară, Harris avea dreptate; în afară preferinţelor pentru culori, noi două eram asemănătoare.

Un ciocănit în uşă ne-a oprit din vulgarităţile noastre băieţeşti.

— Fetelor, mai sunt şi alţii care vor să se schimbe. Vocea lui Jay s-a auzit din spatele uşii, normal că asta e şi camera lui.

— Schimbă-te şi tu în camera lui Harris, i-a replicat V înţepată.

— Da, de parcă ăla mă lasă în camera lui. Ultima dată când am bătut la uşa aia mi-am luat

una după ceafă de am visat demoni albaştri toată noaptea. Deci, nu mulţumesc. Am bufnit amândouă într-un râs isteric şi mi-am amintit imediat de seara trecută când Jay a venit beat peste noi, iar Harris era extrem de ocupat cu fundul meu.

— Descurcă-te! i-a trântit V încă râzând.

— A, da?! Harris, mişcă-te încoa', trebuie să spargem o uşă. L-am auzit ţipând de pe hol.

— E încuiată uşa? am întrebat-o pe V, încercând să îmi stăpânesc lacrimile din cauza râsului, acum era chiar rău, îmi stricam machiajul. V a clătinat din cap în semn că nu şi alt hohot din râsul nostru a umplut camera.

L-am auzit pe Harris venind lângă Jay pe hol.

— Ce? S-a blocat? vocea lui Harris părea îngrijorată, mi-am dat ochii peste cap, numai el putea să se îngrijoreze că o să rămân blocată aici.

Imediat clanţa s-a mişcat şi înăuntru şi-a făcut apariţia un Harris care mi-a înmuiat picioarele.

Blugi negri, maiou negru, extrem de mulat, care îi lăsa la vedere fiecare tatuaj de pe braţe şi partea de sus a uliului de pe piept. Îi făcea bustul să pară cu adevărat sculptat. Părul îi era încă ud

şi dat pe spate, uşor răvăşit scoţând atât de bine în evidenţă tatuajul de pe gât. M-am auzit înghiţind în sec.

Pentru prima dată m-am uitat în ochii lui, era blocat în uşă, cu mâna încă pe clanţă şi cu un Jay la fel de paralizat în spatele lui.

— Oh, Doamne! a rostit, analizându-mă din cap până în picioare, fără să clipească, iar mărul lui Adam i-a urcat şi i-a coborât, semn că înghiţea în sec.

— Deci, ce zici? l-a întrebat V, cu un accent obraznic, indicând spre mine.

A dat drumul clanţei, venind spre mine. Doamne, ţine-mă pe picioare. Mirosea atât de bine a gelul lui de baie combinat cu parfumul sau bărbătesc. Şi felul cum arăta maioul ăsta mulat mă făcea să îmi pierd minţile. Acum eram aproape la acelaşi nivel, îmi plăcea cum tocurile înalte mă ajutau să privesc mai bine în ochii lui. Eram mult mai încrezătoare în mine în felul acesta, chiar dacă tot era mai înalt cu vreo cinci centimetri.

— Katherine, arăţi… şi-a trecut limba peste buze neştiind ce să zică. Am ridicat din sprâncene speriată pentru o secundă că nu îi plăcea. Arăţi ca o zeiţă, a pronunţat cu admiraţie, luându-mi piatra de pe inimă.

— La dracu', o să am treabă în noaptea asta. A continuat, analizându-mă din nou. Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu trebuie să te scap din ochi, mi-a clarificat, făcându-mă să chicotesc şi dorindu-mi atât de mult să îl sărut, ceea ce am şi făcut. Mâinile lui mi-au prins spatele şi acum eram cu adevărat fericită că rochia mea avea spatele gol. Harris a mârâit apreciativ, mângâindu-mi pielea şi amplificând sărutul. L-am auzit pe Jay dregându-şi glasul.

— Mă scuzaţi, porumbeii demonici, mai e lume pe aici care vrea să se schimbe. Amândoi am început să râdem, însă fără să ne despărţim din sărut. Harris s-a aplecat, prinzându-mi coapsele şi spatele şi ridicându-mă în braţele lui ca pe o mireasă.

A ieşit cu mine din camera lui Jay şi a lui V, îndreptându-se spre a lui.

— Eşti atât de frumoasă, rosti încă lipit de buzele mele, închizând uşa cu piciorul. Atât de sexy, a continuat aşezându-mă din nou pe birou. Şi eşti a mea, mârâitul de dorinţă din gâtul lui m-a făcut să tremur, limba lui o ameţea pe a mea într-un dans mortal şi mă abţineam din toate puterile să nu îmi înfig mâinile în părul lui şi să îl stric. Cumva, a reuşit să intre între picioarele

mele, ridicându-mi rochia şi băgându-şi mâinile pe sub ea, peste coapse.

— Iar tu eşti al meu, am gâfâit şi eu, aplecându-mi capul şi sărutându-mi tatuajul. Pielea încă mai era roşie şi sensibilă, dar nu mai era umflată. Devenea din ce în ce mai frumos. Dovada lui că mă iubeşte.

— Sunt al tău, iubito. Mi-a confirmat şi astea au devenit cuvintele mele preferate. Am gemut în extaz.

— Ador maioul ăsta, am spus, mângâindu-i umerii şi omoplaţii care erau descoperiţi din cauza maioului îngust în partea de sus a spatelui. A gemut din nou sonor, strângându-mi în palme pielea spatelui încât eram sigură că o să mă aleg cu o vânătaie. Dar merita.

— Şi eu ador rochia asta, dar tot îmi doresc să o fac bucăţi pe tine. Palma i-a intrat sălbatic între picioarele mele.

— Hmm, doar nu credeai că am uitat de felul cum ţi-ai desfăcut picioarele în faţa mea mai devreme? a rânjit şi am tresărit când i-am simţit degetele trăgând de slip şi am ţipat la propriu, înfigându-mi mâinile în părul său când unul din degetele sale a pătruns în mine.

Mi-am muşcat buzele şi m-am prins de umerii lui.

— Harris, acum nu mai trebuie să îmi dovedeşti nimic. Am încredere în tine. Am început, nefiind în stare să îmi exprim fraza aşa cum trebuie din cauza atingerilor lui care mă înnebuneau.

— Vreau mai mult din tine, nu doar un deget.

Harris a gâfâit pe gâtul meu, trăgându-mă spre el. Fundul îmi stătea pe marginea biroului şi aş fi căzut dacă nu mă susţinea el.

— Ştiu, iubito, şi nu ai idee cât de mult vreau eu să îţi ofer mai mult, dar nu pot încă.

M-am încruntat, icnind apoi. Poate era un simplu deget, dar ştia ce să facă cu el ca să mă înnebunească.

— Atunci, când? mi-am găsit puterea să întreb şi să rămân conştientă.

Harris s-a oprit şi îşi lipi fruntea de a mea.

— Nu când, ci dacă.

M-am încruntat, neînţelegându-i vorbele.

— Dacă tu vei mai vrea să rămâi cu mine după ce secţiunea secretelor va dispărea.

Am inspirat speriată. Asta îmi oferea mai multe răspunsuri într-unul:

1. Harris îmi va spune cândva cu ce se ocupă.

2. Nu se va culca cu mine până atunci.

3. După părerea lui, secţiunea secretelor era destul de rea încât să mă determine să îl părăsesc după ce voi afla adevărul.

15. TOTUL SAU NIMIC

Mintea îmi era încă pierdută în declaraţia lui Harris atunci când a oprit maşina.

Mi-am ridicat privirea spre clădirea enormă, înconjurată de lasere şi straturi groase de fum ce pluteau în aer. Muzica puternică trimitea vibraţii până în scaunul meu.

— Oh, Doamne! am expirat, neştiind dacă era bine sau rău ce mă aştepta mai departe.

Harris a zâmbit şi a coborât din maşină, făcându-mi semn să rămân înăuntru. Mi-am dat ochii peste cap, privindu-l cum traversează prin faţa maşinii şi îmi deschide portiera. I-am prins mâna fără să comentez şi am ieşit, simţind briza îngrozitor de rece a nopţii. Îi cerusem lui V o geacă, dar a spus că o să mă încing atât de tare încât o să mă dezbrac de tot. Asta ce voia să mai însemne?

În jurul nostru era o agitaţie de nedescris. Zeci de maşini, care mai de care mai puternice, tunate la maximum şi înconjurate de adolescenţi beţi şi euforici.

Aş minţi dacă aş spune că nu asta era viaţa din Seattle la care am sperat.

Imediat ce şi-a făcut simţită prezenţa, Demonul a declanşat o avalanşă de aclamări şi fluierături. Am fost acaparaţi de oameni necunoscuţi mie, toţi dornici să dea mâna cu el. Harris mi-a înconjurat spatele cu braţul său, lipindu-mă de trupul lui, speriat parcă că cineva avea să mă ia de lângă el. Ceilalţi erau în spatele nostru, dar nu creau atâta zarvă ca noi. M-am trezit cu zeci de necunoscute prietenoase, dornice să mă salute şi să îmi complimenteze ţinuta. Bineînţeles, nu mi-au scăpat nici bârfele şi privirile duşmănoase.

Cu greu, am ajuns înăuntru, ca apoi să ieşim din nou afară în curtea din spate unde era adevărată nebunie. O piscină enormă în care înotau mult prea mulţi adolescenţi beţi, majoritatea fetelor erau dezbrăcate complet. Ah, deci la asta s-a referit V. Bine de ştiut, pentru că nici în comă alcoolică nu aş face aşa ceva, nu că m-ar şi lăsa Demonul care mai avea puţin şi îmi strivea mijlocul.

Băutură şi droguri peste tot, simţeam deja euforia în aer şi nu cred că era nevoie să iau ceva injectabil ca să mă droghez. Se agitau în dansuri lascive sau împleticite în funcţie de nivelul de alcoolemie.

— Demonuleee! un ţipăt sonor, venit de deasupra noastră, ne-a făcut să întoarcem capul automat. Un brunet fără tricou era la balconul de la etaj, cu o sticlă de alcool în mână.

— Ăsta e Mike, mi-a şoptit Harris la ureche. Ştiam că va veni la noi, dar speram să o ia pe scări ca orice om normal, în schimb s-a agăţat de o frânghie legată de balcon şi a coborât pe ea, urlând şi aterizând direct în piscină. Harris a început să râdă şi eu am ţâşnit în spate, ferindu-mă de valul provocat de săritura lui în apă.

Cât ai clipi, a ieşit din piscină şi a fost lângă noi, mai vesel şi drogat decât oricine de aici.

— Demonule, a ţipat din nou, trăgându-l pe Harris într-o îmbrăţişare puternică şi făcându-l să tuşească din cauza impactului. Eu am încercat să mă feresc de el pentru că era ud, dar Harris nu voia să îmi dea drumul sub nicio formă. L-a îmbrăţişat cu un braţ apoi l-a depărtat de pe el.

— Mersi pentru răcorire, omule. L-a tachinat Harris, scuturându-şi maioul ud.

— Ce faci, frate? Credeam că nu mai vii, l-a certă brunetul, lovindu-l cu pumnul în umăr şi luând altă gură din sticla de Whisky plină jumate de apă. Când a simţit gustul, s-a strâmbat şi a aruncat-o jos.

— Şi să ratez petrecerea asta? a râs Harris. Mike a rânjit drăceşte, arătând spre tipele goale din piscină. OK, nu-mi plăcea asta.

— Tot ce vrei, oricât vrei, avem păsărici pentru o săptămână, frate. Chiar şi *pure*, aşa cum îţi place ţie. Brunetul i-a făcut obraznic cu ochiul şi dacă aveam ceva în gură probabil m-aş fi înecat. *Ţine-ţi gura, Katherine*. Mă mustra vocea interioară, speriată de ce era în jurul ei.

Harris a râs uşor, clătinând din cap.

— Nu, omule, am tot ce vreau chiar aici. A spuse Harris, strângându-mă de şolduri şi trăgându-mă mai aproape de el, de parcă asta mai era posibil, eram deja lipiţi.

Mike părea să mă observe pentru prima dată, probabil până acum credea că eram altă tipă beată care se ţinea scai de Harris. Ochii i s-au mărit, analizându-mă cu atenţie.

— Sfinte Sisoie, ea e Katherine? a întrebat şocat, arătând cu degetul spre mine şi uitându-se la Harris cu o privire specifică de om beat cu

echilibrul afectat. Am rămas surprinsă că ştia cine eram.

— Da, i-a răspuns Harris zâmbind mândru. – Katherine, Mike – Mike, iubita mea, Katherine. Partea de la final o făcuse intenţionat sau îşi marca teritoriul?

Mike şi-a scuturat capul, parcă trezindu-se deodată din beție.

— Îmi pare bine să te cunosc, Katherine, nu ai nicio idee câte am auzit despre tine. Mi-a întins mâna, zâmbind, şi de data asta având o voce mult mai normală.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc, sper că ai auzit de bine. Am dat mâna cu el, udând-o pe a mea şi întorcându-i zâmbetul.

— Am auzit numai de bine, ceea ce reprezintă o ciudăţenie din gură ăstuia, zise mirat, arătând spre băiatul care îmi strangula mijlocul. Am început să râd şi Harris şi-a dat ochii peste cap. Mike era chiar drăguţ, semăna la fizic cu Harris dar fără aşa multe tatuaje, avea părul ud, tuns foarte scurt şi ochii albaştri îi străluceau în lumina laserelor din jurul nostru.

— La dracu', ţi-ai făcut alt tatuaj? a tresărit deodată Mike, prinzându-i lui Harris bărbia şi întorcându-i capul să vadă tatuajul mai bine.

— K-Kat… s-a bâlbâit, încercând să citească cuvântul. Katherine, a tresărit, făcând ochii mari şi uitându-se la mine ca la un experiment extraterestru.

— Ce i-ai făcut? m-a întrebat cu ochii mari şi chiar dacă era ciudat, nu m-am putut abţine să nu râd, la fel şi Harris.

— M-a înnebunit! a declarat Harris râzând.

— Erai nebun şi înainte, dar acum ai luat-o razna rău. Mike avea în continuare ochii mari şi în contrast cu expresia lui de om beat, era de-a dreptul caraghios.

— Asta merită un anunţ public. A rânjit, întorcându-se cu spatele la noi şi a strigat cât îl ţinea gura:

— Toată lumea, atenţie la mine. În sfârşit a apărut fata care să îl marcheze pe Demonul nostru. Doamnelor şi domnilor şi *paraşutelor*, Katherine.

A ţipat Mike ca maestru de ceremonii, ridicându-mi mâna în sus de parcă câştigasem un meci de box. Asta e chiar stânjenitor, toată lumea se uita la mine, iar Harris nu părea deloc deranjat de asta. Voiam să mă pitesc în spatele lui, dar mă împingea în faţă.

— Aşa e! a început şi Harris.

Oh, nu!

— Eu sunt al ei, dar şi ea e a mea. Partea de la final a rostit-o ca pe o ameninţare, trăgându-mă în braţele lui şi lipindu-şi buzele de ale mele.

— În traducere: nu vă atingeţi de ea că v-a luat mama dracu'. A concluzionat Mike, făcându-ne pe amândoi să râdem. Harris a ridicat mâna spre el, indicând că avea perfectă dreptate.

Alt val de urlete a umplut atmosfera iar Mike se agita în jurul nostru, arătând spre tatuajul de pe gâtul lui Harris şi strigând în continuu: Minune. Oricât de stânjenitor era, nu puteam spune că nu mă simţeam în al nouălea cer.

Harris le-a făcut semn cu mâna şi de parcă le-ar fi dat un ordin, toţi s-au întors la ale lor. Mike ne-a tras spre una dintre mesele de afară, unde erau unul peste altul, zeci de pahare de plastic, sticle de alcool şi doze de bere, suc şi energizante. Mike i-a dat lui Harris o doză de energizant Monster. Oare asta consuma Harris la fiecare petrecere? Nu eram sigură că acidul ăla otrăvitor era mai bun decât alcoolul, privind sănătatea.

— Katherine, vrei să bei ceva? mă întrebă Mike, arătându-mi spre diversificata gamă de băuturi de pe masă.

- Ahm, nu, o să iau şi eu un energizant, mersi. Am zâmbit, privindu-l pe Harris cum începe să bea dintr-al lui.

Mike mi-a întins o doză neagră cu un desen din trei zgârieturi verzi. Arată atât de toxic. Când am luat o gură, lichidul m-a izbit în gât precum acidul de baterie. Era puternic, acidulat şi acru, dar într-un fel înţepător, făcându-mi limba să usture. Dar mă puteam obişnui cu gustul, era la fel de tare ca alcoolul, oferind aceeaşi energie, dar fără ameţeală şi împleticeală. Acum înţelegeam cum reuşea Harris să supravieţuiască petrecerilor ăstora.

Am mai luat câteva guri, începând să mă obişnuiesc cu gustul în timp ce Harris şi Mike purtau o discuţie la care nu eram atentă.

— Kath! m-am simţit trasă de braţ, dar nu m-am putut mişca din cauza braţului lui Harris, încă încolăcit în jurul meu.

— Ce cauţi aici? Hai să dansăm. Se plânse V, trăgându-mă după ea. M-am uitat la Harris deşi nu cred că aveam nevoie de permisiunea lui să dansez.

A deschis gura să vorbească, dar alt strigăt, pronunţându-i porecla, ne-a oprit. Din mulţime a apărut de data asta un puşti de nici şaisprezece ani care alerga spre Harris. L-a cuprins într-o îmbrăţişare frăţească.

— Ce ţi-am spus eu să nu mai vii la petrecerile astea? l-a certat Harris amuzat, ciufulindu-i părul.

— Da, de parcă mă poţi tu ţine departe, a rânjit băiatul, făcându-l pe Harris să râdă. Era şaten şi destul de înalt, lucra la musculatură din câte se vedea, dar încă se lupta cu pubertatea.

— Ea e Katherine? l-a întrebat pe Harris zâmbind. OK, toată lumea mă cunoaştea aici? Harris i-a confirmat, aprobând din cap.

— Îmi pare bine să te cunosc, Katherine, a spus băiatul întinzând mâna spre mine cu un zâmbet larg.

— Şi mie îmi pare bine…

— Keith, m-a completat zâmbind.

— Keith, am repetat, strângându-i mâna şi întorcând zâmbetul. Îmi plăcea deja de el. Keith îl chema şi pe unul din prietenii mei din New York. Nu l-am mai văzut pe Keith *al meu* din noaptea incidentului de la Decepticon Fast Food.

— OK, gata, Casanova, ea e a mea! a spus Harris cu o amenințare amuzată, luându-i mâna dintr-a mea. Toți am început să râdem.

— Da, da, o groază de prezentări. Kath, tu vii cu mine la dans. A ordonat V nerăbdătoare, trăgându-mă de braț.

Harris a devenit serios, încruntându-se la ea.

— Oh, haide, n-o să ți-o fure nimeni. V și-a dat ochii peste cap, făcându-mă să chicotesc, chiar aveam chef de dans și pentru prima dată am ascultat muzica cu atenție, privirea mi-a zburat la unul dintre balcoane unde un DJ remixa "White Trash Party" a lui Eminem.

Chiar înainte să o contrazică, alt grup de băieți a venit peste noi, prinzându-i umerii lui Harris și salutându-l în felul lor specific.

— Vezi?! Tu ești ocupat. L-a sâcâit V, arătând spre grupul de băieți care ne înconjurau. Toți se uitau la mine, analizându-mă din cap până în picioare, mi-a ajuns cu prezentările pe seara asta.

— Haide, Harris, este iubita ta, n-o să se atingă nimeni de ea. Spuse Keith, prinzându-l de după umeri și făcându-mi discret cu ochiul, zâmbind.

Cineva era tratat ca un copil de cinci ani aici și aia eram eu.

Harris a oftat exasperat.

— Să nu o scapi din privire. A amenințat-o serios pe V.

Alo?! Sunt chiar aici.

V a chițăit fericită, trăgându-mă de braț, dar imediat am fost smucită înapoi de încheietură. Harris mi-a cuprins mijlocul și și-a fixat ochii într-ai mei.

— Să fii cuminte! m-a avertizat, lipit de buzele mele. Am început să râd, aprobând din cap înainte ca el să își strivească buzele de ale mele. Alt val de țipete și fluierături cu care începeam deja să mă obișnuiesc.

V m-a tras disperată din brațele lui, târându-mă după ea prin mulțimea sufocantă. Chiar dacă eram încă afară, era surprinzător de cald, chiar înăbușitor din cauza zecilor de persoane agitate.

Am ajuns în centrul așa-zisului ring de dans, care era pe partea cealaltă a piscinei, unde toată lumea călca gazonul în picioare și în unele cazuri; leșina pe el. Încă îl vedeam pe Harris cu prietenii lui, discutând și urmărindu-mă cu privirea. I-am zâmbit, făcându-i cu ochiul deși nu eram sigură că m-a văzut. Zâmbetul lui obraznic mi-a confirmat că m-a văzut.

— Ce bei? Argh, Harris te-a molipsit și pe tine cu prostiile astea. S-a supărat V privind

doza de Monster din mâna mea. Am scos limba la ea, luând încă o gură, începea să îmi placă deşi aş fi vrut şi puţin alcool.

Mi-a întins un pahar albastru de plastic, dar l-am refuzat, rămânând la energizantul meu. Ştiam bine motivul pentru care Harris nu bea şi nu voiam să îi creez disconfort, duhnind a băutură în jurul lui.

V s-a strâmbat iar la mine, apoi scoase un flacon micuţ şi transparent la care a trebuit să îmi mijesc ochii să îmi dau seama dacă era ce credeam eu, sau o brichetă.

Nu! Era ce credeam eu.

— Vrei? a rânjit V, observându-mi interesul. Mi-am muşcat buza şi am întors capul spre Harris, momentan era ocupat cu ce îi spunea Mike foarte înflăcărat, dar sigur m-ar observa dacă aş face o prostie. Iar V nu mă ajuta deloc *să fiu cuminte,* absorbind praful printr-un pai şi inhalându-l pe nas ca un aspirator.

— Ce e? am întrebat eu, încercând să mă abţin ca un motan ce se învârteşte în jurul borcanului cu smântână pe care nu avea voie să îl mănânce, dar pare aşa apetisant.

Ea a zâmbit drăceşte, îşi astupă o nară şi trase mai bine restul de drog, apoi îşi dădu capul pe spate şi strânse din dinţi.

— PCP. Eu şi Jay eram dependenţi rău înainte. El s-a lăsat acum, dar eu nu pot s-o fac definitiv. E prea euforic.

Nu mai auzisem nimic din ce spusese V după primul cuvânt. PCP! Doamne, *drogul meu!*

Nu era nevoie să îi cer explicaţii lui V, ştiam foarte bine cu ce se mânca euforia PCP-ului. Nu l-am mai gustat de atât timp, încât am simţit cum îmi plouă în creier de poftă, privind flaconul din mâna lui V. M-am întins spre el şi i l-am luat din mână înainte să îmi dau seama că fac asta.

V a început să râdă.

— Grăbeşte-te şi fii subtilă. Dacă te vede Harris, mă jupoaie.

Aş fi râs şi eu dacă nu eram aşa de hipnotizată de ce ţin în mână. Am prins paiul din interior şi l-am dus la nara stângă, apoi am tras şi, următoarea reacţie nu mi-am putut-o controla.

Am gemut în toată regula.

Drogurile lui Harris nu se comparau cu asta. Era ca şi cum ai compara berea cu cel mai tare şi rafinat whisky.

Îl simţeam deja infiltrându-mi-se în corp, încălzindu-mi sângele, mărindu-i viteza,

accelerându-mi bătăile inimii, îmi simţeam până şi activitatea cerebrală crescând în intensitate. Era ca şi cum totul devine mai intens; oamenii din jur, mirosurile, căldura, muzica, vibraţiile... toate pompau în mine în doar câteva secunde după ce esenţa mea preferată a pătruns în mine.

— La naiba, fato, ajunge. Cu PCP nu e de joacă, o s-o iei razna dacă mai tragi mult.

V s-a repezit şi mi-a smuls flaconul din mână. Am rânjit mulţumită şi mi-am dat capul pe spate, ştergându-mă la nas şi observând abia acum cât de frumos e cerul în noaptea asta. Puteam să disting fiecare stea în parte şi să le compar mărimea şi strălucirea.

— Ştiu cu ce se mănâncă PCP-ul, V, crede-mă! am rostit, cu privirea încă spre cer. Când m-am uitat la ea, se holba şocată în flacon, nevenindu-i să creadă cât am luat. Ochii ei erau largi şi bulbucaţi în mare parte de la droguri şi alcool.

— Dacă nu o să ai nişte halucinaţii date dracu' de la cât ai tras, înseamnă că ceva e în neregulă cu tine. Nici când eram dependentă de el nu făceam faţă la o asemenea cantitate.

Am rânjit şi i-am făcut cu ochiul.

— Nu ai antrenamentul meu, scumpete. Obişnuiam să consum mult mai mult.

Şi-a dat ochii peste cap, apoi îşi strecură flaconul aproape gol în sutien, până când nu ne vedea Harris şi o încurcam amândouă.

Dacă afla ce am făcut, avea să ia foc. Dar partea bună era că nu avea cum să afle.

Mulţimea a început deodată să ţipe, toţi urlau spre DJ un singur cuvânt: *Cake*. Acesta a ridicat mâna şi melodia s-a schimbat imediat, Rihanna "Birthday Cake". Ei, asta da.

M-am lăsat pradă sălbăticiei din jurul meu, ţipând odată cu ei şi începând să dansez alături de V şi alte fete din jurul meu pe care nu le cunoşteam, dar ele se comportau cu mine de parcă le eram cea mai bună prietenă. Doar una se uita urât la mine şi mi s-a părut că văd ceva ciudat la ea, dar nu am băgat-o prea mult în seamă.

Melodia crea dependenţă, am chef de prostii şi imediat mi-am adus aminte de avertismentul lui Harris. Am începând să zâmbesc fără să vreau.

Eram înconjuraţi de lasere într-un verde neon, aducându-mi aminte de maşina lui Harris. O maşină de fum ne împroşca încontinuu, făcând atmosfera chiar mai euforică.

Una câte una, toate se dezbrăcau şi săreau în piscină, iau eu simţeam o dorinţă tâmpită să fac la fel, eram deja transpirată.

Am aruncat cutia de energizant, furându-i lui V paharul din mână şi gustând din berea amăruie şi rece.

Melodia s-a schimbat: "Outta Your Mind" LMFAO. Speram să nu îmi ies eu din minţi în noaptea asta.

Atmosfera se încingea, simţeam gustul drogurilor în aer. V a ţipat ca o descreierată odată cu melodia şi eu am urmat-o fără să mă gândesc. Nu am mai fost de mult la o petrecere şi trebuie să recunosc că îmi era dor de una.

Am tresărit când m-am simţit cuprinsă de două braţe, dar le-am recunoscut imediat.

M-am întors cu un zâmbet larg spre Harris, prinzându-mă de umerii lui şi trăgându-l în dansul meu prostesc.

A râs, încercând să mă oprească.

— Ce, demonii nu dansează? am ridicat o sprânceană spre el.

A clătinat din cap.

— Deci, vrei să bei? s-a aplecat spre urechea mea. M-am oprit brusc. V, ce-ai făcut, gură mare?

— Nu, sunt OK! am răspuns repede, clătinând din cap.

A zâmbit în acel fel care mă ameţea deşi nu băusem decât câteva guri de bere. Dar nu am nevoie de alcool să mă îmbăt în preajma lui Harris.

— Vino cu mine. M-a prins de mână, trăgându-mă prin mulţime. Nu mi-a scăpat felul în care i se făcea loc.

M-a dus lângă aceeaşi masă plină de băuturi. După ce am ce am consumat atâta PCP, e o idee foarte proastă să mai şi beau, dar sunt aici să mă distrez, nu? Să văd ce poate demonul.

Harris s-a întins spre o tavă pe care erau aranjate mai multe felii de lămâie verde.

— Ştii şmecheria? a zâmbit pervers spre mine, ridicând o felie de lămâie.

Da, o ştiam.

Am aprobat din cap, zâmbind obraznic şi luând sticla de Tequila de pe masă. Am umplut un pahar nefiind sigură dacă să îi pun şi lui unul.

— Doar pentru tine, iubito. Mi-a confirmat, întinzându-mi felia de lămâie.

Mi-am lins buzele, luându-i felia din mână şi apropiindu-mă mai mult de el. Simţeam

dorinţa dintre noi şi ochii lui Harris mă electrizau din nou.

Şi-a aplecat uşor capul, lăsându-mi pentru distracţie, partea de gât fără tatuaj.

I-am prins maioul în pumni şi l-am tras mai aproape de mine, începând să îi frec gâtul cu bucata de lămâie, asigurându-mă că nu îi ating tatuajul cu zeama acesteia.

Am stors-o puţin până când mai multe picături s-au prelins pe gâtul lui, apoi i-am băgat felia pe jumătate în gură.

Doamne, cât de fierbinte era asta.

M-am aplecat spre gâtul lui, lipindu-mi limba de pielea încinsă şi începând să ling senzual de sus în jos zeama acră. Harris a gemut gutural, încordându-şi muşchii gâtului şi prinzându-mi fundul în mâinile lui. Carnea a devenit tare şi venele proeminente. Voiam să muşc din gâtul lui ca o sălbatică.

M-am depărtat de pe gâtul lui, luând repede paharul de pe masă şi înghiţind odată, toată băutura spirtoasă care mi-a ars gâtul. M-am înfipt imediat în buzele lui Harris, prinzând în gură jumătatea de lămâie şi începând să o sug odată cu el. Frământam fructul în gură, atingându-ne uşor buzele. Gustul era bun şi răcoritor după alcoolul înţepător, până când

Harris mi-a tras-o din gură, scuipând-o jos şi lipindu-se din nou cu totul de buzele mele.

Mi-a tras limba într-un dans mai lasciv decât cel pe care îl executasem eu mai devreme şi îmi frământă fundul în palmele sale. Mi-am înfipt mâinile în părul de pe ceafa lui, încercând să îl lipesc de mine cât mai mult cu putinţă.

Băiatul ăsta mă înnebunea. Nu mai am nevoie de droguri sau alcool, el le conţinea pe toate.

Am repetat şmecheria de mai multe ori şi începeam deja să simt efectul alcoolului. Ceilalţi ni s-au alăturat iar Mike i-a cerut în glumă, permisiunea lui Harris să facă acelaşi lucru cu mine. Nu am văzut niciodată ochii ăia verzi mai demonici, nici când erau negri. Toţi au început să râdă de reacţia lui.

Harris se îndopa cu energizante şi probabil îi făceau mai mult rău decât alcoolul în sine.

Jay şi Ken au făcut un concurs de: cine bea mai repede zece pahare de Stroh. După o gură din otrava aia, eu m-am dat bătută şi am tuşit încontinuu câteva minute. Ken a câştigat iar Jay a dat vina pe sticla lui, pe motiv că avea gură mai strâmtă, deşi el băuse din pahare.

Odată ce simţi gustul alcoolului, nu faci decât să îţi doreşti mai mult. Şi exact asta se întâmpla acum cu mine.

— Cine se bagă la un Blackjack? a întrebat Jay, ţinându-se cu greu pe picioare. Ideea i-a încântat pe toţi imediat, eu am cugetat nesigură, speram doar să îmi amintesc cum se juca.

Am intrat în casă, unde era aceeaşi agitaţie, dar fumul produs de jointuri era mult mai dens, iar asta nu făcea deloc bine cantităţii enorme de droguri pe care o am deja în organism.

Mă ţineam din ce în ce mai greu pe picioare şi râdeam ca proasta de Jay care se contrazicea cu Ty că părul lui V era verde, nu violet.

S-au aşezat în jurul unei mese enorme şi rotunde din living, acoperită de pachete de cărţi şi jetoane. Asta avea să fie interesant.

Dar vezica mea avea altă idee.

— Mă duc până la baie, i-am şoptit lui Harris la ureche. El mă ţinea de mijloc, susţinându-mă aproape întru totul, pentru că picioarele mele nu prea mai voiau să comunice cu mine.

— Vin cu tine, a spus, trăgându-mă deja de mână.

— Nu! m-am opus, aproape ţipând. Alcoolul din mine exagera cu siguranţă, dar ideea mi se părea respingătoare.

Şi-a dat ochii peste cap şi s-a uitat la V. Ştiam deja că îi face semn să vină ea cu mine. M-am bosumflat ca un copil râzgâiat.

— Nu, am ţipat iar, bătând din picior, nu am nevoie de babysitter, mă descurc şi singură. Unde e baia? am întrebat, uitându-mă spre V.

— Ultima pe dreapta, mi-a răspuns, indicând cu mâna spre scări.

I-am mulţumit aprobând din cap.

— Vin imediat, nu o să mă mănânce nimeni, i-am transmis lui Harris, mimând o expresie de groază şi trecând pe lângă el. L-am simţit oftând în urma mea, dar nu l-am mai băgat în seamă şi mi-am croit un drum împleticit, printre adolescenţi beţi spre scările masive de marmură albă.

Doamne, câte sunt şi ce mare era casa asta, arată ca un palat. Mă întreb cu ce se ocupă Mike ăsta când nu e la cursele de maşini, sau mai bine zis; cu ce se ocupă părinţii lui? Oare are şi el aceeaşi situaţie ca Harris? Nu, are prea mulţi bani pentru asta. Orice ar face Harris, încă stă într-un garaj. Sau poate vrea să stea acolo pentru că totuşi, conduce un Ferrari.

Mi-am scuturat capul, agitându-mi mâna de parcă goneam muştele şi m-am concentrat pe problema din vezică deocamdată.

Cu greu am ajuns la primul etaj, pentru că mai erau câteva în sus. Holul era aproape gol şi m-am bucurat pentru că mă puteam deplasa mai repede, dar era înfiorător de lung. Era burduşit de camere de o parte şi de alta şi din interiorul lor veneau tot felul de zgomote ciudate, îmbibate în gemete şi ţipete. M-am ofticat pentru că voiam să fiu şi eu într-o cameră din asta cu Harris.

Tocurile mă scoteau din minţi, dar un gând mi-a trecut repede prin minte: Dacă Amber e aici? Adică, e fosta iubită a lui Harris… am rânjit ca un drăcuşor la cuvântul "fostă". Oricum, spre binele ei, sper să nu fie, dacă nu am parte de distracţie cu Harris, măcar să mă distrez puţin în părul fostei lui iubite, care e totodată şi sora mea vitregă. De data asta am mârâit printre dinţi la cuvintele astea.

Eram aproape de fund când o uşă s-a deschis dintr-o dată chiar lângă mine, am ţâşnit şi m-am întors spre blonda înaltă şi ciufulită care a ieşit din cameră, aranjându-şi corsetul rochiei pe sâni.

Târfă! Am scuipat în mintea mea, aranjându-mi tot în minte, la rândul meu, rochia cu guler care nu lasă niciun decolteu vulgar la vedere.

M-am întors, văzându-mi de drum când vocea blondei m-a oprit în loc:

— Tu eşti Katherine, nu? m-am întors instantaneu, eram deja obişnuită cu faptul că toată lumea aici mă cunoştea, dar ceva nu îmi plăcea în cazul tipei ăsteia.

Am observat-o analizându-mă cu atenţie, având în colţurile gurii un zâmbet uşor batjocoritor. Ei, până aici.

Eram pe cale să răbufnesc, dar am rămas înţepenită când şi-a ridicat mai bine capul şi mi-am simţit limba uscându-se precum şmirghelul.

Picioarele au început să îmi tremure de furie când ochii mei au făcut contact cu tatuajul de pe gâtul ei. Nimic altceva decât o simplă literă, litera aia afurisită pe care îmi dau seama că am mai văzut-o odată în seara asta şi nu pe aceeaşi tipă. Celebrul marcaj al lui Harris: ***S***

Mi-am mijit ochii, stăpânindu-mă impulsului de a sări la gâtul ei şi a-l sfâşia împreună cu litera aia.

— Da, eu sunt Katherine. I-am răspuns pe ton glacial, închizând gura înainte să spun şi "iubita lui Harris" deşi probabil ştia asta deja.

— Hm, nu eşti cine ştie ce. Mi-a replicat blonda, strâmbând din nas şi întorcându-mi spatele.

Ooooh, cineva o să rămână fără păr în noaptea asta.

— Ce ai spus, târfă?

S-a întors din nou spre mine cu un rânjet de pisică.

— Crezi că nu ştiu cine eşti? m-a întrebat, privindu-mă ca pe o legumă stricată. Eşti noua jucărie a lui Stone. Te simţi atât de importantă acum, nu? Dar o să mai vorbim noi peste câteva săptămâni, dar în cazul tău, cred că vor fi zile. A strâmbat din nas şi m-a privit aproape dezgustată.

Ştiam că alcoolul din mine şi PCP-ul aveau o mare implicare în chestia asta, dar nu mi-am putut stăpânii instinctele şi, următorul lucru pe care îl ştiu, e că m-am înfipt în părul blondei.

A început să ţipe, luptând imediat împotriva mea şi încercând să scape, dar nu poţi numi o femeie "jucărie" şi să te aştepţi să scapi teafăr din ghearele ei. Mai ales când era beată.

Injuriile au început să iasă din gurile noastre. Adrenalina pulsa în mine şi am azvârlit-o pe jos atunci când şi-a înfipt şi ea mâinile în coada mea. I-am smuls mâna din părul meu şi m-am

suit la propriu pe ea, prinzându-i capul în palme şi începând să îl izbesc de podea.

— Jucărie, huh? Îţi arăt eu ţie jucărie, paraşuta dracu' ce eşti. Am mârâit, smulgându-i părul, luasem replica asta de la Harris, dar îmi plăcea al naibii de mult.

Zdreanţa de sub mine încerca cu disperare să mă dea jos, dar mă suisem pe ea precum o vulpe pe găină.

Acum cine e găină, Harris?

Ca un răspuns la gândurile mele, mi-am auzit numele strigat de o voce groasă şi imediat două braţe m-au smuls de pe blonda răvăşită.

Era pentru prima dată când mă luptam contra acestor braţe în jurul meu.

— Lasă-mă, dă-mi drumul, îi rup capul. Am ţipat, zbătându-mă în braţele lui Harris, dând din mâini şi din picioare când m-a ridicat de parcă aş fi cântărit cinci kilograme.

— Katherine, calmează-te! m-a certat Harris cu o voce serioasă şi m-am întors imediat spre el, revărsându-mi furia asupra lui.

— Tu de partea cui eşti, huh? am ţipat, zbătându-mă în braţele lui, dar şi dintr-un lanţ de oţel puteam scăpa mai uşor.

Pentru prima dată, Harris şi-a îndreptat privirea spre gunoiul ciufulit pe care îl lăsasem pe jos. Ochii i s-au umplut de furie când blonda s-a ridicat de la podea, respirând ca după un maraton şi aruncându-mi o privire criminală.

— Nenorocita dracu'! a ţipat, înfigându-se în mine, dar braţul lui Harris m-a eliberat şi m-am speriat când mâna i s-a oprit chiar în gâtul ei, paralizând-o în loc.

— Ce dracu' cauţi aici? a mârâit Harris printre dinţi şi ochii lui verzi păreau o toxină acum. Atât de furioşi şi frumoşi.

Reacţia lui era puţin exagerată, o ţinea departe de mine, proptindu-i mana în gât. Ea se uita speriată la el.

— Harris, te rog, l-a implorat din privire, nu o strângea de gât, pentru că nu gâfâia după aer, dar nici confortabil nu părea să fie.

Mâna lui Harris i-a părăsit gâtul, împingând-o în spate.

— Ţi-am spus o întrebare. A insistat, strângând mai tare braţul din jurul meu.

Auch, acum îşi varsă furia pe mine. Asta-i bună.

— O să ne ascunzi pe toate din cauza ei? a replicat blonda acid, aruncându-mi o altă privire urâtă. Ce?!

— Pe voi? a întrebat Harris, mârâind iar printre dinţi. Nervozitatea îi creştea. Care mai sunt aici? a continuat, privind-o cu atâta ură încât aproape îmi era teamă pentru ea.

Ele?! Ele paisprezece. Oh, la dracu'! O să am parte de multă acţiune în noaptea asta.

— Doar eu şi Melissa. A recunoscut, uitându-se în jos. Melissa, asta trebuia să fie cu siguranţă tipa care îmi arunca priviri acide când dansam, nu m-am obosit să îi reţin chipul, dar ştiam sigur că am văzut ceva ciudat la ea, şi acel ceva era tatuajul lui Harris.

— De ce te comporţi aşa? Niciodată nu ţi-a păsat dacă ne întâlnim între noi. De ce vrei să ne ţii pe noi departe de ea, crezi că nu ar fi aflat cine suntem? s-a agitat blonda, dorindu-şi parcă să îmi smulgă capul de pe umeri. Şi sigur îşi dorea asta.

— Cine aţi fost, a corectat-o Harris în dezgust. Ea nu e nimic din voi, voi aţi fost doar o distracţie şi aţi ştiut asta de la bun început.

— Oh, şi ea ce e, mă rog? Dacă poartă o rochie cu guler crezi că oamenii nu îşi dau seama că are tatuajul pe gât. A scuipat blonda,

ridicând mâna spre mine. Cred că aveam în mână mea un smoc din părul ei şi voiam să smulg mai mult.

— Oh, da, şi e făcut cu cerneală invizibilă, i-am replicat arţăgoasă, dezvelindu-mi gâtul şi arătându-i tatuajul care nu era acolo.

Asta a băgat-o în ceaţă de tot. Era atât de chioară încât nu vedea tatuajul de pe gâtul lui? Mândria din mine a explodat şi mi-am pus gentil degetele pe gâtul lui Harris, chiar pe tatuajul meu, rânjind ca un drăcuşor.

— Ăsta ţi-e de ajuns să îţi dai seama ce sunt eu pentru el? Am continuat să rânjesc, am observat un zâmbet în colţul buzelor lui Harris.

— Ce dracu'...? a respirat blonda cu ochii aproape bulbucaţi de şoc.

— Ţi-ai-ţi-ai t-tatuat numele ei pe gât? s-a bâlbâit, dorindu-şi parcă să-şi dea o palmă.

— Da, mi l-am tatuat, îi răspunse Harris serios. Pentru că ea a reuşit ceea ce niciuna dintre voi nu a putut; m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea. Şi tu ştii cât de greu las pe cineva în inima mea, Jennifer.

Tremuram? Da, tremuram şi mi se uscase gura rău. Plus că motivul pentru care urcasem aici îmi exploda vezica.

Gura blondei s-a deschis larg, uitându-se cu uimire la mine. Ea îl cunoştea pe Harris mai bine decât mine şi mă enerva la culme asta.

— Da, ştiu, a şoptit încă şocată, dar fără să mai pară atât de pornită să îmi smulgă părul.

Din camera din care ieşise ea, a scos acum capul un băiat ameţit şi cam ciufulit care după ce l-a observat pe Harris, şi-a ascuns faţa în jos şi a dispărut imediat pe hol. Tocmai se culcase cu una dintre posesiile Demonului, probabil asta înseamnă că îşi va pierde capul. Cel puţin asta însemna odată, pentru că Harris nu i-a acordat prea multă atenţie şi continua să se încrunte furios spre Jennifer, care era la fel de speriată de apariţia partenerului ei din cameră.

— Dacă te mai atingi de un singur fir de păr de-al ei, tu sau oricare din noile tale aliate, dacă o jigniţi sau măcar apăreţi în faţa ei din nou, o să fac ceea ce nu am făcut niciodată în viaţa mea şi nu mi-am dorit să fac, dar jur că vă calc în picioare pe toate. Ce a fost a fost, totul s-a terminat, v-am rugat frumos să ieşiţi din viaţa mea şi să mă lăsaţi în pace, dar dacă nu vreţi cu frumosul, încercăm cealaltă variantă, pe care garantez că nu vreţi s-o încercaţi.

A ameninţat-o Harris cu atâta duritate încât am început şi eu să tremur odată cu ea.

Drace, ce supărat era. Şi ce sexy era. Şi ce rău făceam pe mine.

— Harris, facem parte din grupul ăsta la fel ca tine, nu... nu ne poţi ţine departe de toţi prietenii noştri. S-a bâlbâit blonda, mult mai blândă şi alt rânjet mi s-a întins în colţul gurii.

— Punem pariu? a mârâti Harris, săgetând-o cu privirea. Sunt prietenii mei, nu ai voştri. I-aţi cunoscut datorită mie.

— Ai uitat tot ce a fost între noi? l-a întrebat şi braţul lui Harris s-a strâns în jurul meu. Asta era o discuţie la care nu voiam să iau parte. Cum te-am făcut noi să te simţi. Continua blonda cu o voce linguşitoare. Noi?! O făcea cu mai multe odată? Am început să tremur, dorindu-mi să îmi înfig din nou mâinile în părul ei.

— Jennifer, i-a pronunţat numele cu un zâmbet în colţul gurii. Îţi aminteşti ce ţi-am spus prima dată când ai venit la mine?

Expresia ei a devenit serioasă.

— Da! a răspuns sec.

— Ce?

— Că e doar distracţie.

— Bun, ştiai asta de la început şi m-ai acceptat. Eu nu v-am forţat niciodată, pe niciuna dintre voi. A fost alegerea voastră să vă aruncaţi

în patul meu şi majoritatea dintre voi mi-aţi cerut tatuajul, inclusiv tu. Ştiai că într-o zi nu va mai avea nicio semnificaţie, dar mi l-ai cerut. Dar distracţia s-a terminat, Jennifer. Toate eraţi pe pista aia datorită mie, acum nu vă mai vreau acolo, nu vă vreau în preajma iubitei mele, nu vă potriviţi în locul ăla fără mine, aşa că vedeţi-vă de viaţa voastră, pentru că jocul s-a terminat. La toate v-am spus acelaşi lucru, o să îi ofer totul doar celei care reuşeşte să mă facă să mă îndrăgostesc de ea.

Am observat lacrimi în ochii blondei când a aprobat din cap şi mi-a aruncat o ultimă privire goală înainte să îşi întoarcă spatele şi să se depărteze de noi, cu picioarele tremurânde.

Harris mi-a dat drumul, întorcându-şi privirea spre mine.

Am privit-o cum pleacă, are nişte picioare revoltător de lungi şi arată enervant de bine. Gândul că tipa asta a fost goală în patul lui Harris m-a enervat din nou. Că ea l-a făcut să se simtă mai bine decât îl fac eu, cu mine nici nu s-a culcat încă şi nu pare să aibă de gând să o facă prea curând. Mă întreb dacă fetele astea ştiu adevărul despre el.

Îmi simţeam gura uscată şi băiatul care a trecut pe lângă noi cu un pahar de bere a picat la ţanc. I-am luat paharul albastru de

plastic din mână, începând să beau imediat din el, însetată. M-a privit surprins, dar când l-a văzut pe Harris lângă mine, şi-a văzut de drum.

Lichidul era rece şi atât de bun pentru trupul meu încins, până a început să mă ardă de pe limbă până în stomac. La dracu', nu e bere. Ştiu gustul ăsta, mai devreme mi-a luat foc gura din cauza lui. Stroh, 80 cu siguranţă. Cine bea Stroh din pahare mari de plastic? Cele din care au băut Jay şi Ken erau de mărimea unui dop.

Dar chiar şi aşa, gustul otrăvitor şi arzător era surprinzător de bine primit de trupul meu deja ameţit. Am dat tot lichidul pe gât, sub privirea lui Harris care nu avea nici o idee ce beau eu. Nervii cauzaţi de blondă m-au făcut beau tot paharul şi imediat l-am aruncat pe jos, înainte ca Harris să îşi dea seama ce e în el.

Dezechilibrul a pus stăpânire pe mine imediat. Doamne, băutura asta e puternică, nu-mi simt jumătate de trup şi mintea mea o ia razna mult mai rău.

PCP și acum Stroh. Oficial, am dat de dracu'.

Harris m-a prins din nou, înainte să cad.

— Deci, mai aveam una. Am spus, incluzând cuvintele în două sughiţuri provocate de înghiţitul prea rapid al băuturii.

Harris a ridicat dintr-o sprânceană, amuzat de postura mea.

— Melissa, am clarificat repede, poziţionându-mă pe picioare. Târfuliţa din mine era gata pentru altă păruiala.

— Iubito, uită de ele, vocea serioasă a lui Harris m-a surprins. Sunt trecut, ţi-am spus de o sută de ori şi îţi promit că nu o să le mai vezi de acum înainte.

— De ce le ţii departe de mine? am întrebat, uitându-mă în ochii lui. Doamne, ce frumoşi sunt, şi strălucesc.

— Pentru că nu vreau să fie în preajma ta, nu vreau să dai mereu cu ochii de trecutul meu şi de ce am fost odată.

— Un zeu al sexului?! am presupus, ridicând din sprâncene. A început să râdă, strângându-mă mai tare în braţe.

— Nu te mai las să bei, spuse încă zâmbind.

— Adică?! Nu sunt beată. M-am apărat revoltată, trăgându-mă din braţele lui şi demonstrându-i că pot sta pe picioare şi fără

ajutorul lui. Ohh, ba nu, nu pot. Nu eram doar beată, ci şi drogată, dar şhhh, el nu ştia asta.

Harris râse din nou, prinzându-mă înainte să iau contact cu podeaua.

— Ai fost la baie? m-a întrebat, mijindu-şi ochii la mine. Ahh, de asta nu mă pot ţine pe picioare, pentru că le ţin împreunate. Făceam pe mine.

— Nu! m-am milogit şi m-am întors repede spre baie. Imediat de acolo a ieşit o fată care se ţinea de gură şi de burtă, pariez pe orice că vomitase. Am scos limba de dezgust şi Harris s-a strâmbat cu aceeaşi reacţie.

— Vino cu mine, spuse, trăgându-mă de mână în partea cealaltă a holului.

— Harris, mă piş pe mine. M-am plâns disperată, lăsând manierele deoparte, probabil erau legate bine de domnii PCP şi Stroh.

— Ai rezistat douăzeci de minute să o ciufuleşti pe Jennifer, mai rezişti încă două. Numele ei m-a făcut să sâsâi că o pisică înfoiată. Mi-ar plăcea să mai dau ochii cu ea, nu am terminat runda de box.

Harris m-a tras din nou pe scări, urcând spre următorul etaj. Dar nu mai puteam.

— Harris, nu mai pot să ţin, m-am plâns ca un copil mic, strângând din dinţi şi oprindu-mă în mijlocul scărilor. Dacă mă mai mişcam un centimetru îmi dădeam drumul pe mine.

A oftat exasperat şi mi-a prins coapsele şi spatele, trăgându-mă în braţele lui şi începând să urce repede scările cu mine. Acum era şi mai rău, ajută-mă, Doamne, să nu fac în braţele lui.

— Data viitoare când îţi spun că o să vin cu tine, să nu mai comentezi. M-a certat şi am aprobat din cap, milogindu-mă în continuare. Aş fi fost jenată dacă nu eram atât de beată.

Paşii lui mari au umplut jumătate de hol imediat, s-a oprit în dreptul unei uşi şi l-am simţit scormonindu-şi prin buzunar. Imediat a băgat o cheie în uşă şi a deschis-o cu o mână, reuşind totuşi să mă ţină în braţe. Cine încuie băile? M-am crizat în mintea mea, până când Harris a aprins o lumină şi am observat că nu suntem deloc într-o baie. Oh, Doamne, era un adevărat dormitor de rege.

Harris a fugit cu mine prin cameră, deschizând altă uşă şi dumnezeiasca baie s-a aşezat în faţa ochilor mei.

M-a aşezat chiar lângă toaletă, asigurându-se că rămân pe picioare.

— Ieşi afară, am spus repede, ridicându-mi deja rochia.

— Fă odată, Katherine, m-a certat, dându-şi ochii peste cap.

— Nu pot să fac cu tine aici, ieşi afară. L-am certat şi eu, arătându-i uşa.

A oftat exasperat, ieşind şi închizând uşa în urma lui. Am respirat uşurată, aşezându-mă pe toaletă şi simţind cum scap de presiunea imensă. Doamne, ce bine era.

M-am ridicat, aşezându-mi rochia şi rămânând uimită cât de mare era baia asta. Avea o oglindă de aproximativ doi metri lungime care se întindea pe aproape tot peretele.

Chiuveta era băgată în platforma neagră şi lungă de marmură şi aproape mi-a lăsat gura apă când am văzut cada imensă care părea un Jacuzzi. Gresia alterna între alb şi negru, într-un model ca cel al tablei de şah, şi duşul din sticlă o completa perfect. Era baia la care am visat întotdeauna. Era mare cât tot etajul casei mele.

Mi-am spălat mâinile, dorindu-mi să îmi arunc nişte apă pe faţă, dar machiajul meu nu ar fi suportat aşa ceva. Surprinzător, dar arătam perfect, păruiala nu mă afectase deloc, paraşuta aia nu se atinsese de mine. Am rânjit în sinea

mea, îmi era dor de păruielile astea, aveam câte două-trei pe noapte în New York.

Dar ochii mei erau injectaţi şi mă vedeam în oglindă cum mă clatin pe picioare. La dracu', m-am îmbătat rău.

Am ieşit afară din baie, încercând să îmi mişc picioarele unul câte unul deoarece aveau tendinţa să meargă amândouă odată. Stâng – drept, stâng – drept… drept – stâng… la dracu'!

Harris era aşezat pe pat, ţinând în mână o ramă de fotografie.

Am privit din nou camera enormă, alternau aceleaşi culori de alb şi negru. Pereţii erau albi, iar parchetul de un negru mat. În mijloc se afla un covor alb şi rotund dintr-un material gros şi pufos. În partea dreaptă, erau aşezate două fotolii mari şi o canapea din piele neagră, în jurul mesei joase de sticlă, deasupra căreia era atârnată pe perete o plasmă enormă. Pe cealaltă parte era aşezat un dulap din lemn negru care ocupa trei sferturi din peretele din spatele băii.

Patul în care era aşezat Harris era enorm, acoperit cu cearşafuri negre de mătase. Dar magia din cameră era dată de peretele exterior, din spatele patului, care era tot din sticlă. Sfinte Sisoie, asta da cameră.

— A cui e camera asta? am întrebat, holbându-mă la sursa de lumină de deasupra noastră, pe care nu o detectam, tot tavanul părea să lumineze.

— Este, ei bine, a fost… a mea! mi-am luat ochii orbiţi de tavanul lucitor, îndreptându-i uimită spre el.

— A ta?! am întrebat, căscând gura. Efect exagerat produs de excesul de alcool. Asta era casa în care trăise cu mama lui?

— Da, confirmă, ridicându-se de pe pat şi venind spre mine. Am locuit aici înainte să iau garajul cu Jay şi ceilalţi.

M-am holbat la el încă şocată.

— Când am intrat în gaşca lui Carter, m-am împrietenit cu Mike. Carter mă lăsa pe pistă, dar nu puteam să dorm acolo, acasă nu mă puteam întoarce din mai multe motive şi Mike m-a luat cu el. Părinţii lui sunt oameni de afaceri, au o groază de bani, dar sunt mai mereu plecaţi aşa că i-au dat voie să mă aducă aici. Deci, doi ani, asta a fost casa mea. Îmi explică, întinzându-mi rama în interiorul căreia se afla o poză cu doi băieţi aşezaţi pe capota unei maşini. Am făcut ochii mari, recunoscând băiatul serios, cu părul brunet, mai deschis la culoare şi lung până la umeri, cu mâinile în sân şi cu mai puţine tatuaje

pe braţe. Cu un fizic mai puţin dezvoltat, dar înalt şi cu o expresie de puşti încă în pragul pubertăţii, dar cu toate astea, cu aceeaşi încruntătură pe care o are şi acum. Celălalt părea să fie Mike, mai mic şi cu un zâmbet şmecher ca şi acum.

— Şi de ce ai plecat? l-am întrebat, privind fascinată altă versiune a lui Harris, la fel de serioasă, dar mai puţin demonică, însă la fel de atrăgătoare.

— Nu ştiu, iubeam casa asta înainte, eu şi Mike eram ca fraţii şi organizam petreceri sălbatice aproape în fiecare noapte. Aici am trăit perioada sălbăticiei mele. Declară, privind în jur şi eu încercam să nu mă gândesc la câte fete a adus în camera asta.

— Dar după asta, m-am întors în casa mamei mele şi… ştii mai departe, continuă, scoţându-şi medalionul de sub maiou şi frecându-l între degete. Iubeam maşinile şi voiam să fiu în permanenţă în jurul lor, să simt viteza în mine şi uleiul scurgându-mi-se pe mâini când lucram la motorul uneia. Să trăiesc în casa asta mă simţeam ca un prinţ râzgâiat. Părinţii lui Mike mă tratau deja ca pe fiul lor şi oricât de multe probleme cream, nu ne certau niciodată. Nu ne lipsea nimic, lui Mike nu-i lipsea nimic. După

ce am luat garajul, am simţit că pot fi cine sunt cu adevărat, un demon sălbatic în grota lui, nu unul răsfăţat într-un castel.

Am zâmbit la alegerea cuvintelor lui.

— Şi locuiaţi singuri aici? l-am întrebat, începând să mă învârtesc prin cameră, dar m-am împiedicat de ceva şi am simţit imediat braţul lui Harris în jurul meu, stabilindu-mi echilibrul. Am privit

supărată în jos şi am observat trei trepte care duceau la partea din camera în care era aşezat patul. Doamne!

— Nu tocmai, aveam servitorii care ne făceau fiecare poftă şi curăţau după noi. A declarat râzând şi ajutându-mă să urc treptele. Mi-am dat ochii peste cap.

—Şi mai vii aici? m-am aşezat pe pat. Doamne, ce confortabil e.

— Din când în când, la petreceri sunt mereu prezent şi Mike mi-a dat o cheie s-o păstrez ca o să mă întorc înapoi. S-a făcut foc şi pară pe mine când am plecat. Râse şi se aşeză pe vine în faţa mea, prinzându-mi genunchii şi uitându-se atent la mine.

— Ce te uiţi aşa la mine? l-am întrebat, încruntându-mă.

— Eşti atât de frumoasă, a declarat cu un mic zâmbet drăgălaş. Prea drăgălaş pentru el.

— Chiar şi moartă de beată? am ridicat din sprânceană şi a început să râdă zgomotos.

— Chiar şi moartă de beată! a zâmbit, începând să îmi mângâie coapsele.

— Şi, cam câte fete a adus prinţul demon în camera asta? am întrebat, rotindu-mi privirea prin jur.

— Eram sigur că o să mă întrebi asta, a râs iar şi m-a tras mai aproape de el, băgându-se între picioarele mele. Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Multe, dar niciuna ca tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă îţi mai rostogoleşti mult ochişorii ăia negri la mine, te muşc de fund, mă ameninţă, ridicând degetul arătător spre mine. Am rânjit ca un drăcuşor şi i-am dat din nou peste cap.

— Muşcă-mă! l-am stârnit, muşcându-mi buza. Nu mai beau în viaţa mea, pentru că acum îmi doream să îl muşc şi eu pe el. Asta mi-a dat o idee trăsnită.

M-am ridicat de pe pat, stând în picioare în faţa lui.

— Şi, ce făceai cu victimele tale în camera asta?

S-a ridicat şi el lângă mine.

— Chiar vrei să îţi povestesc? mă întrebă rânjind. M-am strâmbat în sinea mea. Nuuuu!

— Nu! O să îţi umplu eu mintea cu alte poveşti. Am spus, prinzându-l de maiou şi lipindu-mi buzele de ale lui.

A râs gâtuit, strivit de buzele mele. Nu vreau să mai aştept nici o secundă, îl vreau al dracului de mult. Nu-mi pasă de secretele lui, hormonii mei o să înnebunească dacă mai aşteaptă mult.

I-am prins cureaua pantalonilor, desfăcând-o repede apoi i-am tras fermoarul.

— Katherine… citeam teamă în glasul lui, asta m-a făcut să rânjesc.

I-am prins repede maioul şi i l-am tras peste cap fără să îi dau ocazia să se opună. Sfinte Sisoie, ce bine arată, până şi creierul meu salivează.

— Katherine, ce faci? m-a întrebat zâmbind. *Eşti prost?* Tu ce crezi că fac? Mă joc de-a mama şi tata, la producerea copilului. Hmm, oare ce face Harris Junior singur acasă?

— Ia zii, la câte le-ai tras-o în camera asta? l-am întrebat, lăsându-l cu gura căscată.

— Clar nu mai bei niciodată şi nu ştiu, a răspuns zâmbind, făcându-mă să-mi mijesc ochii. Riscam să explodez din două motive: gelozie şi dorinţa pentru fiecare centimetru din corpul lui.

— Şi mie o să mi-o tragi mai bine decât lor, l-am ciupit de fund, făcându-l să râdă.

S-a aplecat spre faţa mea cu o expresie amuzată.

— Da, dar nu ţi-o trag acum. A şoptit la trei centimetri de buzele mea. Mi-a căzut un bolovan în cap. Ce dracu'?! Îi vedeam foarte bine erecţia, ce era în neregulă cu băiatul ăsta? Voia să mă înnebunească de tot?

— De ce dracu' nu? m-am revoltat nervoasă, făcându-l şi mai tare să râdă.

— Cred că ţi-am spus deja, şi pe lângă asta, mai eşti şi beată şi mâine probabil nu îţi vei mai aminti nimic. Mi-am dat ochii peste cap, ăsta era ultimul lucru din lume pe care l-aş putea uita.

Am hotărât să nu mă mai rog de el şi să îl conving cu metodele mele. Să îl înnebunesc şi eu pe el cum mă înnebunea el pe mine.

Am ascultat melodiile care vibrau afară. Rihanna "Talk That Talk". Nici că se putea mai bine.

L-am prins de gât, întorcându-l şi azvârlindu-l în pat.

— Ka…

— Şhht! l-am oprit autoritară, punându-i degetul peste buze. A rânjit sub degetul meu.

M-am aplecat în genunchi şi i-am prins betelia boxerilor. A făcut ochii mari.

— Nici *asta* nu îţi doreşti? l-am întrebat, jucându-mă cu materialul negru şi rânjind spre el. A înghiţit în sec, făcând ochii mai mari. Hmm, se pare că nu se aştepta la asta.

— La dracu', bineînţeles că vreau, vreau fiecare părticică din tine, dar…

— Taci! i-am ordonat, făcându-l să îşi închidă gura cu un zâmbet.

— Da, şefa!

Am rânjit şi am prins mai bine elasticul boxerilor. Harris s-a ridicat puţin, dându-mi voie să îi trag de pe el şi să îi văd în sfârşit dotarea.

Oh, Doamne, Dumnezeule!

La dracu', era mare. Foarte mare şi erect. Cum o să-mi bag eu chestia asta în gură? Dar nu-mi pasă dacă mă asfixiez. Era el, şi voiam să îi simt gustul exact aşa cum mi l-a simţit şi el mie. Şi am mai spus cât de beată şi drogată sunt?

Mi-am lins buzele şi i-am atins membrul cu vârful degetelor. Se simţea atât de tare, dar totuşi catifelat. Ca un braţ puternic învelit într-o mânecă de catifea.

Harris a tresărit, gemând când mi-am plimbat degetele de-a lungul lui. M-am aplecat uşor, gândindu-mă ce ar trebuia să fac. La dracu', nu am mai făcut asta niciodată.

— Stai! m-a oprit Harris, punându-mi mâna pe umăr. Arghh, acum ce mai era? Dezbracă-te! mi-a cerut, privindu-mă cu o dorinţă nebună. Hmm, se pare cam am dat gata calmul din el.

M-am ridicat în picioare în faţa lui.

— Dezbracă-mă tu. Am rânjit, muşcându-mi buza inferioară. A zâmbit, uitându-se în sus la mine şi într-o secundă şi-a tras bocancii, pantalonii şi boxerii de pe picioare, încurcându-se în ciorapi şi aruncându-i pe jos, apoi s-a ridicat rapid în faţa mea.

Oh, Doamne, era gol. Complet gol, lângă mine. Şi era tot al meu. Nu-mi mai scăpa în noaptea asta. Mi-am fixat privirea pe tatuajul de pe gâtul lui şi am înnebunit complet.

M-a întors cu spatele chiar înainte să sar pe el şi a început să îşi plimbe senzual mâinile pe pielea mea, electrizându-mi fiecare nerv din călcâie până în creier. A prins închizătoarea din

spatele gâtului şi a desfăcut-o rapid, m-a întors spre el şi mi-a dat rochia jos precum o coajă de banană.

A înghiţit în sec. Ah, da, nu purtam sutien, V nu îmi dăduse voie pentru că rochia avea spatele gol.

S-a aplecat, trăgându-mi rochia pe coapse şi ridicându-mi pe rând fiecare picior pentru a mă scoate din ea. Mi-a prins gleznele, desfăcând fermoarul botinelor şi trăgându-mi-le pe rând din picioare. Doamne, ce bine era, mă omorau tocurile alea. A rămas în genunchi, prinzându-mi şi betelia boxerilor din dantelă neagră, pe care i-a tras uşor de pe mine, savurând fiecare secundă. Şi-a lins buzele senzual, lipindu-le apoi de feminitatea mea şi făcându-mă să gem incontrolabil. Şi-a băgat palma între picioarele mele, mângâindu-mi interiorul coapsei în timp ce limba lui devenea obraznică.

— Nu, l-am oprit, aproape gemând. Eu creez plăcere acum.

Harris a zâmbit, ridicându-se în picioare.

— Vrei să vezi cum tratez eu şi restul bananelor? am şoptit senzual la urechea lui, amintindu-mi de discuţia de miercuri dimineaţa şi banana aia cu care m-a sâcâit tot drumul spre şcoală. Acum eu eram cea care îl chinuia pe el,

pentru că apropoul pe care l-am bătut spre fructul ăla l-a făcut să geamă mai tare decât l-am auzit vreodată. Mi-a cuprins fundul în mâinile lui şi a strâns tare, privindu-mă cu ochii ce îi topeau pe ai mei ca acidul.

— Deşi asta e prima banană de genul ăsta pe care o gust. De-abia aştept. Am continuat să şoptesc şi să rânjesc pervers, cu buzele aproape de ale lui. Alt tremurat spasmatic din partea lui. Degetele mele se plimbau uşor pe vârful întărit ca titanul al erecţiei lui. Mă împungea în pelvis ca un pumn.

— La dracu', iubito, încetează să mai vorbeşti aşa sau… s-a oprit, trăgându-şi limba peste buze.

— Sau ce? am întrebat cu un botic trist, strângându-i penisul mai bine în mână. A gemut din nou, dându-şi capul pe spate. Eu am chicotit, întorcându-i favoarea de a provoca chin pe tema asta.

Când m-a privit din nou, ochii lui erau sălbatici ca ai unei fiare însetate de sânge. Şi-a strivit buzele de ale mele, lăsându-mă fără aer câteva secunde până când a reuşit să se mai calmeze.

S-a ridicat pe cearşafurile negre până pe partea cealaltă a patului, sprijinindu-se în şezut

de spătarul înalt şi dreptunghiular, acoperit cu piele neagră. Luminile petrecerii creau o imagine magică prin peretele de sticlă din spatele patului. Trebuia să îmi amintesc că eram la etajul doi.

M-am pus în patru labe, îndreptându-mă spre el ca o felină. Am intrat între picioarele lui, aşezându-mă în genunchi şi aplecându-mi capul spre membrul său exact ca o fetiţă în faţa unei îngheţate.

Harris mi-a făcut mai mult loc, punându-şi mâinile pe şoldurile mele.

— Ştii ce să faci? m-a întrebat, ridicând obraznic din sprânceană. Ego-ul meu beat s-a simţit extrem de lovit în mândrie de această întrebare. Nu, nu ştiam, dar mă descurcam eu cumva.

L-am privit pe sub ochi, cu un rânjet drăcesc, şi mi-am dus palma la gură, trecându-mi limba peste ea şi făcându-l să înghită în sec. Câte ceva ştiam şi eu şi când palma mi-a fost destul de umedă, i-am prins membrul în mână. Mi-am strâns palma în jurul lui, lingându-mi buzele. Eram beată rău pentru că asta mi se părea mai excitant decât orice pe lume.

— La dracu'! a respirat Harris, strângându-mi coapsele în palme.

Am prins curaj şi am început să îmi mişc mâna în sus şi în jos pe membrul din ce în ce mai tare.

— Oh, Doamne, Kath! a gâfâit, dându-şi capul pe spate. Am rânjit la auzul numelui meu prescurtat, suna atât de senzual ieşit de pe buzele lui.

Mi-am aplecat mai mult capul, deschizându-mi gura în jurul său. Harris a gemut puternic, tremurând odată cu patul şi mutându-şi mâinile pe cearşafuri, strângându-le puternic în pumni.

L-am adâncit în gură şi mi-am dat seama că o să aveam de muncă dacă voiam să ajung măcar la jumătatea lui. Nu simţeam încă niciun gust specific, era piele ca orice altă parte a corpului, dar nu era orice fel de piele aici şi alcoolul şi excitaţia din mine îl declarau deja delicios. Am început să îmi mişc capul în sus şi în jos, încercând să nu îi ating pielea cu dinţii.

Simţeam vibraţiile corpului său în jurul meu, masculinitatea lui era la mila mea, pulsa în gura mea. Duritatea lui se aprofunda şi devenea tot mai dificil pentru mine, dar m-am ambiţionat în acelaşi timp aşa că mi-am forţat gura să se lărgească şi să îi ofere satisfacţia pe care şi-o dorea, aşa cum mi-a oferit şi el mie când buzele şi limba lui au fost în zona mea intimă.

— La dracu', iubito, a gâfâit Harris, înecat în gemete. Am zâmbit, continuând să îi degust membrul din ce în ce mai rapid, creând un echilibru între mişcarea mâinii şi a gurii mele. Începeam să mă prind.

— Opreşte-te sau o să îmi dau drumul în gura ta, m-a avertizat, strângând din dinţi. Îl simţeam inundat de plăcere şi eram atât de fericită că şi eu îl puteam face să se simtă aşa. Mi-am ridicat privirea spre el, avea faţa transpirată şi mărul lui Adam îi urca şi îi cobora încontinuu. Am zâmbit, simţindu-i deja gustul, nu aveam de gând să mă opresc acum.

Harris s-a uitat la mine cu o expresie de nedescris, parcă avea în faţa lui un fel de zeu al antichităţii. Mi-a spus că arăt ca o zeiţă, deci să mă comport ca o zeiţă. Una păgână.

Mi-am mişcat limba în jurul lui, formând o spirală pasională, stârnindu-l şi mai rău. A gemut din nou, mai tare decât l-am auzit vreodată, un sunet puternic din vocea lui groasă care mă făcea să tremur. Puteam să am un orgasm doar privindu-l şi ascultându-l. El era zeul meu.

— La dracu', iubito, nu vreau să îmi dau drumul în gura ta, te rog, ridică-te. M-a rugat, respirând greu, dar am continuat să zâmbesc şi

de data asta l-am cuprins pe tot, simţindu-l cum îmi intra pe gât. Ceva care părea atât de scârbos, să fie atât de excitant.

— Doamne, Dumnezeule, cât de adânc poţi să ajungi?

Foarte adânc se pare, mintea mea a răspuns rânjind. Cât de sexy arăta când gemea inundat de plăcere, dinţii lui încleştaţi mă făceau s-o iau razna. Venele se umflau sub tatuajul de pe gâtul lui şi aia e ce mă făcea pe mine să îmi dau drumul.

Un geamăt lung i-a părăsit gâtul, a strâns cearşafurile în pumni şi imediat am simţit gustul sărat, invadându-mi gâtul. L-am înghiţit repede, simţindu-l ca o gelatină fluidă şi uşor sărată într-o combinaţie dulce-amărui, care îmi umplea gura. Gustul lui.

Harris a răsuflat epuizat, întinzându-se mai bine pe pat iar eu m-am ridicat, lingându-mi buzele şi savurându-i gustul delicios.

— Oh, Doamne, eşti uimitoare. M-a lăudat, încercând să îşi calmeze respiraţia, iar eu am zâmbit mândră.

— A fost bine? l-am întrebat, având mai multă încredere în mine ca niciodată. Ştiam că nu aş fi avut curajul să fac asta atât de repede dacă nu eram beată.

— Glumeşti?! Sigur nu ai mai făcut asta înainte? m-a întrebat, trăgându-mă peste el.

— Nu! am răspuns ofensată. A chicotit, mângâindu-mi spatele. Dar am văzut câteva filme. Am adăugat cu un rânjet şiret, făcându-l să râdă.

— Ei, bine, a fost cel mai grozav blowjob din viaţa mea. L-am privit cu o sprânceană ridicată. Bineînţeles că mințea.

— Vorbesc serios, mi-a răspuns de parcă mi-ar fi auzit gândurile. Doar virgine neexperimentate, îţi aminteşti? a rânjit, încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui. La dracu', voiam mai jos. El era satisfăcut, dar eu încă fierbeam.

— Deci eu am fost cea mai bună dintre toate? am întrebat, începând să mă mişc uşor pe bustul lui lucrat.

— De departe cea mai bună, nu am mai transpirat niciodată înainte. A recunoscut, ştergându-şi fruntea de sudoare. Am rânjit îngâmfată deşi probabil mi-ar fi spus acelaşi lucru şi dacă o dădeam în bară. Ştiam că nu am fost extraordinară, dar mai aveam timp să exersez. Merita durerea de cap pe care o voi avea mâine ca să am tupeul să fac asta acum.

— Ei bine, a fost cea mai delicioasă banană pe care am gustat-o vreodată! am rânjit peste buzele lui, făcându-l să râdă, apoi să mă sărute lacom.

— Ţi-am spus eu! Nu ai vrut să asculţi atunci, zise îngâmfat, continuând să îmi sărute gura ce râdea.

— Şi acum, răsplata! a mârâit, prinzându-mi coapsele şi aruncându-mă de pe el, pentru ca apoi să se ridice ca un tigru deasupra mea.

Daaaaaaa! Ţopăia feminitatea mea ca la golul echipei preferate de fotbal.

— Marchează, iubire, am mârâit, nerealizând ce spun. Sper să aibă prezervative la el, sau cel puţin în camera asta.

Harris a început să râdă.

— Pregătesc terenul deocamdată, a spus, începând să îmi sărute gâtul. Am gemut, punându-mi mâinile pe spatele lui şi înfigându-mi unghiile în pielea fierbinte. Mi-am desfăcut picioarele în jurul lui, simţindu-i membrul atingându-mi feminitatea. Doamne, ce bine se simțea.

— Nu! s-a opus Harris rânjind, trăgându-se mai în spate şi trezindu-mă din fantezie.

— Ohh, pentru numele lui Dumnezeu! m-am plâns, întinzându-mi braţele pe pat. Mă enerva atât de tare încât îmi venea să îl leg de pat şi să mă satisfac singură cu bărbăţia lui. Alte fantezii perverse mi-au invadat mintea. Doamne, trebuia să nu mai beau.

— Taci din gură! mi-a ordonat, sărutându-mi buzele şi invadându-mi gura cu limba lui dulce şi zemoasă.

— Da, să trăiţi! am mormăit ascultătoare sub buzele lui, făcându-l să chicotească. Încă puteam să simt gustul acrişor al energizantului pe limba sa, era atât de proaspăt şi răcoritor pentru gura mea îmbâcsită de alcool. Nu voiam să ştiu cum mă simţea el pe mine.

— Dacă tot nu îmi dai nimic, încetează să mai chicoteşti. L-am certat îmbufnată şi s-a ridicat imediat. A rânjit drăceşte şi vedeam problemele venind.

Şi-a coborât mâna între picioarele mele fără vreun avertisment şi am gemut surprinsă odată cu Harris atunci când m-a simţit udă.

— Iisuse! Tu clar eşti ispita care o să mă tragă spre pierzanie. Atâţia ani de păcate trebuie pedepsiţi şi cred că tu eşti călăul meu.

A coborât spre buzele mele şi eu m-am încruntat nedumerită, prea beată să îmi dau seama ce naiba bolborosea.

— Ce ai spune să îmi dai răsplata aia până nu îţi tai capul dintre picioare.

A izbucnit în râs şi eu m-am fâţâit nerăbdătoare.

— OK, dar ţi-aş sugera să nu te atingi de el. O să ai nevoie de serviciile lui mai târziu, şi decapitat nu cred că va presta prea bine.

Continua să mă întărâte cu degetele lui. Am mârâit exasperată şi am luat atitudine pentru că aşa nu se mai putea. I-am prins umerii şi l-am împins în jos.

— Argh, coboară odată acolo până nu înnebunesc. L-am certat scoasă din sărite. Prea multă excitare poate să dăuneze creierului şi eu acum eram exemplul perfect.

Harris râse iar, ştiam că asta urmărea, dar apoi a devenit serios şi a coborât din nou pe gâtul meu, sugându-mi pielea şi scoţându-mi transpiraţia prin pori. S-a lăsat în jos pe abdomenul meu, trecând printre sâni pe care mi i-a mângâiat cu nasul ca pe doi trandafiri, i-a sărutat, pleoapele să tremure. Sfârcurile mi s-au întărit, devenind proeminente când Harris le-a prins între buze, sugându-le uşor. A coborât

sărutul pe pântecele meu şi deja ştiam ce urmează.

— Eşti atât de umedă şi dulce, ca o căpşună zemoasă. A respirat în interiorul meu. M-am cutremurat simţind cum mă treceau toate transpiraţiile.

— Eu mi-am mâncat banana, mănâncă-ţi şi tu căpşuna. Am spus într-o respiraţie adâncă, îndoindu-mi spatele. El a chicotit, apoi a râs, sărutând exact *acolo*.

— De-abia aştept! Sunt lihnit. I-am simţit rânjetul. Cum vrei, iubito? Aşa, sau pe la spate cum am făcut astăzi? Mi-am muşcat buza, încercând să îmi dau seama, dar în momentul ăsta orice poziţie creează explozii. Îmi plăcea mai mult când era în spatele meu, dar nu cred că eram în stare să mai stau în patru labe acum. Mi-am depărtat mai mult picioarele în faţa lui.

— Aşa! am respirat de parcă alergam şi l-am văzut zâmbind şiret. Mi-a prins genunchii, îndoindu-i şi îndepărtându-mi mai mult picioarele pentru ca el să intre cât mai bine între ele. Apoi mi-a prins gambele, ridicându-mi picioarele şi aşezându-le pe umerii lui. Oh, Doamne, feminitatea mea avea limba scoasă şi îşi făcea disperată vânt cu un evantai.

S-a aplecat, rânjind obraznic spre mine şi aşezându-mi mai bine picioarele, astfel încât încheietura genunchiului să mi se aşeze pe umărul lui. Îi simţeam respiraţia fierbinte pe coapse, era complet îngropat între picioarele mele.

Nu am clipit de două ori şi degetul lui m-a pătruns, făcându-mă să gem şi să îmi îndoi spatele pe patul în care au mai fost atâtea înaintea mea, dar nu îmi mai pasă.

— Ah. Am gemut când s-a aplecat din nou spre feminitatea mea şi limba lui dulce a intrat şi ea în acţiune. Se face mai cald în camera asta? Doamne, băiatul ăsta chiar ştia să-şi folosească limba aia.

Mi-am îndoit şi mai mult spatele, strângând cearşaful în pumni şi încleştându-mi dinţii sub gemetele înfundate. Aveam să mă dezintegrez de plăcere.

Am simţit presiunea celui de-al doilea deget al lui Harris şi viteza prin care mă pătrundeau, ca apoi limba lui să le ia locul. Am ţipat incontrolabil când am simţit-o mişcându-se în interiorul meu ca limba unui copil mic pe o îngheţată.

— Harris, am gemut, simţindu-mi corpul tremurând.

— Da, iubito, strigă-mi numele, eu sunt singurul care te poate face să te simţi aşa. I-am simţit glasul vibrând în interiorul meu.

— Da, am răspuns, negăsindu-mi aerul din plămâni.

— Singurul care te face să transpiri, continua chinul lent, băgându-şi mai adânc degetele în mine.

— Da, am spus din nou şi acum asta era singurul cuvânt pe care îl mai ştiam.

— Singurul care te face să ţipi de plăcere, a mârâit, îndoindu-şi degetele în interiorul meu.

— La dracu', da! Am ţipat la propriu, simţindu-le precum un cârlig al satisfacţiei în mine.

— Dă-ţi drumul pentru mine, iubito. M-a rugat îndoindu-şi degetele şi eu l-am ascultat rătăcită pe culmile extazului. Corpul meu era marioneta lui, i se supunea întru totul, ascultându-i fiecare comandă. M-am revărsat într-un orgasm dulce, transformându-mi fiecare părticică din trup în gelatină.

EPILOG

FRÂNTURI DE ADEVĂR

De-abia când am deschis ochii, am realizat că îi ţinusem închişi, l-am privit pe Harris, lingându-şi degetele şi privindu-mă cu un zâmbet plin de satisfacţie.

Am zâmbit încercând să îmi găsesc aerul. M-am întins mai bine pe cearşafurile moi, simţindu-mă ca un copil renăscut.

Harris a rânjit diabolic şi s-a aşezat din nou deasupra mea, strivindu-şi gura de a mea şi transmiţându-mi alt val electric în corp.

— A fost bine? m-a întrebat plimbându-şi nasul pe gâtul meu transpirat.

— Mhm. Am mormăit simţindu-mă în continuare ca de jeleu.

— Mai vrei? a continuat urcându-şi nasul pe obrazul meu.

— Mhm.

— Mai poţi? i-am simţit zâmbetul de pe buze.

— Mhm, am mormăit în continuare deşi eram sleită, a scos totul din mine şi chiar dacă muream să primesc mai mult, oboseala orgasmului şi a beţiei m-a secat de puteri.

A început să râdă, sărutându-mă pe buze şi ridicându-se de pe mine.

— Mai târziu, iubito.

Ştiam că nu urma să primesc mai mult, nici acum şi nici mai târziu. Eram beată, dar chiar şi aşa aveam destulă logică să ştiu că Harris nu se va culca cu mine în stadiul ăsta, aşa că am tăcut din gură, privindu-l cum îşi îmbrăca boxerii negri, muşcându-mi buza şi întorcându-mă pe burtă şi tolănindu-mă în patul lui enorm. Iubeam patul ăsta, pentru o secundă, mi-a trecut prin minte cum ar fi fost dacă m-aş fi mutat cu Harris aici. Gândul mi-a făcut feminitatea să saliveze.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre Harris şi am observat că se holba la mine, muşcându-şi buza.

— Doamne, cât de sexy arăţi goală în patul ăsta, spuse admirându-mi poziţia.

Am rânjit ca o pisicuţă şireată.

— Aş arăta mai sexy cu tine deasupra mea, am mârâit privindu-l pe sub ochi. A chicotit, clătinând din cap.

— Eşti o mare perversă când eşti beată, m-a certat amuzat.

— Sunt perversă mereu, am avut de la cine să învăţ. Am ridicat obraznic din sprâncene.

— Mmm, nu mai spune, a rânjit diabolic, trăgându-şi pantalonii pe el şi venind lângă pat, aşezându-se pe vine în faţa mea.

— Da, m-am umflat în pene. Dar depinde cât ne ţine secţiunea secretelor pe tuşă.

Harris a devenit brusc serios din cauza vorbelor mele. Acum eu eram prea beată să mai tratez subiectul cu seriozitate.

A clătinat din cap şi eu am vorbit iar înaintea lui.

— Celelalte ştiu? Amber, Jennifer, Melissa etc… ele ştiu cu ce *te ocupi*?

Harris şi-a ridicat privirea spre mine şi a clătinat iar din cap.

— Nu, iubito, nu ştiu nimic. Tu deja ştii mai mult decât ele, îmi cunoşti trecutul.

La naiba. Asta era rău. Dacă ele nu ştiau, asta însemna că treaba era serioasă. Deşi mă bucuram că Harris voia să rupă toate barierele în

relaţia noastră, însă tot mă deranja felul în care o făcea.

— Atunci de ce faci asta cu mine? Mi-ai dovedit deja ce simţi făcând tatuajul ăla. Mai pot aştepta până vei fi pregătit să îmi spui adevărul despre tine, dar de ce incluzi şi sexul în asta? am întrebat, realizând cât de sâcâită eram de asta. Îmi era frică la început de ce ar putea deveni relaţia mea cu Harris, de cum şi-ar putea bate joc de mine. Dar acum numele meu trona pe gâtul lui şi o dovadă mai bună decât asta asupra sentimentelor lui, nu aveam cum să primesc. Dar uită-ne aici: cu mine care vrea sex şi el care refuza.

Harris a zâmbit tandru şi s-a aplecat spre mine.

— Cu tine vreau totul sau nimic.

Respiraţia mea s-a oprit brusc atunci când mi-a repetat cuvintele pe care le-am gândit eu. Eram sigură că nu le-am rostit cu voce tare, dar acum el mi le spunea. Nu pot să cred că acum s-au întors împotriva mea.

Am înghiţit în sec, încă prea şocată ca să îi răspund.

— Totul ţine de tine, iubito. Tu decizi dacă va fi totul sau nimic. Dacă o să rămâi lângă mine şi o să primeşti absolut tot ce îţi doreşti, şi

nu doar pe plan sexual, sau mă părăseşti şi eu nu o să te mai deranjez niciodată. Ştiu unde *stau* şi nu o să te forţez dacă nu o să mă mai vrei după ce vei ştii totul despre mine.

Mi-am strâns ochii. La naiba cu secretele astea, seriozitatea lui mă speria din ce în ce mai tare. Ce putea să facă atât de rău încât era în stare să îmi dea drumul după ce şi-a tatuat numele meu pe gât?

Am înghiţit în sec.

— Dar nu acum, o să afli când va fi momentul potrivit.

Voiam să îl întreb când va veni momentul ăla, dar voiam să scap de subiectul ce devenea înfricoşător. Era vreun asasin în serie?

Am aprobat din cap şi mi-am muşcat buza uşor, deşi mintea îmi pâlpâia acum cu imaginea pistolului pe care îl purta la el. Harris a zâmbit şi a încercat să elimine tensiunea aşternută de veşnica secţiune a secretelor. Şi cum putea să facă asta altfel decât întinzându-se peste mine şi sărutându-mă?!

Mi-am pierdut minţile imediat şi am uitat ce discutasem mai devreme.

— Eşti extenuată, nu? a rânjit peste buzele mele, depărtându-mi picioarele ca să se

infiltreze între ele. Se îmbrăcase ca să aibă acum barieră, afurisitul.

Am clipit somnoroasă, dar m-am încruntat nedumerită. La ce am tras în noaptea asta, probabil nu o să mai fiu epuizată pentru următoarele trei luni.

— De ce aş fi?

— Pentru că tocmai ai avut orgasm de două ori, într-un timp foarte scurt. Oi avea tu antrenament la băutură, dar la sex nu ai. Te-au secat, nu?

M-am holbat la el, apoi m-am ridicat pe coate, arţăgoasă.

— Ce să spun, vorbeşte expertul ce refuză sexul ca pe ciumă. Şi am avut doar un orgasm. Şi ca să dovedesc cât de beată şi aiurită eram, am scos limba la el.

Harris a început să râdă. S-a aplecat să îmi lingă vârful nasului.

— Ba ai avut două. Când mi-am dat eu drumul în gura ta, ţi-ai dat şi tu. Faptul că nici nu ţi-ai dat seama e o dovadă cât de pierdută în extaz erai. Micuţa mea fetiţă ce abia a gustat esenţa de bărbat.

Mă alinta şi mă enerva în egală măsură. Mi-am strâns buzele şi l-am lovit în umeri, apoi m-

am bosumflat şi m-am întors sub el, lăsându-i sexul întărit să se împingă direct în fundul meu.

Nu eram extenuată, eram prea drogată pentru asta. Dar corpul meu avea nevoie de câteva momente de recuperare să se lăfăie în patul ăsta regesc. Harris a râs în ceafa mea şi mi-a mângâiat o fesa, începând să îşi plimbe buzele pe gâtul meu.

Înainte să apuce să spună ceva şi să mă tachineze cu alta replică sexuală, i-am simţit telefonul vibrând pe undeva prin jurul coapsei mele stângi. Sprijinindu-se într-o mână, Harris s-a ridicat să îl verifice.

— E Carter, nu? am întrebat eu, ştiind deja răspunsul. Mi-am rezemat capul pe braţe şi nu m-am sinchisit să mă întorc.

— Nu. E Mike, ne întreabă unde suntem. Harris s-a ridicat de pe mine şi a coborât din pat. Eu mi-am întors doar capul spre el, pentru că îmi plăcea prea mult poziţia asta.

— Mă duc să vorbesc cu el, tu rămâi aici, mă întorc repede. S-a aplecat să mă sărute pe tâmplă.

— Nu poţi să îi scrii un mesaj? m-am plâns eu.

— Nu, pentru că cel mai probabil o să vină peste noi. Spuse el pe jumătate amuzat, deşi

ochii îi erau în telefon şi pun pariu că scria un mesaj chiar acum.

M-a privit serios de data asta, cu dispoziţia ce părea să i se fi schimbat brusc. Mult prea brusc pentru un simplu mesaj de la Mike în care întreabă unde am dispărut.

— Să nu ieşi de aici până nu vin eu, OK? Încui uşa ca să nu intre nimeni.

Stupiditatea replicii lui m-a făcut să mă ridic în şezut.

— Ce? Nu o să mă încui aici! i-am impus furioasă. Vin cu tine. Am dat să mă ridic din pat, dar Harris m-a prins de umeri şi m-a oprit.

— Nu, iubito, te rog, aşteaptă-mă aici. Vreau să stăm mai mult aici, nu la petrecerea aia.

Eram cât pe ce să protestez din nou, dar mi-am muşcat limba şi m-am abţinut. La naiba cu minciunile lui. Mike pe dracu'! Era cu siguranţă mai mult de atât, de asta şi voia să mă încuie aici ca pe un animal periculos.

Mintea mea a fugit automat la Jennifer şi cealaltă – pe care nu îmi mai aminteam cum o chema – şi m-am abţinut la timp din a începe să urlu ca nebună şi să îi smulg telefonul din mână ca să verific.

Mi-am strâns buzele şi mi-am îndreptat spatele.

— Mhm. Bine! am mârâit printre dinţi, gata să îi zgârii de la un capăt la altul toată faţa asta frumoasă. Nu mă gândesc că are de gând să se ducă în patul vreuneia dintre alea, nu despre asta era vorba, dar era vorba despre ceva şi mie îmi pompa creierul de nervi ca o locomotivă cu aburi.

Harris a zâmbit în colţul gurii şi se aplecat să mă sărute din nou. Nu mi-am mişcat buzele.

— Încuie uşa după mine şi nu lăsa pe nimeni să intre.

Am aprobat din nou din cap şi am început să îmi molfăi buzele, nereuşind să mă mai abţin mult.

Goală puşca, l-am urmat până la uşă, apoi am închis-o în urma lui şi am încuiat-o, pentru că sigur rămăsese lângă ea până auzea cheia în broască.

Apoi, ca un vârtej furios, drogat, beat şi gelos – a dracului combinaţie –, am luat rochia de pe jos şi m-am îmbrăcat cu ea mai repede decât a reuşit să mă îmbrace V.

De tocurile astea afurisite nu mai aveam chef, şi aveam de gând să mă strecor, aşa că trebuia să fiu silenţioasă.

Se prea poată să arăt ca un drac ciufulit după aproape partida de sex pe care am avut-o, dar nu îmi păsa acum pentru că oricum urma să ofer eu o ciufuleală de primă clasă. Prima rundă nu a fost nimic pe lângă ce urma să primească blonda aia.

Am scos capul pe hol şi am analizat perimetrul cu ochii mari şi urechile ciulite.

Liber.

Nu era nimeni la etajul ăsta şi toată hărmălaia venea de jos.

Desculţă, ciufulită şi nervoasă, am mărşăluit pe hol, sumecându-mi mânecile inexistente exact ca Tom înainte de a-l face kebub pe Jerry.

M-am împiedicat de câteva ori pe scări, chiar dacă eram desculţă, dar am ajuns cu brio la destinaţie.

Am analizat mulţimea beată şi drogată, în căutarea unui cap negru, dar am dat peste unul mov. Am mers spre V, care era acum la masă cu alte două fete necunoscute şi niciun alt băiat. Se juca plictisită cu cărţile.

— V, ştii unde e Harris? am abordat-o direct. Ea şi-a ridicat privirea spre mine şi a rânjit, ştiind cu siguranţă ce făcusem sus, apoi mi-a observat şoriceii în toată libertatea lor, călcând în mizeria de pe podeaua lui Mike, a

cărei consistență cu toţii voiam să o păstrăm secretă.

— De ce eşti desculţă? s-a mirat ea, eu mi-am scuturat mâna, alungând subiectul neinteresant.

— Poveste scurtă, penis lung. Unde e Harris?

Exact cum mă aşteptam, pentru că umorul meu făcea ravagii când era beat şi drogat – V a izbucnit în râs.

— Nu ştiu unde s-a dus, cred că a ieşit puţin cu ceilalţi băieţi afară. Am pus o pauză la joc, oricum era neproductiv. Ken ne face praf.

Era clar că V nu ştia mare lucru, nu ar fi în stare să mintă aşa natural la cât de beată şi drogată era.

Deci şi restul de masculi nemernici erau implicaţi. Tigroaica din mine începea să îşi ascută ghearele pentru că avea multe mutre de desfigurat.

M-am întors pe călcâie şi mi-am făcut loc prin turma de deşeuri umane. Un tip mi-a pus mâna pe fund, dar când m-am întors spre el, era deja absorbit de mulţime. Am înjurat în şoaptă şi mi-am văzut de drum, înhăţând vreo alte câteva pahare de dracu' ştia ce în drumul meu şi dându-le pe gât.

Drogul începea să îşi facă efectul tot mai tare, abia acum îi simţeam cu adevărat efectul şi lumea începea să capete o cu totul altă formă. Stelele nu mai erau pe cer, începeau să lucească pe căpăţânile beţivilor din jurul meu.

Mi-am scuturat propriul cap şi mi-am continuat drumul, dar oricât de uşor de observat ar fi Harris în mulţime, acum era de negăsit.

Asta începea să mă sperie, pentru că mi-l imaginam cu una din târfele alea într-o cameră şi... oh, nu exista comparaţie suficientă să descrie cum aş reacţiona la asta.

Începea să îmi bubuie capul şi nu mai puteam să suport muzica, aşa că m-am îndreptat spre una din lateralele casei, mai mult ca să obţin un moment de linişte în care bass-urile nu îmi mai pompau în timpane şi oamenii nu se mai izbeau de mine. Casa asta avea atâtea unghiuri şi cotituri încât te puteai rătăci şi dându-i ocol de la un cap la altul.

Mă aşteptam să dau de oameni şi pe aici, drogaţi care trăgeau pe nas la greu, dar nu era nimeni. Ba chiar surprinzător de puţină lumină, provenind de la un neon. Era un fel de spatele aripii vestice a casei.

M-am rezemat de zid şi am respirat profund, încercând să îmi restabilesc echilibrul până când nu îmi pierdeam minţile de tot.

Ce dracului tot făceam?

Ştiam că Harris nu mă înşela în vreo cameră cu o fostă posesie de-a lui, eram doar paranoică şi idioată... şi beată şi drogată.

Probabil era pe undeva în parcarea lui Mike, fumând o ţigară cu el înainte să se întoarcă la mine.

Mi-am impus să mă întorc înapoi în camera lui, pentru că era foarte posibil să se fi întors el deja şi o să îşi piardă minţile dacă găseşte camera goală.

Am făcut jumătate de întoarcere în jurul zidului, când un sunet venit din întuneric mi-a făcut pielea să se zbârlească instantaneu.

M-am oprit şi mi-am întors capul spre sursa sunetului pe care îl cunoşteam foarte bine.

Râsul lui Harris.

Venea de undeva de după colţul unul alt zid, vreo zece metri în faţa mea.

Dar nu era râsul lui obişnuit, nu conţinea niciun pic de amuzament. Era un râs macabru, în batjocură.

Înghiţind în sec, am făcut câţiva paşi pe lângă perete şi abia acum mi-am dat seama cât de rece şi udă era iarba sub tălpile mele goale. De fapt, tot corpul meu începea să îngheţe. Nu văzusem încă nimic, nu ştiam despre ce era vorba, dar sunetul ăla era de ajuns să mă sperie.

De ce înaintam, de asta îi auzeam glasul mai bine. Erau mai mulți.

— Prostu' dracu'! Ce ai crezut, huh? Glasul lui Harris a devenit furios la sfârşit, aproape urlând, iar eu m-am oprit din nou şi m-am lipit cu spatele de zid.

Nu trebuia să fiu aici. Nu trebuia să văd sau să aud asta. Toată fiinţa mea îmi urla asta, dar ştiam foarte bine că nu aveam să mă întorc înapoi. Înghițindu-mi frica, am înaintat până când am ajuns la colţul zidului şi am privit cât am putut de subtil în cealaltă parte.

Aici lumina era mult mai puternică, raza neonului bătea fix deasupra celor şase bărbaţi.

Harris, Mike, Ty, Ken, Jay şi încă unul pe care nu îl cunoşteam, dar mi-a îngheţat sângele când am văzut cum arăta de fapt imaginea. Nu doar că Harris era atât de furios încât îi puteam vedea venele pompând pe tâmple chiar şi de aici, dar bărbatul necunoscut era în genunchi în faţa lui, arătând teribil de speriat, ca un miel ce

nimerise fără să îşi dea seama la petrecerea lupilor.

Harris a început să se învârtească în jurul lui, clocotind mocnit. Ceilalţi erau în jurul lor, ca un scut de protecţie.

— Vii în oraşul meu, în teritoriul meu, în casa prietenului meu... Harris a luat o pauză şi a început din nou să râdă, un râs fioros şi înfricoşător.

Mi-am înfipt unghiile în zidul de piatră și am înghițit în sec.

Nu l-am mai văzut niciodată aşa, nici când îl ameninţa pe Zac, iar ceva din felul în care arăta acum mă îngrozea.

Cea mai bună şi simplă descriere era... periculos. Arăta înfricoşător de periculos.

Secţiunea secretelor, îmi urla cineva în urechi.

— Asta nu e decizia ta, eu am fost trimis să vorbesc cu Carter Gunn. El e liderul.

Dacă era cu putinţă, Harris a devenit şi mai furios. I-am văzut pumnii strângându-se şi tot corpul încordându-se înainte să se repeadă la bărbatul din faţa sa şi să îi înşface gulerul.

Mi-am pus mâna la gură şi am început să tremur din toate încheieturile, dar nu am scos

niciun sunet. Eram destul de sigură că nici nu mai respiram. Nu știam de ce nu mergeam pur și simplu la ei și să îl întreb ce Dumnezeu făcea, dar ceva îmi spunea să rămân ascunsă exact unde eram.

S-a aplecat spre el până când a vorbit foarte aproape de faţa lui.

— Ghinion! Nu ai nimerit la lider, ci la dulăii lui, care sunt mult mai periculoşi.

Pe rând, câte un rânjet macabru s-a întins pe buzele lui Mike, Jay, Ty şi Ken. Erau tăcuţi, dar nu mai puţin înfricoşători.

Bărbatul a început să tremure, conştientizând tot mai tare pericolul – la fel ca mine, deşi nu ştiam ce avea să se întâmple mai exact.

— Eu sunt doar un mesager.

Harris şi-a aplecă capul în sictir, de parcă ar fi vorbit cu un copil prost.

— Bineînţeles că eşti. Un mesager idiot sau unul foarte prost informat. Să vii să îmi propui mie să îl ajut pe nenorocitul ăla e sinucidere curată, realizezi asta acum, da?

Bărbatul a înghiţit terifiat în sec şi l-a privit pe Harris. Eu paralizasem auzind asta din gura bărbatului pe care știam că nu îl cunoșteam, dar

se pare că nu aveam nici măcar o idee despre cum era el cu adevărat.

— Ştii că să mă omori ar stârni un război de care sunt ferm convins că Gunn nu ar fi prea fericit.

A ameninţat necunoscutul, ridicându-şi bărbia şi recăpătându-şi curajul. Îmi dau seama că îl prinsese în plasă cu asta pe Harris, dar pe mine nu mă liniştea. Numai gândul că îl tenta să omoare un om atât de uşor mă băga în sperieţi.

Nu o s-o facă. Vrea să îl sperie. Tu de câte ori nu ai ameninţat că o să omori pe cineva? Încerca subconştientul meu să mă calmeze. Mi-am şters transpiraţia rece de pe frunte şi m-am prins mai bine de colţul peretelui, încercând să nu fiu văzută, dar eu eram scufundată în întuneric, în timp ce ei erau orbitori în lumina neonului.

Fiecare detaliu al feţei furioase a lui Harris era orbitor de accentuat, la fel şi corpul de prădător ce se îndrepta în faţa victimei. I-am văzut maxilarul scrâşnind de furie.

— Cel puţin ştii câte ceva. Sunt curios cine ţi-a dat adresa asta, mai exact.

Un rânjet surprinzător s-a întins pe buzele bărbatului, nu mai părea deloc victima acum.

— Pui întrebarea asta şi mă faci pe mine idiot?

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nu aş fi apucat nici să clipesc dacă nu îmi ţineam ochii larg deschişi. Atât de fulgerător încât nu l-am văzut mişcându-se, Harris s-a repezit spre necunoscut şi pumnul său l-a izbit în faţă cu atâta putere, încât l-a azvârlit pe spate.

Mi-am presat palma pe gură până când m-a durut maxilarul, ca să nu scot niciun sunet.

Harris s-a rezumat la atât şi şi-a trecut mâna prin păr ca să se abţină de la mai mult. Bărbatul a scuipat o gură de sânge, ce a strălucit pe pavaj în lumina puternică şi mie mi s-a întors instantaneu stomacul pe dos. În jurul nostru erau doar tufişuri şi copaci înalţi, iar zgomotul petrecerii părea atât de îndepărtat, de parcă venea din altă lume.

— Nu o să te omor eu, dar nu te aştepta să scapi teafăr când o să îi prezinţi lui Drake respingerea noastră.

A Harris din nou, apoi l-a privit pe Mike.

— Pune nişte băieţi să îi rupă câteva oase, apoi să îl arunce la marginea oraşului.

Mike a rânjit şi a aprobat din cap, dar necunoscutul ce tocmai primise programare la o

bătaie serioasă, a devenit deodată furios şi s-a smucit în picioare.

— Nu sunt prea sigur de asta, Demonule! i s-a adresat în scârbă, scuipând altă gură de sânge ce nu părea să se mai oprească. Dar lovitura nu îi afecta echilibrul.

— Sunt destul de sigur că o să fie fericit să afle amănunte despre tine. Ai schimbat bijuteria, nu? Am văzut-o pe bruneta cu care ai venit.

Harris s-a întors aproape în întregime şi era pregătit să plece, venind spre mine. Dar vorbele bărbatului l-au făcut să se oprească brusc. Atât de brusc, încât a părut să se pietrifice pentru câteva secunde.

Din furioasă şi batjocoritoare, expresia lui a devenit îngrozită. I-am văzut pe rând pe ceilalţi reacţionând la fel.

Eu mi-am dat seama prea târziu că acea brunetă... eram eu.

Bărbatul a rânjit şi s-a şters la gură. Abia acum i-am analizat înfăţişarea. În picioare, era chiar foarte înalt. Slab şi cu ce părea un ten foarte alb şi părul foarte blond, ce aproape străluceau în lumina puternică a neonului. Sângele de la gura lui îl făcea să pară o creatură supranaturală, dar nu era el cel periculos aici.

Periculos era cel care stătea acum cu spatele la el şi cu faţa la mine, şi nu strălucea în lumina neonului, ci se înnegrise de furie de parcă era înconjurat de un fum întunecat.

Incredibil de încet, s-a întors din nou spre el.

Blondul i-a rânjit cu dinţii plini de sânge.

— Crezi că nu ştiu, dar ştiu foarte multe, Stone. Şi ştiu că *ea,* e exact ce aştepta Drake. Te-am văzut cu ea, am văzut cum te uiţi la ea. Asta e diferită. Pe asta o iubeşti.

Vorbea de parcă dragostea era o boală incurabilă pe care nu poţi să o vindeci aşa uşor cu paracetamol şi aspirină. Încercam să îmi dau seama despre ce vorbea tipul ăsta, cine era Drake şi ce legătură aveam eu în toate astea, dar bineînţeles că nu eram în stare să îmi dau seama de nimic din moment ce... nu ştiam nimic.

Harris a păşit încet spre el, parcă străduindu-se din răsputeri să îşi abţină o răbufnire criminală. Mike a venit spre el.

— Harris, nu... e prea periculos. Lui Reynolds nu o să îi placă asta.

De parcă nici nu l-ar fi auzit, Harris a înaintat spre blondul ce încă rânjea prosteşte, nedetectând pericolul ce îl pândea din cinci unghiuri diferite.

— Şi tu îţi închipui că o să te las să pleci după ce tocmai ai spus?

Blondul a rânjit din nou şi a ridicat din umeri.

— Ai spus-o chiar tu: nu mă poţi omorî, altfel ai fi făcut-o deja. Şi sunt dispus să îmi ţin gura în legătură cu păsărica ta dacă mă laşi să plec dracu' odată de aici. Ţi-am spus că sunt doar un mesager, tot ce ştiu e din tras cu urechea.

Harris i-a dat ocol şi i-am văzut colţul gurii ridicându-se.

A rămas în spatele lui, iar blondul era destul de sigur că nu o să păţească nimic, încât nici măcar nu s-a întors, a rămas îngâmfat în aceeaşi poziţie. Probabil îl încuraja faptul că Harris nu avea arma în mâna – şi tot asta mă mai ţinea şi pe mine întreagă în momentul ăsta.

Au urmat câteva secunde de tăcere înfiorătoare, în care nimeni nu spunea nimic şi Harris privea în gol, iar prietenii lui îl implorau tăcut din priviri să nu facă ceva necugetat.

— Nu ai tras suficient de mult cu urechea, prietene. Altfel ai fi ştiut că eu nu îmi asum riscuri.

Urletul meu a spart liniştea nopţii, trecând peste muzica ce se auzea în cealaltă parte a curţii.

M-am izbit de zidul rece şi am ţipăt din toate puterile, chiar dacă aveam mâinile la gură, în momentul în care l-am văzut pe bărbatul blond prăbuşindu-se la pământ ca un bolovan fără viaţă.

Ca o viperă, Harris se repezise la gâtul lui şi, dintr-o singură mişcare, îl sucise ca pe un şurub odată cu capul blond. Sunetul de oase rupte a ajuns până la mine, urcându-mi voma până în fundul gâtului şi mi-am muşcat limba până la sânge să mă abţin.

Cinci figuri înspăimântate s-au îndreptat spre întunericul din jurul meu, nu mă vedeau, auziseră doar urletul meu terifiat, ce îmi provocase usturimi în gât.

În următoarea secundă, toţi erau în jurul meu şi o pereche de mâini cunoscute m-a prins şi s-a înfăşurat în jurul meu. Glasul lui îmi striga numele, implorator, dar nu îl auzeam şi nu puteam să îl privesc.

Ochii blondului erau îndreptaţi spre mine, corpul lui era lungit pe pământ şi gâtul rupt îi rămăsese îndoit într-o poziţie nefirească şi înfricoşătoare, ce m-a făcut să ţip din nou.

Sângele încă îi curgea din gură şi formase o mică baltă dezgustătoare în jurul capului său, îmbibându-se în părul blond.

Am început să tremur şi am plâns pentru doar câteva secunde, înainte să simt toate astea izbindu-mă cu forţa unui impact frontal şi toată luciditatea şi stabilitatea să îmi fie zguduite din temelii.

M-am simţit alunecând printre braţele ce mă ţineau, printre mâinile ce omorâseră cu sânge rece.

Ştiam că a mai omorât. Ştiam că purta un pistol la el. L-am comparat de câteva ori cu un criminal, dar să îl văd făcând-o, depăşea orice barieră de rezistenţă aş putea avea în momentul ăsta.

Mai devreme m-am gândit că şi eu am ameninţat mulţi oameni cu moartea, cu toţii o facem.

Dar tocmai am fost trezită la realitate de cruntul şi îngrozitorul adevăr despre bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Harris nu doar ameninţă. Harris ucide.

Am apucat să îi văd chipul disperat doar câteva momente înainte să îmi pierd cunoştinţa definitiv. Şi în astea câteva momente mi-am dat

seama că cercul meu cu Harris nu era doar unul de iubire, ci unul de pericol.

Pentru că tocmai mi-am văzut iubitul omorând cu sânge rece, vorbind despre lucruri pe care încă nu le înţelegeam, dar îmi era suficient să îmi dau seama că duşmanii lui erau o ameninţare directă în mine, şi asta era acea răscruce din viaţă din care îţi dai seama că orice direcţie ai alege, nu mai ai scăpare, pentru întoarcerea nu mai e o posibilitate.

Iar partea rea era că eşti de-abia la început de drum spre pierzanie şi, din experienţă, garantam că drumul spre iad nu era pavat cu mătase.

Va urma!

Din volumul următor:
IUBIRE PERICULOASĂ – CERCUL VIEȚII

Joshua era în faţa mea şi mă privea fix în ochi. Expresia lui era una pe care nu am mai văzut-o niciodată pe chipul său.

Un băiat dur, duşmănos şi plin de ură, asta era imaginea lui Joshua, care se formase în ochii mei. Dar acum era complet diferită. Acum disperarea şi spaima brăzdau acea imagine. Lacrimile din ochii lui m-au şocat.

Simţeam că nu eram singuri aici, siluete negre ne înconjurau în umbră, dar nu reuşeam să văd chipul lor. Era întuneric în jur şi îngrozitor de frig. Doar chipul lui Joshua îl vedeam perfect în faţa mea şi am înghiţit în sec, încercând să plec de lângă el, pentru că ştiam care erau sentimentele acestui om pentru mine, dar reacţia lui m-a luat prin surprindere. A căzut în genunchi.

— Nu, te rog. Îmi pare rău. M-a implorat suspinând şi am înghiţit în sec terifiată, chiar dacă părea să nu vorbească cu mine, privirea lui se mutase în spatele meu. Am încercat să îi vorbesc şi să îl întreb ce se întâmpla, dar înainte de asta, am simţit un fulger vâjâindu-mi în dreptul urechii, alături de un zgomot asurzitor şi chinuitor de cunoscut care a trecut pe lângă mine, oprindu-se în fruntea lui Joshua.

Chipul lui a împietrit.

Şuvoiul de sânge i-a acoperit faţa imediat şi a căzut secerat la pământ, lângă picioarele mele.

Am ţipat îngrozită, întorcându-mă să fug de lângă trupul fără viaţă, dar m-am oprit secerată în loc când am întâlnit silueta demonică a lui Harris în faţa mea. Mâna lui ţinea pistolul îndreptat spre mine şi privirea îi era coborâtă în pământ. Se uita la Joshua. Eram invizibilă şi împietrită între ei, dar privirea lui Harris s-a ridicat spre chipul meu şi m-am speriat mai tare ca niciodată de frumuseţea şi răutatea acelor ochi întunecaţi.

A lăsat mâna jos şi a venit uşor spre mine. Plămânii mei nu mai erau capabili să îşi tragă aerul şi am paralizat în faţa bărbatului în negru. Mi-am simţit picioarele invadate de umezeală şi am privit în jos, suspinând când am văzut

sângele trecând pe sub tălpile mele. Sângele care se scurgea într-un mod exagerat din fruntea lui Joshua. Greaţa mi-a cuprins stomacul şi Harris mi-a prins bărbia, ridicându-mi privirea spre a lui. Îmi simţeam buzele tremurând şi, electricitatea din jurului lui era doar frică pură pentru mine.

M-a privit tandru, dar într-un mod periculos, şi mi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

— Doar nu crezi că o să poţi fugi aşa uşor de mine? mi-a mângâiat obrazul cu vârful degetului mare, aplecându-şi capul într-o parte, de parcă îl amuzam. Eşti a mea acum, Katherine.

M-au amenințat ochii întunecaţi şi buzele lui s-au apropiat de ale mele, baricadându-mă în braţele lui şi luându-mi dreptul asupra oricărei mişcări.

Sărutul lui era veninos, iar eu nu mai recunoșteam bărbatul de care mă îndrăgostisem…